MIST

E. L. James

MISTER

Traducere din limba engleză de

Diana Morăraşu

EDITURA TREI

2019

Autor: E L James
Titlul original: The Mister

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JAMES, E L
Mister / E L James;
trad, din engleză de Diana Morăraşu.
— Bucureşti: Editura Trei. 2019
ISBN 978-606-40-0750-6
I. Morăraşu, Diana (trad.)

Pentru Tia Elba.

Mulțumesc pentru înțelepciunea, forța,

buna dispoziție şi sănătatea ta mintală,

dar cel mai mult, pentru dragostea ta.

daily – (subst.) 1. cotidian; 2. menajeră

1. publicație care apare zilnic, cu excepția duminicilor: „Procesul a fost relatat în toate cotidienele cunoscute”.

(ENGLEZA BRITANICĂ, ieşit din uz):

2. o femeie angajată să întrețină curățenia în locuința cuiva în mod regulat: „Menajera mea vine zilnic...”

Prolog

Nu. Nu. Nu. Nu negrul. Nu întunericul ăsta sufocant. Nu punga de plastic. Panica pune stăpânire pe ea, golindu-i

plămânii de aer. Nu pot respira. Nu pot respira. Simte gustul metalic al fricii în gât. Trebuie s-o fac. E singura cale. Stai liniştită. Fii calmă. Respiră încet. Respiră uşor. Aşa cum a zis el. O să se termine curând. O să se termine şi atunci o să fiu liberă. Liberă. Liberă.

Du-te. Acum. Fugi. Fugi. Fugi. Du-te. Fuge în forţă şi repede, dar nu se uită îndărăt. Frica o împinge înainte şi, în goana ei, evită în ultima clipă câţiva cumpărători întârziaţi. Are noroc: uşile automate sunt deschise. Trece în fugă pe sub decoraţiunile stridente de sărbători, prin intrarea în parcare. Fuge, fuge în continuare. Printre maşinile parcate, spre pădure. Fuge ca de frica morţii, pe o cărare îngustă de pământ, printre rugi, printre crengi care o izbesc în faţă. Fuge până ce îşi simte plămânii în flăcări. Du-te. Du-te. Fugi. Nu te opri.

Frig. Frig. Prea frig. Oboseala îi înceţoşează creierul. Oboseala şi frigul. Vântul urlă printre copaci, îi pătrunde prin haine, până la oase. Se ghemuieşte lângă un tufiş şi adună frunze uscate, încercând să-şi încropească un culcuş cu mâinile goale. Să doarmă. Are nevoie de somn. Se întinde pe pământul rece şi tare, prea vlăguită să se mai teamă, prea vlăguită să mai plângă. Celelalte. Oare au scăpat? Închide ochii. Oare au scăpat? Dă, Doamne, să fie libere. Dă, Doamne, să fie la căldură... Cum s-a ajuns aici?

Se trezeşte. Zace printre tomberoane, învelită în ziare şi cartoane. Tremură. Îi e foarte frig. Dar trebuie să meargă

mai departe. Are o adresă. Îi mulţumeşte Dumnezeului bunicii ei pentru adresa asta. Despătureşte hârtia cu degete tremurânde. Acolo trebuie să ajungă. Acum. Acum. Acum.

Întâi un picior, apoi celălalt. Să meargă. E tot ce poate face. Să meargă. Să meargă. Să meargă. Doarme pe un prag. Se trezeşte şi merge mai departe. Merge. Bea apă de la o chiuvetă, la McDonald’s. Mâncarea miroase ameţitor.

Îi e frig. Foamea îi sfârtecă stomacul. Dar merge şi tot merge, urmând harta. O hartă furată. Furată dintr-un magazin. Un magazin cu luminiţe care clipeau şi muzică de Crăciun. Ţine peticul de hârtie cu ultima fărâmă de putere care i-a mai rămas. E tocită şi zdrenţuită de la prea multele zile cât a stat ascunsă în încălţări. Obosită. Atât de obosită! Murdară. Foarte murdară şi înfrigurată şi speriată. Locul ăsta e singura ei speranţă. Ridică o mână tremurătoare şi apasă pe sonerie.

Magda o aşteaptă. I-a scris mama ei şi i-a spus. O întâmpină cu braţele deschise. Apoi se trage iute îndărăt. Isuse, copilă. Ce-ai păţit? Te aşteptam săptămâna trecută!

Capitolul unu

Sex mecanic. Ar fi multe de spus în favoarea lui. Fără obligații, fără așteptări, fără dezamăgiri; nu trebuie decât să-mi amintesc numele lor. Cine a fost data trecută? Jojo? Jeanne? Jody? Nu contează. A fost un futai fără nume care a gemut o mulțime și în pat, și pe lângă pat. Nu pot dormi, stau întins și mă uit la reflecțiile unduitoare ale Tamisei de pe tavan. Sunt prea agitat ca să adorm.

În noaptea asta e Caroline. Ea nu se potrivește categoriei futai-fără-nume. N-o să se potrivească niciodată. Unde naiba mi-o fi fost capul? Închid ochii, încercând să potolesc vocea încăpățânată, micuță, care se întreabă cât de înțelept a fost să mă culc cu cea mai bună prietenă... din nou. Doarme liniștită lângă mine, cu trupul satinat scăldat în lumina argintie a lunii de ianuarie, cu picioarele lungi încolăcite cu ale mele și capul pe pieptul meu.

E greșit, foarte greșit. Mă frec pe față, încercând să șterg scârba de mine însumi, dar foiala și foșnetele o trezesc din somn. Un deget manichiurat se strecoară în jos, pe abdomenul meu, peste mușchii abdominali, apoi se rotește în jurul buricului. Îi simt zâmbetul adormit în timp ce degetul îi alunecă spre părul meu pubian. Îi prind mâna și o duc la buze:

— N-am făcut destul rău pentru o singură seară, Caro?

Ca să îndulcesc respingerea, îi sărut fiecare deget în parte. Sunt obosit și demoralizat de vinovăția sâcâitoare și nedorită care îmi sfârtecă măruntaiele. Pentru numele

cerului, asta-i Caroline, cea mai bună prietenă a mea şi soţia fratelui meu. Fosta soţie.

Nu. Nu fosta soţie. Văduva lui.

E un cuvânt trist şi însingurat pentru o situaţie tristă şi însingurată.

— Hai, Maxim, te rog. Fă-mă să uit, şopteşte ea şi depune un sărut cald şi umed pe pieptul meu.

Dându-şi deoparte părul de pe faţă, se uită în sus la mine printre genele lungi, cu ochii sclipind de nevoie şi durere.

Îi cuprind în palme faţa fermecătoare şi clatin din cap:

— N-ar trebui.

— Nu spune.

Îmi pune degetele pe buze, reducându-mă la tăcere.

— Te rog. Am nevoie.

Gem. Am să ajung în iad.

— Te rog, mă imploră.

Rahat, ăsta e iadul.

Şi pentru că şi eu sufăr – pentru că şi mie mi-e dor de el –, iar Caroline e legătura mea cu el, gura mea îi găseşte buzele şi o rostogolesc pe spate.

Când mă trezesc, camera e inundată de un soare luminos de iarnă care mă orbeşte. Mă întorc şi sunt uşurat să văd că a plecat, lăsând după ea o urmă stăruitoare de regret – şi un bilețel pe pernă:

Cină diseară cu tata & scroafa vitregă?

Te rog să vii.

Şi ei suferă.

ILY x

Futu-i.

Nu asta îmi doresc. Închid ochii, recunoscător că sunt singur în patul meu şi bucuros că, în ciuda activităților

noastre nocturne, am hotărât să ne întoarcem la Londra la două zile după înmormântare.

Cum dracu' au scăpat lucrurile de sub control în halul ăsta?

Doar un pahar înainte de culcare, a zis ea, iar eu m-am uitat în ochii ei mari şi albaştri înnouraţi de durere şi am ştiut imediat ce vrea. Era aceeaşi privire pe care mi-o aruncase în noaptea în care am aflat de accidentul lui Kit şi moartea lui prematură. O privire căreia atunci nu i-am putut rezista. Aproape dansaserăm dansul ăsta de multe ori, dar în noaptea aceea m-am lăsat în voia sorţii şi, inevitabil, am regulat-o pe nevasta fratelui meu.

Iar acum am făcut-o din nou, cu Kit băgat în pământ cu două zile în urmă.

Mă încrunt la tavan. Sunt jalnic, asta e limpede. Dar atunci la fel e şi Caroline. Măcar ea are o scuză: e în doliu, e speriată pentru viitorul ei şi eu îi sunt cel mai bun prieten. Spre cine altcineva s-ar fi putut întoarce la necaz? Iar eu nu am făcut decât să depăşesc limitele alinării văduvei îndurerate.

Încruntat, mototolesc bileţelul de la ea şi-l arunc pe podeaua de lemn, unde se rostogoleşte până sub canapeaua unde sunt îngrămădite hainele. Deasupra mea plutesc umbre lichide, de parcă întunericul şi lumina m-ar lua peste picior. Închid ochii şi încerc să le alung.

Kit a fost un om bun.

Kit. Dragul de Kit. Favoritul tuturor, inclusiv al lui Caroline; la urma urmelor pe el l-a ales, nu? În fața ochilor îmi apare, nechemată, imaginea trupului fără viață, frânt, al lui Kit, zăcând sub cearşaf în morga spitalului. Respir adânc, încercând să o alung, dar mi se pune un nod în gât. Merita mai mult decât pe draga de Caro şi pe mine, fratele risipitor. Nu merita o astfel de... trădare.

Futu-i.

Pe cine păcălesc eu aici?

Caroline şi cu mine ne merităm unul pe altul. Cu noi doi... o mână spală pe alta. Suntem doi adulți care consimt şi sunt teoretic liberi. Ei îi place, mie îmi place, şi la asta mă pricep cel mai bine, să regulez o femeie dornică, atrăgătoare, la orele mici ale dimineții. E activitatea mea recreațională favorită şi îmi asigură şi mie ceva de făcut. Sexul mă ține-n formă şi, în chinurile pasiunii, aflu tot ce trebuie să ştiu despre o femeie – cum s-o fac să transpire şi dacă țipă sau plânge când are orgasm.

Caroline e din categoria plângăcioaselor.

Caroline tocmai şi-a pierdut soțul.

Rahat.

Iar eu tocmai mi-am pierdut fratele mai mare, singurul meu far călăuzitor din ultimii ani.

Rahat.

Închid ochii şi văd iar faţa moartă, palidă a lui Kit, iar pierderea lui cască un hău în mine.

O pierdere de neînlocuit.

De ce naiba s-o fi suit pe motocicletă în noaptea aia sumbră şi îngheţată? E dincolo de puterea mea de înţelegere. Kit este – era – cel cuminte, cel înţelept, lordul Demn de Încredere însuşi. Dintre noi doi, Kit a fost cel care a adus onoare numelui familiei, i-a sporit reputaţia şi s-a comportat în mod responsabil. Avea un job în City şi gestiona şi substanţiala afacere a familiei. Nu lua decizii pripite, nu conducea ca un nebun. Era fratele raţional. Era genul care mergea în sus, nu în jos. Nu era ameţitul risipitor, ca mine. Nu, eu sunt cealaltă faţă a monedei lui Kit. Specialitatea mea e să fiu oaia neagră a familiei. Nimeni n-are nicio aşteptare de la mine, m-am asigurat de asta. Întotdeauna.

Mă ridic, deprimat în lumina aspră a dimineţii. A venit momentul să mă duc la subsol, la sala de gimnastică. Alergările, regulatul şi scrima mă ţin în formă.

Muzica de dans îmi bubuie în urechi şi sudoarea îmi curge şiroaie pe spate; trag aer în plămâni. Mişcarea regulată a

picioarelor pe banda de alergare îmi limpezeşte mintea în timp ce mă concentrez să-mi depăşesc limitele fizice. De obicei, când alerg sunt concentrat şi recunoscător că simt în sfârşit ceva – chiar dacă e numai durerea din plămânii şi membrele care stau să explodeze. Astăzi nu vreau să simt nimic, nu după săptămâna asta de coşmar. Nu vreau decât durerea fizică dată de un efort extrem. Nu durerea pierderii.

Aleargă. Respiră. Aleargă. Respiră.

Nu te gândi la Kit. Nu te gândi la Caroline.

Aleargă. Aleargă. Aleargă.

Pe măsură ce mă calmez, banda încetineşte, iar eu alerg pe ultima parte a sprintului meu de 8 kilometri, lăsând gândurile febrile să revină. Pentru prima dată după foarte mult timp am o grămadă de chestii de făcut.

Înainte de dispariția lui Kit, îmi petreceam zilele recuperându-mă după nopțile de dinainte şi planificând următoarea noapte de distracție. Şi cam atât. Asta era viața mea. Nu-mi place să scot în evidență lipsa ei de semnificație. Dar în sinea mea ştiu cât de-al naibii de bun de nimic sunt. Accesul la un fond fiduciar sănătos la împlinirea vârstei de 21 de ani a însemnat că n-am muncit în mod serios nicio zi din viața mea. Spre deosebire de fratele meu mai mare. El a muncit din greu, dar, pe de altă parte, nici n-a avut de ales.

În orice caz, astăzi va fi altfel. Sunt executorul testamentar al lui Kit, ceea ce e o glumă în sine. Alegerea mea a fost ultimul lui hohot de râs, sunt convins; dar acum e îngropat în cavoul familiei, iar testamentul trebuie citit şi... ei bine, executat.

Iar Kit a murit şi nu a lăsat urmaşi.

Mă înfiorez când se opreşte banda. Nu vreau să mă gândesc la implicaţii. Nu sunt pregătit.

Îmi iau iPhone-ul, arunc un prosop pe după gât şi urc în goană scările până la apartamentul meu, la etajul şase.

Mă dezbrac, arunc hainele în dormitor şi o iau spre baia din capătul apartamentului. Sub duş, în timp ce mă spăl pe cap, mă gândesc ce să fac cu Caroline. Ne cunoaştem din şcoala primară. Ne-am recunoscut ca spirite înrudite, doi puştani de 13 ani care stăteau la cămin, cu părinţi divorţaţi. Eu eram băiatul cel nou şi ea m-a luat sub aripa ei ocrotitoare. Eram nedespărţiţi. A fost şi va fi mereu prima mea dragoste, prima mea partidă de sex... prima mea partidă dezastruoasă de sex. Peste ani, l-a ales pe fratele meu, nu pe mine. Dar în ciuda tuturor problemelor, am reuşit să rămânem buni prieteni şi să ne ţinem mâinile acasă – până la moartea lui Kit.

Rahat. Povestea asta trebuie să înceteze. Nici nu vreau, nici nu-mi trebuie complicaţii. Când mă bărbieresc, din oglindă mă privesc nişte ochi verzi, gravi. N-o da-n bară cu Caroline. E unul dintre puţinii tăi prieteni. E cea mai bună prietenă a

ta. Vorbeşte cu ea. Discută cu ea. Ştie şi ea că suntem incompatibili. Încuviințez către imaginea mea din oglindă, simțindu-mă mult mai hotărât în privința ei, şi îmi şterg spuma de pe față. Arunc prosopul pe jos şi mă îndrept spre garderobă. Îmi iau blugii negri, care sunt înghesuiți într-un morman de țoale pe unul dintre rafturi, şi respir uşurat când găsesc o cămaşă albă proaspăt călcată şi un sacou negru curat. Astăzi iau prânzul cu avocații familiei. Îmi pun ghetele şi trag şi o haină pe mine, căci afară e chiar frig.

Rahat, azi e luni.

Îmi aduc aminte că în dimineața asta trebuie să vină la curățenie Krystyna, străvechea mea menajeră poloneză. Iau portofelul, las nişte bani pe consola din hol, setez alarma, apoi ies pe uşa apartamentului. Încui, renunț la lift şi cobor pe scări.

Când ies în Chelsea Embankment, aerul e limpede şi tăios, întinat numai de aburii răsuflării mele înghețate. Privesc dincolo de Tamisa posomorâtă şi cenuşie de pe cealaltă parte a străzii spre Peace Pagoda, de pe malul opus. Asta îmi doresc, puțină pace, dar probabil va dura mult până o să am parte de ea. Sper să capăt câteva răspunsuri la prânzul ăsta. Ridic mâna, fac semn unui taxi şi îi spun şoferului să mă ducă în Mayfair.

Instalată în splendoarea georgiană din Brook Street, firma de avocatură Pavel, Marmont şi Hoffman reprezintă familia

din 1775. „A venit vremea să te maturizezi”, mormăi în barbă când împing uşa sculptată din lemn.

— Bună ziua, Mister.

Recepţionera tânără zâmbeşte, cu tenul măsliniu uşor îmbujorat. E drăguță, într-un stil discret. În condiții normale, aş fi făcut rost de numărul ei de telefon după nici cinci minute de conversație, dar nu de aceea mă aflu aici.

— Am o întâlnire cu domnul Rajah.

— Cum vă numiți?

— Maxim Trevelyan.

Verifică monitorul computerului, clatină din cap şi se încruntă:

— Luați loc, vă rog.

Arată spre două canapele din piele maro aflate în holul lambrisat, iar eu mă prăbuşesc pe prima dintre ele, luând o ediție de dimineață din Financial Times. Recepţionera vorbeşte la telefon pe un ton destul de precipitat. Mă uit la prima pagină a ziarului fără să rețin nimic. Când ridic privirea, Rajah însuşi vine să mă întâmpine, ieşind pe uşa dublă cu o mână întinsă.

Mă ridic.

— Lord Trevethick, vă rog să primiți cele mai sincere condoleanțe pentru pierderea suferită, îmi spune el în timp ce dăm mâna.

— Trevethick, vă rog, răspund. Încă nu m-am obişnuit cu titlul fratelui meu.

Titlul meu... acum.

— Desigur.

Domnul Rajah încuviințează cu o deferență politicoasă care mi se pare enervantă.

— Binevoiți să mă urmați, vă rog. Luăm masa în livingul partenerilor şi trebuie să vă spun că avem una dintre cele mai rafinate colecții de băuturi din Londra.

Sunt în clubul meu din Mayfair şi privesc hipnotizat la dansul flăcărilor în şemineu.

Conte de Trevethick.

Ăsta-s eu. Acum.

E de neconceput. E devastator.

Ce-am mai invidiat în tinereţe titlul fratelui meu şi poziţia lui în familie! Kit a fost copilul preferat încă de la naştere, mai ales pentru mama, dar el era moştenitorul, nu rezerva. Cunoscut ca viconte de Porthtowan din clipa-n care s-a născut, Kit a devenit al doisprezecelea conte de Trevethick la vârsta de 20 de ani, după moartea subită a tatălui nostru. Acum, la 28, eu sunt norocosul număr treisprezece. Şi cu toate că am tânjit la titlul ăsta şi la tot ceea ce presupune el, acum, că e al meu, mi se pare că m-am băgat nepoftit pe domeniul fratelui meu.

I-ai futut contesa azi-noapte. E mai mult decât să te bagi nepoftit.

Iau o gură de Glenrothes şi ridic paharul. „În cinstea Fantomei”, şoptesc, zâmbind în faţa ironiei. Glenrothes a fost whisky-ul preferat al tatei şi al fratelui meu, iar de astăzi licoarea asta din 1992 va fi şi preferata mea.

Nu pot spune cu precizie în ce clipă m-am împăcat cu moştenirea lui Kit şi cu Kit însuşi, dar s-a întâmplat undeva spre 20 de ani. El avea titlul, el câştigase fata, iar eu a trebuit să accept. Dar acum toate sunt ale mele. Toate.

Până şi nevastă-ta. În fine, cel puţin noaptea trecută.

Dar ironia este că fratele meu nu i-a lăsat nimic lui Caroline prin testament.

Nimic.

De asta se temea ea.

Cum a putut fi aşa de neglijent? Şi-a făcut un testament nou acum patru luni şi nu i-a lăsat nimic. Erau căsătoriți de numai doi ani...

La ce s-o fi gândit?

Evident, Caroline ar putea ataca testamentul. Şi cine ar putea să o condamne?

Mă frec pe față.

Ce mă fac eu?

Îmi bâzâie telefonul.

UNDE EŞTI?

Mesaj de la Caroline.

Închid telefonul şi mai comand un pahar. Nu vreau s-o văd în seara asta. Vreau să uit de mine cu altcineva. Cineva

nou. Cineva față de care să n-am nicio obligație. Şi cred că o să dau lovitura. Scot telefonul şi deschid Tinder.

— Maxim, e un apartament fabulos.

Se uită spre apa tulbure a Tamisei, care străluceşte sub luminile de la Peace Pagoda. Îi iau haina şi o atârn de spătarul sofalei.

— Un pahar sau ceva mai tare? o întreb.

N-o să rămânem prea mult în salon. Ca la un semn, îşi scutură cu un gest brusc părul negru, lucios, care îi cade pe umeri. Ochii căprui, evidențiați cu dermatograf negru, mă privesc țintă.

Umezindu-şi buzele rujate, ridică o sprânceană şi mă întreabă:

— Ceva mai tare?

Are un ton seducător.

— Dar tu ce bei?

Aha... nu se prinde, deci fără cocaină, dar mi-a luat-o mult înainte. Mă apropii, în aşa fel încât să fie nevoită să ridice capul ca să mă privească. Dar am grijă să nu o ating.

— Mie nu mi-e sete, Heather.

Cobor tonul, mulțumit că mi-am amintit cum o cheamă. Înghite în sec, cu buzele întredeschise.

— Nici mie, şopteşte, şi ochii ei încep să zâmbească provocator.

— Ce vrei?

Îi urmăresc privirea care i se îndreaptă spre buzele mele. E o invitație. Stau o clipă, să mă asigur că am citit-o corect, apoi mă aplec şi o sărut. E cea mai fugară atingere: gură pe gură, apoi nimic.

— Cred că ştii ce vreau.

Îşi trece degetele prin părul meu şi mă trage înapoi spre gura ei caldă şi dornică. Are gust de brandy şi un iz de tutun. Gustul mă distrage. Nu-mi amintesc să o fi văzut fumând la club. O lipesc de mine, cu o mână după talie şi cu cealaltă îi pipăi rotunjimile îmbietoare. Are o talie subțire şi sâni mari şi fermi, pe care şi-i apasă ispititor de mine. Mă întreb dacă au un gust la fel de bun pe cât se simt la

atingere. Îmi las mâna să-i alunece pe spate în timp ce o sărut tot mai apăsat, explorându-i gura flămândă.

— Tu ce vrei? şoptesc cu gura pe buzele ei.

— Pe tine.

Vocea ei e gâfâită şi precipitată. E excitată. Cât se poate de tare. Începe să-mi desfacă nasturii de la cămaşă. Rămân nemişcat cât mi-o trage de pe umeri şi o lasă să cadă la podea.

Să o iau aici sau în pat? Confortul câştigă şi o prind de mână:

— Hai cu mine.

O trag încetişor după mine şi mă urmează afară din salon, apoi pe hol, spre dormitor.

În cameră e ordine, aşa cum ştiam că o să fie.

Binecuvântată fie Krystyna.

Apăs pe întrerupătorul de pe perete şi aprind veiozele, apoi o conduc spre pat.

— Întoarce-te.

Heather se conformează, dar se clatină puțin pe tocuri.

— Uşurel!

O prind de umeri şi o lipesc strâns de mine, apoi îi întorc capul, ca să-i văd ochii. Privirea îi alunecă spre buzele mele, dar trebuie să ridice capul ca să se uite la mine. Ochi strălucitori. Limpezi. Concentrați. Suficient de treji. Îi adulmec gâtul, gustându-i cu limba pielea fină, parfumată.

— Cred că e vremea să trecem la orizontală.

Îi desfac fermoarul rochiei roşii scurte, i-o trag în jos, pe umeri, şi zăbovesc puțin când iese la iveală partea de sus a sânilor, strânşi într-un sutien roşu. Mângâi cu vârful degetelor suprafața dantelată a sutienului. Geme şi îşi arcuieşte spatele, împingându-şi sânii în palmele mele.

Ah, da.

Îmi strecor degetele pe sub materialul delicat şi desenez cercuri în jurul sfârcurilor care se întăresc, în timp ce ea bâjbâie în spate după nasturele blugilor mei.

— Avem toată noaptea, şoptesc eu, şi îi dau drumul.

Păşesc în spate, iar rochia alunecă şi îi cade la picioare.

Chiloţeii tanga roşii îi pun în evidenţă posteriorul bine conturat.

— Întoarce-te. Vreau să te văd.

Heather îşi aruncă părul peste umeri când se întoarce şi îmi aruncă o privire mistuitoare printre gene. Are cei mai minunaţi sâni.

Zâmbesc. Zâmbeşte şi ea.

O să fie mişto.

Se întinde spre mine, mă prinde de betelia blugilor şi mă trage brusc spre ea, iar ţâţele ei minunate se zdrobesc din nou de pieptul meu.

— Sărută-mă, gâfâie ea, cu o voce răguşită şi poruncitoare.

Îşi trece limba peste dinţi, iar trupul meu reacţionează şi-mi simt mădularul întărindu-se.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Îi cuprind capul, cu degetele în părul ei mătăsos, şi o sărut, de data asta mai apăsat. Îmi răspunde, înfigându-şi mâinile în părul meu când ni se ating limbile. Se opreşte şi se uită la mine cu un licăr lasciv în ochi, ca şi cum m-ar vedea în sfârşit şi i-ar plăcea ceea ce vede. Din nou, buzele ei sunt mai flămânde decât ale mele.

Mamă, tipa e chiar dornică.

Cu degete abile, găseşte nasturele de sus al blugilor şi îl desface. Râzând, o prind de mâini, o împing uşor şi ne prăvălim amândoi în pat.

Heather. O cheamă Heather şi doarme adânc lângă mine. Mă uit la ceasul de pe noptieră; e 5:15. E un futai pe cinste, fără doar şi poate. Dar acum o vreau plecată. Oare cât va trebui să mai stau aici ascultând sunetul lin al răsuflării ei? Poate ar fi trebuit să mergem la ea; aşa aş fi putut pleca eu. Dar apartamentul meu era mai aproape şi eram amândoi nerăbdători. Mă holbez la tavan şi reiau filmul serii, încercând să-mi amintesc amănuntele pe care le-am aflat despre ea. Lucrează în televiziune – teveu, cum zice ea – şi dimineață trebuie să fie la muncă, aşa că o să plece în curând, nu? Locuieşte în Putney. E mişto. Şi dornică. Da, foarte dornică. Îi place să facă sex cu fața în jos, nu face gălăgie când are orgasm şi are o gură foarte talentată, care ştie exact ce are de făcut ca să trezească la viață un bărbat vlăguit. Mădularul meu tresare la această amintire şi mă întreb dacă nu cumva s-o mai trezesc pentru încă o partidă. Părul ei negru e răsfirat pe pernă; are o expresie senină pe chip când doarme. Nu bag în seamă înțepătura de invidie

provocată de seninătatea ei şi mă întreb dacă mi-aş găsi aceeaşi pace în cazul în care aş ajunge să o cunosc mai bine.

Uf, la naiba. Vreau să plece.

Ai probleme de intimitate. Vocea sâcâitoare a lui Caroline îmi răsună în minte.

Caroline. Rahat.

Trei mesaje şi mai multe apeluri ratate de la Caroline m-au scos din sărite. Blugii mei zac pe jos, într-un morman mototolit. Îmi recuperez telefonul din buzunarul din spate. Verific silueta adormită de lângă mine – nu, nu s-a clintit – şi îmi citesc mesajele de la Caroline.

UNDE EŞTI?

SUNĂ-MĂ!

EMOTICON ÎMBUFNAT

Ce-a apucat-o?

Ştie cum stă treaba, doar mă cunoaşte de atâta vreme. O tăvăleală scurtă n-are cum să schimbe ceea ce simt pentru ea. O iubesc... în felul meu, dar ca pe o prietenă, o prietenă bună.

Mă încrunt. Nu am sunat-o. Nu vreau s-o sun. Nu ştiu ce să-i spun.

Laşule, şopteşte vocea conştiinţei. Trebuie să îndrept lucrurile. Deasupra mea, licăririle de pe Tamisa unduiesc şi fac valuri, libere şi imponderabile. Hărţuindu-mă. Amintindu-mi de ceea ce am pierdut.

Libertate.

Şi de ceea ce am acum.

Responsabilitate.

Rahat.

Sentimentul de vinovăţie mă copleşeşte. E un sentiment nefamiliar şi nepoftit; Kit mi-a lăsat mie totul. Totul. Iar Caroline nu primeşte nimic din averea lui. E soţia fratelui meu. Şi ne-am tras-o. Nu-i de mirare că mă simt vinovat. Şi, în sinea mea, ştiu că şi ea se simte la fel. De-aia a plecat în miez de noapte fără să mă trezească, fără să spună la revedere. Ce n-aş da să facă la fel şi fata de lângă mine!

Scriu în grabă un mesaj către Caroline.

Ocupat azi. Eşti bine?

E ora 5. Caroline trebuie să doarmă dusă. Sunt în siguranță. O să văd ce fac cu ea azi, mai târziu... sau poate mâine.

Heather se foieşte, deschide pleoapele.

— Bună.

Schițează o tentativă de zâmbet. Îi răspund, dar zâmbetul ei păleşte:

— Trebuie să plec.

— Să pleci?

Simt cum mă cuprinde un val de speranță.

— Nu trebuie să pleci, spun.

Reuşesc să par destul de sincer.

— Ba da. Trebuie să mă duc la muncă şi nu cred că rochia mea roşie ar da prea bine la birou.

Se ridică, trăgând cearşaful de mătase ca să-şi ascundă rotunjimile.

— A fost... bine, Maxim. Dacă îți las numărul, mă suni? Prefer să vorbesc la telefon decât prin mesaje pe Tinder.

— Bineînțeles, mint eu cu lejeritate.

Îi trag fața spre mine şi o sărut cu tandrețe. Zâmbeşte timid. Se ridică, îşi înfăşoară bine cearşaful în jurul trupului şi începe să îşi adune hainele de pe podea.

— Să-ți chem un taxi? o întreb.

— Iau un Uber.

— Ți-l chem eu.

— Bine, mulțumesc. Merg în Putney.

Îmi spune adresa, mă ridic, îmi trag pe mine blugii aruncați pe jos, iau telefonul şi ies din dormitor, ca să-i las puțină intimitate. E ciudat cum reacționează femeile în dimineața de după: timid şi tăcut. Nu mai e sirena lascivă şi dornică de-aseară.

După ce îi comand maşina, o aştept privind afară, la Tamisa întunecată. Când îşi face în sfârşit apariția, îmi strecoară o bucățică de hârtie în palmă:

— Numărul meu.

— Mulțumesc.

O îndes în buzunarul din spate al blugilor.

— Maşina ta ajunge în cinci minute.

Stă stingherită, cuprinsă de timiditatea de după sex. În tăcerea care s-a lăsat, inspectează camera, uitându-se oriunde altundeva, numai la mine, nu.

— Ai un apartament minunat. Spațios, zice ea, iar eu ştiu că trebuie să pălăvrăgim ca să umplem golul ciudat.

Zăreşte chitara şi pianul:

— Cânți la pian?

Se îndreaptă spre pianul cu coadă scurtă.

— Da.

— De-aia eşti aşa de îndemânatic, zice.

Apoi se încruntă, ca şi cum şi-ar fi dat seama că a gândit cu voce tare; obrajii ei capătă o nuanță rozalie.

— Tu cânți la vreun instrument? o întreb, ignorându-i comentariul.

— Nu, n-am ajuns mai departe de grupul de flautişti în anul doi.

I se citeşte uşurarea pe chip, probabil pentru că i-am ignorat comentariul despre mâinile mele.

— Şi toate astea?

Arată spre sistemele de mixaj şi iMac-ul de pe biroul din colț.

— Sunt DJ.

— Serios?

— Da. De câteva ori pe lună, într-un club din Hoxton.

— Aşa se explică toate vinilurile.

Aruncă o privire la peretele cu rafturi de sus până jos unde se află colecția mea de discuri.

Încuviințez.

— Şi fotografiile?

Arată cu mâna spre peisajele în alb-negru prinse pe nişte pânze mari, în camera de zi.

— Da. Şi ocazional mă aflu de partea cealaltă a obiectivului.

Pare nedumerită.

— Pozez. Mai ales pentru reviste.

— Aha, e logic. Chiar că eşti un bărbat cu multe fețe.

Zâmbeşte, simțindu-se mai încrezătoare. Aşa şi trebuie. E o zeiță.

— Bun la toate, îi răspund cu un zâmbet autoironic, iar zâmbetul ei păleşte, fiind înlocuit de o încruntătură perplexă.

— E ceva în neregulă? întreabă.

În neregulă? Despre ce dracu’ vorbeşte?

— Nu, nimic.

Telefonul bâzâie şi e un mesaj care mă anunţă că a ajuns maşina.

— Te sun, îi spun.

Îi iau haina şi i-o ţin, ajutând-o să se îmbrace.

— Nu, n-o să mă suni. Dar e-n regulă. Pentru tine, nu-i decât o întâlnire de pe Tinder. M-am simţit bine.

— Şi eu.

N-am de gând s-o contrazic.

O urmez la uşa din faţă.

— Vrei să te conduc până jos?

— Nu, mulţumesc. Sunt fată mare. La revedere, Maxim. Mă bucur că te-am cunoscut.

— Şi eu… Heather.

— Bravo.

Râde, încântată că mi-am amintit cum o cheamă, şi mi-e imposibil să nu-i întorc zâmbetul.

— Aşa-i mai bine, zice ea. Sper că o să găseşti ceea ce cauți.

Vine spre mine şi mă sărută nevinovat pe obraz. Se întoarce şi se îndreaptă spre lift, legănându-se pe tocurile înalte. Mă încrunt la silueta care se îndepărtează, privindu-i fundul apetisant cum se mişcă pe sub rochie.

Să găsesc ceea ce caut? Ce mama naibii înseamnă?

Am toate astea. Tocmai te-am avut şi pe tine. Mâine o să fie altcineva. Ce mi-ar mai putea trebui?

Nu ştiu de ce, cuvintele ei mă irită, dar le alung şi mă îndrept înapoi spre pat, uşurat că a plecat. În timp ce-mi scot blugii şi mă bag în aşternut, cuvintele ei de despărțire care m-au pus pe gânduri îmi tot răsună în cap.

Sper că o să găseşti ceea ce cauți.

De unde naiba i-a venit?

Tocmai am moştenit un domeniu imens în Cornwall, unul în Oxfordshire, altul în Northumberland şi o mică bucată din Londra – dar cu ce preț?

Chipul palid, fără viață, al lui Kit îmi răsare din nou în minte.

Rahat.

Atâția oameni se bazează acum pe mine, prea mulți, mult prea mulți: arendaşi, angajații de pe domenii, personalul din cele patru case, dezvoltatorii din Mayfair…

Drace.

Naiba să te ia, Kit. Naiba să te ia că ai murit.

Închid ochii şi încerc să pun zăgaz lacrimilor nechemate. Cu vorbele de despărțire ale lui Heather răsunându-mi în minte, ațipesc.

Capitolul doi

Alessia îşi înfundă mai adânc mâinile în buzunarele hanoracului care a fost al lui Michal, într-o încercare zadarnică de a-şi încălzi degetele înghețate. Înfofolită în

fular, înfruntă iarna aspră şi se îndreaptă spre imobilul din Chelsea Embankment. Azi e miercuri, a doua ei zi aici fără Krystyna, şi merge la apartamentul mare, cu pian.

În ciuda vremii, se simte mulțumită că a supraviețuit călătoriei incomode şi înghesuite cu trenul fără anxietatea obişnuită. Începe să înțeleagă că aşa e viața la Londra. Sunt prea mulți oameni, prea mult zgomot, prea mult trafic. Dar ce-i mai rău e că nimeni nu vorbeşte cu nimeni, exceptând un „Scuzați" când se loveşte cineva de ea sau „Avansați în vagon, vă rog". Toți se ascund în spatele ziarelor gratuite sau ascultă muzică la căşti sau se holbează în telefoane sau e-bookuri, evitând orice contact vizual.

În dimineața aceea, Alessia fusese suficient de norocoasă încât să găsească un scaun liber în tren, dar femeia de lângă ea a vorbit aproape tot drumul la telefon, plângându-se de întâlnirea nereuşită din seara precedentă. Alessia o ignorase, încercând să citească ziarul gratuit ca să-şi îmbunătățească engleza, dar îşi dorea să fi ascultat şi ea muzică la căşti şi nu lamentațiile stridente ale femeii ăsteia. După ce a terminat ziarul, a închis ochii şi a început să viseze la munți maiestuoşi acoperiți cu zăpadă şi la păşuni cu aerul înmiresmat de aroma cimbrului şi unde se auzea zumzăit de albine. Îi e dor de casă. Îi e dor de linştea şi pacea de acolo. Îi e dor de mama, îi e dor de pianul ei.

Degetele i se îndoaie singure în buzunare când îşi aminteşte piesa de încălzire, auzind clar şi limpede notele în minte, văzându-le în culori strălucitoare. De când n-a mai cântat? Entuziasmul ei creşte treptat când se gândeşte la pianul care o aşteaptă în apartament.

Îşi croieşte drum către intrarea clădirii vechi, se îndreaptă spre lift abia reuşind să îşi stăpânească entuziasmul şi urcă la apartamentul de la ultimul nivel. Lunea, miercurea şi vinerea, preț de câteva ore, acest loc minunat cu camere spațioase, podele din lemn întunecat şi un pian cu coadă scurtă este al ei. Descuie uşa, pregătită să deconecteze alarma, dar spre surprinderea ei nu aude niciun țiuit. Poate s-a stricat sistemul sau nu a fost conectat. Sau... Nu. Realizează îngrozită că proprietarul e probabil acasă. Ciuleşte urechea, încercând să detecteze orice semn de viață. Rămâne nemişcată în holul larg, cu peisaje alb-negru agățate pe pereți, şi nu aude nimic.

Mirë.

Nu. „Bine". Engleză. Gândeşte în engleză. Probabil că proprietarul a plecat la serviciu şi a uitat să conecteze alarma. Nu l-a întâlnit niciodată pe bărbatul ăsta, dar ştie că are o slujbă bună, căci apartamentul e uriaş. Cum altfel şi l-ar putea permite? Oftează. O fi el bogat, dar e neglijent. A fost aici de trei ori, de două ori cu Krystyna, şi de fiecare dată apartamentul era într-o dezordine cumplită şi a fost nevoie de ceasuri întregi de curățat şi făcut ordine.

Lumina cenuşie se prelinge prin luminatorul din capătul holului, aşa că Alessia apasă pe întrerupător şi candelabrul de cristal de deasupra ei se trezeşte brusc la viață, luminând holul. Îşi scoate fularul de lână şi îl atârnă, împreună cu hanoracul, în dulapul de pe hol, de lângă uşa de la intrare. Din sacoşa de plastic ia tenişii vechi pe care i i-a dat Magda, iar după ce îşi scoate ghetele ude şi şosetele, se încalță cu ei; e recunoscătoare că sunt uscați şi picioarele ei rebegite

se pot încălzi cât de cât. Flaneluța ei şi tricoul subțire nu sunt prea potrivite pentru frigul de afară. Îşi freacă zdravăn brațele ca să aducă puțină viață în ele, trece prin bucătărie şi se îndreaptă spre spălătorie. Lasă sacoşa de plastic pe bufet. Scoate din ea un halat de nailon, prea mare pentru ea, pe care i l-a lăsat moştenire Krystyna, şi îşi înfăşoară un batic bleu în jurul capului, ca să-i țină coada groasă la locul ei. Din dulapul de sub chiuvetă scoate găleata cu produse pentru curățenie, iar de pe maşina de spălat ia coşul pentru rufe şi se duce glonț în dormitorul lui. Dacă se grăbeşte, poate să termine înainte de ora de plecare şi pianul va fi al ei, fie şi pentru o scurtă perioadă.

Deschide uşa, dar încremeneşte în pragul dormitorului.

E aici.

Bărbatul!

Doarme pe burtă, dezbrăcat şi întins pe tot patul. Se opreşte, şocată şi fascinată în acelaşi timp, iar picioarele îi prind rădăcini în podeaua de lemn în timp ce se holbează. E întins pe toată lungimea patului, cu pilota încâlcită în jurul lui, dar gol... foarte gol. Are fața întoarsă către ea, dar acoperită de părul castaniu ciufulit. Un braț e sub perna pe care doarme, celălalt se întinde spre ea. Are umeri largi, bine definiți, iar tatuajul complicat de pe unul din bicepşi e parțial ascuns de aşternut. Spatele e bronzat, un bronz care păleşte pe măsură ce şoldurile i se îngustează şi se termină în două gropițe şi un fund palid, neted.

Fund.

E gol!

Lakuriq!

Zot!

Picioarele lui lungi şi musculoase dispar sub mormanul format din pilota cenuşie şi cearşafurile argintii de mătase, deşi laba piciorului îi atârnă peste marginea saltelei. Se foieşte, muşchii spatelui îi joacă pe sub piele şi ridică pleoapele, dezvăluind nişte ochi verzi tulburi, dar foarte strălucitori. Alessia îşi ține respirația, convinsă că se va enerva că l-a trezit. Privirile li se întâlnesc, dar el se răsuceşte şi întoarce capul. Îşi găseşte locul şi adoarme la loc. Alessia răsuflă uşurată.

Shyqyr Zotit!

Roşie toată de spaimă, iese tiptil din dormitor, o zbugheşte pe holul lung şi intră în living, pune găleata pe podea şi începe să culeagă hainele aruncate pe jos.

E aici? Cum de e încă în pat? La ora asta?

Sigur a întârziat la muncă.

Aruncă o privire spre pian, simțindu-se trădată. Astăzi era ziua în care urma să cânte. Luni nu a avut curaj, şi tânjeşte să cânte. Astăzi ar fi fost prima dată! În minte îi răsună Preludiul în Do minor al lui Bach. Degetele ei lovesc nervoase clapele, iar melodia îi răsună în cap în nuanțe strălucitoare de roşu, galben şi portocaliu, un acompaniament perfect pentru resentimentele ei. Bucata muzicală îşi atinge punctul culminant, apoi se diminuează spre final, exact când aruncă în coşul de rufe un tricou azvârlit pe jos.

De ce trebuie să fie aici?

Ştie că dezamăgirea ei e irațională. E casa lui. Dar concentrarea asupra propriei dezamăgiri îi distrage gândurile de la el. E primul bărbat gol pe care l-a văzut vreodată, un bărbat gol cu ochi pătrunzători, verzi, ochi de culoarea apelor adânci şi neclintite ale Drinului într-o zi de vară. Se încruntă, nedorind să îşi amintească de acasă. S-a uitat drept la ea. Slavă cerului că nu s-a trezit. Îşi ia coşul cu rufe, se duce tiptil la uşa pe jumătate deschisă a dormitorului şi pândeşte să vadă dacă tot mai doarme. Aude zgomotul duşului din baie.

S-a trezit!

Se gândeşte să plece din apartament, dar alungă gândul. Are nevoie de slujba asta şi, dacă pleacă, s-ar putea s-o dea afară.

Deschide cu grijă uşa şi ascultă zumzetul strident care vine dinspre baia de lângă dormitor. Cu inima bubuindu-i în piept, se strecoară în dormitor şi adună hainele împrăştiate pe podea, apoi fuge îndărăt în spălătorie, în zona ei de siguranță, întrebându-se de ce i-o fi bătând inima atât de tare.

Trage adânc aer în piept ca să se liniştească. A fost o surpriză să îl găsească aici, dormind. Da. Asta e. Atâta tot. N-are nimic de-a face cu faptul că l-a văzut gol. Nimic de-a face cu o față fină, un nas drept, buzele pline, umerii largi... brațele musculoase. Nimic. A fost un şoc. Nu se aşteptase să dea peste proprietarul apartamentului, iar faptul că-l văzuse aşa e tulburător.

Da. E chipeş.

Din cap până-n picioare. Părul, mâinile, picioarele, posteriorul...

Cu adevărat chipeş. Şi s-a uitat drept la ea cu ochii ăia limpezi şi verzi.

O amintire întunecată îi răsare în gând. O amintire de acasă: ochi albaştri glaciali ațintind-o cu mâine, furia care a potopit-o.

Nu. Nu te gândi la el.

Îşi prinde capul în palme şi îşi freacă fruntea.

Nu. Nu. Nu.

A fugit. E aici. E în Londra. E în siguranță. N-o să-l mai vadă niciodată.

Îngenunchind, pune hainele murdare în maşina de spălat, aşa cum i-a arătat Krystyna. Caută prin buzunarele blugilor negri şi scoate ceva mărunțiş şi obişnuitul prezervativ pe care pare să-l aibă în toți pantalonii. În buzunarul din spate, găseşte o bucățică de hârtie cu un număr de telefon şi numele Heather mâzgălit pe ea. Vâră hârtiuța în buzunarul ei împreună cu mărunțişul şi prezervativul, pune în sertar o capsulă de detergent şi porneşte maşina.

Apoi dă drumul la uscător şi pregăteşte fierul de călcat. Astăzi o să înceapă cu călcatul şi o să rămână în spălătorie până pleacă el.

Şi dacă nu pleacă?

Şi de ce s-ar ascunde de el? Lucrează pentru el. Poate ar trebui să se prezinte. I-a cunoscut pe toți ceilalți pentru care lucrează şi nu i-au făcut niciodată probleme, mai puțin doamna Kingsbury, care se ține peste tot după ea şi o critică în timp ce face curat. Oftează. Adevărul este că toate persoanele pentru care lucrează sunt femei, cu excepția lui; iar ea nu are încredere în bărbați.

— Pa, Krystyna! strigă el, scoțând-o din gândurile ei şi abătându-i atenția de la gulerul cămăşii pe care o călca.

Uşa de la intrare se închide cu un pocnet înfundat, după care se face linişte. A plecat. E singură şi se sprijină uşurată de scândura de călcat.

Krystyna? Nu ştie că acum vine ea în locul Krystynei? Prietena Magdei, Agatha, i-a făcut rost de jobul ăsta. Nu i-o fi spus Agatha despre schimbarea de personal? Alessia îşi propune să afle în seara asta dacă proprietarul apartamentului a fost informat. Termină de călcat încă o cămaşă, o atârnă pe un umeraş, apoi se duce să verifice pe măsuța din hol şi vede că i-a lăsat bani. Asta sigur înseamnă că nu se mai întoarce, nu?

Se binedispune imediat şi, cu forțe proaspete, fuge îndărăt în spălătorie, ia grămada de rufe proaspăt călcate şi cămăşile şi se îndreaptă spre dormitor.

Dormitorul principal e singura încăpere din toată casa care nu e albă: numai pereți cenuşii şi lemn întunecat. O oglindă uriaşă, poleită, atârnă deasupra celui mai mare pat din lemn pe care l-a văzut Alessia vreodată. Pe peretele din fața patului, două fotografii alb-negru înfățişează femei goale, cu spatele la obiectiv. Depărtându-se de fotografii, evaluează camera. E o vraişte totală. Pune repede cămăşile în dulap – un dulap mai mare decât dormitorul ei – şi aranjează rufele călcate în sertare. Dulapul e şi el cu fundu-n sus, dar aşa e de când a început aici cu Krystyna, săptămâna trecută. Krystyna a ignorat dezordinea şi, cu toate că Alessia ar vrea

să împăturească hainele şi să le aranjeze, e o muncă de durată şi nu are timp acum; nu şi dacă vrea să apuce să cânte la pian.

Se întoarce în dormitor, trage draperiile şi se uită prin peretele de sticlă care dă spre Tamisa. Ploaia s-a oprit, dar ziua e mohorâtă; strada, râul, copacii din zare, toate sunt de un cenuşiu-şters, cât se poate de diferit de acasă.

Nu. Acum, aici e acasă. Nu bagă în seamă tristețea care o copleşeşte ca un val şi pune lucrurile găsite prin buzunare într-un vas de pe noptieră. Apoi începe să deretice prin cameră.

În dormitor, nu mai are decât de golit coşul de gunoi. În timp ce varsă conținutul coşului într-un sac de plastic, încearcă să evite să se uite la prezervativele folosite. Prima dată a fost şocată, şi la fel e şi acum. Cum poate un singur bărbat să folosească aşa de multe?

Îîîhh!

Alessia se învârte prin tot apartamentul, curăță, şterge praful şi lustruieşte, dar evită singura încăpere în care îi este interzis să intre. Se întreabă în treacăt ce-o fi în spatele uşii închise, dar nu încearcă s-o deschidă. Krystyna i-a explicat cât se poate de clar că nu are voie să pună piciorul acolo.

Termină de şters podelele cu mopul şi i-a mai rămas o jumătate de oră liberă. Duce produsele de curățenie înapoi în spălătorie şi mută hainele spălate în uscător. Îşi scoate halatul şi îşi dă jos baticul albastru, pe care îl îndeasă înapoi în buzunarul din spate al blugilor.

Duce sacul negru cu gunoi la uşa de la intrare. O să-l ia la plecare şi o să-l ducă la tomberoanele de pe aleea de lângă imobil. Deschide îngrijorată uşa apartamentului şi se uită în sus şi-n jos pe hol. Nici urmă de el. Poate să-şi vadă de treabă. Nu a fost suficient de curajoasă prima dată când a făcut curat aici singură. I-a fost teamă că s-ar putea întoarce. Dar acum, de vreme ce a plecat şi şi-a luat la revedere, e dispusă să rişte.

Străbate în grabă holul, intră în living şi se aşază la pian, zăbovind puțin să se bucure de acest moment. Negru şi strălucitor, e luminat de candelabrul impresionant care atârnă deasupra lui. Degetele ei urmăresc sigla, o liră aurie, şi cuvintele de dedesubt:

STEINWAY & SONS

Pe capac e un stilou şi aceeaşi compoziție pe jumătate terminată care zace acolo încă din prima zi când a intrat cu Krystyna în apartament. Pe măsură ce studiază paginile, notele prind să îi răsune în minte, o lamentație tristă, solitară şi plină de melancolie, nehotărâtă şi neterminată, în tonuri de bleu-pal şi cenuşiu. Încearcă să lege linia melodică

profundă şi reflexivă de bărbatul gol, chipeş, dar indolent, pe care l-a văzut dimineaţă. Poate că e compozitor. Se uită prin camera spaţioasă, vede biroul vechi din colţ pe care sunt îngrămădite computerul, un sintetizator şi ceva ce seamănă cu două aparate de mixaj. Da, ar putea aparţine unui compozitor. Şi mai e şi peretele cu discuri vechi pe care trebuie să le şteargă de praf. Categoric e un colecţionar de muzică împătimit.

Alungă aceste gânduri şi se uită în jos, la clape. Cât a trecut de când nu a mai cântat? Săptămâni? Luni? O suferinţă bruscă, acută, îi goleşte plămânii de aer, o face să gâfâie şi îi aduce lacrimile în ochi.

Nu. Nu aici. N-o să cedeze aici. Se agaţă de pian în încercarea de a-şi alunga durerea din inimă şi dorul de casă, realizând că a trecut mai bine de o lună de când nu a mai cântat. Multe s-au întâmplat în răstimpul ăsta.

Se înfiorează, respiră adânc, impunându-şi o stare de calm. Îşi întinde degetele şi loveşte clapele.

Alb. Negru.

Simpla atingere o linişteşte. Vrea să se bucure de aceste clipe preţioase şi să se piardă în muzică. Apasă cu delicateţe clapele, iar în aer răsună un acord în mi minor. Sunetul se ridică limpede şi puternic, de un verde luxuriant şi îndrăzneţ, culoarea ochilor lui Mister, iar inima Alessiei se umple de speranţă. Pianul e perfect acordat. Se lansează în piesa ei de încălzire, Cucul. Clapele se mişcă uşor, într-o

înlănțuire delicată, fluidă. Degetele îi zboară pe claviatură cu agilitate, şi stresul, teama şi toată durerea ultimelor câteva săptămâni pălesc şi amuțesc în sfârşit, în timp ce ea uită de sine în culorile muzicii.

Una dintre reşedințele familiei Trevelyan din Londra e pe Cheyne Walk, la câțiva paşi de apartamentul meu. Construită în 1771 de Robert Adam, a fost reşedința lui Kit de la moartea tatălui nostru. Pentru mine, casa înseamnă multe amintiri din copilărie – unele fericite, altele nu prea –, iar acum e a mea şi pot să fac ce vreau cu ea. Mă rog, e dată în administrare. Confruntându-mă încă o dată cu noua realitate, clatin din cap, îmi ridic gulerul hainei să mă apăr de frigul muşcător, frig care pare a veni nu atât de afară, cât din mine însumi.

Ce naiba să fac eu cu casa asta?

Au trecut două zile de când am văzut-o pe Caroline, ştiu că e furioasă pe mine, dar va trebui să o înfrunt mai devreme sau mai târziu. În prag, stau puțin şi mă gândesc dacă să folosesc sau nu cheia. Am avut dintotdeauna o cheie a casei, dar să dau buzna neanunțat mi se pare o intruziune.

Trag aer în piept şi bat de două ori. După câteva clipe, uşa se deschide şi mă întâmpină Blake, majordomul familiei încă de dinainte de naşterea mea.

— Lord Trevethick, spune el, plecându-şi capul aproape pleşuv şi ținând uşa deschisă.

— Chiar e necesar, Blake? întreb eu şi intru în hol.

Blake rămâne mut în timp ce îmi ia haina.

— Ce mai face doamna Blake?

— E bine, milord. Dar foarte tristă din cauza evenimentelor recente.

— Ca noi toți. Caroline e acasă?

— Da, milord. Cred că lady Trevethick e în camera de zi.

— Mulțumesc. Mă duc la ea.

— Desigur. Doriți cafea?

— Da, te rog. Ah, şi, Blake, după cum am spus şi săptămâna trecută, „Mister” e suficient.

Blake se opreşte şi încuviințează:

— Da, Mister. Mulțumesc, Mister.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap. Aici, eram onorabilul Maxim Trevelyan şi mi se adresau cu „conaşu’ Maxim”.

Titulatura de „lord” se aplica numai tatei, apoi fratelui meu. O să dureze ceva până să mă obişnuiesc cu noul titlu.

Urc în fugă scara largă şi străbat palierul care duce direct în salon. E gol, cu excepția sofalelor moi şi a elegantului mobilier Queen Anne care se află în proprietatea familiei de câteva generații. Salonul dă într-o seră care are o vedere spectaculoasă spre Tamisa, Cadogan Pier şi Albert Bridge. Acolo o găsesc pe Caroline ghemuită într-un fotoliu, înfofolită într-un şal de caşmir şi privind pe fereastră. Strânge în mână o batistă micuță, albastră.

— Salut, zic eu când intru.

Caroline întoarce spre mine o față cu dâre de lacrimi şi ochi înroşiți şi umflați.

Rahat.

— Unde mama dracului ai fost? izbucneşte ea.

— Caro, încep eu, pregătit să contracarez.

— Nu mă lua pe mine cu Caro, nemernicule, mârâie ea, ridicându-se cu pumnii încleştați.

Rahat. Chiar că e furioasă.

— Ce-am mai făcut acum?

— Ştii ce-ai făcut. De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Au trecut două zile!

— Am avut multe de cântărit şi apoi am mai avut şi treabă.

— Treabă? Tu? Maxim, tu nu ți-ai da seama ce înseamnă să ai treabă nici dacă ai da peste o treabă şi ți-ai prinde scula în ea.

Pălesc, apoi râd de imaginea cu pricina.

Caroline se relaxează puțin.

— Nu mă face să râd când sunt furioasă pe tine, zice şi se bosumflă.

— Ai un stil de-a vorbi!

Desfac brațele şi ea vine la mine.

— De ce n-ai sunat? mă întreabă, îmbrățişându-mă în timp ce furia i se risipeşte.

— Sunt multe de rumegat, şoptesc în timp ce-o țin în brațe. Am avut nevoie de timp, să mă gândesc.

— Singur?

Nu răspund. Nu vreau să mint. Luni noaptea am fost cu... ăăă... Heather, iar azi-noapte a fost... Cum o chema? Dawn.

Caroline pufneşte şi se desprinde din îmbrăţişare.

— Aşa mă gândeam şi eu. Te cunosc foarte bine, Maxim. Cum a fost?

Ridic din umeri, dar în minte îmi apare imaginea buzelor lui Heather în jurul penisului meu.

Caroline oftează:

— Mare curvar mai eşti, zice ea cu obişnuitul ei dispreţ.

Cum aş putea nega?

Caroline îmi cunoaşte cel mai bine îndeletnicirile nocturne. Are o colecţie de epitete ca să mă descrie şi mă dăscăleşte cu regularitate pentru promiscuitatea mea.

Totuşi, s-a culcat cu mine.

— Tu îţi alini durerea cu femeile, în timp ce eu a trebuit să îndur singură cina cu tata şi cu scroafa vitregă. A fost

groaznic, spune ea sarcastic. Şi noaptea trecută m-am simţit singură.

— Îmi pare rău, răspund, pentru că nu-mi vine ceva mai bun în minte.

— Ai vorbit cu avocaţii?

Schimbă subiectul, uitându-se direct la mine.

Încuviinţez şi trebuie să recunosc că ăsta e celălalt motiv pentru care am evitat-o.

— Ah, nu, scânceşte. Pari foarte sobru. N-am primit nimic, aşa e?

Face ochii mari de teamă şi durere.

Îmi pun mâinile pe umerii ei şi îi dau vestea cât mai blând cu putinţă:

— Totul e în fondul fiduciar, cu mine ca unic moştenitor.

Caroline suspină şi îşi acoperă gura, iar ochii i se umplu de lacrimi.

— Naiba să-l ia, şopteşte.

— Nu-ți face griji, ne descurcăm noi cumva, şoptesc eu şi o îmbrățişez din nou.

— L-am iubit, zice ea, cu o voce mică şi liniştită, ca de copil.

— Ştiu. Amândoi l-am iubit.

Deşi ştiu că a iubit şi titlul lui Kit, şi averea lui.

— Ai de gând să mă dai afară?

Îi iau batista din mână şi îi şterg ochii.

— Nu, sigur că nu. Eşti văduva fratelui meu şi cea mai bună prietenă a mea.

— Dar atâta tot, nu?

Îmi aruncă un zâmbet înlăcrimat şi amar, iar eu o sărut pe frunte în loc să-i răspund la întrebare.

— Cafeaua dumneavoastră, Mister, spune Blake de la intrarea în seră.

Îmi cobor imediat brațele şi mă depărtez de Caroline. Blake intră cu o față lipsită de expresie; aduce un platou plin cu

căni, lapte, o cafetieră din argint şi biscuiţii mei preferaţi – biscuiţi integrali cu ciocolată.

— Mulţumesc, Blake, răspund eu, încercând să ignor uşoara roşeaţă pe care o simt urcându-mi pe gât.

Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic.

Blake lasă tava pe măsuţa de lângă sofa.

— Mai doriţi ceva, Mister?

— Deocamdată nu, mulţumesc, spun eu, cu un ton mai strident decât mi-aş fi dorit.

Blake iese din încăpere, iar Caroline toarnă cafeaua. Umerii mi se relaxează, uşuraţi, la plecarea lui Blake. Şi aud vocea mamei răsunându-mi în cap: Nu în faţa personalului.

Am în continuare în mână batista umedă a lui Caroline. Mă holbez la ea şi mă încrunt, amintindu-mi un fragment dintr-un vis pe care l-am avut azi-noapte. Sau poate azi-dimineaţă? O tânără, un înger? Poate Fecioara Maria sau o călugăriţă în albastru stând în pragul dormitorului şi veghindu-mi somnul.

Ce dracu' mai e şi asta?

Nu sunt religios.

— Ce-i? întreabă Caroline.

Clatin din cap:

— Nimic, şoptesc eu, luând ceaşca de cafea pe care mi-o întinde şi dându-i înapoi batista.

— Ei bine, s-ar putea să fiu însărcinată, zice ea.

Cum? Pălesc.

— Kit. Nu tu. Tu eşti mult prea al naibii de grijuliu.

Mare dreptate ai. Mi se clatină pământul sub picioare.

Moştenitorul lui Kit!

Mai complicat de-atât nici că se putea.

— Foarte bine, dacă eşti, vedem noi ce avem de făcut, răspund eu şi mă încearcă pe dată un sentiment de uşurare la gândul că toate aceste responsabilități ar putea să treacă la copilul lui Kit, dar resimt şi un copleşitor sentiment de pierdere.

Averea şi titlul sunt ale mele. Deocamdată.

Rahat. Putea fi mai încurcat de-atât?

Capitolul trei

Stau pe bancheta din spate a unui taxi negru, în drum spre birou, când sună telefonul. E Joe.

— Salut, amice. Cum merge?

Are un ton grav şi ştiu că se referă la starea mea de spirit după moartea lui Kit. Nu l-am mai văzut de la înmormântare.

— Supravieţuiesc.

— Ai chef de-o rundă?

— Mi-ar plăcea. Dar nu pot. Am întâlniri toată ziua.

— Rahaturi de conte?

Râd.

— Da. Rahaturi de conte.

— Poate mai încolo, în cursul săptămânii? Nu de alta, dar îmi rugineşte floreta.

— Da, mi-ar plăcea. Sau poate bem ceva.

— Da, să văd dacă e şi Tom prin zonă.

— Mişto. Mulțam, Joe.

— Nicio problemă, amice.

Închid. Mă indispun. Îmi lipsesc zilele când puteam să fac ce voiam. Dacă aveam chef de o partidă de scrimă în miezul zilei, nicio problemă. Joe e partenerul meu de scrimă şi unul dintre cei mai apropiați prieteni. În loc de asta, acum trebuie să mă duc la birou şi să prestez ceva muncă.

Kit, tu eşti de vină.

La Loulou muzica bubuie asurzitor. Basul îmi reverberează în piept. Îmi place aşa. Nivelul zgomotului retează pofta de conversații nedorite. Îmi croiesc drum prin mulțime, spre bar. Am nevoie de ceva de băut şi de un trup cald, dornic.

Mi-am petrecut ultima zi şi jumătate în şedințe plictisitoare cu doi manageri care gestionează considerabilul portofoliu de investiții Trevethick şi fondul de caritate; cu managerii moşiilor din Cornwall, Oxfordshire şi Northumberland; cu agentul care administrează proprietățile din Londra; şi cu dezvoltatorul care reamenajează cele trei vile din Mayfair. Oliver Macmillan, adjunctul şi mâna dreaptă a lui Kit, a participat la toate alături de mine. Oliver şi Kit au fost prieteni încă de la Eton. Amândoi s-au dus la London School of Economics, până când Kit a renunțat, obligat să preia îndatoririle aristocratice după moartea tatei.

Oliver e slab, cu o coamă de păr blond rebel şi ochi de o culoare incertă, cărora nu le scapă nimic. Nu mi-a plăcut niciodată prea tare. N-are scrupule şi e ambițios, dar se pricepe la balanțe financiare şi ştie cum să se descurce cu personalul numeros care răspunde în fața contelui de Trevethick.

Nu ştiu cum a scos-o la capăt Kit cu toate astea, şi să mai aibă şi un job de manager de fond în City. Dar el era un nemernic deştept şi viclean.

Şi amuzant.

Mi-e dor de el.

Comand Grey Goose şi tonic. Poate a reuşit pentru că Macmillan i-a asigurat spatele şi mă întreb dacă loialitatea lui Oliver se va extinde şi asupra mea sau o să profite de naivitatea mea, în timp ce eu mă zbat să mă împac cu toate

responsabilitățile astea noi. Chiar nu știu. Dar cert e că nu am încredere în el şi îmi notez în minte să nu uit să fiu circumspect când am de-a face cu el.

Singurul punct luminos din ultimele două zile a fost un telefon de la agentul meu, care mi-a spus că am un angajament săptămâna viitoare. Am fost foarte încântat să-i pot spune scorpiei bătrâne că pentru viitorul apropiat nu voi mai fi disponibil pentru modeling.

O să-mi lipsească?

Nu eram sigur. Modelingul poate fi înnebunitor de plictisitor, dar după ce am fost dat afară de la Oxford munca asta m-a convins să mă dau jos din pat şi mi-a furnizat o scuză ca să mă mențin în formă. Pe deasupra, aveam şi ocazia să cunosc femei sexy şi slabe.

Sorb din pahar şi cercetez camera. Exact asta vreau acum: o femeie sexy, dornică, slabă sau oricum altcumva.

E Joia Regulatului.

Îmi atrage atenția râsul ei răguşit şi ni se întâlnesc privirile. Văd apreciere şi provocare în ochii ei şi mădularul meu zvâcneşte, anticipând. Are ochi frumoşi, căprui, păr castaniu lung şi lucios şi bea tărie. Şi, ce-i mai important, arată senzațional în rochia mini din piele şi cizmele până la jumătatea coapsei, cu toc ascuțit.

Da. Merge.

La două dimineața intrăm amândoi în apartamentul meu. Iau haina Leticiei, iar ea se întoarce imediat şi îşi încolăceşte brațele pe după gâtul meu.

— Hai în pat, frumuşelule, şopteşte şi mă sărută.

Apăsat. Fără preliminarii. Încă îi mai țin în mână haina şi trebuie să mă sprijin de perete ca să nu cădem amândoi. Atacul ei mă ia prin surprindere. Poate e mai beată decât credeam. Miroase a ruj şi a Jägermeister, o combinație care îmi stârneşte interesul. O prind de păr şi trag, eliberându-mi gura.

— Toate la vremea lor, scumpo, şoptesc. Stai să pun haina undeva.

— Futu-i mama ei de haină, zice ea şi mă sărută iar, toată numai limbă.

Mai bine ți-o trag ție.

— N-o să ajungem în dormitor în ritmul ăsta.

Îi pun mâinile pe umeri şi o împing încetişor.

— Atunci hai să-ți vedem apartamentul, model/fotograf/DJ ce eşti tu, glumeşte ea, cu un accent irlandez molatic, care contrastează cu stilul direct.

În timp ce o urmez pe hol spre living, mă întreb dacă e la fel de hotărâtă şi în pat. Tocurile ei țăcănesc pe podeaua de lemn.

— Faci şi actorie? Grozavă privelişte, apropo, zice ea după ce aruncă o privire prin peretele de sticlă care dă spre Tamisa. Mişto pian, adaugă, şi se întoarce cu fața la mine, cu ochii sclipind excitați: Te-ai futut pe el?

Mamă, asta chiar că are o gură spurcată.

— Nu recent.

Îi las haina pe sofa.

— Nu cred că asta vreau să fac acum. Prefer să te duc în pat.

Îi ignor ironiile despre lipsa unei cariere stabile. Nu i-am spus că am un imperiu de condus. Zâmbeşte, rujul i s-a şters şi probabil s-a mutat pe gura mea. Gândul îmi displace şi îmi trec degetele peste buze. Vine la mine, mă apucă de reverele hainei, şi mă trage spre ea.

— Bine, frumuşelule, hai să-mi arăți ce poți.

Îşi plantează palmele pe pieptul meu şi mă zgârie de la stern până spre marginile hainei.

Rahat! Aproape că doare. Are gheare stacojii, nu unghii, gheare asortate cu rujul. Îmi trage sacoul în jos pe umeri, îl lasă să cadă la podea şi începe să-mi descheie cămaşa. La starea în care e, mă bucur că are răbdare şi nu mi-o sfâşie pur şi simplu; îmi place cămaşa asta. O trage de pe mine, o lasă jos, la picioare, apoi îşi înfige unghiile în umerii mei. Deliberat.

— Au! strig eu.

— Mişto tatuaj, zice, iar mâinile ei călătoresc de pe umerii mei în jos pe brațe, apoi spre betelia blugilor, unghiile ei lăsându-mi urme pe abdomen.

Uau! Asta e chiar agresivă!

O prind de mână, o trag în brațele mele şi o sărut apăsat.

— Hai în pat, şoptesc lângă buzele ei şi, înainte să apuce să răspundă, o înşfac de mână şi o trag după mine în dormitor.

Aici, mă împinge spre pat şi îşi freacă iar ghearele de abdomenul meu în timp ce caută nasturele blugilor.

Futu-i! Îi place violența!

Tresar şi îi prind mâinile în faţă, într-o strânsoare de menghină, încercând de fapt să mă protejez de unghiile ei.

Vrei să joci dur? Pot şi eu, să ştii.

— Fii cuminte, o avertizez. Tu prima!

Îi dau drumul, împingând-o ceva mai încolo, ca să văd mai bine.

— Dezbracă-te. Acum! îi poruncesc.

Dându-şi părul peste umăr, îşi pune mâinile în şolduri, iar gura i se arcuieşte într-o provocare amuzată.

— Hai! insist eu.

Ochii Leticiei se întunecă şi rămâne nemişcată câteva clipe:

— Spune te rog frumos, şopteşte.

Rânjesc:

— Te rog frumos.

Râde.

— Îmi place accentul tău elegant.

— Un accident din născare, scumpo. Păstrează-ți cizmele, adaug.

Îmi întoarce rânjetul, întinde mâinile la spate şi îşi trage cu uşurință fermoarul rochiei strâmte, din piele. Mişcându-şi şoldurile, îşi trage în jos rochia şi o lasă să cadă de-a lungul cizmelor. Zâmbesc. Arată incredibil. Subțire, cu sâni mici, fermi, poartă un portjartier negru şi un sutien asortat şi cizmele lungi, cu tocuri înalte. Cu o forță surprinzătoare, mă trage spre pat, apoi îşi pune palmele pe pieptul meu şi mă împinge aşa de tare, că mă prăvălesc peste pătură.

— Scoate-i, porunceşte ea.

Stă în fața mea cu picioarele depărtate şi arată spre pantalonii mei.

— Scoate-i tu, mormăi eu.

Nu are nevoie de alt îndemn. Se cațără în pat şi mă încalecă, zdrobindu-mi vintrele. Mă zgârie din nou pe abdomen, coborând spre fermoar.

Au!

Futu-i! Chiar e periculoasă!

Mă ridic brusc, luând-o prin surprindere, o întorc pe spate, o încalec şi îi pironesc brațele în sus, de-o parte şi de alta a capului. Se zbate sub mine, încercând să mă împingă.

— Hei, protestează ea, fulgerându-mă din priviri.

— Cred că trebuie să te leg. Eşti periculoasă, îi spun cu voce blândă şi îi pândesc reacția.

Ar putea fi ori albă, ori neagră.

Face ochii mari, dar nu sunt sigur dacă de frică sau de excitație.

— Tu eşti? şopteşte.

— Periculos? Eu? Nu. Nu atât de periculos ca tine.

Îi dau drumul, întind mâna spre noptieră şi scot dintr-un sertar o pereche de cătuşe din piele şi o eşarfă de mătase.

— Vrei să te joci? o întreb, arătându-i-le pe amândouă. Tu alegi.

Se uită în sus la mine, cu pupilele mărite de dorință şi anxietate.

— Nu am de gând să-ți fac rău, o liniştesc.

Nu-i stilul meu.

— Vreau doar să te țin în frâu.

Dar adevărul e că mă tem c-o să-mi facă ea rău.

Un zâmbet ironic, provocator, îi răsare în colțul gurii.

— Mătasea, zice.

Zâmbesc şi arunc cătuşele pe podea: dominarea ca formă de autoapărare.

— Alege-ți o parolă.

— Chelsea.

— Bună alegere.

Îi leg eşarfa în jurul încheieturii stângi şi o trec apoi printre şipcile de la capul patului. Cu brațele întinse, unghiile ei sunt neputincioase şi arată fantastic.

— Dacă nu eşti cuminte, să ştii că te leg şi la ochi, şoptesc.

Ea chicoteşte.

— Mă bați şi la fund? întreabă abia şoptit.

— Numai dacă eşti ascultătoare.

Ah, o să fie amuzant...

Are orgasm repede şi zgomotos. Țipând şi zbătându-se în legăturile de mătase.

Mă ridic dintre coapsele ei, cu gura umedă şi lucioasă, o întorc şi o lovesc la fund.

— Rezistă, şoptesc eu, şi îmi trag un prezervativ.

— Mai repede!

Futu-i, e solicitantă, nu glumă!

— Cum doreşti, mormăi eu şi o penetrez.

Îi urmăresc sânii, care urcă şi coboară în ritmul somnului. Din obişnuință, îmi îndeplinesc ritualul de a rememora tot ceea ce ştiu despre femeia pe care tocmai am futut-o. De două ori. Leticia. Avocat pentru drepturile omului, agresivă sexual. Mai mare decât mine. Îi place să fie legată. Mult de tot. Dar, la drept vorbind, femeilor sigure de ele le place în general asta, cel puțin din experiența mea. E o urlătoare, țipă la orgasm. Vocală. Amuzantă... Extenuantă.

Mă trezesc brusc. În vis, căutam ceva nedefinit, o viziune care tot apărea şi dispărea, o viziune eterică în albastru. Apoi, în clipa în care am zărit-o, am căzut într-un hău imens. Mă cutremur.

Ce naiba a fost asta?

Soarele palid de iarnă se strecoară pe fereastră în timp ce reflexiile Tamisei joacă pe tavan. Ce m-a trezit?

Leticia.

Mamă, chiar că e un animal. Nu doarme lângă mine şi nu aud pe nimeni la duş. Poate a plecat deja. Ascult cu atenție, să văd dacă se aude vreun zgomot din apartament.

E linişte. Rânjesc. Fără conversații mărunte şi stânjenitoare. Ziua pare promițătoare, asta până ce îmi amintesc că am întâlnire la prânz cu mama şi cu sora mea. Gem şi îmi trag aşternuturile peste cap. Vor dori să discute testamentul.

Fir-ar a dracului.

„Văduva”, cum îi spunea Kit, e o femeie formidabilă. De ce naiba nu s-o fi întors la New York, nu ştiu. Viața ei e acolo, nu aici.

De undeva, din apartament, se aude un zăngănit pe podea. Mă ridic în capul oaselor.

Rahat. Leticia e tot aici.

Asta înseamnă conversație. Fără chef, mă extrag din pat, îmi trag pe mine cea mai apropiată pereche de blugi şi mă duc să aflu dacă e la fel de sălbatică şi la lumina zilei cum e pe întuneric.

Străbat holul în picioarele goale, dar nu e nimeni nici în salon, nici în bucătărie.

Ce naiba?

Mă întorc la intrarea în bucătărie şi încremenesc. Mă aşteptam s-o văd pe Leticia, dar pe hol stă o tânără subțire

care se uită la mine. Are ochii mari şi întunecați, care-mi amintesc de o căprioară speriată, dar e îmbrăcată într-un halat albastru oribil, nişte blugi prespălați ieftini, o pereche de tenişi jerpeliți şi o eşarfă albastră care îi ține părul.

Nu scoate un sunet.

— Bună. Cine naiba eşti? o întreb.

Capitolul patru

Zot! E aici şi e supărat.

Alessia îngheață când privirea ei îi întâlneşte ochii de un verde orbitor. Înalt, suplu şi pe jumătate gol, păşeşte spre ea. Părul lui castaniu e ciufulit, iar în lumina candelabrului din hol are licăriri aurii. Umerii sunt pe cât de largi îşi amintea ea, dar tatuajul de pe braț e mult mai complicat decât i se păruse; tot ceea ce poate distinge e o aripă. O dâră de păr de pe piept se pierde în jos, spre stomacul tonificat. Apoi părul reapare mai des sub buric şi se pierde mai jos, în blugii strâmți din denim negru, rupți în genunchi. Dar linia aspră a buzelor pline şi ochii de culoarea primăverii pe fața asta frumoasă, nerasă, o fac să îşi ferească privirea. I se usucă gura şi nu ştie dacă e din cauza emoțiilor sau... sau... din cauza înfățişării lui.

E atât de atrăgător!

Prea atrăgător.

Şi e pe jumătate dezbrăcat! Dar de ce e aşa de supărat? L-a trezit?

Nu! O s-o alunge de lângă pian.

Speriată, lasă privirea în podea şi, în timp ce se frământă să găsească un răspuns, se agață zdravăn de coada măturii, ca să se poată ține pe picioare.

Cine dracu' e creatura asta timidă care stă în holul meu? Sunt cu totul în ceață. Am mai văzut-o vreodată? O imagine dintr-un vis uitat mi se developează ca un polaroid în memorie, un înger în albastru veghind lângă patul meu. Dar asta se întâmpla acum nişte zile. Ea să fi fost? Şi acum e aici, de parcă ar fi prins rădăcini în podeaua mea, cu fața palidă şi ochii în pământ. Încheieturile degetelor i se albesc tot mai mult pe măsură ce strânge tot mai tare coada măturii, de parcă numai asta ar mai ancora-o de Pământ. Basmaua îi ascunde părul, iar halatul demodat şi mult prea mare îi acoperă silueta firavă. Arată de parc-ar veni din cu totul altă lume.

— Cine eşti? o întreb iar, dar pe un ton mai blând, pentru că nu vreau s-o sperii.

Ochi mari, de culoarea celui mai fin espresso şi străjuiți de cele mai lungi gene pe care le-am văzut vreodată se uită în sus la mine, apoi îndărăt la podea.

Rahat!

O privire fugară a ochilor ei întunecați, fantomatici şi sunt... tulburat. E cu cel puțin un cap mai scundă decât mine, are probabil în jur de 1,60, față de cei 1,87 ai mei. Are trăsături delicate: pomeți înalți, nasul cârn, pielea curată, luminoasă, buze palide. Arată ca şi cum ar avea nevoie de câteva zile la soare şi o masă zdravănă.

E evident că face curat. Dar de ce ea? De ce aici? A venit în locul menajerei mele?

— Unde-i Krystyna? întreb, tăcerea ei începând să mă scoată din sărite.

Poate e fata Krystynei ori nepoata ei.

Se uită în continuare în podea încruntată. Îşi muşcă buza de jos cu dinții albi şi refuză să mă privească.

Uită-te la mine, o rog în gând. Vreau să întind mâna, să o prind de bărbie şi să îi ridic capul, dar, ca şi cum mi-ar fi citit gândul, înalță fruntea. Ochii ni se întâlnesc, vârful limbii răsare printre buze şi îşi linge nervos buza de sus. Tot trupul

mi se încordează copleşit de o emoţie fierbinte, puternică, iar dorinţa mă izbeşte ca o ghiulea.

Fir-ar mama mă-sii!

Mijesc ochii, căci iritarea urmează imediat după dorinţă. Ce dracu' e cu mine? De ce are un asemenea efect asupra mea femeia asta, pe care nu am întâlnit-o niciodată? E enervant. Pe sub sprâncenele fine şi arcuite, ochii ei se fac şi mai mari şi se trage un pas înapoi; îşi face stângaci de lucru cu mătura, o scapă din mâini şi aceasta cade cu zgomot la podea. Cu o graţie reţinută, se apleacă şi o ridică. Apoi se îndreaptă, se agaţă din nou de coada măturii şi în obraji îi înfloreşte o vagă roşeaţă. Bâiguie ceva de neînţeles.

Fir-ar să fie! O intimidez pe biata fată?

N-am vrut.

Sunt nervos pe mine. Nu pe ea.

Dar poate motivul e altul.

— Poate că nu înţelegi ce spun, zic eu, de fapt mai mult pentru mine, şi îmi trec o mână prin păr, încercând să controlez corpul.

Engleza Krystynei se limita la „da” şi „aici”, ceea ce însemna adesea multă gesticulație din partea mea când aveam nevoie să îndeplinească unele sarcini care depăşeau treburile obişnuite. Probabil că şi fata asta e poloneză.

— Sunt menajera, Mister, şopteşte ea, cu ochii tot în pământ şi genele lungi adumbrindu-i obrajii luminoşi.

— Unde e Krystyna?

— S-a întors în Polonia.

— Când?

— De săptămâna trecută.

Asta e o noutate. Şi eu de ce nu am ştiut? Îmi plăcea Krystyna. Îmi făcea menajul de trei ani şi îmi ştia toate micile secrete murdare. Şi nici măcar nu am apucat să îmi iau rămas-bun.

Poate e ceva temporar.

— Se întoarce? o întreb.

Cutele de pe fruntea fetei se adâncesc, dar nu scoate o vorbă, deşi privirea îi zboară la picioarele mele. Nu ştiu de ce, asta mă face să mă simt stingherit. Pun mâinile în

şolduri şi fac câțiva paşi în spate în timp ce nedumerirea mea creşte:

— De când eşti aici?

Răspunde cu o voce pierită, abia auzită:

— În Anglia?

— Uită-te la mine, te rog.

De ce îi e aşa teamă să ridice privirea?

Degetele ei fine se strâng din nou în jurul măturii, ca şi cum ar fi putut-o folosi ca pe o armă, apoi trage aer în piept şi îşi îndreaptă capul, privindu-mă cu nişte ochi căprui mari, umezi. Ochi în care m-aş putea îneca. Mi se usucă gura şi trupul meu începe iar să se agite.

Futu-i!

— Sunt în Anglia de trei săptămâni.

Are vocea mai limpede şi mai sigură, cu un accent pe care nu-l recunosc, iar când vorbeşte împinge bărbia micuță spre mine, sfidător. Buzele ei sunt acum rozalii, cea de jos mai plină decât cea de sus, pe care o umezeşte din nou.

Fir-ar!

Iar mi s-a sculat. Mă mai depărtez cu un pas de ea.

— Trei săptămâni? bâigui eu, uluit de reacția pe care o am în fața ei.

De ce mi se întâmplă aşa ceva?

Ce-i cu fata asta?

E al dracului de perfectă, îmi zumzăie în minte vocea aceea mică, domoală.

Da. Pentru o femeie în halat de nailon, e tare.

Concentrează-te. Nu mi-a răspuns la întrebare.

— Nu. Întrebam de cât timp eşti în apartamentul meu.

De unde vine fata asta? Îmi scormonesc creierul. Doamna Blake a aranjat să vină Krystyna, în baza unui contract pe care-l avea. Dar înlocuitoarea Krystynei rămâne tăcută.

— Vorbeşti engleza? o întreb, dorindu-mi să vorbească. Cum te cheamă?

Se încruntă, uitându-se la mine ca la un idiot.

— Da, vorbesc engleza. Mă cheamă Alessia Demachi. Sunt în apartamentul dumneavoastră de dimineață, de la ora zece.

Uau. Chiar vorbeşte engleză.

— Bun. Perfect. Încântat de cunoştință, Alessia Demachi. Eu sunt...

Ce-ar trebui să spun? Trevethick? Trevelyan?

— Maxim.

Dă scurt din cap şi o clipă am impresia că s-ar putea să facă o mică plecăciune, dar nu, rămâne dreaptă, strângându-şi mătura şi străpungându-mă cu privirea ei speriată.

Brusc, am senzația că pereții holului se strâng în jurul meu şi mă sufoc. Vreau să fug de străina asta şi de ochii ei care îmi pătrund până în suflet.

— Bun, mă bucur că te-am cunoscut, Alessia. Mai bine ți-ai vedea de curățenie.

Şi, de parcă tocmai mi-aş fi amintit, adaug:

— Poți să schimbi şi aşternuturile.

Şi fac semn cu mâna în direcția dormitorului.

— Ştii unde e lenjeria, da?

Ea dă din nou din cap, dar nu se clinteşte.

— Mă duc la sala de gimnastică, mormăi eu, deşi nu îmi dau seama de ce am simțit nevoia să mă explic în fața ei.

Când o ia cu pas săltat pe hol spre dormitorul lui, Alessia se lasă moale pe coada măturii şi respiră adânc, uşurată. Se uită cum i se mişcă muşchii de pe spate până în jos, la cele două gropițe aflate exact deasupra beteliei blugilor. E o privelişte tulburătoare, prea tulburătoare. E chiar mai tulburător în picioare decât când era culcat în pat. Dispare în camera lui, iar ea închide ochii şi îi stă inima-n loc.

Nu i-a cerut să plece, dar o poate suna pe Agatha, prietena Magdei, şi poate să-i spună să găsească pe altcineva care să vină la curățenie. Păruse foarte iritat că l-a deranjat, iar apoi a devenit şi mai nervos.

De ce?

Alessia se încruntă şi încearcă să alunge spaima care se înfiripă în ea; aruncă o privire spre living, unde e pianul.

Nu. Nu se poate întâmpla una ca asta. Dacă trebuie, îl va implora să o lase să rămână. Nu vrea să plece. Nu poate să plece. Pianul e singura ei evadare. Singura ei bucurie.

Şi apoi, mai e şi domnul însuşi. Abdomenul lui sculptural, picioarele goale şi privirea intensă îi înfierbântă imaginația. Are o față de înger şi un corp de... ei bine... Roşeşte. Nu ar trebui să se gândească la aşa ceva.

E tare chipeş.

Nu. Gata. Concentrează-te.

Cu mişcări dezordonate, continuă să mături de pe podeaua de lemn o mizerie inexistentă. Va trebui să fie cea mai bună menajeră pe care a avut-o vreodată, ca să nu dorească s-o înlocuiască. După ce a luat această decizie, se duce în living să mături, să curețe şi să lustruiască.

Zece minute mai târziu aude uşa de la intrare trântindu-se, când tocmai termina de înfoiat pernuțele negre de pe colțarul în formă de L.

Bun. A plecat.

Se duce direct în dormitor să schimbe aşternuturile. Camera e la fel de dezordonată ca de obicei – haine şi nişte cătuşe ciudate pe podea, draperiile pe jumătate trase, cearşafurile răscolite –, dar adună toate hainele şi strânge repede aşternuturile murdare de pe pat. Se miră când dă de o panglică lată de mătase legată de căpătâiul patului, dar o desface şi o pune pe noptieră, alături de cătuşe. Când întinde un cearşaf alb curat pe pat, se întreabă la ce-or fi folosind lucrurile astea. Nu are nicio idee şi nu vrea să facă nicio presupunere hazardată. Termină de înfăţat patul şi se duce să se apuce de curăţenie şi în baie.

Alerg cum n-am mai alergat niciodată până acum. Termin cei 8 kilometri pe bandă în timp record, dar nu mă pot împiedica să derulez în cap conversaţia cu noua mea menajeră.

Tâmpit. Tâmpit. Tâmpit.

Mă aplec şi-mi sprijin palmele de genunchi, încercând să îmi recapăt răsuflarea. Fug de nenorocita mea de menajeră – femeie de serviciu, sau cum îşi zice ea –, încercând să scap de ochii ei mari, căprui.

Nu. Fug de reacţia mea în faţa ei.

Ochii ăia o să mă bântuie tot restul zilei. Mă îndrept, îmi şterg sudoarea de pe frunte şi în faţa ochilor îmi apare, nechemată, imaginea ei cu baticul ăla pe cap, în genunchi, în faţa mea.

Mi se încordează tot corpul.

Iar.

Şi asta numai când m-am gândit la ea.

Futu-i.

Îmi şterg furios transpiraţia de pe faţă cu un prosop şi mă hotărăsc să ridic şi nişte greutăţi. Da. Asta ar trebui să mi-o scoată din minte. Iau cele mai grele două haltere şi îmi încep exerciţiile obişnuite.

Sigur, ridicatul greutăţilor îmi dă tot răgazul din lume să mă gândesc. Cu toată sinceritatea, sunt total nedumerit de reacţia mea în faţa ei. Nu-mi amintesc să mai fi cunoscut pe cineva care să aibă un asemenea efect asupra mea.

Poate e stresul.

Da. E cea mai logică explicaţie. Sunt în doliu după pierderea lui Kit şi mă zbat să fac faţă consecinţelor.

Kit, eşti un mare măgar că m-ai lăsat cu toate responsabilităţile astea.

E copleşitor. Al dracului de copleşitor.

Îmi alung din minte toate gândurile despre Kit şi despre ea şi încerc să mă concentrez asupra antrenamentului, numărând în timp ce mi se încordează muşchii.

Şi iau prânzul cu mama în două ceasuri.

Rahat.

Alessia e în spălătorie şi tocmai mută hainele ude în uscător când aude uşa de la intrare dându-se iar de perete.

Nu se poate! S-a întors.

Bucuroasă că e ascunsă aici, în cea mai mică încăpere din apartament, pregăteşte masa de călcat şi începe să netezească cele câteva haine care erau uscate. Sigur n-o să vină aici. Când termină a cincea cămaşă, aude iar uşa şi ştie că e din nou singură. O enervează că nu i-a strigat un la revedere cum a făcut când credea că e Krystyna, dar alungă gândul şi termină de călcat cât de repede poate.

Când e gata, se duce în dormitor să vadă dacă a făcut dezordine. Evident, toate hainele de la sală erau împrăştiate pe podea. Cu delicateţe, le ridică pe rând de pe jos. Toate sunt îmbibate de transpiraţia lui, dar spre surprinderea ei, nu i se mai pare aşa respingător ca înainte de a-l cunoaşte. Le pune în coşul de rufe murdare şi verifică baia. Mirosul proaspăt, curat, al săpunului lui pluteşte în aer. Închizând ochii, inspiră şi, dintr-odată, e transportată înapoi, la brazii

înalți care înconjoară casa părintească din Kukës. Se bucură de mireasmă, fără să ia în seamă apăsarea dorului de casă. Acum, casa ei e Londra.

Spală chiuveta şi gata, a terminat cu o jumătate de oră mai devreme. Se duce glonț în living şi se aşază la pian. Degetele ei mângâie clapele şi acordurile Preludiului în Do major al lui Bach umplu apartamentul; notele dansează în culori strălucitoare în cotloanele camerei, alinându-i sufletul zbuciumat.

Intru în restaurantul favorit al mamei, pe Aldwych. Am ajuns mai devreme, dar nu-mi pasă. Trebuie să beau ceva, nu numai ca să uit de ciocnirea cu menajera cea nouă, ci şi pentru că am nevoie de un întăritor pentru confruntarea cu mama.

— Maxim!

Mă întorc şi în spatele meu stă singura femeie din lume pe care o ador. Maryanne, sora mea cu un an mai mică decât mine, traversează holul. Ochii ei, de aceeaşi nuanță cu ai mei, se luminează când mă întorc cu fața spre ea. Îşi aruncă brațele pe după gâtul meu, iar părul ei roşu îmi zboară în față, pentru că e cu numai câțiva centimetri mai scundă decât mine.

— Hei, M.A., mi-a fost dor de tine, îi spun îmbrățişând-o.

— Maxie.

Şi vocea ei se frânge.

Rahat. Nu aici.

O strâng şi mai tare, dorindu-mi să nu plângă, şi sunt surprins de emoția ascuțită care-mi arde gâtul. Îşi trage nasul, iar când îi dau drumul din brațe văd că are ochii roşii şi încercănați. Nu e stilul ei. De obicei seamănă cu mama, care-şi ține emoțiile sub un control riguros.

— Tot nu-mi vine să cred că s-a dus, zice ea, strângând o batistă în mână.

— Ştiu, nici mie. Hai să ne aşezăm şi să bem ceva.

O iau de cot şi o urmăm pe femeia care ne-a întâmpinat şi care ne conduce în sala mare a restaurantului, lambrisată cu lemn. Locul are un aer clasic, de modă veche: lămpi de alamă, tapițerie din piele verde-închis, fețe de masă albe scrobite şi pahare scânteietoare de cristal. Domneşte un zumzet general, în care se amestecă sporovăiala bărbaților şi femeilor de afaceri şi clinchetul tacâmurilor pe porțelanul fin. Mă concentrez pe imaginea posteriorului bine conturat al fetei care ne conduce, strâns într-o fustă strâmtă până la genunchi şi la țăcănitul tocurilor cui pe podeaua de lemn ceruită. Trag scaunul pentru Maryanne, apoi mă aşez şi eu.

— Două Bloody Mary, îi spun fetei, care ne înmânează fiecăruia câte un meniu şi îmi aruncă o privire ghiduşă, pe care nu i-o întorc.

O fi având ea un funduleţ mişto şi un zâmbet drăguț, dar n-am chef de joacă. Sunt preocupat de întâlnirea cu menajera şi de amintirea ochilor ei întunecați, speriați. Mă încrunt, alung gândul şi îmi îndrept toată atenția către sora mea, în timp ce fata pleacă îmbufnată.

— Când te-ai întors din Cornwall? o întreb.

— Ieri.

— Ce face Văduva?

— Maxim! Ştii că urăşte cuvântul ăsta.

Oftez exagerat şi teatral:

— OK, ce face Înălțimea Sa?

Maryanne se uită urât la mine, apoi afişează o expresie foarte dezamăgită.

Rahat.

— Scuză-mă, mormăi spăşit.

— E tulburată, dar e greu să-ți dai seama. Ştii şi tu cum e ea.

Ochii lui Maryanne se întunecă şi pare neliniştită:

— Cred că e ceva ce nu ne spune.

Încuviințez. Ştiu mult prea bine. Rareori dezvăluie mama vreo fisură în armura ei bine lustruită. Nu a plâns la înmormântarea lui Kit; a fost întruchiparea curajului şi a calmului. Nici eu n-am plâns. Eram prea ocupat cu o mahmureală cumplită.

Trag aer în piept şi schimb subiectul.

— Când trebuie să te întorci la muncă?

— Luni, răspunde Maryanne cu o mică strâmbătură tristă.

Maryanne a fost singura dintre copiii Trevelyan care a excelat în domeniul academic. A absolvit Wycombe Abbey School, apoi s-a dus să facă medicina la Corpus Christi, Oxford, iar acum e rezident la Royal Brompton Hospital, unde se specializează în medicină cardio-toracică. Şi-a urmat vocația, o chemare care s-a înfiripat în ziua în care tata a suferit o tromboză cardiacă masivă şi a murit de

infarct. Maryanne avea 15 ani şi voia să îl salveze. Moartea tatei ne-a afectat în mod diferit pe fiecare dintre noi, pe Kit mai ales, dat fiind că a fost obligat să abandoneze şcoala şi să îşi asume titlul. Cât despre mine, eu mi-am pierdut singurul părinte aliat.

— Ce face Caro? mă întreabă.

— Jeleşte. Şi e foc şi pară că imbecilul ăla nenorocit de Kit nu i-a lăsat nimic prin testament, mârâi eu.

— Cine e imbecil nenorocit?

Întrebarea e pusă de o voce pătrunzătoare, cu accent pe jumătate american. Rowena, contesa văduvă de Trevethick, stă în picioare lângă noi, cu părul castaniu-roşcat proaspăt coafat, impecabilă în costumul ei bleumarin Chanel şi cu un colier cu perle la gât.

Mă ridic.

— Rowena, zic, sărutând-o de formă pe obrazul întors spre mine, apoi îi trag un scaun să se aşeze.

— Aşa îți întâmpini mama îndoliată, Maxim? se încruntă Rowena, aşezându-se şi lăsându-şi poşeta Birkin pe podea, lângă ea.

Se apleacă peste masă şi îi strânge mâna lui Maryanne:

— Bună, draga mea, nu te-am auzit când ai plecat.

— Aveam nevoie de aer, mamă, răspunde soră-mea, strângându-i la rândul ei mâna.

Rowena, contesă de Trevethick, şi-a păstrat titlul şi după divorţul de tatăl nostru. Îşi petrece cea mai mare a timpului între New York, unde locuieşte şi îi place să joace, şi Londra, unde editează Dernier Cri, o revistă glossy pentru femei.

— Un pahar de Chablis, îi spune ea chelnerului care tocmai ne aducea cele două Bloody Mary.

Ridică dezaprobator din sprâncene când amândoi sorbim îndelung din pahare.

E tot imposibil de subţire şi imposibil de frumoasă, mai ales văzută prin lentila unui obiectiv. A fost „femeia fatală” a generaţiei sale şi a ajuns muza multor fotografi, printre care şi tatăl meu, cel de-al unsprezecelea conte de Trevethick. I-a fost credincios; titlul şi banii lui au atras-o suficient cât să se mărite cu el, dar apoi l-a părăsit şi el nu şi-a mai revenit niciodată. La patru ani de la divorţ, a murit de inimă rea.

O cercetez cu ochii întredeschişi. Are o faţă netedă ca de bebeluş, fără îndoială rezultatul ultimului peeling chimic. Femeia asta e obsedată să îşi păstreze tinereţea şi nu se

abate de la dieta ei riguroasă cu sucuri de legume şi cine ştie ce mâncare la modă decât pentru un surprinzător pahar de vin. Nu e nicio îndoială, mama mea e foarte frumoasă, dar e la fel de făţarnică pe cât e de magnifică, iar bietul tata a plătit pentru asta.

— Am înţeles că te-ai văzut cu Rajah, mi se adresează ea direct.

— Da.

— Şi?

Mă priveşte uşor miop, căci e mult prea orgolioasă ca să poarte ochelari.

— Totul îmi revine mie.

— Şi Caroline?

— Nimic.

— Înţeleg. Ei bine, nu o putem lăsa pe biata fată să moară de foame.

— Nu o putem lăsa?

Rowena roşeşte:

— Tu, spune cu răceală. Nu poți s-o laşi pe biata fată muritoare de foame. Pe de altă parte, dispune de propriul ei fond şi o să moştenească o avere când o să-şi dea taică-su obştescul sfârşit. Kit a ales înțelept în privința asta.

— Asta dacă nu cumva n-o dezmoşteneşte mama ei vitregă, i-o trântesc eu şi iau o prea necesară înghițitură de Bloody Mary.

Mama strânge din buze:

— De ce nu o pui la muncă? Poate pentru proiectul imobiliar din Mayfair? Are ochi bun pentru designul de interior şi o să-i prindă bine să aibă ceva de făcut.

— Cred că ar fi mai bine s-o lăsăm pe Caroline să decidă ce vrea să facă.

Nu reuşesc să îmi ascund resentimentul din voce. Ăsta e stilul arogant al mamei de a interacționa cu familia pe care a părăsit-o cu ani în urmă.

— Nu te deranjează că stă la reşedința Trevelyan? insistă ea, ignorându-mi tonul.

— Rowena, n-o s-o las fără adăpost.

— Maximilian, n-ai vrea să mi te adresezi cu „mamă”?

— Când o să începi să te porți ca atare, s-ar putea să iau asta în considerare.

— Maxim, mă admonestează Maryanne, şi mă fulgeră cu ochii ei de un verde-intens.

Simțindu-mă ca un copil certat, îmi țin gura şi studiez meniul înainte să spun ceva ce s-ar putea să regret.

Rowena continuă, fără să ia în seamă grosolănia:

— Trebuie să punem la punct ultimele detalii pentru slujba de pomenire. Mă gândeam să o facem înainte de Paşte. O să rog un redactor de la mine să scrie un necrolog pentru Kit. Asta dacă nu cumva...

Vocea i se frânge şi se opreşte, făcându-ne şi pe Maryanne, şi pe mine să ridicăm amândoi surprinşi capul din meniuri. I se umezesc ochii şi, pentru prima dată de când şi-a înmormântat fiul cel mare, îşi arată vârsta. Scoate o batistuță cu monogramă şi o duce la buze, încercând să se adune.

Fir-ar să fie.

Mă simt ca un rahat. Şi-a pierdut fiul cel mare... fiul preferat.

— Dacă nu cumva? mă reped eu.

— Nu l-ați putea scrie tu sau Maryanne, şopteşte ea, aruncându-ne amândurora o privire necaracteristică, rugătoare.

— Sigur, zice Maryanne. Îl fac eu.

— Nu. Eu ar trebui să îl fac. O să dezvolt necrologul pe care l-am făcut pentru înmormântare. Comandăm? întreb eu dorind să schimb subiectul.

Mă simțeam stingherit, neobişnuit fiind cu această nefirească afişare a emoțiilor din partea mamei.

Rowena ciuguleşte din salată, în timp ce Maryanne, înarmată cu furculița şi cuțitul, vânează prin farfurie ultimii dumicați de omletă.

— Caroline a zis că s-ar putea să fie însărcinată, le anunț eu luând încă o îmbucătură de chateaubriand.

Rowena ridică brusc privirea şi mijeşte ochii.

— Da, mi-a zis că încercau, confirmă Maryanne.

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, s-ar putea să fie singura mea şansă să am un nepot şi familia asta să-şi asigure titlul pentru încă o generație.

Rowena ne aruncă amândurora o privire acuzatoare.

— Asta ar însemna că o să fii bunică, zic eu sec, neluând în seamă restul comentariului ei. Cum se va potrivi chestia asta cu ultima ta cucerire drăgălaşă de la New York?

Înclinația Rowenei pentru bărbați tineri, uneori mai tineri decât mezinul ei, este renumită. Îmi aruncă o privire furioasă, eu iau încă o îmbucătură de friptură şi îi susțin privirea, provocând-o să spună ceva. Ciudat, dar e prima dată când am sentimentul că am un ascendent asupra mamei. E o noutate, căci mare parte din copilărie şi din adolescență mi le-am petrecut încercând fără succes să îi obțin aprobarea.

Maryanne se încruntă la mine. Ridic din umeri, mai tai o felie din friptura delicioasă şi o îndes în gură.

— Nici tu, nici Maryanne nu dați niciun semn că ați vrea să vă aşezați la casele voastre şi ferească Dumnezeu să ajungă averea pe mâinile fratelui tatălui vostru. Cameron e o cauză pierdută, mârâie Rowena, preferând să îmi ignore insolența.

Întâlnirea cu Alessia Demachi îmi răsare nechemată în minte şi mă încrunt. Mă uit la Maryanne, şi şi ea e încruntată şi se holbează la mâncarea din farfurie.

Hopa?

— Ce s-a mai întâmplat cu tânărul ăla pe care l-ai cunoscut la schi în Whistler? o întreabă Rowena pe soră-mea.

Mă întorc în apartamentul meu pe înserat. Vlăguit şi destul de grizat. Am îndurat un interogatoriu amănunțit din partea mamei referitor la situația tuturor domeniilor, a drepturilor locative şi a proprietăților închiriate din Londra, la renovarea apartamentelor din Mayfair, ca să nu mai amintesc despre valoarea portofoliului Trevethick. Aş fi vrut să-i amintesc că niciuna dintre chestiile astea nu e treaba ei, dar m-am simțit ciudat de mândru să fiu capabil să-i răspund în detaliu la toate întrebările. Până şi Maryanne a fost impresionată. Oliver Macmillan m-a instruit bine.

Când mă prăbuşesc pe canapea în fața televizorului uriaş din apartamentul meu gol şi fără pată, mintea îmi rătăceşte – aşa cum a făcut-o toată ziua – înapoi la discuția din dimineața asta cu menajera mea cu ochi întunecați.

Unde-o fi acum?

Cât timp va sta în Marea Britanie?

Oare cum arată fără halatul ăla care n-are nicio formă?

Câți ani are? Pare tânără. Probabil prea tânără.

Prea tânără pentru ce?

Mă foiesc neliniştit pe canapea şi încep să hoinăresc printre canalele TV. Poate reacția mea la ea a fost o excepție. Adică, să fim serioşi, arăta ca o călugăriță. Poate am o slăbiciune pentru călugărițe. Râd în sinea mea de acest gând ridicol. Telefonul bâzâie: am un mesaj de la Caroline.

Cum a fost prânzul?

Obositor. Văduva nu s-a dezminţit.

Dacă te însori, eu o să fiu Văduva.

J

De ce îmi zice chestia asta? În plus, n-am de gând să mă însor. Mă rog... nu deocamdată. Mi-am amintit tirada mamei

despre nepoţi şi clatin din cap. Copii. Nu. Pur şi simplu nu. Nu încă, în orice caz.

N-o să se întâmple prea curând.

Bun.

Ce faci?

Acasă, la televizor.

Eşti OK?

Pot să trec pe la tine?

Ultimul lucru de care am nevoie acum e Caroline, care să mă ameţească de tot de cap sau de orice altă parte a anatomiei mele.

Nu sunt singur.

O mică minciună nevinovată.

Iar preacurveşti, m-am prins. :P

Ce bine mă cunoşti!

Noapte bună, Caro.

Mă uit la telefon aşteptând un răspuns, dar rămâne mut, aşa că îmi întorc atenția îndărăt la televizor unde, din păcate, nu găsesc nimic de văzut. Îl închid.

Agitat, mă aşez la birou şi deschid e-mailul pe iMac. Sunt câteva mesaje de la Oliver despre diverse probleme legate de domenii, dar nu vreau să ştiu de ele vineri seara. Mai pot să aştepte până luni. Mă uit la ceas şi văd cu uimire că e abia 20:00, prea devreme ca să ies. Oricum, imaginea unui club aglomerat nu mă prea atrage în clipa asta.

Mă simt închis în cuşcă, dar nici să ies n-am chef, aşa că mă duc şi mă aşez la pian. Pe capac zace o compoziție pe care am început-o cu săptămâni în urmă. Mă uit la note, melodia îmi răsună-n minte şi, înainte să îmi dau seama, degetele mele aleargă pe clape şi o cânt. Îmi răsare-n minte imaginea unei fete în albastru, cu ochi întunecați care mă străpung până-n adâncul sufletului. Notele noi curg într-un

şuvoi şi improvizez în continuare, cântând dincolo de punctul în care se termina compoziția mea.

Fir-ar să fie!

Cuprins de o înflăcărare neobişnuită, mă opresc, pescuiesc telefonul din buzunar şi găsesc aplicația de înregistrare audio. Apăs pe RECORD şi o iau de la capăt. Camera răsună de notele pianului. Evocatoare. Melancolice. Tulburându-mă. Inspirându-mă.

Sunt menajera, Mister.

Da, vorbesc engleza. Mă cheamă Alessia Demachi.

Alessia.

Când mă uit la ceas, e trecut de miezul nopții. Mă întind şi mă uit la manuscrisul din fața mea. E terminat. Am scris toată bucata şi mă copleşeşte un sentiment de împlinire. De câtă vreme tot încercam? Şi n-a fost nevoie decât de o întâlnire cu noua mea menajeră. Clatin din cap şi, de data asta, mă duc la culcare devreme şi singur.

Capitolul cinci

Alessia descuie cu mare nerăbdare uşa apartamentului cu pian. Inima-i stă în loc când e întâmpinată de tăcerea descurajantă a alarmei. Liniştea asta înseamnă că tulburătorul domn cu ochi verzi e în casă. I-a cotropit visele încă de când l-a văzut gol, întins pe tot patul. Iar în weekend, în clipele de linişte, nu s-a putut gândi decât la el. Nu înțelege de ce, poate din cauza privirii scurte, pătrunzătoare pe care i-a aruncat-o când o privea de la înălțime pe hol sau poate pentru că e înalt şi chipeş şi suplu, cu gropițe la spate, chiar deasupra posteriorului musculos, atletic...

Încetează!

Gândurile i-au luat-o cu totul razna.

Încet, îşi dă jos ghetele şi şosetele ude şi apoi, cu picioarele goale, trece repede pe coridor înspre bucătărie. Bufetul e plin de sticle de bere şi ambalaje de mâncare, dar Alessia o zbugheşte spre un loc mai sigur, în spălătorie. Îşi aşază ghetele şi şosetele pe radiator, sperând că se vor usca până ce va trebui să plece.

Îşi scoate căciula udă şi mănuşile, le atârnă de cuierul de lângă boiler, apoi îşi scoate hanoracul pe care i l-a dat Magda. Îl atârnă de acelaşi cui, dar se încruntă când vede că picură apă pe gresie. Ploaia torențială i-a udat leoarcă şi blugii. Dârdâie puțin când şi-i scoate şi îşi trage pe ea halatul, fericită că a rămas uscat în punga de plastic. Poalele îi ajung până la genunchi, aşa că nu e indecentă fără blugi. Aruncă o privire în bucătărie, să verifice dacă e

acolo. Probabil doarme încă, aşa că îşi aruncă blugii uzi în uscător şi îi dă drumul. Măcar ăştia să fie uscați când pleacă acasă. Are picioarele înroşite şi iritate din cauza frigului, aşa că ia un prosop uscat din teancul de rufe curate şi le freacă viguros pe amândouă, aducând un strop de viață în degetele rebegite. După ce se mai încălzesc, îşi trage tenişii.

— Alessia?

Zot!

Domnul s-a trezit! Ce-o fi vrând?

Iute, cât de iute îi permit degetele degerate, scoate baticul din punga de plastic şi şi-l înfăşoară în jurul capului, conştientă că părul împletit e şi el ud. Respiră adânc, iese din spălătorie şi-l găseşte stând în bucătărie. Îşi înnoadă brațele în jurul ei, ca să se încălzească.

— Bună, zice el, şi zâmbeşte.

Alessia se uită la el. Are un zâmbet amețitor, care îi luminează fața frumoasă şi ochii de smarald. Îşi fereşte privirea, orbită de înfățişarea lui şi jenată de îmbujorarea care i se întinde pe față.

Dar îi este ceva mai cald acum.

Era aşa de încruntat ultima dată când l-a văzut... ce s-o fi întâmplat de şi-a schimbat atitudinea?

— Alessia? zice el din nou.

— Da, Mister, răspunde cu privirea tot în podea.

Măcar de data asta e îmbrăcat.

— Nu voiam decât să te salut.

Îi aruncă o privire, dar nu înțelege ce vrea. Acum zâmbetul lui nu mai e aşa luminos şi fruntea i s-a încrețit.

— Bună, spune ea, neştiind prea bine ce aşteaptă de la ea.

El dă din cap şi se foieşte şovăitor de pe un picior pe altul. Alessia îşi imaginează că o să mai spună ceva, dar el se întoarce şi iese din bucătărie.

Ce idiot sunt! Mă maimuțăresc singur şi-mi zic „Bună”. Tot weekendul m-am gândit numai la fata asta şi n-am fost în stare de mai mult decât „Nu voiam decât să te salut”?

Ce naiba e cu mine?

Mă duc înapoi în dormitor şi observ urme de picioare ude pe hol.

O fi mers desculță prin ploaie? Nu, sigur că nu.

Dormitorul meu e mohorât, iar priveliştea Tamisei e ştearsă şi deprimantă. Afară toarnă cu găleata. Dis-de-dimineață rafalele de ploaie băteau în fereastră şi zgomotul m-a trezit. Rahat. Probabil a venit pe jos pe vremea asta cumplită. Mă întreb din nou unde stă şi cât de mult are de mers. Am sperat să o atrag într-o conversație azi-dimineață şi să aflu toate amănuntele astea, dar îmi dau seama că se simte stânjenită în prezența mea.

Să fie prezența mea sau a bărbaților în general?

E un gând neliniştitor. Poate eu sunt cel care se simte stânjenit. La urma urmelor, ea e cea care m-a alungat din apartament săptămâna trecută şi ideea că am fugit ca s-o evit e deconcertantă. Mă hotărăsc să nu mai permit să se întâmple una ca asta.

Adevărul e că m-a inspirat. M-am cufundat tot weekendul în muzică. Mi-a oferit o distragere de la noua şi nedorita mea responsabilitate şi un răgaz în doliul meu – sau poate că am găsit eu o cale de a-mi canaliza suferința... nu ştiu. Am terminat trei piese, am ciorne pentru alte două, ba chiar sunt tentat să pun pe versuri una dintre ele. N-am luat în seamă telefonul, e-mailul şi, o dată în viață, m-am simțit împăcat. A fost o revelație. Cine ar fi spus că pot fi aşa de productiv? Ce nu înțeleg e de ce m-a afectat fata asta atât de

tare, când abia dacă am schimbat câteva vorbe. Nu are niciun sens, dar nici nu vreau să mă gândesc prea mult la asta.

Iau telefonul de pe noptieră şi cobor privirea spre pat. Aşternuturile sunt vraişte.

Drace, sunt un porc mizerabil.

Îmi fac patul în grabă. Din mormanul de haine azvârlite pe sofa iau o bluză de trening cu glugă şi o trag peste tricou. E răcoare. Probabil că şi ei îi e frig, cu picioarele ude. Pe hol mă opresc şi reglez termostatul cu câteva grade în plus. Nu-mi place ideea că îi e frig.

Iese din bucătărie cu un coş gol de rufe şi o găleată de plastic plină de soluţii de curăţat şi cârpe. Trece pe lângă mine cu capul în jos şi se duce spre dormitor. Mă uit după silueta care se depărtează în halatul inform: picioare lungi, albe, o uşoară legănare a şoldurilor... şi chiloţii ăia de un roz-aprins pe care-i întrezăresc prin nailon? De sub batic iese o coadă groasă, brună, care-i şerpuieşte pe spate până aproape de linia chiloţilor roz şi se leagănă dintr-o parte în alta când păşeşte. Ştiu că ar trebui să mă uit în altă parte, dar sunt distras de chiloţii ei. Îi acoperă tot fundul şi urcă în sus, până la talie. Probabil sunt cei mai mari chiloţi pe care i-am văzut la o femeie. Iar trupul mi se agită de parcă aş fi un puştan de 13 ani.

Futu-i! Gem în sinea mea, simţindu-mă ca un pervers, şi rezist nevoii de a o urma. În schimb, mă duc în living, unde

mă aşez la computer să citesc e-mailurile de la Oliver, să-mi ignor dorinţa şi pe menajera mea, Alessia Demachi.

Alessia e surprinsă să găsească patul făcut. De câte ori a fost în apartamentul lui, patul era întotdeauna vraişte. Tot mai e un morman de haine pe sofa, dar pare mai ordonat decât până acum. Trage draperiile şi se uită afară, la râu. „Tamisa." Şopteşte cuvântul cu glas tare, cu vocea tremurând puţin.

E întunecată şi cenuşie, cum sunt şi copacii golaşi de pe malul opus... nu ca Drinul. Nu-i ca acasă. Aici e o zonă urbană aglomerată, foarte aglomerată. Acasă era înconjurată de ogoare mănoase şi munţi acoperiţi cu zăpadă. Alungă gândurile dureroase despre casă. E aici ca să facă o treabă, o treabă pe care şi-o doreşte, pentru că vine la pachet cu un bonus, pianul. Se întreabă dacă el avea de gând să stea acasă toată ziua, iar gândul că s-ar putea să rămână aici o sâcâie. Prezenţa lui o va împiedica să cânte bucăţile ei preferate.

Dar partea bună e că ar putea să-l vadă.

Bărbatul care a pus stăpânire pe visele ei.

Trebuie să înceteze să se mai gândească la el. Acum. Cu inima grea, începe să atârne câteva dintre hainele împrăştiate în garderobă. Cele pe care le consideră murdare le pune în coşul de rufe.

În baia lui stăruie un miros de lemn de santal şi conifere. E un iz plăcut, masculin. Inspiră adânc şi se desfată aşa cum a mai făcut şi înainte. În minte îi răsar ochii lui pătrunzători... umerii lați... abdomenul plat. Pulverizează soluție de curățat pe oglindă şi freacă energic.

Încetează! Încetează! Încetează!

Lucrează pentru el, nu i-ar putea stârni niciodată interesul. La urma urmelor, e doar femeia de serviciu.

Ultima ei treabă în dormitor e să golească coşul de gunoi. Spre mirarea ei, îl găseşte gol. Fără prezervative folosite. Îl pune la loc după noptieră şi, dintr-un motiv inexplicabil, coşul gol o face să zâmbească.

Când adună rufele şi produsele de curățenie, priveşte câteva clipe cele două fotografii monocrome de pe perete. Ambele sunt nuduri. Într-una, o femeie stă în genunchi, cu pielea palidă şi translucidă. I se văd tălpile, posteriorul şi curba grațioasă a spatelui; îşi ține părul blond adunat în creştetul capului, iar câteva şuvițe rătăcite îi ating gâtul. Modelul e frumos, cel puțin din unghiul ăsta. A doua fotografie e un prim-plan cu conturul gâtului unei femei, cu părul pieptănat într-o parte şi curba coloanei de la primele vertebre până în jos, spre fund. Pielea ei ca abanosul e luminoasă, mângâiată de lumină. E minunată. Alessia oftează. Judecând după aceste fotografii, probabil că îi plac femeile, şi se întreabă dacă e fotograf. Poate într-o bună zi o

s-o pozeze şi pe ea. Scutură din cap la gândul îndrăzneț şi se întoarce la bucătărie să se ocupe de haosul de ambalaje de mâncare, sticle goale de bere şi vase de spălat.

Am lăsat deoparte scrisorile şi e-mailurile de condoleanțe, propunându-mi să răspund altă dată – acum nu le pot face față. Cum naiba a reuşit Kit să se descurce cu subsidiile pentru agricultură şi creşterea vitelor şi toate celelalte porcării pe care le implică păşunarea şi cultivarea a mii de hectare de pământ? Pentru o clipă, îmi doresc să fi studiat la facultate managementul fermelor sau afacerile, în loc de arte şi muzică.

Când a murit tata, Kit făcea economia la LSE. Fiu ascultător ca întotdeauna, a renunțat la LSE şi s-a înscris la universitatea ducatului Cornwall, ca să studieze agricultura şi managementul proprietăților. Cu peste 12 000 de hectare de controlat, acum îmi dau seama că a fost o decizie înțeleaptă. Kit a fost mereu rațional, mai puțin atunci când era vorba despre gonit pe motocicletă în toiul iernii pe drumurile înghețate de pe domeniul Trevethick. Îmi cuprind capul în palme şi îmi amintesc de trupul lui distrus, zăcând la morgă.

De ce, Kit, de ce? *întreb pentru a mia oară.*

Vremea tot mai urâtă de dincolo de fereastră îmi reflectă dispoziția. Mă ridic şi mă îndrept spre geam, să arunc o privire. Pe râu sunt două ambarcațiuni, care se îndreaptă în direcții opuse: o şalupă a poliției, care merge spre est, şi o

navă de pasageri, care se îndreaptă spre Cadogan Pier. Privesc scena încruntat. Locuiesc de atâta vreme pe chei, dar nu am folosit niciodată transportul fluvial. În copilărie îmi tot doream să ne ia mama la plimbare pe râu, pe mine şi pe Maryanne, dar nu s-a întâmplat niciodată. Era mereu prea ocupată. Mereu. Şi nu le-a spus niciodată nici multelor noastre doici să ne plimbe cu barca pe Tamisa. Ăsta e un alt dinte al meu împotriva Rowenei. Kit, desigur, nu era cu noi pe vremea aceea, era deja la internat.

Clatin din cap şi mă învârt în jurul pianului, privind pe furiş partiturile la care am lucrat tot weekendul. Vederea acestor pagini mă binedispune şi, ca să fac o pauză de la computer, mă aşez la pian cu gândul să cânt ceva.

Din cele trei bucătării în care face curat Alessia, asta e preferata ei. Peretele, dulapurile de jos şi blaturile sunt făcute din sticlă bleu, uşor de şters. E lucioasă şi aerisită, cât se poate de diferită de bucătăria înghesuită, de casă la țară, a părinților ei. Verifică şi cuptorul, poate domnul a gătit ceva, dar e totul lună. Alessia bănuieşte că nu l-a folosit niciodată.

Tocmai şterge ultima farfurie când începe muzica. Se opreşte, recunoscând imediat melodia. E cea de pe manuscrisul pe care l-a văzut de atâtea ori pe pian, dar melodia continuă după şirul de note pe care le citise, cu sunete delicate şi triste care se transformă în jurul ei în nuanțe plângătoare de albastru şi cenuşiu.

Aşa ceva trebuie să vadă.

Pune cu mare grijă farfuria pe blat, se strecoară afară din bucătărie şi se duce tiptil spre living. Aruncă o privire şi îl vede la pian. Cu ochii închişi, simte muzica, fiecare notă i se reflectă pe chip. Cum se uită aşa la el – încruntat, cu capul lăsat într-o parte şi buzele întredeschise –, simte că i se taie răsuflarea.

E captivată.

De el.

De muzică.

E talentat.

Bucata e tristă, încărcată de dor şi jale, iar acum, când se uită la el, ecoul notelor îi răsună în cap în tonuri şi mai subtile de albastru şi cenuşiu. Într-adevăr, e cel mai chipeş bărbat pe care l-a văzut vreodată. E mai chipeş chiar decât... Nu!

Ochi albaştri ca gheaţa mă ţintuiesc. Furioşi.

Nu. Nu te mai gândi la bărbatul ăla îngrozitor!

Pune capăt acestei amintiri. E prea dureros. Şi se concentrează asupra domnului, care e pe punctul de a termina melodia melancolică. Înainte s-o zărească, Alessia se întoarce pe vârfuri la bucătărie; nu vrea să se enerveze din nou pentru că a prins-o trăgând cu ochiul în loc să-şi facă treaba.

Termină de spălat blatul de lucru, repetându-şi în cap compoziția lui. Acum, singura încăpere pe care o mai are de curățat e livingul – unde se află el.

Adunându-şi curajul, ia lacul şi nişte cârpe, pregătindu-se să-l înfrunte. Ezită în prag. El se uită atent în monitorul computerului. Ridică privirea, o vede, iar pe fața lui se citeşte o surprindere plăcută.

— Pot, Mister? întreabă ea şi face semn cu tubul de lac de mobilă spre încăpere.

— Sigur. Intră. Fă ce ai de făcut, Alessia. Şi numele meu e Maxim.

Îi aruncă un zâmbet fugar şi începe cu canapeaua, umflând pernele şi dând cu palma firmiturile pe podea.

Mda, îmi cam distrage atenția...

Cum aş putea să mă concentrez când ea se foieşte aşa de aproape de mine? Şi să pretind că aş citi raportul revizuit al costurilor pentru renovarea imobilelor din Mayfair, când de fapt nu fac decât să o urmăresc pe ea din priviri? Are o graţie senzuală în mişcări; când se apleacă peste canapea, mlădioasă, cu braţele ferme întinzându-se şi mâinile delicate, cu degete lungi care mătură firmiturile de sub pernuţe şi le dau jos. Mă înfiorez din cap până-n picioare şi mă străbate prin tot trupul o încordare plăcută, acordată la prezenţa ei în încăpere.

Poate fi ceva mai nepermis de-atât? E foarte aproape, dar cu totul de neatins. Se apucă să scuture pernuţele negre împrăştiate pe canapea şi halatul i se trage în faţă şi se mulează pe spate, trădând chiloţii roz de dedesubt.

Respir tot mai repezit şi trebuie să-mi înăbuş un geamăt.

Sunt un pervers nenorocit.

Ea termină cu sofaua şi îi fug ochii spre mine. Mă străduiesc să mă prefac cufundat în tabelele din faţa mea în timp ce mi se ridică părul pe ceafă. Îşi ia tubul de lac, pulverizează puţin pe o cârpă şi se îndreaptă spre pian. Cu o altă privire scurtă, îngrijorată spre mine, începe să-l lustruiască încet, ca să-l facă oglindă. Se întinde peste pian şi halatul i se ridică la spate, mult mai sus de spatele genunchilor.

Dumnezeule!

Cu un pas măsurat şi calm se învârte în jurul pianului lustruind şi ştergând, în timp ce respiră tot mai greu şi mai repezit din cauza efortului. E chinuitor. Închid ochii şi mă gândesc cum aş putea smulge aceeaşi reacție şi din partea ei.

Rahat. Mă aşez picior peste picior ca să ascund reacția naturală a corpului. Devine de-a dreptul caraghios. Nu face decât să lustruiască blestematul ăla de pian.

Continuă să şteargă de praf claviatura, deşi clapele nu scot niciun sunet. Privirea îi fuge iar spre mine, iar eu mă uit repede la cifrele din tabel, care plutesc pe pagină complet lipsite de sens. Când îndrăznesc să-mi arunc iar privirea spre ea, e aplecată, cu o față gânditoare, şi pare să cântărească manuscrisul din stativ. Se uită la compoziția mea cu fruntea încrețită ca şi cum s-ar concentra intens.

Oare poate citi note?

Îmi citeşte partitura?

Ridică privirea şi mă vede. Ochii i se măresc stânjeniți şi scoate involuntar limba, umezindu-şi buza de sus, în timp obrajii i se îmbujorează.

Futu-i.

Ferindu-şi ochii, se lasă în jos, în spatele pianului, probabil ca să şteargă de praf picioarele sau taburetul.

Nu mai pot suporta.

Tresar speriat când îmi sună telefonul. E Oliver.

— Bună, răspund eu răguşit, mai recunoscător ca niciodată pentru întrerupere.

Trebuie să ies din living.

La naiba, mi-am făgăduit că n-am să-i mai permit să mă oblige să plec.

— Trevethick?

— Da, Oliver. Ce-i?

— Avem o problemă de planificare care cred că necesită atenția ta.

Bat holul în lung şi-n lat în timp ce Oliver mă bombardează cu date despre scafe şi pereți de rezistență din cadrul proiectului Mayfair.

Când iese din cameră, Alessia are senzația că i-ar fi trecut o furtună pe deasupra capului şi s-a dus să facă ravagii în altă parte – pe hol, poate. Alessia răsuflă uşurată, recunoscătoare că a plecat. Îl aude vorbind la telefon cu o voce profundă, dar melodioasă. I se pare că n-a mai conştientizat niciodată atât de acut prezența cuiva.

Trebuie să înceteze să se mai gândească la el şi să fie atentă la curățenie. Termină de şters de praf pianul, deşi nu poate scăpa de sentimentul tulburător că a urmărit-o cât a făcut curat.

Nu. E imposibil.

De ce s-ar uita la mine?

Poate vrea să vadă cum face curat, ca doamna Kingsbury. Alessia zâmbeşte la acest gând prostesc şi îşi dă seama că acum îi este mult mai cald decât atunci când a ajuns. Nu e sigură dacă sursa căldurii e în cameră sau în ea însăşi.

Încălzită de prezența lui.

Raționamentul năstruşnic îi aduce un alt zâmbet pe buze. Cum el a ieşit din cameră, profită de ocazie şi se duce repede să ia aspiratorul. Domnul e la capătul celălalt al holului, sprijinit de perete, bătând măsura cu picioarele lui lungi şi neliniştite. Vorbeşte cu un ton scăzut, dar se uită după ea când intră în bucătărie. Când se întoarce cu

aspiratorul în sufragerie îl găseşte întors la birou, dar tot vorbind la telefon. Cum o vede, se ridică.

— Stai o clipă, Oliver. Continuă, te rog, i se adresează de astă dată ei, şi face semn cu mâna spre cameră, dându-i permisiunea să dea cu aspiratorul.

Iese din nou din încăpere. Şi-a descheiat bluza neagră de trening cu glugă pe care o poartă. Pe dedesubt, are un tricou gri în V cu o coroană înaripată neagră şi inscripția LA 1781. Alessia roşeşte când observă un smoc de păr ieşind prin decolteul tricoului. În minte îi răsună vocea mamei, certând-o cu tonul acela special al ei: Alessia! Ce faci?

Mă uit la un bărbat, mamă.

Un bărbat care mi se pare atrăgător.

Un bărbat care-mi face sângele să clocotească în vene.

Îşi imaginează expresia scandalizată a mamei, ceea ce o face să zâmbească.

Of, mamă, aici, în Anglia, totul e foarte diferit. Bărbații. Femeile. Cum se poartă. Cum interacționează.

Gândul Alessiei zboară într-un loc mai întunecat. La el.

Nu. Nu te gândi la bărbatul acela.

E în siguranță acum, aici, în Londra, cu domnul. Trebuie să se concentreze să își păstreze jobul ăsta.

Aspiratorul e un aparat Henry. Cilindrul mare, roşu, e împodobit cu doi ochi mari şi un zâmbet. De câte ori îl vede pe Henry, nu se poate abține şi zâmbeşte. Îl bagă în priză şi începe să aspire covorul şi podeaua de lemn. Într-un sfert de oră e gata.

Domnul nu e în hol, aşa că îl pune pe Henry înapoi în culcuşul lui, în dulapul din spălătorie. Alessia îi dă o palmă prietenească, închide dulapul şi se duce la bucătărie.

— Bună, zice domnul când intră în bucătărie. Eu trebuie să plec. Ai banii pe consolă. Poți să încui şi să conectezi tu alarma?

Ea încuviințează din cap, dar e aşa de orbită de zâmbetul lui larg, încât trebuie să îşi înfigă privirea-n podea. Dar în sinea ei bucuria izbucneşte ca un răsărit de soare minunat, pentru că el pleacă şi ea poate să cânte la pian.

El ezită o clipă, apoi scoate o umbrelă mare, neagră.

— Poți să împrumuți asta. Afară încă plouă de să nu dai un câine afară.

Un câine?

Alessia e buimăcită. Aruncă o privire fugară spre fața lui şi-i stă inima în loc în fața zâmbetului lui cald şi a gestului generos. Ia umbrela şi şopteşte:

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Ne vedem miercuri, Alessia, zice el şi pleacă, lăsând-o singură în bucătărie.

Peste câteva clipe, aude uşa de la intrare închizându-se.

Alessia se uită la umbrelă. E de modă veche, cu mâner de lemn şi inel auriu. Minunându-se de generozitatea domnului, se duce în sufragerie şi se aşază la pian. Sprijină umbrela în capătul claviaturii şi, în cinstea vremii îngrozitoare, începe să cânte preludiul Picături de ploaie al lui Chopin.

Mă încălzesc şi mă desfăt cu şoapta Alessiei, micul ei „mulțumesc”. Sunt ridicol de încântat de mine însumi că am fost în sfârşit capabil să o ajut cu gestul ăsta mărunt. Nu sunt obişnuit să fac fapte bune, deşi presupun că există şi un motiv ascuns al bunătății mele, un motiv pe care nu vreau să-l analizez prea profund acum, căci s-ar putea să confirme că sunt nemernicul nenorocit care îmi imaginez că sunt. Oricum ar fi, gestul mă face să mă simt bine, iar ăsta e un sentiment nou.

Cu energie reînnoită, renunț la lift şi cobor în fugă scările până la parter. Nu prea am chef să plec, dar am întâlnire cu Oliver şi cu diverşi prestatori de servicii pe şantierul proiectului Mayfair. Mă uit la hainele mele şi nu pot decât să sper că nu se aşteaptă să mă vadă venind în costum.

Nu, ăsta era stilul lui Kit, el avea un dulap plin de costume făcute de comandă pe Savile Row.

Afară, mă feresc de picăturile de ploaie şi opresc un taxi.

— Cred că a mers bine, zice Oliver.

Încuviințez şi străbatem împreună noul atrium pavat al uneia dintre clădirile renovate. Muncitori în salopete şi cu căşti galbene îşi văd de treabă prin jurul nostru, în timp ce noi ne croim drum spre fațada placată cu lemn a clădirii. Praful din aer mi-a uscat gâtul. Trebuie să beau ceva.

— Ai fler pentru chestiile astea, Trevethick. Cred că antreprenorului i-au plăcut sugestiile tale.

— Oliver. Spune-mi Maxim. Te rog să-mi foloseşti numele. Înainte aşa îmi spuneai.

— Foarte bine, milord.

— Ce mama dracului!

— Maxim.

Oliver îmi zâmbeşte scurt.

— Trebuie să aducem un designer de interior să pună totul la punct pentru apartamentul de prezentare, probabil cam într-o lună. Am făcut o listă de trei nume, oameni la care apela Kit.

Kit? Kit era Kit. Eu de ce nu pot fi Maxim şi atât?

— Caroline ar putea fi o idee bună.

— A, lady Trevethick?

— Mama mi-a sugerat să o folosesc.

Oliver se zbârleşte.

Hopa! Ce are Oliver împotriva Carolinei? Sau poate are ceva împotriva Rowenei? Nu m-ar mira, mama are adesea acest efect asupra oamenilor.

— O să vorbesc cu Caroline, dar trimite-mi şi numele celorlalţi şi nişte mostre din lucrările lor, răspund.

Oliver încuviințează, iar eu îmi scot casca şi i-o dau.

— Pe mâine, zice el şi împinge uşa şubredă din peretele provizoriu din lemn care ascunde fațada imobilului.

Ploaia s-a oprit în cele din urmă, dar e întuneric. Îmi ridic gulerul hainei şi, cât aştept taxiul, încerc să mă hotărăsc dacă să mă duc acasă sau la club.

Plimbându-mă în jurul pianului cu coadă scurtă, mă gândesc cum se întinsese Alessia să-l lustruiască. Acum străluceşte sub candelabru. Cine s-ar fi gândit că voi fi atât de atras de o femeie în halat de nailon şi chiloți roz uriaşi?

Cum a reuşit să ajungă să mă obsedeze într-un timp aşa de scurt? Nu ştiu nimic despre ea, cu excepția faptului că e diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut. Femeile din viața mea sunt îndrăznețe şi încrezătoare, ştiu ce vor şi nu se dau în lături să ceară. Ea nu-i aşa. Sfioasă şi total devotată muncii ei, Alessia pare reticentă să interacționeze cu mine... ca şi cum şi-ar dori să fie invizibilă. Mă nedumereşte. Îmi revine în gând timiditatea ei când a primit umbrela şi mă face să zâmbesc. A fost atât de plăcut surprinsă, încât mă întreb cum o fi viața ei dacă e aşa de recunoscătoare pentru un gest atât de mărunt.

Mă aşez pe taburetul din fața pianului şi frunzăresc primul manuscris, amintindu-mi de expresia ei când s-a uitat peste partitură. Poate chiar ştie să citească notele. Poate chiar şi cântă. O parte din mine vrea să ştie ce crede despre

compoziția mea. Dar îmi dau seama că sunt doar speculații. Singura certitudine e nevoia care îmi încinge vintrele.

Futu-i. Ieşi în oraş şi te regulează.

În loc de asta, rămân la pian şi cânt fiecare cântec iar şi iar.

Alessia stă întinsă pe patul ei pliant, într-o cămăruță mică din casa Magdei. I se învârte capul, are multe de făcut, dar gândurile i se întorc din nou la domnul cu ochi verzi. Îl vede stând la pian. Ochii lui închişi, fruntea încrețită, gura moale, trăind muzica – şi apoi expresia lui caldă când îi dă umbrela. Părul ciufulit şi buzele pline, arcuite într-un zâmbet îmbietor. Se întreabă cum ar fi să le sărute.

Mâna i se plimbă în jos pe trup, peste sâni.

Ar putea s-o sărute aici.

Gâfâie, abandonându-se fanteziei, mâna îi alunecă şi mai jos şi îşi imaginează că îi simte palma peste mâna ei.

Atingând-o.

Aici.

Începe să se mângâie, înăbuşindu-şi gemetele, conştientă de pereții subțiri ai camerei.

Se gândeşte la el pe măsură ce trupul i se încordează.

Mai mult.

Tot mai mult.

Fața lui.

Spatele lui.

Picioarele lui lungi.

Şi mai mult.

Fundul lui ferm.

Stomacul lui plat.

Geme când are orgasm şi adoarme epuizată.

Numai ca să-l viseze tot pe el.

Mă foiesc şi mă învârt în somn.

Stă în prag. O nălucă în albastru.

Vino. Întinde-te lângă mine. Te doresc.

Dar ea se întoarce, iar acum e în salon. Lustruieşte pianul.

Nu are nimic pe ea, doar nişte chiloți roz, mari.

Mă întind să o ating, dar se evaporă.

Şi mă trezesc.

Futu-i.

Sunt în erecție. Dureros.

La dracu'. Trebuie să ies mai des în oraş.

Mă rezolv repede.

Când am făcut ultima dată chestia asta? Trebuie să fac sex. Mâine. Asta am să fac. Mă întorc şi cad într-un somn agitat.

După-amiaza următoare Oliver îmi prezintă cheltuielile fiecărei proprietăți. Birourile noastre sunt chiar lângă Berkeley Square, într-o casă în stil georgian transformată de tata în clădire de birouri în anii 1980. Face parte din fondul imobiliar Trevethick, iar la etajele superioare adăposteşte alte două companii.

Încerc să mă concentrez asupra cifrelor pe care le analizăm, dar sunt conştient că uşa biroului lui Kit e întredeschisă. E tulburător. Nu mă pot hotărî să lucrez acolo. Nu încă. Aproape că îl pot auzi vorbind la telefon sau râzând la glumele mele proaste sau admonestându-l pe Oliver pentru cine ştie ce tâmpenie. Aproape că mă aştept să dea năvală pe uşă. A fost atât de în largul lui în lumea asta, atât de stăpân pe domeniul lui! Făcea să pară totul foarte simplu.

Dar ştiu că îmi invidia libertatea.

Ce-ți pasă, tu poți să-ți croieşti drum prin Londra făcând sex, Rezervă. Unii dintre noi trebuie să-şi câştige existența muncind.

Stau în fața trupului frânt, fără viață al lui Kit, cu o doctoriță de la urgențe.

Da. El este, confirm.

Mulțumesc, lord Trevethick, șoptește ea.

A fost prima dată când cineva mi s-a adresat cu acest titlu...

— Cred că putem lăsa lucrurile așa cum sunt trimestrul următor și facem după aceea o evaluare, spune Oliver, readucându-mă în prezent. Deși chiar cred că ar trebui să te duci și să vizitezi proprietățile.

— Da, ar trebui.

La un moment dat...

Nu știu decât vag istoria recentă a celor trei domenii, dar știu că grație bunei gestionări a bunicului, tatălui și fratelui meu, toate trei sunt profitabile. Spre deosebire de mulți din clasa noastră, familia Trevelyan nu are probleme financiare.

Reședința Angwin, aflată în Cotswolds, în Oxfordshire, este înfloritoare. Deschisă publicului, are un centru cu produse pentru grădinărit, o sală de gimnastică și o grădină zoologică pentru copii, o ceainărie și pajiști deschise publicului. Tyok, din Northumberland, e închiriată integral unui american bogat care se crede lord. Kit și Oliver s-au întrebat adesea de ce nu și-a cumpărat propriul lui domeniu, iar acum mă întreb și eu același lucru. Pe de altă parte, conacul Tresyllian din Cornwall este una dintre cele mai mari ferme organice din Marea Britanie. John, tatăl meu, al unsprezecelea conte de Trevethick, a fost unul dintre pionierii agriculturii organice, în vreme ce toți

contemporanii lui au strâmbat din nas la această inițiativă. Mai recent, ca să sporească veniturile familiei, Kit a conceput şi construit câteva case de vacanță de lux la marginea moşiei. Sunt la mare căutare, mai ales pe timpul verii.

— Acum trebuie să discutăm cum intenționezi tu să gestionezi domeniile şi de cât personal ai nevoie.

— Cum?

Îmi stă inima-n loc şi mă lupt să rămân concentrat, în vreme ce Oliver îi dă-nainte. Mintea mea rătăceşte. Mâine vine din nou Alessia. E singurul personal de care sunt interesat pentru moment, şi asta din motive complet nelalocul lor. Antrenamentul epuizant de dimineață, de la sală, nu mi-a redus cu nimic fascinația pentru ea.

Sunt vrăjit, şi nici măcar nu o cunosc pe fata asta.

Bâzâie telefonul; am un mesaj de la Caroline. Când îl citesc, simt furnicături prin cap şi mi se pune un nod în gât.

Nu sunt însărcinată. L

Nu am nimic de la Kit.

Nici măcar un copil.

Rahat! Durerea răsare de nicăieri, încolțindu-mă.

— Oliver, va trebui să ne oprim aici. A intervenit ceva.

— Da, Mister, răspunde el. Mâine?

— Da. Nu vrei să vii la mine, să zicem, pe la 10?

— S-a făcut, mi... Maxim.

— Bun. Mulțumesc.

Tastez un răspuns pentru Caroline.

Vin la tine.

Nu. Vreau să ies.

Hai să ne îmbătăm.

OK. Unde?

Eşti acasă?

Nu. La birou.

OK. Vin eu în oraş.

La Loulou?

Nu. Soho House.

Greek Street.

Acolo nu mă prea cunoaşte lumea.

Ne vedem acolo.

Clubul privat e aglomerat, dar reuşesc să găsesc o masă la etajul al doilea, lângă focul din şemineu. Prefer intimitatea din Hertford Street nr. 5, pe care-l consider clubul meu, dar sunt membru şi la Soho House, ca şi Caroline. Mă aşez şi nu trebuie să aştept prea mult până să apară. Pare obosită, şi tristă, şi slabă. Are colțurile gurii căzute, ochii înnegurați şi umflați. Părul blond e necoafat şi dezordonat şi e îmbrăcată în blugi şi pulover, puloverul lui Kit. Asta nu e

Caroline cea efervescentă pe care o ştiu eu. Mă doare inima când se apropie. Îmi citesc propria durere întipărită pe fața ei.

Mă ridic, dar nu scot un sunet când se prăbuşeşte în brațele mele. O îmbrățişez strâns.

Îşi trage nasul.

— Hei, şoptesc în părul ei.

— Viața e un rahat, murmură ea.

— Ştiu.

Sper că tonul meu e liniştitor.

— Vrei să stai jos? Dacă te aşezi cu fața la mine, n-o să vadă nimeni că eşti amărâtă.

— Chiar aşa de rău arăt?

Pare ofensată, dar şi puțin amuzată. O urmă din vechea Caroline pe care o ştiu. O sărut pe frunte.

— Niciodată, Caro dragă.

Ea se desprinde din îmbrățişarea mea.

— Fermecător mai eşti, bombăne ea, deşi se vede că nu e supărată.

Se aşază pe jilțul cu catifea din fața mea.

— Ce bei?

— Soho Mule.

— Bună alegere.

Fac semn chelnerului şi comand.

— Ai fost un pustnic weekendul ăsta, zice Caroline.

— Am fost ocupat.

— Singur?

— Da, răspund, şi mă simt bine că nu o mint.

— Ce s-a întâmplat, Maxim?

— Ce vrei să spui?

Îi arunc privirea „habar n-am despre ce vorbeşti”.

— Ai cunoscut pe cineva? întreabă.

Ce mama dracului!

Clipesc des şi în cap îmi apare imaginea Alessiei goală, numai cu chiloții roz mari pe ea, întinsă peste pian.

— Aşa e! zice Caroline, surprinsă.

Mă foiesc pe scaun şi clatin din cap.

— Nu!

Protestul meu e prea emfatic.

Caroline ridică o sprânceană.

— Minți.

Futu-i. Poate nu suficient de emfatic.

— De unde ştii? o întreb, uimit ca întotdeauna de capacitatea ei de a vedea dincolo de aiurelile pe care i le torn.

— Nu ştiam, dar de fiecare dată cazi în plasă foarte uşor. Spune-mi.

Fir-ar să fie!

— Nu e nimic de spus. Am fost singur în weekend.

— Păi şi numai asta spune destule.

— Caro, fiecare dintre noi face faţă pierderii lui Kit în felul lui.

— Şi... şi ce nu-mi spui?

Oftez.

— Chiar vrei să vorbesc despre asta?

— Da, sare ea, iar în priviri îi zăresc o licărire vicleană, care îmi aduce aminte că adevărata Caroline nu e departe.

— E cineva. Dar nu ştie că exist.

— Serios?

— Da. Serios. Nu e nimic. Doar o fantezie.

Caroline se încruntă.

— Nu e stilul tău. Tu nu te laşi niciodată distras de vreuna dintre... mă rog... cuceririle tale.

Nu îmi pot reține un râs dogit.

— Nu e o cucerire, oricât mi-aş forța eu imaginația.

Alessia abia dacă se poate uita la mine!

Apare chelnerul cu paharele noastre.

— Când ai mâncat ultima oară? o întreb.

Caroline ridică din umeri, iar eu clatin din cap:

— Cred că ai scos-o din minți pe doamna Blake. Hai să mâncăm. Ne aduci nişte meniuri? îl rog pe chelner, care încuviințează şi se depărtează.

Ridic paharul spre ea.

— Pentru cei absenți şi dragi.

Sper să putem schimba subiectul.

— Pentru Kit, şopteşte ea, şi ne zâmbim cu tristețe, legați pe veci de iubirea noastră pentru acelaşi om.

E două dimineața când ne întoarcem amețiți în apartamentul meu. Caroline n-are chef să se ducă acasă. Nu vreau să merg. Nu e acasă fără Kit.

Nu o pot contrazice.

Ne clătinăm amândoi în hol şi tastez codul alarmei, reducând la tăcere țiuitul.

— Ai ceva praf? bâiguie Caroline.

— Nu. Azi, nu.

— De băut ce ai?

— Cred că ai băut destul.

Îmi aruncă un zâmbet strâmb, de om beat.

— Acum ai grijă de mine?

— Întotdeauna am avut grijă de tine, Caro, ştii bine.

— Atunci du-mă în pat, Maxim.

Mă prinde de după gât şi pe chip îi apare o expresie de aşteptare încețoşată, iar privirea tulbure i se îndreaptă spre gura mea.

Futu-i. O prind de umeri şi o trag în spate.

— Nu. Te duc la culcare.

— Ce vrei să spui? întreabă ea, uitându-se urât la mine.

— Eşti amețită.

— Şi?

— Caroline, trebuie să încetăm.

O sărut pe frunte.

— De ce?

— Ştii de ce.

Fața i se boțeşte toată şi îi dau lacrimile. Se desprinde împleticindu-se din îmbrățişarea mea.

Scot un geamăt.

— Nu plânge, te rog.

O cuprind din nou în brațe.

— Nu putem continua.

De când mă împiedică scrupulele să mă regulez?

Ar fi trebuit să ies în seara asta şi să caut o femeie fierbinte şi dornică.

— E din cauză că ai cunoscut pe cineva?

— Nu.

Da.

Poate.

Nu ştiu.

— Hai, te duc în pat.

O cuprind pe după umeri şi o conduc spre atât de rar folositul meu dormitor de oaspeţi.

La un moment dat în cursul nopţii, salteaua se lasă când Caroline se urcă în pat lângă mine. Uşurat că mi-am adus aminte să-mi pun pantalonii de pijama, o iau în braţe.

— Maxim, şopteşte, şi ghicesc invitaţia din vocea ei.

— Taci şi dormi, bombăn eu şi închid ochii.

Pentru mine nu contează că a fost soţia fratelui meu. E cea mai bună prietenă a mea şi femeia care mă cunoaşte cel mai bine. Dar e şi un trup cald şi o alinare, iar de jelit, jelesc şi eu; dar nu am de gând să i-o mai trag.

Nu. S-a terminat.

Îşi lasă capul pe pieptul meu, o sărut pe păr şi adorm imediat.

Capitolul şase

Alessia nu-şi poate stăpâni bucuria. Strânge umbrela în mână şi intră în apartamentul lui. Astăzi e încântată să constate că alarma nu sună.

E aici!

Noaptea trecută, în patul ei îngust, l-a visat din nou – ochi verzi ca malahitul, zâmbet strălucitor, faţă expresivă – cântând la pian, adâncit în muzica lui. S-a trezit plină de dorinţă, cu răsuflarea tăiată. Ultima oară când l-a văzut, a avut amabilitatea să îi împrumute umbrela care a ferit-o de ploaie în drum spre casă şi toată ziua de ieri. N-a avut parte de prea multă bunătate de când a ajuns la Londra – cu excepţia Magdei, desigur –, aşa că gestul lui a însemnat cu atât mai mult. Scoţându-şi ghetele şi lăsând umbrela în hol, aleargă la bucătărie. E nerăbdătoare să îl vadă.

Se opreşte în prag.

Vai, nu!

O blondă îmbrăcată doar cu o cămaşă bărbătească, cămaşa lui, stă în bucătărie şi face cafeaua. Ridică privirea şi îi zâmbeşte politicos, dar cu căldură. Alessia îşi adună toate puterile ca să poată trece prin bucătărie spre spălătorie cu capul plecat, în stare de şoc.

— Bună dimineaţa, zice femeia.

Arată de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat.

Patul lui?

— Bună dimineața, domnişoară, mormăie Alessia când trece pe lângă ea.

Odată ajunsă în spălătorie, îşi ia un răgaz de câteva clipe ca să asimileze această întorsătură de situație devastatoare.

Cine e femeia asta cu ochi mari, albaştri?

De ce poartă cămaşa lui? O cămaşă pe care Alessia abia ce i-a călcat-o săptămâna trecută.

Femeia asta e cu el. Aşa trebuie să fie. Altminteri de ce s-ar învârti pe aici în cămaşa lui? Trebuie că îl cunoaşte intim.

Intim.

Sigur că are pe cineva. O persoană frumoasă.

Ca el.

Visurile Alessiei se fac țăndări la picioarele ei. Se întunecă la față, iar inima i se strânge din cauza dezamăgirii. Oftând, îşi dă jos căciula, mănuşile şi hanoracul şi îşi pune halatul.

La ce se aştepta? N-o să-l intereseze niciodată ea, nu-i decât femeia lui de serviciu. De ce ar dori-o pe ea?

Mica undă de fericire pe care a simțit-o azi-dimineață – prima după multă vreme – s-a evaporat. Îşi pune tenişii şi pregăteşte masa de călcat. Bucuria de mai devreme nu mai e decât o amintire îndepărtată şi acum trebuie să înfrunte realitatea. Scoate hainele din uscător şi le pune în coşul cu rufe de călcat. Ăsta e locul ei. Asta a fost crescută să facă: să țină gospodăria şi să aibă grijă de un bărbat.

Oricum, îl poate admira în continuare de la distanță, aşa cum a făcut-o de când l-a văzut gol în pat. Nimic nu o poate împiedica.

Oftează abătută şi umple fierul cu apă.

Alessia stă în prag. O nălucă în albastru.

Îşi dă jos baticul încet şi coada groasă şerpuieşte liberă pe spate.

Lasă-mă să te văd cum îți desfaci părul.

Ea zâmbeşte.

Vino aici. Întinde-te lângă mine. Te doresc.

Dar ea se întoarce şi acum e în living. Lustruieşte pianul. Se uită la partiturile mele.

N-are decât chiloții roz pe ea.

Întind mâna să o ating, dar dispare.

E în hol. Cu ochii larg deschişi. Strânge în mână o mătură.

Goală.

Are picioare lungi. Le vreau încolăcite pe după şoldurile mele.

— Ți-am făcut cafeaua, şopteşte Caroline.

Mormăi, nedorind să mă trezesc. O mare parte din anatomia mea se bucură în egală măsură de acest vis. Din fericire, stau pe burtă, aşa că penisul în erecție e înfipt în saltea, ascuns de ochii cumnatei mele.

— N-ai nimic de mâncare. Ieşim să luăm micul dejun sau îl rog pe Blake să ne aducă ceva?

Mormăi din nou, ăsta fiind felul meu de a-i spune să se care naibii şi să mă lase în pace. Dar Caroline e insistentă.

— Am făcut cunoştinţă cu noua ta menajeră. E foarte tânără. Ce s-a întâmplat cu Krystyna?

Rahat! A ajuns Alessia?

Mă întorc şi o văd pe Caroline aşezată pe pat.

— Vrei să vin şi eu? mă întreabă cu un zâmbet viclean, arătând cu bărbia spre pernă.

— Nu, răspund, cercetându-i înfăţişarea minunată, dar complet răvăşită. Ai făcut cafeaua îmbrăcată aşa?

— Da, spune ea încruntându-se. De ce? Te deranjează cumva corpul meu? Sau eşti supărat că îţi port cămaşa?

Sunt destul de politicos încât să râd, mă întind şi o strâng de mână.

— Corpul tău nu ar putea deranja pe nimeni, niciodată, Caro. Ştii bine.

Dar Alessia o să-şi facă o impresie greşită...

Futu-i. Ce-mi pasă mie?

Gura lui Caroline se strâmbă într-un zâmbet ironic.

— Dar nu-l vrei, spune ea, cu glasul dintr-odată scăzut. E din cauză că ai cunoscut pe cineva?

— Caro. Te rog. Hai să n-o luăm de la capăt. Nu se poate. În plus, chiar tu ai zis că eşti la menstruaţie.

— N-a fost niciodată o problemă pentru tine să pluteşti pe valuri însângerate, pufneşte ea.

— Dumnezeule, când ţi-am spus eu aşa ceva?

Îmi iau capul în mâini şi mă holbez îngrozit în tavan.

— Cu ani în urmă.

— Îmi cer scuze pentru destăinuirile prea amănunţite.

Ale naibii femeile astea! Nu uită niciodată nimic!

— Şi de ce naiba a trebuit să îmi aminteşti?

De pe chipul ei se şterge orice urmă de veselie şi iese iar la suprafaţă durerea. Priveşte pierdută pe fereastră, iar vocea ei e stinsă şi răguşită şi îndurerată:

— Doi ani am încercat să avem un copil. Doi ani întregi. Ni-l doream amândoi.

Lacrimile încep să-i şiroiască pe obraji.

— Şi acum s-a dus, iar eu am pierdut tot. Nu mai am nimic.

Îşi cuprinde capul în mâini şi începe să plângă.

Futu-i. Sunt un idiot. Mă ridic în şezut, o iau în braţe şi o las să plângă. Iau un şerveţel din cutia de pe noptieră.

— Ţine.

I-l întind, iar ea îl strânge aşa de tare, de parcă în şerveţelul ăla ar sta tot sensul vieţii. Vorbesc mai departe, pe un ton scăzut, afectuos şi trist:

— Nu putem continua câtă vreme suntem amândoi în doliu. Nu e corect nici faţă de noi, nici faţă de Kit. Iar tu nu ai pierdut totul. Ai banii tăi. Încă mai ai casa. Dacă o fi nevoie, o să vedem cum facem cu o rentă, ceva. De fapt, uite, Rowena crede că ar trebui să te ocupi de designul de interior pentru apartamentele Mayfair.

O sărut pe păr:

— Şi apoi, o să mă ai întotdeauna pe mine, dar nu ca pe o diversiune, Caro – ca prieten şi cumnat.

Pufneşte şi îşi suflă nasul. Se lasă pe spate şi mă țintuieşte cu ochii aceia sfâşietori, albaştri şi înlăcrimați.

— Asta pentru că l-am ales pe el, nu?

Îmi stă inima-n loc:

— Hai să n-o luăm de la capăt.

— Pentru că ai găsit pe cineva? Cine e?

Nu vreau să port discuția asta.

— Hai să ieşim să mâncăm.

Fac duş şi mă îmbrac în timp record. Caroline e încă în baia din camera de oaspeți, iar eu răsuflu uşurat. Îmi iau cana goală de cafea şi o duc la bucătărie. Inima îmi bate nebuneşte la gândul că o voi vedea pe Alessia.

De ce sunt nervos? Sau poate sunt excitat?

Spre dezamăgirea mea, nu e în bucătărie, aşa că mă duc în spălătorie, unde o găsesc călcându-mi cămăşile. O urmăresc fără să mă vadă. Calcă rufele cu aceeaşi grație senzuală pe care am remarcat-o zilele trecute, cu mişcări lungi, uşoare, cu fruntea încruntată de concentrare. Termină cămaşa şi

ridică brusc privirea. Când mă vede, face ochii mari, iar în obraji îi apar bujori rozalii.

Doamne, ce minunată e.

— Bună dimineața, zic. N-am vrut să te sperii.

Lasă fierul pe suport şi preferă să se uite la el mai curând decât la mine, mai încruntată chiar decât înainte.

Cum? De ce nu vrea să se uite la mine?

— *Mă duc cu cumnata mea să mâncăm în oraş.*

Oare de ce-i spun aşa ceva?

Dar pleoapele ei flutură când clipeşte şi îmi dau seama că absoarbe informația. Continui precipitat:

— Dacă ai putea schimba aşternuturile în camera de oaspeți, ți-aş fi recunoscător.

Rămâne neclintită, apoi încuviințează, evitându-mi privirea, în timp ce îşi frământă între dinți buza de sus.

Ah... ce mi-ar mai plăcea să simt eu dințişorii ăia.

— Îți las banii ca de obicei...

Ridică fruntea şi îmi aruncă o privire întunecată cu ochii aceia minunați şi expresivi, iar mie-mi stau vorbele-n gât.

— Mulțumesc, Mister, şopteşte.

— Mă cheamă Maxim.

Vreau s-o aud rostindu-mi numele cu accentul ei seducător, dar rămâne mută în halatul acela oribil şi îmi aruncă un zâmbet forțat.

— Maxim! mă strigă Caroline, după care intră şi ea în deja aglomerata dependință.

— Bună din nou, îi spune Alessiei.

— Alessia, ea este prietena şi cumnata mea... ăăă... Caroline. Caroline, Alessia.

E ciudat. Constat cu surprindere cât de jenat mă simt când fac prezentările.

Caroline îmi aruncă o privire nedumerită pe care o ignor, dar îi zâmbeşte cu amabilitate Alessiei.

— Alessia, ce nume frumos. E polonez? întreabă Caroline.

— Nu, domnişoară. E din Italia.

— A, eşti italiancă?

— Nu, sunt din Albania.

Face un pas îndărăt şi începe să tragă de un fir care atârnă pe halat.

Albania?

E clar că nu vrea să discute cu noi pe tema asta, dar sunt aşa de curios, încât insist:

— Eşti departe de casă. Ai venit la studii aici?

Clatină din cap şi începe să tragă de fir, mai evazivă ca oricând. E limpede că nu are de gând să spună mai multe.

— Maxim. Hai să mergem, zice Caroline apucându-mă de braţ şi aruncându-mi privirea aceea întrebătoare a ei. Mă bucur că te-am cunoscut, Alessia, adaugă.

Ezit:

— La revedere, zic eu, nedorind să o părăsesc.

— La revedere, şopteşte Alessia şi îl urmăreşte din priviri cum iese din bucătărie după Caroline.

Cumnată?

Aude uşa de la intrare închizându-se.

Cumnată.

Kunata.

Se întoarce la călcat şi rosteşte cuvântul cu voce tare, când în engleză, când în albaneză, iar sunetul şi sensul lui o fac să zâmbească. E cumnata lui, dar e ciudat că se afla aici, îmbrăcată în cămaşa lui. Alessia ridică din umeri. A văzut suficiente emisiuni americane la televizor ca să ştie că în Occident relațiile dintre femei şi bărbați sunt diferite.

Mai târziu, desfață patul din dormitorul de oaspeți. E modern, şic şi la fel de alb ca restul apartamentului, dar cel mai plăcut e că a fost folosit. Cu un zâmbet uşurat, ia aşternuturi albe curate din dulapul cu lenjerie şi face patul.

De când a văzut-o pe Caroline, a tot sâcâit-o un gând. Acum are ocazia să se lămurească. Îşi strânge brațele în jurul ei şi

se apropie cu precauție de coşul de gunoi. Trage aer în piept şi aruncă o privire în el.

Zâmbeşte.

Nu-s prezervative.

Alessia deretică şi face curat în continuare în dormitor cu un strop din bucuria pe care a simțit-o de dimineață.

— Ea e? întreabă Caroline.

— Cum? mă încrunt eu.

Suntem pe bancheta din spate a unui taxi şi ne îndreptăm spre King’s Road.

— Menajera ta.

Rahat.

— Ce-i cu menajera mea?

— Ea e?

— Nu fi caraghioasă.

Caroline încrucişează braţele peste piept.

— Ăsta nu e un „nu”.

— Consider că tâmpenia asta nu merită un răspuns.

Mă uit la străzile mohorâte din Chelsea pe geamul aburit al taxiului şi simt cum mi se înroşeşte gâtul, trădându-mă.

Cum oi fi reuşit să mă dau de gol?

— Nu te-am văzut niciodată aşa de grijuliu cu personalul tău.

Mă încrunt la ea.

— Că tot ai adus vorba despre personal, zic, cine a aranjat să mi-o trimită pe Krystyna, doamna Blake?

— Cred că da. De ce?

— Păi, am fost destul de surprins când am constatat că a plecat fără să-şi ia măcar la revedere şi i-a luat locul Miss Albania. Mie nu mi-a spus nimeni nimic.

— Maxim, dacă nu-ți place fata, scapă de ea.

— Nu asta ziceam.

— Trebuie să recunoşti că reacționezi destul de ciudat.

— Ba nu.

— Bine, Maxim, cum zici tu.

Caroline îşi strânge buzele, îşi încrucişează brațele peste piept şi se uită pe geamul aburit al taxiului, lăsându-mă şi pe mine să mă gândesc la ale mele.

Ceea ce doresc cu adevărat sunt cât mai multe informații despre Alessia Demachi. Mă gândesc la ceea ce am aflat. În primul rând, e albaneză, nu poloneză. Ştiu foarte puține despre Albania. Ce o aduce în Marea Britanie? Câți ani are? Unde stă? Vine de departe în fiecare dimineață? Stă singură?

Aş putea să o urmăresc până acasă.

Hărțuitorule!

Aş putea să o întreb.

În al doilea rând, Alessia nu-i deloc dornică să vorbească. Sau nu-i dornică să stea de vorbă cu mine? Gândul e deprimant şi mă uit la străzile spălate de ploaie, îmbufnat ca un adolescent înfierbântat.

De ce mă zăpăceşte aşa de tare fata asta?

Oare pentru că e atât de misterioasă?

Pentru că provine dintr-un mediu complet diferit de al meu?

Pentru că lucrează pentru mine?

Asta o face intangibilă.

Futu-i.

Adevărul e că vreau să mă culc cu ea. Asta-i. Recunosc în fața mea. Asta vreau, şi am nişte testicule foarte inflamate care să o dovedească. Mai rău e că nu ştiu cum să fac ca să se întâmple, mai ales că nu vrea să vorbească cu mine. Nici măcar nu se uită la mine.

Oare i se pare că sunt respingător?

Poate că asta e. Poate că pur şi simplu nu mă place.

La dracu', nu ştiu ce crede despre mine. Sunt în total dezavantaj. Din câte ştiu eu, s-ar putea să-mi cotrobăie chiar în clipa asta printre lucruri şi să afle cât mai multe despre mine. Să mă descifreze. Mă strâmb. Poate de asta nu mă place.

— Pare îngrozită de tine, observă Caroline.

— Cine? întreb eu, deşi ştiu foarte bine la cine se referă.

— Alessia.

— Sunt şeful ei.

— Eşti îngrozitor de sensibil când vine vorba despre ea. Cred că e îngrozită pentru că e înnebunită după tine.

— Cum? Baţi câmpii. Abia dacă suportă să stea în aceeaşi încăpere cu mine.

— QED.

Caroline ridică din umeri. Mă încrunt la ea, iar ea oftează.

— Nu poate sta în aceeaşi încăpere cu tine pentru că te place şi nu vrea să se trădeze.

— Caro, e menajera mea. Atâta tot.

Sunt foarte teatral şi fac mari eforturi să o abat pe Caroline de pe urma adulmecată, deşi spusele ei îmi dau speranțe. Rânjeşte când taxiul opreşte în față la Bluebird. Îi dau o bancnotă de 20 şoferului, ignorând privirea Carolinei.

— Păstrează restul, îi spun când coborâm din maşină.

— Ăsta e un bacşiş excesiv, mormăie ea.

Nu răspund, prea pierdut în gândurile mele despre Alessia Demachi, şi îi țin uşa la intrare.

— Aşa deci, maică-ta crede că ar trebui să mă adun şi să mă întorc la muncă? zice Caroline în timp ce suntem conduşi spre masa noastră.

— Crede că eşti foarte talentată, iar munca la proiectul Mayfair ar fi o distragere bine-venită.

Caroline strânge din buze.

— Cred că am nevoie de timp, şopteşte şi ochii i se întristează.

— Înțeleg.

— Nu-s nici două săptămâni de când l-am îngropat.

Trage puloverul lui Kit la nas şi inspiră adânc.

— Ştiu, ştiu, zic eu, întrebându-mă dacă puloverul ăla i-o mai fi păstrând mirosul.

Şi mie mi-e dor de el. De fapt, au trecut 13 zile de când l-am îngropat. Douăzeci şi două de zile de când a murit.

Înghit nodul aspru, dur care mi se adună în gât.

Am ratat antrenamentul de dimineață, aşa că o iau pe scări până la apartament. Micul dejun a durat mai mult decât credeam şi Oliver trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta. O parte din mine speră că Alessia nu a plecat încă. Cum mă apropii de uşă, aud muzică răsunând dinspre apartament.

Muzică? Ce se întâmplă?

Strecor cheia în yală şi deschid încet uşa. E Bach, unul dintre Preludiile lui în Sol major. Poate Alessia a pus muzică la computerul meu. Dar cum? Nu ştie parola. Sau o ştie? Poate a pus muzică la telefon, prin sistemul meu audio, deşi, uitându-mă la hanoracul ei jerpelit agățat în cuier, n-aş zice că e genul de persoană care ar avea un smartphone. Nu am văzut-o niciodată cu un telefon în mână. Muzica răsună în tot apartamentul, luminând colțurile întunecate.

Cine-ar fi bănuit că menajerei mele îi place muzica clasică?

Încă o piesă micuță din puzzle-ul Alessia Demachi. Închid încet uşa după mine, dar, cum stau acum în hol, e limpede că muzica nu vine de la sistemul audio. E de la pian. Bach. Fluid şi uşor, cântat cu o siguranță şi o virtuozitate cum n-am auzit decât la pianişti de concert.

Alessia?

Eu n-am reuşit niciodată să-mi fac pianul să cânte aşa. Îmi scot pantofii, o iau tiptil pe hol şi arunc o privire în living.

Stă la pian în halat şi cu baticul pe cap, complet pierdută în muzică, cu ochii închişi şi concentrată; mâinile îi plutesc cu o dexteritate grațioasă pe claviatură. Muzica pare să curgă prin ea, răsună din pereți şi din tavan, într-o execuție fără greş, demnă de un pianist de concert. Mă uit copleşit la ea cum cântă, cu capul plecat.

E sclipitoare.

Din toate punctele de vedere.

Iar eu sunt complet vrăjit.

Termină preludiul, iar eu mă trag înapoi pe hol şi mă lipesc de perete, în caz că va ridica privirea; nu îndrăznesc să

respir. Oricum, fără să zăbovească deloc, atacă direct o fugă. Mă sprijin de perete şi închid ochii, minunându-mă de măiestria ei artistică şi de sentimentele pe care le pune în fiecare notă. Sunt transportat de muzică şi, pe măsură ce ascult, îmi dau seama că nu are o partitură dinainte. Cântă din memorie.

Dumnezeule. E o interpretă dată naibii.

Îmi amintesc cât de concentrată era când s-a uitat la compoziția mea. E limpede că ştie să citească o partitură.

Rahat. Cântă la nivelul ăsta şi a citit compoziția mea?

Fuga se termină şi se lansează în altă bucată. Din nou Bach, cred că Preludiu în Do major.

De ce naiba face curățenie când cântă aşa cum cântă?

Se aude soneria şi muzica se opreşte brusc.

Rahat.

Aud scârțâitul taburetului pe podea şi, nedorind să fiu prins la pândă, străbat iute holul în şosete şi deschid uşa.

— Bună ziua, Mister.

E Oliver.

— Intră, zic gâfâind puțin.

— Am intrat singur în clădire. Sper că nu te superi. Te simți bine? mă întreabă Oliver, intrând.

Se oprește și se holbează la Alessia, care acum e pe hol, în lumină, în pragul livingului. Când deschid gura să îi spun ceva, dispare în bucătărie.

— Da, sunt bine. Intră. Trebuie să-i zic ceva menajerei.

Oliver se încruntă nedumerit, dar se duce în living.

Respir adânc, îmi trec amândouă mâinile prin păr, încercând să îmi stăpânesc... mirarea.

Ce mama dracului?

Intru în bucătărie și găsesc o Alessia speriată, luptându-se cu hanoracul.

— Îmi pare rău. Foarte rău. Îmi pare rău, bâiguie ea, incapabilă să mă privească.

E palidă la față şi încordată, de parcă s-ar lupta să nu dea frâu liber lacrimilor.

Rahat.

— Hei, e-n regulă. Hai, dă-mi voie să te ajut cu ăsta.

Îi vorbesc cu blândețe în timp ce-i iau haina. E exact pe cât de ieftină, ponosită şi subțire părea. Pe guler e cusut numele MICHAL JANECZEK. Michal Janeczek? Iubitul ei? Simt cum mă furnică scalpul şi mi se ridică părul pe ceafă. Poate că de-asta nu vrea să vorbească cu mine. Are un iubit.

Futu-i. Mare dezamăgire.

Îi ridic haina pe brațe şi pe umeri.

Sau poate că pur şi simplu nu mă place.

Strângându-şi hanoracul în jurul trupului, se depărtează de mine şi îşi face de lucru cu halatul, pe care-l îndeasă într-o sacoşă de plastic.

— Îmi pare rău, Mister, spune iar. N-am să mai fac. N-am să mai fac.

Şi vocea i se frânge.

— Alessia, pentru numele cerului. A fost o plăcere să te aud cântând. Poți cânta oricând.

Chiar dacă ai un iubit.

Se uită în podea şi eu nu mai pot rezista. Păşesc spre ea şi îi ridic cu blândețe bărbia, să-i pot vedea fața.

— Vorbesc serios, zic. Oricând. Cânți foarte bine.

Şi, înainte de a mă putea înfrâna, îmi las degetul mare să treacă peste curba buzei ei pline.

Dumnezeule. Cât de moale e!

A fost o greşeală să o ating.

Corpul meu răspunde imediat. Futu-i.

Respiră şuierat şi scurt şi face ochii imposibil de mari.

Îmi retrag mâna.

— Îmi pare rău, şoptesc, îngrozit că am ajuns s-o pipăi pe fată.

Cuvintele lui Caroline îmi răsună-n minte.

Te place şi nu vrea să se trădeze.

— Trebuie să plec, spune Alessia şi, fără să-şi mai dea baticul jos, se strecoară pe lângă mine şi țâşneşte pe hol, spre uşă.

Când aud uşa închizându-se, observ că şi-a uitat ghetele. Le iau şi mă reped la uşă, deschizând-o. Dar a dispărut. Uitându-mă la încălțările din mâna mea, le întorc şi mă întristez când văd ce vechi sunt şi ce tălpi subțiate au.

Iată explicația pentru urmele de picioare ude.

Probabil nu are niciun sfanț dacă poartă toate astea. Încruntat, le duc înapoi în bucătărie şi arunc o privire spre uşa de sticlă care dă spre ieşirea de incendiu. Azi e frumos afară, n-o să se ude la picioare, chiar dacă e în tenişi.

Cine naiba m-a pus să o ating? A fost o greşeală. Îmi frec degetul mare şi arătătorul, amintindu-mi de moliciunea buzei ei. Clatin din cap şi gem. Sunt şocat şi jenat că am sărit calul. Respir adânc şi mă duc în salon, la Oliver.

— Cine era? întreabă Oliver.

— Menajera mea.

— Nu e pe lista de angajați.

— Şi? E vreo problemă?

— Da. Cum o plăteşti? Cu cash?

Ce dracu' vrea să insinueze?

— Da, cu cash, îl reped eu.

Oliver dă din cap:

— Acum eşti conte de Trevethick. Va trebui trecută pe statul de plată.

— De ce?

— Pentru că Departamentul de Venituri şi Cheltuieli al Maiestății Sale te va lua la ochi dacă plăteşti cu cash pe cineva. Crede-mă, ne cercetează toată contabilitatea de-a fir a păr.

— Nu înțeleg.

— Toți angajații trebuie înregistrați. Tu ai adus-o?

— Nu. Doamna Blake.

— Sunt sigur că nu va fi nicio problemă. Am nevoie de datele ei. E din Marea Britanie, da?

— Păi, nu. Zice că e din Albania.

— Aha. Atunci, are nevoie de permis de muncă. Asta în cazul în care nu studiază aici, desigur.

Uf, fir-ar să fie.

— O să-ți aduc datele ei. Vrei să discutăm şi despre restul personalului? întreb.

— Neapărat. Să începem cu cei care lucrează în reşedința Trevelyan, da?

Alessia fuge spre stația de autobuz, fără să ştie prea bine de ce sau de cine fuge. Cum a putut să fie aşa de proastă şi să se lase prinsă? A spus el că nu-l deranjează să cânte la pian, dar nu ştie dacă să-l creadă sau nu. Poate o sună chiar acum pe prietena Magdei şi o concediază! Cu inima bubuind în piept, răvăşită, se aşază pe bancă să aştepte autobuzul cu care merge până la gara din Queenstown Road. Nu e sigură dacă îi bate aşa de tare inima din cauza goanei pe Chelsea Embankment sau din cauza celor petrecute în apartamentul domnului.

I-a mângâiat buza de jos cu vârful degetelor. Închide ochii şi îşi aminteşte minunatul fior care a străbătut-o când a atins-o. Inima îi bate şi mai tare, făcând-o să icnească.

A atins-o.

La fel ca în visele ei.

La fel ca în imaginația ei.

Atât de blând!

Şi tandru.

Nu asta vrea şi ea?

Poate o place...

Icneşte din nou.

Nu. Nu poate gândi aşa.

E imposibil.

Cum ar putea să o placă? Nu-i decât menajera lui.

Dar a ajutat-o să-şi pună haina. Nimeni n-a mai făcut aşa ceva până acum. Se uită în jos, la picioare.

Zot!

Îşi dă seama că şi-a lăsat ghetele în apartament. Ce să facă, să se întoarcă după ele? Nu are alte încălțări în afară de perechea pe care o poartă şi ghetele, unul dintre puținele lucruri cu care a venit de-acasă.

Nu se poate întoarce. Domnul e cu cineva. Dacă l-a înfuriat când a găsit-o cântând la pian, se va înfuria şi mai rău dacă îl întrerupe. Zăreşte autobuzul în depărtare şi decide să îşi recupereze vineri ghetele, asta dacă mai are jobul.

Îşi roade buza de sus. Are nevoie de slujba asta. Dacă e concediată, s-ar putea ca Magda s-o arunce-n stradă.

Nu, n-o să se întâmple aşa ceva.

Magda nu ar fi aşa de crudă, iar Alessia mai face curat şi în alte două case, la doamnele Kingsbury şi Goode, dar niciuna dintre ele nu are pian. Oricum, Alessia nu are nevoie doar de pian. Îi trebuie şi banii. Magda şi fiul ei, Michal, vor emigra curând în Canada. Se duc la logodnicul Magdei, Logan, care locuieşte şi lucrează în Toronto. Alessia va trebui să îşi găsească un alt loc unde să stea. Magda îi ia o sumă modică, o sută de lire pe săptămână, pentru dormitorul micuț, şi din cercetările pe care le-a făcut pe

computerul lui Michal ştie că e un chilipir. O să fie greu să găsească o chirie la fel de mică în Londra.

Inima i se încălzeşte când se gândeşte la Michal. E generos cu timpul lui, la fel şi cu computerul. Cunoştinţele Alessiei sunt limitate, căci acasă tatăl ei era destul de strict cu folosirea vechiului computer al familiei. Nu şi Michal. E mort după social media. Facebook, Instagram, Tumblr, Snapchat; Michal se dă în vânt după toate. Zâmbeşte când îşi aminteşte de un selfie cu ei doi pe care l-a făcut ieri. Lui Michal îi place să facă selfie-uri.

Vine autobuzul şi urcă, încă buimăcită după atingerea domnului.

— Gata, am terminat cu personalul. Nu mai am nevoie decât de datele menajerei tale, s-o pot trece pe statul de plată, zice Oliver.

Stăm la măsuța din living, iar eu speram că întâlnirea s-a încheiat.

— Acum, vreau să-ți fac o propunere, continuă.

— Ce anume?

— Cel mai bine ar fi să faci un tur şi să inspectezi ambele domenii pe care le controlezi direct. La Tyok putem merge când pleacă chiriaşii.

— Oliver, am locuit pe domeniile astea în diferite momente ale vieții mele. De ce ar trebui să le inspectez?

— Pentru că acum eşti şeful, Maxim. Şi aşa arăți personalului că îți pasă şi că le eşti devotat, lor şi prosperității domeniului.

Cum? Mama mi-ar pune căpățâna pe o tipsie dacă aş simți altfel. Pentru ea, totul a fost legat întotdeauna de titlu, descendență şi familie, ceea ce e ironic, dat fiind că ea a fost cea care le-a abandonat. Dar nu înainte să îi inoculeze lui Kit pasiunea ei pentru istoria şi moştenirea familiei. L-a dăscălit bine. Iar Kit îşi ştia îndatoririle. Şi, ca un bărbat de ispravă ce era, s-a ridicat la înălțimea provocării.

Ca şi Maryanne. Şi ea cunoaşte istoria familiei noastre.

Eu... nu cine ştie ce.

Maryanne a învățat prin osmoză, a fost un copil curios.

Eu am fost mereu prea distrat şi pierdut în lumea mea.

— Bineînțeles că sunt devotat personalului şi domeniilor, mârâi eu.

— Dar ei nu ştiu asta, Mister, îmi atrage calm atenția Oliver. Şi... ei bine... comportamentul tău ultima dată...

I se stinge vocea. Ştiu că se referă la noaptea de dinaintea înmormântării lui Kit, când am băut jumătate din pivnița de vinuri de la conacul Trevelyan. Eram furios. Ştiam ce înseamnă pentru mine moartea lui. Şi nu voiam responsabilitatea.

Eram în stare de şoc.

Îi simțeam lipsa.

Îi simt lipsa şi acum.

— Eram în doliu, bolborosesc eu, simțind că trebuie să mă apăr. Încă mai sunt. Nu eu am cerut toate astea.

Nu sunt pregătit pentru obligația asta uriaşă.

De ce n-or fi prevăzut ai mei situația asta?

Mama nu mi-a sugerat niciodată că o să ajung să fiu bun de ceva. S-a concentrat asupra fratelui meu. Pe noi, cei doi

copii mai mici, ne-a tolerat. Ba chiar ne-a şi iubit întru câtva, în felul ei.

Dar pe Kit l-a adorat.

Toată lumea îl adora pe Kit. Fratele meu mai mare, cu ochi albaştri, blond, isteţ, încrezător, prea-răbdător.

Moştenitorul.

Oliver ridică mâinile într-un gest împăciuitor.

— Ştiu. Ştiu. Dar trebuie să refaci nişte punţi.

— Poate programăm o excursie în următoarele săptămâni.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, zice el.

Nu vreau să plec din Londra. Am făcut un mic progres cu Alessia, iar gândul de a nu o vedea câteva zile e... neplăcut.

— Atunci când? mă răstesc.

— Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.

— Glumeşti.

Oliver clatină din cap.

Futu-i.

— Lasă-mă să mă gândesc puțin, bolborosesc, şi ştiu că mă bosumflu ca un copil răsfățat.

Sunt însăşi definiția plodului răzgâiat.

S-au dus zilele când puteam face ce aveam chef.

Şi n-ar trebui să îmi vărs nervii în capul lui Oliver.

— Prea bine, Mister. Mi-am eliberat programul pentru următoarele câteva zile ca să pot veni cu tine.

Mda, minunat, ce să zic.

— Bine, mârâi eu.

— Atunci, mâine?

— Sigur. De ce nu? Facem un turneu regal.

Scrâşnesc din dinți.

— Maxim, ştiu că sunt multe de învăţat, dar înseamnă enorm să ai un personal bine motivat. Şi apoi, ei nu cunosc decât o anumită latură a ta.

Tace, iar eu înţeleg că se referă la reputaţia mea nu tocmai fără pată:

— Simplul fapt că stai de vorbă faţă în faţă cu managerii domeniilor, pe terenul lor, va însemna enorm pentru ei. Întâlnirea de săptămâna trecută a fost prea scurtă.

— Bine, bine, ai dreptate. Doar am fost de acord, nu?

Ştiu că sunt irascibil, dar de fapt eu nu vreau să plec.

Nu vreau să o părăsesc pe Alessia.

Menajera mea.

Capitolul şapte

E o după-amiază de marţi mohorâtă şi rece. Epuizat, mă sprijin de hornul fostei mine de cositor şi mă uit spre mare. Cerul e întunecat şi ameninţător, vântul muşcător din Cornwall mă pătrunde până la oase. Stă să izbucnească furtuna, iar marea se dezlănţuie şi valurile se sparg de

stâncile de dedesubt, vuind şi răsunând printre ruinele clădirii. Primul strop de ploaie îngheţată al furtunii mă stropeşte în faţă.

Când eram copii, Kit, Maryanne şi cu mine ne jucam adesea în ruinele fostei mine de cositor de la marginea domeniului Trevethick. Kit şi Maryanne alegeau de fiecare dată rolul eroilor, iar eu eram personajul negativ. Ce potrivit. Eram un personaj tipic încă de pe atunci. Zâmbesc când îmi aduc aminte.

Aceste mine au adus averi considerabile familiei Trevelyan de-a lungul secolelor. Dar pe la sfârşitul anilor 1800 au fost închise pentru că nu mai erau atât de profitabile, iar mâna de lucru emigrase în Australia sau Africa de Sud, unde industria mineritului era în floare. Am pus palma pe piatra tocită a coşului, rece şi aspră la atingere, dar încă în picioare după atâtea veacuri.

Ca şi conţii de Trevethick...

Vizita mea a fost un succes. Oliver a avut un instinct bun când a insistat să vizitez ambele domenii. Şi încep să îmi reevaluez semnele de întrebare în privinţa lui. Nu a făcut nimic altceva decât să mă îndrume în direcţia bună. Poate ţine cu adevărat la titlul Trevethick şi la menţinerea prosperităţii sale. Acum, personalul ştie că are sprijinul meu şi că nu intenţionez să fac schimbări radicale. Am descoperit că sunt un adept al principiului „dacă ceva nu e stricat, nu-l repara”. Zâmbesc plin de regret, dar... sunt şi prea leneş ca să fiu altfel, cel puţin deocamdată. Însă adevărul este că sub

autoritatea lui Kit şi managementul lui dibaci, domeniile Trevelyan au înflorit; sper să le pot păstra aşa.

M-am săturat să tot fiu încurajator şi optimist în ultimele zile, m-am plictisit să ascult pe toată lumea. Nu sunt obişnuit să consum atâta energie pozitivă. Am cunoscut foarte multă lume, şi aici, şi la Angwin, în Oxfordshire, oameni pe care nu i-am mai văzut niciodată şi care lucrează pe domeniile noastre. Veneam la ambele moşii încă din copilărie, dar niciodată n-am avut idee câți oameni muncesc de fapt în culise. A fost epuizant să fac cunoştință cu toată lumea. Atâtea ore de ascultat, vorbit, încurajat, zâmbit, mai ales atunci când eu n-am niciun chef să zâmbesc.

Mă uit la cărarea care duce spre mare şi îmi amintesc cum, puştani fiind, Kit şi cu mine ne luam la întrecere până la plaja cu nisip fin de jos. Kit câştiga întotdeauna... întotdeauna. E drept, era cu patru ani mai mare decât mine. Apoi, pe la sfârşitul lui august, înarmați cu coşuri şi găleți şi tot felul de alte vase, ne duceam toți trei să culegem mure din tufele care străjuiau cărarea, iar bucătăreasa noastră, Jessie, ne făcea la cină plăcintă cu mure şi mere, preferata lui Kit.

Kit. Kit. Kit.

Mereu a fost vorba despre Kit.

Moştenitorul. Nu rezerva.

Futu-i mama ei de viață.

De ce a trebuit să gonească pe drumurile înghețate într-o noapte geroasă?

De ce? De ce? De ce?

Şi acum zace sub o lespede grea şi rece în cripta familiei Trevelyan.

Durerea mă înşfacă de gât ca o gheară.

Kit.

Destul.

Fluier să chem câinii de vânătoare ai lui Kit. La comandă, Jensen şi Healey, doi setteri irlandezi, se întorc din peregrinarea lor pe cărare şi vin țopăind la mine. Sunt botezați după maşini. Kit era obsedat de orice vehicul cu patru roți, mai ales de cele rapide. Încă de mic copil era în stare să dezmembreze un motor şi să-l reasambleze cât ai clipi.

Chiar se pricepea la toate.

Câinii sar pe mine, iar eu scarpin două perechi de urechi. Locuiesc la conacul Tresyllian, pe domeniul Trevethick, şi

are grijă de ei Danny, intendenta lui Kit. Nu. Intendenta mea. M-am gândit să-i iau cu mine la Londra, dar apartamentul nu e un loc potrivit pentru doi câini de vânătoare obişnuiţi să cutreiere prin Cornwall şi să se bucure de vânătoare. Kit îi adora, deşi nu sunt absolut deloc pricepuţi la vânătoare. Lui Kit îi plăcea şi vânătoarea.

Strâmb din nas, dezgustat. Vânătoarea e o afacere bănoasă, ceea ce înseamnă că avem casele de vacanţă închiriate tot anul. Mulţi bancheri şi manageri de fond îşi caută plăcerea la capătul greşit al ţevii în timpul sezonului de vânătoare. Surferii plini de bani şi familiile lor închiriază din toamnă până în primăvară. Surful îmi place. Îmi place şi skeetul. Dar nu sunt un fan al uciderii unor păsări neajutorate. Pe de altă parte, tata, ca şi fratele meu, se dădeau în vânt după sportul ăsta. Bătrânul m-a învăţat să trag şi pot înţelege că vânătoarea ne ajută să menţinem domeniul pe o linie profitabilă.

Îmi ridic gulerul, vâr mâinile mai adânc în buzunarele paltonului şi mă pregătesc să mă întorc la casa mare. Morocănos şi agitat, o iau prin iarba udă, iar câinii mă urmează îndeaproape.

Vreau să mă întorc la Londra.

Vreau să fiu lângă ea.

Gândurile mele fac ce fac, şi se întorc la menajera mea cea dulce, cu ochii ei întunecaţi, cu un chip aşa de frumos şi cu talent muzical excepţional.

Vineri, o s-o văd vineri, dacă nu cumva am speriat-o şi am alungat-o de tot.

Alessia scutură umbrela de fulgii de zăpadă care au început să cadă, iuți şi furioşi, în timp ce se îndrepta spre apartamentul domnului. Nu se aştepta să fie acasă – la urma urmelor, săptămâna trecută i-a lăsat bani, inclusiv pentru azi. Dar ea tot mai speră. Îi era dor de prezența lui gânditoare. Îi era dor de zâmbetul lui. S-a gândit permanent la el.

Respiră adânc şi descuie uşa. Tăcerea care o întâmpină aproape că o amețeşte.

Nu se aude alarma.

E aici.

S-a întors.

Mai devreme.

Geanta de piele de jos, de lângă uşă, îi confirmă şi ea prezența, la fel şi urmele de noroi de pe hol. Inima dă să-i sară din piept. E în culmea încântării; o să-l vadă iar.

Îşi pune cu grijă umbrela în stativul de lângă uşă, atentă ca nu cumva să cadă şi să-l trezească dacă doarme. A împrumutat-o luni. Nu i-a cerut voie, dar era sigură că nu se supără; măcar a ferit-o de ploaia îngheţată pe care a trebuit s-o înfrunte în drum spre casă.

Casă?

Da... Acum, pentru ea acasă înseamnă casa Magdei. Nu Kukës. Încearcă să nu se gândească la fosta ei casă.

Îşi scoate ghetele şi străbate tiptil holul, apoi bucătăria, şi se duce în spălătorie. Se schimbă în tenişi şi halat, îşi pune baticul şi se gândeşte cu ce să înceapă. El lipseşte de vineri, aşa că totul e curat. Nu are de călcat şi de spălat, iar dulapul lui e în sfârşit ordonat şi bine organizat, dar e plin ochi. Bucătăria arată la fel de curată şi fără pată cum a lăsat-o luni după-amiază; toate sunt neatinse. Va trebui să dea cu mopul pe hol, dar mai întâi o să şteargă de praf rafturile cu discuri şi o să spele fereastra din living. Balconul are un perete de sticlă care dă spre Tamisa şi, dincolo de ea, spre Battersea Park. Ia un spray de geamuri şi o cârpă din dulap şi se îndreaptă spre living.

Dar încremeneşte în prag.

Domnul e aici. Rezemat, pe canapeaua în formă de L. Cu ochii închişi, buzele întredeschise, părul ciufulit şi zbârlit, doarme adânc. E complet îmbrăcat, are chiar şi paltonul pe el, deşi e descheiat şi i se văd pe dedesubt blugii şi puloverul. Ghetele murdare sunt bine înfipte în covor. În

lumina albă care pătrunde prin peretele de sticlă, Alessia urmăreşte din priviri urma de noroi uscat care vine de la uşă.

Se uită fermecată la el şi se apropie, desfătându-se cu prezenţa lui. Are faţa relaxată, dar destul de palidă, e neras, iar buzele îi freamătă în ritmul respiraţiei. Pare mai tânăr şi nu chiar aşa de inaccesibil acum, când doarme. Dacă ar îndrăzni, ar putea să întindă mâna şi să-i mângâie barba nerasă. Oare firele sunt moi sau aspre? Zâmbeşte de prostia ei. Nu e chiar aşa de curajoasă şi, cu toate că e tentant, nu vrea să-l înfurie trezindu-l.

Cel mai tare o preocupă că nu pare să stea prea confortabil. Se întreabă în treacăt dacă nu cumva ar fi mai bine să-l trezească, să se poată duce în pat. Dar chiar în clipa aceea el se foieşte, deschide pleoapele şi ochii lui adormiţi îi întâlnesc privirea. Alessia rămâne fără suflare.

Genele lui negre îi flutură peste ochii somnoroşi, apoi zâmbeşte şi întinde mâinile.

— Aici erai, mormăie el, şi zâmbetul lui adormit o pune în mişcare.

Crede că vrea să-l ajute să se ridice, aşa că vine mai aproape şi îl prinde de mână. Dintr-odată, el o trage pe canapea, sărutând-o scurt şi prinzând-o cu braţul, iar ea ajunge la el în poală, cu capul pe pieptul lui. El mormăie ceva de neînţeles, iar Alessia îşi dă seama că probabil doarme în continuare.

— Mi-a fost dor de tine, şopteşte el, iar mâna lui îi strânge talia, apoi se aşază liniştită pe şoldul ei, ținând-o lipită de el.

Oare doarme?

Stă încremenită peste el, cu picioarele între picioarele lui, cu inima bătându-i nebuneşte, ținând în continuare într-o mână spray-ul de geamuri şi cârpele.

— Ce frumos miroşi!

Vocea lui e o şoaptă abia auzită. Trage adânc aer în piept, trupul i se relaxează sub ea, iar respirația i se domoleşte în ritmul somnului.

Visează!

Zot! Ce-ar trebui să facă? Stă nemişcată şi țeapănă peste el, deopotrivă îngrozită şi fascinată. Dar dacă...? Dacă el...? Prin minte încep să i se deruleze dintr-odată tot felul de scenarii oribile şi Alessia închide ochii, încercând să îşi stăpânească anxietatea. Nu asta-şi doreşte ea? Nu după asta a tânjit atâta în visele ei? Nu asta şi-a dorit în taină în clipele ei de singurătate? Îi ascultă răsuflarea. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. E regulată. Liniştită. Chiar doarme. Rămâne acolo, lipită de el, încercând să îşi adune gândurile. Cu timpul, se mai relaxează puțin. Se uită pe furiş la smocul de păr care i se întrezăreşte în decolteul tricoului şi puloverului în V. E provocator. Îşi lasă obrazul la pieptul lui şi închide ochii, inhalându-i mirosul familiar.

E liniştitor.

Miroase a lemn de santal şi a brad din Kukës. Miroase a vânt şi a ploaie şi a epuizare.

Bietul om.

E aşa de obosit.

Țuguiază buzele şi îi lasă o umbră de sărut pe piele.

Inima ei îşi ia zborul.

L-am sărutat!

Nu-şi doreşte nimic altceva decât să rămână acolo unde este, să se bucure de această nouă şi palpitantă experiență. Dar nu poate. Ştie că nu e bine. Ştie că el visează.

Închide ochii pentru încă un minut şi se bucură simțindu-i mişcarea regulată a pieptului lipit de ea. Tânjeşte să îl cuprindă în brațe, să se ghemuiască deasupra lui. Dar nu poate. Lasă alături, pe canapea, spray-ul de geam şi cârpele, îl prinde de umăr şi îl scutură încetişor.

— Mister. Te rog, şopteşte.

— Hmmm, mormăie el.

Îl scutură ceva mai tare.

— Te rog. Mister. Trezeşte-te.

El îşi îndreaptă capul şi, buimac, deschide ochii obosiți. Expresia i se schimbă din buimăceală în groază.

— Te rog. Haide, zice ea din nou.

Mâinile lui îi dau drumul, eliberând-o.

— Rahat!

Se îndreaptă pe canapea şi se holbează disperat la Alessia, în timp ce ea se desprinde de el. Dar, înainte să apuce să fugă, o prinde de mână.

— Alessia!

— Nu! țipă ea.

Îi dă imediat drumul.

— Îmi pare foarte rău, zice el. Credeam… credeam… Eram… Probabil că am visat.

Se ridică încet, cu o expresie de remuşcare pe chip şi cu mâinile împreunate în rugăciune:

— Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

Îşi trece mâinile prin păr şi peste față, de parcă ar încerca să se dezmeticească. Alessia se ține departe de el şi vede cât de încordat şi obosit arată.

Îl vede cum îşi scutură capul, încercând să şi-l limpezească.

— Îmi pare rău, repetă el. Am condus toată noaptea. Am ajuns la patru dimineață. Probabil că am adormit când m-am aşezat să îmi dezleg şireturile.

Se uită amândoi la ghetele lui şi la urmele de noroi uscat pe care le-a lăsat după el.

— Aoleu. Scuze, zice el, ridicând jenat din umeri.

Adânc în sinea ei înfloreşte compasiunea pentru bărbatul ăsta. E epuizat şi îi cere ei scuze că a făcut mizerie în casa lui? Nu-i normal. N-a dat dovadă decât de bunătate față de ea, i-a dat umbrela lui, i-a ținut haina să se îmbrace, iar

când a prins-o la pian a lăudat-o şi i-a oferit, cu generozitate, posibilitatea de a cânta când doreşte ea.

— Stai jos, zice ea, impulsionată de propria ei compasiune.

— Cum?

— Stai jos, repetă mai hotărât, iar el face ce i se cere.

Îngenunchează în fața lui şi începe să-i dezlege şireturile de la ghete.

— Nu, zice el. Nu trebuie să faci aşa ceva.

Alessia îl ignoră, îi dă mâna deoparte şi îi scoate amândouă ghetele, una după alta. Apoi se ridică, şi mai convinsă că asta trebuie să facă.

— Acum la culcare, spune şi, cu ghetele lui într-o mână, o întinde pe cealaltă ca să-l ajute să se ridice.

El îşi plimbă privirea de la ochii la degetele ei, cu o evidentă ezitare. După câteva clipe, o prinde de mână, iar ea îl ridică de pe canapea. Cu blândețe, îl conduce pe hol spre dormitor. Apoi îi dă drumul, trage cuvertura şi îi face semn spre pat.

— Dormi, spune, apoi îl ocoleşte şi se îndreaptă către uşă.

— Alessia, o strigă el înainte de a ieşi din cameră.

Pare amărât şi nesigur.

— Mulțumesc, îi şopteşte.

Ea încuviințează şi iese, tot cu ghetele murdare în mână. Închide uşa şi se sprijină de ea, cu o mână la gât, încercând să îşi stăpânească emoțiile. Respiră adânc. În doar câteva minute, a trecut de la confuzie şi nesiguranță la încântare şi mirare, apoi la compasiune şi hotărâre.

Şi el a sărutat-o.

Şi ea l-a sărutat.

Îşi duce degetele la buze. A fost scurt, dar nu a fost neplăcut.

Chiar deloc.

Mi-a fost dor de tine.

Mai respiră adânc încă o dată, ca să-şi potolească inima care îi bate nebuneşte. Trebuie să se trezească la realitate. Dormea. Probabil visa. Nu ştia ce spune sau ce face. În locul ei ar fi putut fi oricine altcineva. Îşi alungă dezamăgirea. Nu-i decât menajera lui. Ce ar putea vedea la ea? Simțindu-se

puțin dezumflată, dar cu echilibrul restabilit, ia de pe hol geanta de piele a domnului şi se întoarce în spălătorie să-i curețe ghetele şi să scoată hainele de spălat.

Mă holbez la uşa închisă a dormitorului, simțindu-mă idiot în toate formele cunoscute de omenire. Cum am putut fi atât de idiot? Am speriat-o.

Rahat.

Nu mai am nicio speranță cu ea.

Mi-a apărut în vis, o nălucă în albastru – chiar şi cu halatul ăla urât – şi eu am primit-o cu drag.

Mă frec frustrat pe față. Am plecat din Cornwall aseară, la ora 23:00, iar cele cinci ceasuri de condus au fost epuizante. A fost o prostie din partea mea. De câteva ori a fost cât pe ce să adorm. A trebuit să deschid geamurile, deşi afară era ger, şi să fredonez toate melodiile de la radio ca să rămân treaz. Dar adevărata ironie e că am condus până acasă ca s-o văd pe ea. Prognoza meteo anunța viscol puternic şi nu voiam să rămân blocat în Cornwall o săptămână... aşa că am venit acasă mai devreme.

Futu-i.

Şi acum am stricat totul.

Dar a îngenuncheat în fața mea și mi-a scos ghetele și m-a dus în pat ca pe un copil. M-a dus în pat ca să dorm. Să dorm!

Când a făcut cineva așa ceva ultima dată?

Nu-mi amintesc să mă fi dus vreo femeie în pat și după aia să plece...

Iar eu am speriat-o.

Dezgustat de mine însumi, clatin din cap, apoi îmi scot hainele și le las pe podea, care pe unde cade. Sunt prea obosit ca să mai fac altceva decât să mă târăsc în pat. Când închid ochii, mă pomenesc dorindu-mi să mă fi dezbrăcat ea și să fi venit lângă mine... aici. Gem când îmi amintesc parfumul ei dulce, proaspăt, de trandafiri și lavandă, și cât de delicată era la mine în brațe. Simțindu-mă deopotrivă morocănos și excitat, adorm repede și mă las în voia ei în vis.

Mă trezesc brusc, cu un sentiment neobișnuit de vinovăție. Telefonul de pe noptieră bâzâie. Nu l-am lăsat acolo. Îl ridic, dar e prea târziu. Apel ratat de la Caroline. Îl pun la loc pe noptieră, observând că mai erau acolo și portofelul, mărunțișul și un prezervativ. Mă încrunt, apoi îmi amintesc.

Dumnezeule. Alessia.

Am sărit pe ea.

Ce nenorocit.

Închid ochii ca să scap de jena care mă copleşeşte.

Futu-i!

Mă ridic şi, desigur, hainele mele au dispărut de pe jos. Probabil că mi-a golit buzunarele blugilor. E un gest cât se poate de intim, să-mi umble prin lucruri, să-şi pună degetele pe hainele mele, pe lucrurile mele.

Mi-ar plăcea să-i simt degetele pe mine.

N-o să se întâmple niciodată, idiotule! Ai speriat-o pe biata fată.

Oare în câte case face curat? Prin câte buzunare cotrobăie? Nu-mi place ideea. Poate ar trebui s-o angajez cu normă întreagă. Dar atunci junghiul din vintre nu va dispărea niciodată... doar dacă... doar dacă... Există o singură cale să scap de junghiul ăsta.

Rahat. N-o să se întâmple.

Mă întreb cât o fi ceasul. Pe tavan nu se vede nicio umbră. Arunc o privire pe fereastră şi nu văd decât un zid alb.

Zăpadă.

A venit viscolul prognozat. Mă uit la ceasul deşteptător: e 13:45. Ar trebui să fie încă aici. Sar din pat, mă duc la dulap şi trag pe mine o pereche de blugi şi un tricou cu mânecă lungă.

Alessia e în salon şi spală geamurile. Orice dovadă a periplului meu noroios prin casă a dispărut.

— Bună, îi spun şi aştept să văd cum reacționează.

Inima îmi bate cu putere. Parcă aş avea iar 15 ani.

— Bună. Ai dormit bine?

Îmi aruncă o privire scurtă şi indescifrabilă, apoi studiază cârpa pe care o ține în mână.

— Da, mulțumesc, şi îmi cer scuze pentru mai devreme.

Simțindu-mă ridicol şi stânjenit, arăt cu mâna spre canapea, unde a avut loc delictul. Ea dă din cap şi mă răsplăteşte cu un zâmbet scurt, forțat, iar obrajii îi capătă o încântătoare nuanță de roz.

Mă uit peste capul ei pe fereastră, unde priveliştea e obturată de fulgii de nea care se învârtejesc în văzduh. Viscolul e dezlănțuit, iar afară e un adevărat potop alb.

— Nu ninge des aşa de tare în Londra, spun eu, venind lângă ea la fereastră.

Vorbim despre vreme?

Se depărtează de mine, dar se uită în continuare pe fereastră. Ninsoarea e atât de deasă, încât nici nu se mai vede râul.

Se înfioară şi se cuprinde cu brațele.

— Trebuie să ajungi departe? o întreb, îngrijorat de drumul pe care-l are de făcut până acasă.

— În vestul Londrei.

— Cum ajungi de obicei?

Ea clipeşte de câteva ori, în timp ce încearcă să înțeleagă ce spun.

— Cu trenul, răspunde.

— Trenul? De unde îl iei?

— Ăăă... Queenstown Road.

— M-aş mira să mai circule trenurile.

Mă duc la biroul din colţul camerei, mişc mouse-ul şi iMac-ul se trezeşte la viaţă. Pe desktop apare o poză cu mine, Kit, Caroline, Maryanne şi cei doi setteri ai fratelui meu. Mă îneacă un val de nostalgie şi tristeţe. Clatin din cap şi verific online ştirile despre transportul local.

— Ăăă... Linia South Western?

Ea încuviinţează.

— Toate serviciile sunt suspendate.

— Sus-pen-da-te? întreabă ea, încreţindu-şi fruntea.

Ah, nu înţelege.

— Trenurile nu circulă.

— Aha.

Se încruntă iar şi mi se pare că o aud spunând „suspendat” cu voce scăzută, de câteva ori, buzele ei articulând cuvântul.

— Poți să rămâi aici, îi propun eu, încercând să nu mă concentrez asupra gurii ei şi ştiind prea bine că nu va rămâne, mai ales după ce s-a petrecut mai devreme.

Tresar şi adaug:

— Promit că nu mă ating de tine.

Ea clatină din cap ceva cam prea repede după gustul meu.

— Nu. Trebuie să plec, zice, răsucind cârpa în mâini.

— Şi cum o să ajungi acasă?

Ea ridică din umeri.

— O să merg pe jos.

— Nu fi caraghioasă. O să îngheți.

Mai ales cu ghetele alea şi haina aia ca vai de ea.

— Trebuie să mă întorc acasă.

E categorică.

— Te duc eu.

Cum? Eu am spus aşa ceva?

— Nu, spune ea şi clatină hotărâtă din cap, în timp ce face ochii mari.

— Nu accept un refuz. Insist, în calitate de... patron.

Se albeşte.

— Asta e. Numai să mă îmbrac – mă uit în jos, la picioare – şi mergem. Te rog.

Arăt spre pian.

— Dacă vrei să cânți, te rog.

Mă întorc în dormitor, întrebându-mă de ce m-oi fi oferit să o duc acasă.

Pentru că aşa e corect?

Pentru că vreau să stau mai mult cu ea.

Alessia îl urmărește ieșind desculț din cameră. E uluită. S-o ducă acasă? O să fie singură cu el în mașină.

E în regulă?

Ce ar spune mama?

În minte îi apare imaginea mamei, cu brațele încrucișate și o expresie de dezaprobare blândă pe chip.

Și tata?

Își acoperă instinctiv obrazul.

Nu. Tata nu ar aproba.

Tatăl ei nu a aprobat decât un singur bărbat.

Un bărbat crud.

Nu. Nu te gândi la el.

Domnul o duce acasă. Se bucură că a memorat adresa Magdei. Vede aievea scrisul dezordonat al mamei pe peticul de hârtie care fusese salvarea ei. Se înfioară și se uită iar

afară. O să fie frig, dar, dacă se grăbeşte, ar putea să plece cât se schimbă domnul, ca să nu-l mai deranjeze. Dar nu o prea atrage gândul de a merge pe jos. Nu demult a străbătut pe jos distanțe mult mai mari. I-au trebuit şase sau şapte zile, cu o hartă furată. Se înfioară iar. O săptămână pe care şi-ar dori să o uite. În plus, i-a spus că poate să cânte la pianul lui. Aruncă o privire înflăcărată spre pianul Steinway, bate fericită din palme şi fuge în spălătorie, unde se schimbă cât ai clipi din ochi. Îşi ia haina, fularul şi căciula şi se întoarce repede la pian.

Îşi lasă haina pe un scaun, se aşază pe taburet şi respiră adânc. Pune degetele pe clape, bucurându-se de atingerea rece, familiară a fildeşului. Pentru ea, pianul e temelia. E acasă. E locul unde se simte în siguranță. Privind încă o dată pe fereastră, atacă Jocuri de apă la vila d'Este, bucata ei preferată de Liszt. Muzica se înalță şi se roteşte în jurul pianului, dansând în umbre luminoase de alb, asemenea fulgilor de zăpadă. Amintirea tatălui ei, cele şase zile petrecute pe drumuri şi dezaprobarea mamei se risipesc în vârtejul în culori de gheață a muzicii.

Mă sprijin de cadrul uşii şi o urmăresc vrăjit. Interpretarea ei e fenomenală, fiecare notă e cumpănită şi cântată cu precizie şi emoție. Muzica se scurge fără efort prin ea... din ea. Fiecare nuanță în parte e prezentă acolo, atât pe fața ei frumoasă, cât şi în muzică, pe măsură ce îşi croieşte calea prin piesă. O piesă pe care eu nu o cunosc.

Şi-a scos baticul. M-am întrebat dacă îl poartă din motive religioase, dar poate că îl pune numai când face curat. Are

părul des şi întunecat, aproape negru. În timp ce cântă, o şuviță îi scapă din coadă şi se răsuceşte pe obraz. Oare cum ar arăta părul ei despletit, revărsându-se în cascadă pe umerii goi? Închid ochii, imaginându-mi-o dezbrăcată, la fel ca-n visele mele, şi lăsându-mă pătruns de muzică.

Oare m-aş plictisi vreodată? Să o ascult?

Deschid ochii.

Să o privesc. Frumusețea ei. Talentul ei.

Cântă o bucată foarte complexă din memorie. Fata asta e un geniu.

Cât am fost plecat, m-am gândit că poate i-am înfrumusețat interpretarea în imaginația mea. Dar nu. Tehnica ei e perfectă.

Ea e perfectă.

În toate sensurile.

Încheie piesa cu capul plecat şi ochii închişi. Aplaud.

— A fost uluitor. Unde ai învățat să cânți aşa de bine?

Se îmbujorează la faţă şi deschide ochii întunecaţi, dar un zâmbet timid îi luminează faţa şi dă din umeri:

— Acasă, răspunde.

— Poate îmi povesteşti mai multe în maşină. Eşti gata?

Se ridică şi e pentru prima oară când o văd fără halatul ăla oribil de nailon. Mi se usucă gura. E mai subţirică decât mi-am închipuit, dar rotunjimile ei delicate sunt cât se poate de feminine. Poartă un pulover verde strâmt, cu decolteu în V, iar curba delicată a sânilor se conturează prin lână, accentuându-i talia fină, şi blugii strâmţi îi pun în evidenţă şoldurile mlădioase.

Futu-i.

E fabuloasă.

Îşi scoate repede tenişii, îi vâră în sacoşa de plastic şi îşi pune ghetele jerpelite.

— Nu porţi şosete? o întreb.

Scutură din cap în timp ce se apleacă să îşi lege şireturile, dar obrajii ei se fac încă o dată rozalii.

Poate asta cu şosetele e o chestie tipic albaneză?

Arunc o privire pe fereastră, felicitându-mă în gând că o duc acasă. Nu numai că o să apuc să petrec mai mult timp cu ea, dar o să şi aflu unde stă şi nici n-o s-o las să-i degere picioarele.

Întind mâna.

— Dă-mi haina, îi spun, iar ea îmi zâmbeşte şovăitor când o ajut să se îmbrace.

Zdreanța asta n-are cum să-i țină cald.

Când se întoarce cu fața la mine, observ că poartă o cruciuliță de aur la gât şi o insignă pe pulover. De la o şcoală?

Rahat!

— Câți ani ai? o întreb cuprins brusc de panică.

— Am 23 de ani.

Suficient, slavă Domnului!

Clatin din cap, uşurat.

— Mergem?

Ea încuviinţează şi, ţinând strâns punga de plastic, iese după mine pe hol.

Aşteptăm în tăcere liftul care ne duce în garajul de la subsol.

În lift, Alessia stă cât de departe poate. Chiar că nu are încredere în mine.

La cum m-am purtat dimineaţă, de ce mă mir?

Gândul mă deprimă şi încerc să par cât mai calm şi nonşalant cu putinţă, dar sunt acut conştient de prezenţa ei. A întregii ei făpturi. Aici, în spaţiul ăsta mic.

Dar poate nu e vorba doar despre mine. Poate că pur şi simplu nu-i plac bărbaţii. Gândul ăsta e şi mai supărător, aşa că îl alung repede.

Garajul de la subsol e mic, dar pentru că imobilul e proprietatea familiei, am două locuri de parcare. N-am nevoie de două maşini, dar le ţin oricum, un Land Rover Discovery şi un Jaguar F-Type. Nu sunt înnebunit după maşini, cum era Kit. El era un colecţionar împătimit şi acum toate maşinile lui vintage de colecţie sunt ale mele. Eu prefer o maşină nouă şi care să nu-mi dea bătăi de cap. Dumnezeu ştie ce o să fac cu colecţia lui Kit. Va trebui să îl întreb pe Oliver. Poate o vom vinde? Sau s-o donăm unui muzeu, în numele lui Kit?

Cufundat în astfel de gânduri, apăs pe telecomanda Land Roverului; se aprind farurile şi se deblochează portierele. E un 4x4, aşa că se va descurca fără probleme pe străzile înzăpezite ale Londrei. Abia acum observ că maşina e murdară, plină de noroi şi mâzgă după călătoria mea în Cornwall, iar când deschid portiera din faţă pentru Alessia văd mizeria groaznică de pe banchete.

— Stai puţin, îi spun, şi adun în grabă pahare goale de cafea, pungi de snackuri şi ambalaje de sandviciuri.

Le îndes pe toate într-o pungă de plastic pe care o găsesc pe scaun şi o arunc în spate.

De ce n-oi fi mai ordonat?

O viaţă de doici, internate şi personal care să strângă după mine îşi spune cuvântul.

Cu ceea ce sper că este un zâmbet încurajator, o invit pe Alessia să urce. Nu sunt prea sigur, dar mi se pare că abia îşi ascunde şi ea un zâmbet. Poate că dezordinea o distrează.

Eu aşa sper.

Se ghemuieşte pe scaun şi cercetează bordul cu ochi mari.

— Care-i adresa? o întreb apăsând pe butonul de contact.

— Church Walk numărul 43, Brentford.

— Codul poştal?

— TW8 8BV.

Introduc destinaţia în sistemul de navigaţie şi scot maşina din parcare. Cu o apăsare a butonului de pe consola oglinzii retrovizoare, uşa garajului se deschide treptat, dezvăluind furtuna albă de afară. Stratul de zăpadă are deja câţiva centimetri şi ninge în continuare abundent.

— Uau, şoptesc în barbă. N-am mai văzut aşa ceva.

Mă întorc spre Alessia:

— În Albania ninge?

— Da. E mult mai multă zăpadă acolo de unde vin eu.

— Şi unde e asta?

Ies în stradă şi o iau spre capătul şoselei.

— Kukës.

N-am auzit în viața mea de locul ăsta.

— E un oraş micuț. Nu ca Londra, mă lămureşte Alessia.

Se aude un semnal de avertizare.

— Pune-ți centura de siguranță, te rog.

— Ah! exclamă ea, părând surprinsă. Nu purtăm din astea acolo de unde vin eu.

— Ei bine, aici asta e legea, aşa că pune-ți-o.

Îşi trage centura peste piept şi se uită în jos, să vadă unde se prinde, apoi vâră capătul în locaşul de fixare.

— Gata, zice mulțumită de ea, şi e rândul meu să-mi ascund un zâmbet.

Poate nu merge prea des cu maşina.

— Acasă ai învățat să cânți la pian? o întreb.

— Mama m-a învățat.

— Cântă la fel de bine ca tine?

Alessia scutură din cap:

— Nu.

Apoi se înfioară. Nu ştiu dacă e din cauza frigului sau a speriat-o altceva. Dau drumul la căldură şi intrăm pe Chelsea Embankment. Luminile de pe Albert Bridge clipesc printre fulgii de nea.

— Ce frumos e, murmură ea când trecem pe lângă pod.

— Aşa e.

Ca tine.

— O luăm încetişor, adaug. Nu suntem obişnuiţi cu aşa ninsori în Londra.

Din fericire, drumul e relativ liniştit pe Embankment.

— Ce te-a adus la Londra, Alessia?

Îmi aruncă o privire cu ochii mari, apoi se încruntă şi se uită în poală.

— Munca? o îndemn eu.

Ea încuviințează, dar pare a se dezumfla ca un balon, retrăgându-se în cochilia ei.

Rahat. Mă trece un fior pe şira spinării. Ceva nu e în regulă. Chiar deloc.

Încerc să o liniştesc:

— E-n regulă. Nu trebuie să vorbim despre asta.

Şi continui precipitat:

— Ştii, chiar voiam să te întreb cum de reuşeşti să îți aminteşti aşa de bine partiturile?

Ea ridică fruntea şi e limpede că se simte mult mai în largul ei cu subiectul acesta. Duce un deget la tâmplă:

— Văd muzica. Aşa, ca pe o pictură.

— Ai memorie fotografică?

— Memorie fotografică? Nu ştiu. Văd muzica în culori. Culorile mă ajută să îmi amintesc.

— Uau.

Auzisem despre asta.

— Sinestezie se numeşte, îi spun.

— Si-nes-te...

Se opreşte, neputând să pronunțe cuvântul.

— Sinestezie.

Încearcă din nou, cu ceva mai mult succes.

— Ce înseamnă? mă întreabă.

— Că vezi notele muzicale ca pe nişte culori.

— Da. Chiar aşa e, încuviințează cu entuziasm.

— Da, e logic. Am auzit că mulți muzicieni desăvârşiți sunt sinestezici. Mai vezi şi altceva în culori?

Pare nedumerită.

— Litere? Numere?

— Nu. Numai muzica.

— Uau. Chiar că e ceva deosebit, spun şi îi zâmbesc. Să ştii că am vorbit serios acum câteva zile. Poţi folosi pianul meu oricând. Îmi place să te ascult cântând.

Îmi întoarce un zâmbet minunat, pe care-l simt până în vintre.

— Bine, şopteşte ea. Îmi place să cânt la pianul tău.

— Şi mie îmi place să ascult.

Îi întorc zâmbetul şi ne cufundăm în tăcere.

Patruzeci de minute mai târziu iau o curbă strânsă în Brentford şi ajungem în faţa unei case modeste, perete în perete cu vecinii. Se înserase deja, dar observ o perdea trasă în camera din faţă şi chipul unui tânăr, foarte vizibil în lumina felinarului din stradă.

Iubitul ei!

Futu-i. Trebuie să aflu.

— E iubitul tău? o întreb, iar inima mi-o ia din loc şi simt bubuitul în urechi cât aştept să-mi răspundă.

Ea râde, un râs cristalin, muzical, care îmi aduce zâmbetul pe buze. E prima dată când o aud râzând şi aş vrea să o aud iar... şi iar.

— Nu. E Michal. Fiul Magdei. Are 14 ani.

— Aha. E înalt bine!

— Aşa e.

Se luminează la faţă şi simt totuşi un ghimpe de gelozie. E limpede că ține la el.

— Asta e casa Magdei.

— Înțeleg. E prietena ta?

— Da. E prietena mamei mele. Sunt... cum spuneți voi? Prietene prin corespondență.

— Nu ştiam că mai există aşa ceva. Se şi vizitează?

— Nu.

Strânge buzele şi îşi cercetează unghiile:

— Mulțumesc că m-ai adus acasă, șoptește, punând capăt conversației.

— A fost o plăcere, Alessia. Îmi pare rău pentru azi-dimineață. N-am vrut să mă năpustesc la tine așa.

— Năpustesc?

— Ăăă... să sar. Ca o pisică.

Râde din nou, cu chipul frumos și luminos.

Mi-ar plăcea să ajung să mă obișnuiesc cu sunetul ăsta.

— Visai, spune ea.

Da, pe tine.

— Vrei să intri să bei un ceai?

E rândul meu să râd.

— Nu. Te scutesc. Și apoi, eu sunt mai curând amator de cafea.

Ea se încruntă puțin.

— Avem şi nişte cafea, spune.

— Mai bine mă întorc. Durează ceva până ajung înapoi pe vremea asta.

— Mulțumesc încă o dată că m-ai adus.

— Ne vedem vineri.

— Da. Vineri.

Îmi aruncă un zâmbet radios care îi luminează fața încântătoare, iar eu sunt vrăjit.

Coboară din maşină şi se îndreaptă spre uşa din față. Uşa se întredeschide, aruncând o lumină palidă pe cărarea înzăpezită, apoi în prag apare tânărul înalt. Michal. Se încruntă la mine, iar eu pornesc maşina.

Râd.

Nu e iubitul ei, deci; întorc Land Roverul, dau drumul la muzică şi, cu un zâmbet ridicol întins pe față, conduc înapoi în Londra.

Capitolul opt

— Cine era ăla? întreabă Michal cu o voce repezită şi glacială, uitându-se urât la maşina de afară.

Are numai 14 ani, dar e mai înalt decât Alessia; are părul negru, ciufulit, şi picioare lungi, slăbănoage.

— Şeful meu, răspunde ea şi aruncă o privire pe uşa întredeschisă, urmărind maşina care se îndepărtează.

Închide uşa după ea şi, neputându-şi stăpâni entuziasmul, îl îmbrățişează scurt şi spontan pe Michal.

— Bine, bine.

Michal se desface din îmbrățişarea ei roşu la față, dar în ochii lui căprui se citeşte o bucurie jenată. Alessia îi zâmbeşte, iar el îi răspunde cu un surâs timid, care trădează pasiunea adolescentului pentru ea. Se trage înapoi, atentă să nu fie prea afectuoasă. Nu vrea să îi rănească sentimentele. La urma urmelor, el şi mama lui s-au purtat foarte frumos cu ea.

— Unde-i Magda? întreabă.

— În bucătărie.

Se întunecă la față şi continuă cu o voce scăzută:

— Ceva nu e-n regulă. Fumează mult.

— Vai, nu.

Alessiei îi creşte pulsul şi are o presimțire neagră.

Îşi scoate haina, o agață într-unul din cuiele din holul mic şi se duce în bucătărie. Magda stă la o măsuță melaminată, cu o țigară în mână. E înconjurată de un nor de fum. Deşi mică, bucătăria e la fel de curată şi ordonată ca de obicei, iar radioul murmură în surdină în polonă. Magda ridică privirea, uşurată că o vede.

— Ai ajuns acasă pe viscolul ăsta. Eram îngrijorată. Ai avut o zi bună? întreabă Magda, dar Alessia remarcă zâmbetul ei forțat şi încordarea buzelor când trage un fum lung din țigară.

— Da. Tu eşti bine? Logodnicul tău e bine?

Magda e cu câțiva ani mai tânără decât mama Alessiei, deşi de obicei pare cu cel puțin zece ani mai tânără. Blondă şi cu forme pline, cu nişte ochi căprui în care-i scânteiază simțul poznaş al umorului, a salvat-o pe Alessia de pe străzi. Astăzi, totuşi, pare obosită, e palidă la față şi îşi muşcă buzele. Bucătăria duhneşte a fum de țigară, ceea ce de obicei Magda urăşte, cu toate că e fumătoare.

Suflă fumul spre bucătărie.

— Da. E bine. N-are legătură cu el. Închide uşa şi stai jos.

Alessia simte un fior pe şira spinării. Poate că Magda o să-i ceară să plece. Închide uşa bucătăriei, îşi trage un scaun de plastic şi se aşază.

— Astăzi au trecut pe aici nişte bărbați de la departamentul de imigrări şi te-au căutat.

Vai, nu.

Alessia păleşte şi sângele începe să-i bubuie în urechi.

— S-a întâmplat după ce ai plecat la muncă, adaugă Magda.

— Şi ccee... ccc... ce le-ai spus? îngaimă ea, încercând să îşi controleze tremurul mâinilor.

— Nu am vorbit eu cu ei. A vorbit domnul Forrester, de vizavi. Au bătut la uşa lui, pentru că noi nu eram acasă. Nu i-a plăcut cum arătau, aşa că le-a spus că n-a auzit niciodată de tine. Şi le-a spus că eu şi Michal suntem plecați în Polonia.

— L-au crezut?

— Da. Domnul Forrester aşa crede. Au plecat.

— Cum m-au găsit oare?

— Nu ştiu, spune Magda şi se încruntă. Cine ştie cum merg treburile astea?

Mai trage un fum din ţigară.

— Trebuie să-i scriu maică-tii.

— Nu!

Alessia o prinde de mână:

— Te rog.

— I-am scris deja şi i-am spus că ai ajuns în siguranţă. Asta a fost o minciună.

Alessia roşeşte. Magda nu ştie toată povestea drumului ei până la Brentford.

— Te rog, insistă ea. Nu vreau să-şi facă griji.

— Alessia, dacă te prind, te deportează în Albania...

Magda se opreşte.

— Ştiu, şopteşte Alessia şi simte cum începe să i se scurgă transpirația pe spate.

— Nu pot să mă întorc, murmură, cu un nod în gât.

— Îți dai seama că Michal şi cu mine plecăm în două săptămâni. Va trebui să îți găseşti alt loc unde să stai.

— Ştiu. Ştiu. Am să găsesc ceva.

Alessia simte cum i se strânge stomacul de spaimă. În fiecare noapte stă întinsă în patul pliant, gândindu-se ce opțiuni are. Până acum a economisit 300 de lire din munca de menajeră. Va avea nevoie de ei ca depozit pentru o cameră. Cu ajutorul lui Michal şi al laptopului lui, o să încerce să găsească un loc unde să stea.

— Eu încep să pregătesc cina, zice Magda oftând, şi stinge țigara.

Rotocoalele de fum se înalță din scrumieră, amestecându-se cu tensiunea din încăpere.

— Lasă-mă să te ajut, se oferă Alessia.

Mai târziu, Alessia e ghemuită în patul pliant, cu ochii în tavan. Frământă între degete cruciulița de aur pe care-o

poartă la gât. Lumina felinarului din stradă pătrunde prin perdelele deşirate şi joacă pe tapetul vechi, jupuit. Mintea ei o ia razna, dar se străduieşte să nu intre în panică. Mai devreme, după o oră de căutări online, a găsit o cameră într-o casă în apropiere de gara Kew Bridge. Magda spunea că nu-i departe de aici. Alessia a stabilit să se ducă s-o vadă vineri după-amiază, după ce termină de făcut curat în apartamentul domnului. Abia dacă şi-o permite, dar trebuie să se mute, mai ales dacă departamentul de imigrație e pe urmele ei. Nu poate fi deportată. Nu se poate duce înapoi în Albania.

Nu poate.

Se întoarce pe partea cealaltă ca să scape de razele de lumină şi se ghemuieşte sub pătura subțire, ca să se păstreze cât mai bine bruma de căldură. Gândurile i se învârt în cap, copleşind-o. Vrea să le oprească.

Nu te gândi la Albania.

Nu te gândi la călătoria asta.

Nu te gândi la celelalte fete... la Bleriana.

Închide ochii şi tot atunci îl vede aievea pe domnul dormind pe canapea, cu părul ciufulit şi gura întredeschisă. Îşi aminteşte cum stătea deasupra lui. Îşi aminteşte sărutul lui repezit. Îşi imaginează că e din nou întinsă peste el,

inspirându-i parfumul şi sărutându-i pielea şi simţindu-i bătăile puternice ale inimii lângă sânul ei.

Mi-a fost dor de tine.

Geme.

În fiecare noapte e prezent în gândurile ei. E chipeş. Mai mult decât chipeş, e frumos şi bun.

Îmi place să te ascult cântând.

A condus-o acasă cu maşina. Nu era obligat.

Poți să rămâi aici.

Să stea cu el?

Poate ar putea să-l roage s-o ajute.

Nu. Situația asta e problema ei. Nu e vina ei, dar ea e cea care trebuie să se descurce. A reuşit până acum, şi nu a avut niciun ajutor, în afară de inventivitatea ei. Şi nici în ruptul capului nu se mai întoarce în Kukës. Nu la el.

Mă zgâlțâie zdravăn. Încetează. Încetează acum.

Nu. Nu te gândi la el!

El e motivul pentru care e acum în Anglia. A încercat să ajungă cât mai departe de el.

Gândeşte-te la domnul. Numai la domnul.

Mâna îi alunecă în jos, pe trup.

Gândeşte-te numai la el...

Cum i-a spus? Care era cuvântul ăla?

Sinestezie... Repetă cuvântul iar şi iar şi iar, în timp ce mâna i se mişcă şi o duce tot mai sus, tot mai sus.

A doua zi dimineață se trezeşte într-un tărâm alb de basm. E linişte. Până şi zumzetul îndepărtat al traficului e înăbuşit de pătura de zăpadă sclipitoare. Când se uită pe geam, încă înfofolită în aşternuturi, simte acelaşi entuziasm ca în copilărie, când ningea în Kukës. Apoi îşi aminteşte că azi e ziua de curățenie la doamna Kingsbury. Partea bună e că stă în Brentford şi ajunge repede pe jos. Partea proastă e că doamna Kingsbury se ține după ea prin casă, criticându-i permanent metodele de curățenie. Dar Alessia are bănuiala că doamna Kingsbury cârcoteşte pentru că e singură şi bătrână, şi, deşi se plânge, de fiecare dată o serveşte pe Alessia cu ceai şi biscuiți când termină treaba. Se aşază şi

povestesc, iar doamna Kingsbury încearcă să o rețină cât mai mult cu putință. Alessia nu înțelege de ce stă singură. A văzut fotografii cu familia pe cămin. De ce nu au grijă de ea? La urma urmelor, bunica a locuit cu părinții ei după moartea bunicului... Poate doamna Kingsbury are nevoie de un chiriaş? De cineva care să aibă grijă de ea. Loc are, cu siguranță, şi, la urma urmelor, Alessia e şi ea singură.

Îmbrăcată numai în nişte pantaloni de pijama jerpeliți ai lui Michal, cu SpongeBob SquarePants pe ei, şi un tricou vechi de-ale lui cu emblema echipei Arsenal, îşi strânge hainele de lucru, coboară în fugă treptele, trece prin bucătărie şi se duce în baie.

Magda a fost foarte generoasă cu ea şi i-a dat hainele vechi ale lui Michal. Se plânge adesea că băiatul creşte prea repede, dar ăsta a fost norocul Alessiei. Cele mai multe dintre hainele pe care le are acum au fost ale lui Michal. Cu excepția şosetelor. Aveau nişte găuri cât casa, aşa că Michal nu i le-a putut da. Are două perechi ale ei, dar numai atât.

Nu porți şosete?

Alessia roşeşte amintindu-şi de întrebarea de ieri a domnului. Nu îi putea spune că nu îşi permite şosete noi. Nu atâta timp cât strânge fiecare bănuț pentru ca să aibă avansul pentru o cameră.

Dă drumul duşului instant montat deasupra căzii şi aşteaptă puțin să se încălzească apa. Se dezbracă, intră în cadă şi se spală cât de repede poate sub firicelul de apă.

Mi-am proptit mâinile pe peretele duşului. Gâfâi, iar apa clocotită se revarsă peste mine. Am ajuns să mă satisfac singur la duş... iar.

Futu-i. Ce s-a ales de viața mea?

De ce nu ies să-mi caut o femeie?

Ochii ei, de culoarea cafelei, mă privesc printre genele lungi.

Gem.

Povestea asta trebuie să înceteze.

E nenorocita mea de menajeră. Noaptea trecută m-am foit şi m-am învârtit singur în pat. Râsul ei mi-a tot răsunat în vis. Era fericită şi fără griji, îmi cânta la pian purtând numai chiloții ăia roz, cu părul lung şi greu căzându-i peste sâni.

Ah...

Nici măcar şedința istovitoare de exerciții de azi-dimineață n-a prea reuşit să mi-o scoată din cap.

Există o singură cale.

Numai că n-o să se întâmple niciodată.

Dar felul în care mi-a zâmbit când a coborât din maşină îmi dă speranţe şi o s-o văd mâine. Cu gândul ăsta pozitiv, opresc duşul şi iau un prosop. Cât mă bărbieresc, îmi verific telefonul. Un mesaj de la Oliver. E blocat în Cornwall din cauza vremii, ceea ce înseamnă că îmi pot petrece dimineaţa răspunzând e-mailurilor de condoleanţe, apoi să iau prânzul cu Caroline şi Maryanne. Şi în seara asta ies cu băieţii.

— În sfârşit te-am scos din vizuină. Cum ar trebui să-ţi spun acum, frate, „lord Trevethick” sau „milord”? zice Joe, ridicând halba cu Fuller în semn de salut.

— Da, aşa-i. Nici eu nu ştiu cum să-ţi zic, „Trevethick” sau „Trevelyan”, mormăie şi Tom.

— Răspund la oricare din ele, zic ridicând din umeri. Sau puteţi să-mi spuneţi pe nume... ştiţi voi, Maxim.

— Ar trebui să-ţi spun totuşi Trevethick... deşi o să-mi fie greu să mă obişnuiesc. La urma urmelor, e titlul tău, şi taică-meu e al naibii de sensibil cu titlul lui!

— Slavă cerului că nu sunt taică-tău, zic, ridicând o sprânceană.

Tom îşi dă ochii peste cap.

— N-o să mai fie la fel fără Kit, şopteşte Joe, iar ochii lui negri strălucesc în lumina focului, încărcați, de data asta, de gravitate.

— Aşa e, odihneşte-te în pace, Kit, adaugă Tom.

Joseph Diallo şi Thomas Alexander sunt cei mai vechi şi mai apropiați prieteni ai mei. După ce am fost exmatriculat de la Eton, tata m-a trimis la Bedales. Acolo i-am cunoscut pe Joe, Tom şi Caroline. Pe noi, băieții, ne-a unit pasiunea pentru muzică şi, pe vremea aceea, faptul că toți o doream pe Caroline. Noi am făcut o trupă şi Caroline... ei bine, Caroline l-a ales pe fratele meu.

— Odihneşte-te în pace, Kit, şoptesc şi eu, şi adaug în barbă: Mi-e dor de tine, nemernicule.

Ne-am retras toți trei într-un separeu la Coopers Arms, un local cald şi confortabil, nu departe de apartamentul meu. Cu halbele-n brațe, în jurul focului vioi, aveam deja două rânduri la bord, iar berea începea să mi se urce la cap.

— Cum te descurci, bătrâne? întreabă Joe, dându-şi peste umăr codițele împletite care-i ajung până pe umeri.

În afara faptului că e un scrimer excelent, Joe are o carieră promițătoare în domeniul designului vestimentar masculin. Tatăl lui, un emigrant din Senegal, este unul dintre cei mai de succes manageri de fonduri de investiții din Marea Britanie.

— Bine, cred. Dar nu sunt sigur că sunt pregătit pentru o asemenea răspundere.

— Te înțeleg, zice Tom.

Roşcat, cu ochii chihlimbarii, Tom e al treilea fiu al unui baronet. A urmat tradiția familiei şi a intrat în armată. Ca locotenent în Coldstream Guards, a făcut două stagii în Afganistan şi şi-a văzut mulți camarazi căzând. Cu doi ani în urmă, a fost trecut în rezervă din motive medicale, după ce a fost rănit într-un atentat la Kabul. Piciorul lui stâng e ținut laolaltă de o tijă de titan; nu acelaşi lucru se poate spune şi despre temperament. Şi eu, şi Joe, am învățat să recunoaştem licărirea aceea bătăioasă în ochii lui Tom şi ştim când e mai prudent să schimbăm subiectul sau să-l scoatem din încăpere. La rugămintea lui, nu vorbim niciodată despre Incident.

— Când e slujba de pomenire? întreabă Tom.

— Tocmai am discutat la prânz cu Caroline şi cu Maryanne. Probabil după Paşte.

— Ce face Caroline?

Mă foiesc pe scaun:

— Jeleşte, dau eu din umeri, aruncându-i o privire distantă lui Tom.

Tom se uită la mine şi mijeşte ochii: gata, i-am stârnit interesul.

— E ceva ce nu ne spui?

Rahat.

După Incident, Tom nu e doar belicos, dar a devenit şi al dracului de intuitiv:

— Hai, Trevelyan, eviți întrebarea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic ce v-ar putea interesa. Ce face Henrietta?

— Henry? Grozav, mulțumesc, numai că dă mereu tot felul de semnale care mai de care mai transparente cum că ar trebui să-mi iau odată inima-n dinți şi să-i pun nenorocita de întrebare, spune Tom cu o privire melancolică.

Şi eu, şi Joe rânjim.

— Eşti sortit pieirii, frate, zice Joe, bătându-l pe spate.

Dintre noi trei, Tom e singurul care are o relație stabilă. Henrietta e o sfântă. A avut grijă de Tom în perioada traumatizantă de după ce a fost rănit şi îi suportă toate aiurelile, tulburarea posttraumatică şi firea violentă. Ar fi putut nimeri mult mai rău Tom al nostru.

În schimb, mie şi lui Joe ne place să zburăm din floare-n floare. În sfârşit, mie mi-a plăcut. În minte îmi apare nechemată imaginea Alessiei Demachi, cu pletele ei ca pana corbului.

Când am făcut ultima dată sex?

Mă încrunt pentru că nu-mi amintesc. Rahat.

— Şi Maryanne? întreabă Joe, scoțându-mă dintr-ale mele.

— E bine. Suferă şi ea.

— Are nevoie de alinare?

Alinare, adică aşa cum am alinat-o eu pe Caroline?

— Măi, băiete! mă încrunt la el, avertizându-l.

Regulile casei. Nu te atingi de surori. Clatin din cap. Joe are o slăbiciune pentru sora mea. E drept că şi ea ar putea nimeri mult mai rău, la urma urmelor el e un tip ca lumea, dar cu toate astea mă hotărăsc să-l dezumflu:

— A cunoscut un tip la schi în Whistler. E din Seattle. Psiholog clinician, ceva de genul ăsta. Are de gând să-l revadă curând, cred.

Joe îmi aruncă o privire întrebătoare:

— Serios?

Îşi freacă ciocul dichisit, cu ochii plini de speculații:

— Foarte bine, dacă vine aici, va trebui să vedem şi noi dacă băiatul corespunde cerințelor.

— S-ar putea să vină luna viitoare. E destul de entuziasmată de chestia asta.

— Ştii, acum, că eşti conte, va trebui să dai un moştenitor şi o rezervă, zice Tom.

— Da, da. Mai e timp destul şi pentru asta.

Asta am fost întotdeauna. Rezerva... porecla pe care mi-a dat-o Kit.

S-a dovedit că titlul şi domeniul au avut nevoie de rezervă.

— Mda. Nicio şansă să fii pregătit să te aşezi la casa ta, amice. Eşti un futangiu în serie, exact la fel ca mine. În plus, am nevoie de copilot, zice Joe cu un zâmbet larg.

— Hai, Trevelyan, ai regulat aproape toată Londra, intervine Tom, şi nu îmi dau seama dacă e dezgustat sau impresionat.

— Du-te naibii, Tom, zic, şi râdem.

Proprietara pubului sună din clopoțelul de deasupra barului.

— E ora, domnilor, vă rog, anunță ea.

— Mergem la mine? întreb eu.

Tom şi Joe sunt de acord şi ne dăm toți trei halbele peste cap.

— Sigur poți să mergi pe jos până la mine? îl întreb pe Tom.

— Du-te naibii, doar am ajuns pe picioarele mele până aici, nu?

— O iau ca pe un da.

— Particip la un maraton de 5 kilometri în aprilie, tâmpitule.

Ridic mâinile, în semn că mă predau. Mereu uit că fizic e recuperat...

E senin şi însorit, dar e un frig muşcător, o zi în care răsuflarea i se vede ca un nor de abur în timp ce grăbeşte pasul pe Chelsea Embankment. Încă mai sunt petice mari de zăpadă îngheţată pe trotuare, dar pe carosabil a fost împrăştiat nisip. Traficul a revenit la normal, iar Londra şi-a reluat viaţa. Trenul Alessiei a avut o mică întârziere, iar acum se grăbeşte. Dar ar fi venit cu dragă inimă pe jos din Brentford numai ca să-l vadă pe el.

Alessia zâmbeşte. În sfârşit, ajunge la uşa din faţă a apartamentului, locul ei favorit din lume. Bagă cheia în yală, pândeşte ţiuitul alarmei şi răsuflă uşurată când o întâmpină liniştea. Închizând uşa, e surprinsă de miros. Apartamentul duhneşte a alcool stătut.

Strâmbând din nas la izul neaşteptat, îşi scoate ghetele şi lipăie cu picioarele goale în bucătărie. Bufetele sunt pline de sticle goale de bere şi cutii de pizza slinoase.

Sare în sus când vede un tânăr atletic, atrăgător, stând lângă frigiderul deschis şi bând suc de portocale direct din cutie. Are pielea neagră, părul lung şi împletit în codiţe şi nu are pe el decât boxerii. Alessia se holbează la el. Bărbatul se întoarce spre ea şi pe faţă îi apare un zâmbet larg, care-i descoperă un şir de dinţi perfecţi, albi.

— Hei, bună, zice el, cu o privire apreciativă.

Alessia roşeşte şi bâiguie:

— Bună.

Apoi o şterge în spălătorie.

Cine e bărbatul ăsta?

Îşi dă jos haina şi scoate din sacoşa de plastic uniforma de curăţenie: halatul şi baticul. La urmă îşi trage tenişii în picioare.

Din uşa spălătoriei, Alessia aruncă o privire în bucătărie. Domnul, într-un tricou negru şi o pereche de blugi rupţi, stă lângă frigider şi împarte cu străinul acela negru cutia de suc de portocale.

— Tocmai ce ţi-am speriat menajera desculţă. I-ai tras-o? E tare.

— Du-te naibii, Joe. Nu mă mir că ai speriat-o. Pune ceva pe tine, exhibiţionist nenorocit ce eşti!

— Iertare, milord.

Străinul îşi adună codiţele şi înclină capul.

— Hai, cară-te naibii, zice domnul cu blândețe şi ia o gură de suc de portocale. Poți folosi baia mea.

Bărbatul cu păr negru râde şi, când se întoarce să plece, aruncă o privire spre Alessia, care îi ascultă cum se tachinează. Râde din nou şi îi face un semn cu mâna, ceea ce-l determină pe domnul să se uite şi el în direcția ei. Ochii i se luminează, iar pe față îi răsare un zâmbet larg, aşa că Alessia nu are de ales şi iese din ascunzătoare.

— Joe, ea e Alessia, Alessia, Joe.

În vocea lui se simte un avertisment, dar Alessia nu ştie dacă e pentru ea sau pentru Joe.

— Bună dimineața, Alessia. Te rog să scuzi lipsa vestimentației.

Joe îi face o plecăciune teatrală şi, când se îndreaptă, în ochi i se zăreşte o licărire ghiduşă, vicleană. Are corpul suplu şi bine tonificat, ca al domnului. Fiecare muşchi de pe abdomenul lui e bine definit.

— Bună dimineața, şopteşte ea.

Domnul îi aruncă lui Joe o privire cruntă. Dar Joe nu-l bagă în seamă şi, înainte de a ieşi fluierând din bucătărie, îi face cu ochiul Alessiei.

— Scuze, zice domnul, întorcând spre ea ochii de smarald. Cum te simți azi?

Şi zâmbetul îi revine pe chip.

Alessia se îmbujorează şi mai tare, iar inima îi bate nebuneşte. Orice interes arătat de el pentru starea ei, chiar şi o banalitate oarecare, o binedispune extraordinar.

— Sunt bine. Mulțumesc.

— Mă bucur că ai ajuns. Merg trenurile?

— Au un pic de întârziere.

— Bună dimineața.

Un bărbat cu părul de un roşu-aprins intră şchiopătând în bucătărie, încruntat şi doar cu boxerii pe el.

— Dumnezeule mare, mormăie domnul, şi îşi trece mâna prin părul ciufulit.

Alessia se uită la acest nou prieten care li s-a alăturat. Înalt şi chipeş, cu membre frumoase, dar cu nişte cicatrici extrem de palide care i se întretaie pe piciorul stâng şi toată partea stângă, ca nişte linii de cale ferată la o intersecție.

Observă că Alessia se holbează la cicatricile lui.

— Răni de război, bombăne el.

— Îmi cer scuze, şopteşte ea şi pleacă privirea în podea, dorindu-şi să intre în pământ cu totul.

— Tom, vrei nişte cafea? întreabă domnul, iar Alessia are impresia că încearcă să risipească tensiunea din încăpere.

— Da, la dracu'. Am nevoie de ceva pentru mahmureala asta cumplită.

Alessia o tuleşte înapoi în spălătorie şi se apucă de călcat. Măcar de acolo n-o să-l mai ofenseze pe niciunul dintre prietenii domnului.

Mă uit după Alessia, care se retrage grăbită în cămăruță, cu coada legănându-se dintr-o parte în alta şi mângâindu-i şoldurile.

— Cine-i fata asta drăguță?

— Menajera mea.

Tom dă din cap, într-un semn de încuviințare lascivă. Mă bucur că s-a întors în vizuina ei, departe de ochii iscoditori

ai lui Tom şi Joe. Reacțiile lor mă stânjenesc. În mod surprinzător, se deşteaptă în mine brusc un simț al proprietății. E o emoție nefamiliară. Nu vreau ca prietenii mei să-i facă ochi dulci. E a mea. Mă rog, e angajata mea.

Acum eşti conte de Trevethick. Va trebui trecută pe statul de plată.

Rahat.

E aproape angajata mea. Va trebui să rezolv cât mai curând statutul angajării ei. Nu vreau să-mi sufle în ceafă Oliver sau cei de la fisc.

— Ce s-a întâmplat cu Krystyna? Îmi plăcea scorpia aia bătrână, zice Tom, scărpinându-se pe față.

— Krystyna s-a întors în Polonia. Acum, eşti amabil să te duci şi să tragi naibii nişte pantaloni pe tine? E o doamnă de față, pentru numele lui Dumnezeu, mârâi eu.

— O doamnă?

Tom păleşte la vederea privirii pe care i-o arunc şi, de data asta, nu muşcă momeala.

— Scuze, bătrâne, mă duc să mă îmbrac. Cu lapte, fără zahăr pentru mine.

Iese din bucătărie şi se întoarce în camera de oaspeţi. Mă bodogănesc în sinea mea că mi-am invitat prietenii să rămână peste noapte exact când urma să vină Alessia la curăţenie. N-am să repet greşeala asta.

Alessia a reuşit să îi evite pe cei doi bărbaţi aproape toată dimineaţa şi a răsuflat uşurată când au plecat în sfârşit. S-a gândit chiar să se ascundă în camera interzisă, dar Krystyna a fost categorică. Nu are voie să intre acolo.

A strâns păturile de pe canapeaua din living şi a schimbat aşternuturile în dormitorul de oaspeţi. Dormitorul lui e acum aranjat şi s-a bucurat când a văzut că nu sunt nici acum prezervative folosite în coşul lui de gunoi. Poate le aruncă altundeva. Nu se gândeşte prea mult la asta, pentru că o deprimă perspectiva. Intră în garderobă să aşeze hainele călcate şi să le adune pe cele murdare. Deşi au trecut numai două zile, e vraişte iar.

Domnul stă la computer şi lucrează, făcând ce are el de făcut. Nici acum nu a izbutit să afle cum îşi câştigă existenţa. Îşi aminteşte zâmbetul care i-a luminat faţa când a văzut-o prima dată de dimineaţă. Zâmbetul lui răpitor e contagios. Rânjind de una singură ca o proastă, cercetează grămada de haine lăsate pe jos în dulap. Îngenunchind, ridică o cămaşă, apoi aruncă o privire rapidă spre uşa întredeschisă. Mulţumită că e singură, îşi îngroapă faţa în cămaşă şi inspiră mirosul lui.

Ce plăcut.

— A, aici eşti, zice el.

Alessia tresare şi se ridică puțin cam prea repede, aşa că se clatină în spate. Două mâini puternice o prind de brațe şi o salvează de la o căzătură sigură.

— Încet, încet, zice el, susținând-o până îşi recapătă echilibrul.

De îndată ce se ține bine pe picioare îi dă drumul, spre marele ei regret, dar atingerea lui încă îi mai reverberează prin tot trupul.

— Căutam un pulover. E o zi senină, dar foarte rece. Ți-e suficient de cald? o întreabă.

Ea încuviințează energic, încercând să îşi recapete suflul. Aici, cu el, în spațiul ăsta mic, îi e chiar prea cald.

El cercetează mormanul de haine aruncate pe jos şi se încruntă:

— E o mizerie totală, ştiu, mormăie cu o expresie încurcată. Sunt un dezordonat patologic.

— Pa-to...

— Patologic.

— Nu ştiu cuvântul ăsta.

— Ăăă... se referă la un comportament extrem.

— Înţeleg, răspunde Alessia, apoi se uită în jos, la haine, şi încuviinţează: Da. Patologic.

Se strâmbă, iar el râde.

— Le rezolv eu, zice el.

— Nu, nu, eu mă ocup, spune Alessia şi-i face semn că nu e treaba lui.

— N-ar trebui.

— E treaba mea.

El zâmbeşte şi se întinde peste capul ei să îşi ia de pe un raft un pulover crem larg; în treacăt, braţul lui îi atinge uşor umărul, iar ea încremeneşte şi inima începe să-i bată nebuneşte.

— Scuze, zice el, părând puţin dezamăgit şi iese.

După plecarea lui, Alessia îşi recapătă echilibrul.

Oare nu-şi dă seama ce efect are asupra mea?

A prins-o adulmecându-i cămaşa. Îşi ascunde faţa-n palme. Probabil o crede idioată cu totul. Îngrozită şi supărată pe ea însăşi, se aşază în genunchi şi ia la mână mormanul de haine, împăturindu-le pe cele curate şi aruncându-le în coşul pentru spălat pe cele murdare.

Nu-mi pot ţine mâinile acasă. N-am nicio scuză.

Las-o în pace, omule.

Şi dacă o ating, încremeneşte. Mă întorc agale în living, simţindu-mă mohorât. Pur şi simplu nu mă suportă.

E o premieră?

Da, aşa cred. Nu am întâlnit niciodată o împotrivire din partea femeilor până acum. Totdeauna au fost o pradă uşoară pentru mine. Cu un cont gras, un apartament în Chelsea, o mutră drăguţă şi o familie aristocratică, nu am avut niciodată nicio problemă.

Niciodată.

Doar acum.

Ar trebui s-o invit în oraş la masă.

Pare să aibă nevoie de o masă bună.

Şi dacă spune nu?

Măcar aşa mă lămuresc.

Mă plimb încoace şi încolo de-a lungul peretelui de sticlă din salon, oprindu-mă să mă uit la Peace Pagoda câteva clipe şi să încerc să îmi fac curaj.

De ce e aşa de greu? De ce ea?

E frumoasă. E talentată.

Nu e interesată.

Poate că asta-i tot.

Prima femeie care mi-a spus nu.

Nu a spus nu. Poate îmi dă o şansă.

Invit-o. În. Oraş.

Trag aer în piept şi mă întorc pe hol. E acolo, în fața camerei mele obscure, cu coşul de rufe în brațe.

— E o cameră obscură, îi spun venind spre ea.

Ochii ei căprui fermecători îmi întâlnesc privirea. E curioasă. Şi îmi amintesc că am rugat-o pe Krystyna să nu facă deloc curat acolo. Nici eu n-am mai intrat de ceva vreme.

— Hai să-ți arăt.

Sunt recunoscător că nu se trage îndărăt, cum face de obicei.

— Vrei să vezi?

Ea încuviințează şi, când îi iau din brațe coşul de rufe, degetele noastre se ating uşor. Inima îmi bubuie în piept.

— Dă-mi mie ăsta.

Am vocea răguşită, dar fac eforturi să îmi stăpânesc bătaia inimii. Pun coşul cu rufe pe podea, în spatele meu, şi deschid uşa. Apăs pe întrerupător, apoi mă dau la o parte, ca să-i fac loc să treacă.

Alessia intră în încăperea mică. E scăldată într-o lumină roşie, iar aerul închis miroase a tot felul de chimicale misterioase. De-a lungul unui perete se înşiră dulapuri negre, cu tăvi mari din plastic pe ele. Sus de tot, deasupra dulapurilor, sunt rafturi ticsite cu sticle, topuri de hârtie şi fotografii. Sub rafturi e un fel de sfoară, de care atârnă numai câteva cârlige.

— Nu-i decât o cameră obscură, zice el, şi învârte becul de sus, astfel încât strălucirea roşiatică dispare.

— Fotografie? întreabă Alessia.

El încuviințează.

— E un hobby. Odinioară mă gândeam să lucrez ca profesionist.

— Fotografiile din apartament... tu le-ai făcut?

— Da. Toate. Am avut câteva comenzi, dar...

Vocea i se frânge.

Peisajele şi nudurile.

— Tata a fost fotograf.

Se întoarce spre dulăpiorul din sticlă plin cu camere din spatele lui. Deschide o uşă şi scoate o cameră. Alessia zăreşte marca, „Leica”, inscripționată pe partea din față a aparatului.

Cu camera la ochi, o studiez pe Alessia prin lentilă. E numai ochi întunecați, gene lungi, pomeți înalți şi buze pline, întredeschise. Începe să mi se întărească mădularul.

— Eşti frumoasă, şoptesc eu şi apăs declanşatorul.

Alessia deschide gura, dar scutură din cap şi îşi acoperă fața cu mâinile, deşi nu reuşeşte să îşi ascundă zâmbetul. Mai fac o fotografie.

— Ba da, eşti, îi spun. Uite.

Întorc camera spre ea în aşa fel încât să poată vedea imaginile. Se uită în jos, la fața ei surprinsă în cele mai mici detalii de camera digitală, apoi se uită în sus, la mine... şi sunt pierdut. Pierdut în magia privirii ei întunecate.

— Vezi, murmur eu. Eşti uimitoare.

Mă întind, îi ridic bărbia şi, aplecându-mă, mă apropii încet, centimetru cu centimetru, în aşa fel încât să aibă ocazia de a se depărta dacă vrea, şi îi mângâi uşor buzele cu buzele

mele. Tresare şi, când mă trag înapoi, îşi duce degetele la gură, iar ochii i se fac tot mai mari.

— Asta simt, îi şoptesc, iar inima stă să-mi sară din piept.

Ce-o să facă? Mă pălmuieşte? O ia la goană?

Mă priveşte fix. O nălucă eterică în lumina slabă, ridică încet o mână şi, cu vârful degetelor, urmăreşte linia buzelor mele. Încremenesc şi închid ochii, iar atingerea ei delicată îmi reverberează în tot trupul.

Nu îndrăznesc să respir.

Nu vreau s-o sperii şi s-o alung.

Simt atingerea ei uşoară ca o pană, peste tot.

Peste tot.

Futu-i.

Şi, înainte să fiu în stare să mă opresc, o trag spre mine şi o cuprind în brațe. Se topeşte lipită de trupul meu, iar căldura ei mă pătrunde.

Dumnezeule, cum o simt toată!

Strecor degetele pe sub baticul ei şi, încetişor, i-l trag de pe cap. Îi prind coada la ceafă şi o trag încet spre mine, apropiindu-i buzele de ale mele.

— Alessia, şoptesc, şi o sărut iar, delicat, încet, ca să n-o sperii.

E neclintită în braţele mele, apoi ridică mâinile, le pune pe pieptul meu şi închide ochii în timp ce mă acceptă.

O sărut mai apăsat, îi gâdil buzele cu limba şi ea deschide gura.

Futu-i.

Are gust de căldură şi graţie şi seducţie. Limba ei se mişcă şovăitor sub a mea. E captivant. E excitant.

Trebuie să mă abţin. Nu-mi doresc decât să mă cufund în fata asta, dar nu cred că o să mă lase. Mă trag înapoi.

— Cum mă cheamă? şoptesc cu buzele lipite de gura ei.

— Domnul, şopteşte ea, iar eu îi trec degetul mare peste obraz.

— Maxim. Spune Maxim.

— Maxim, şopteşte ea.

— Da.

Îmi place cum sună numele meu rostit cu accentul ei.

Vezi, n-a fost chiar aşa de greu.

Pe neaşteptate, se aude o bătaie puternică şi insistentă la uşa din faţă.

Cine dracu' e? Cum a intrat în bloc?

Fac un pas înapoi, fără tragere de inimă.

— Să nu cumva să pleci, îi spun, ridicând degetul în semn de avertisment.

— Deschide uşa, domnule Trev... an! se aude o voce de după uşă. Imigrările!

— Ah, nu! şopteşte Alessia şi-şi duce o mână la gât, cu ochii măriţi de spaimă.

— Nu te teme!

Bătaia în uşă se repetă.

— Domnule Trev... yan!

Vocea strigă perceptibil mai tare.

— Mă ocup eu, mârâi, enervat că am fost întrerupt.

O las pe Alessia în camera obscură şi ies pe hol.

Mă uit pe vizor şi-i cântăresc din ochi pe cei doi bărbați din fața uşii. Unul scund, altul înalt, amândoi îmbrăcați în costume gri ieftine şi geci negre. Nu par deloc oficiali. Ezit, gândindu-mă dacă să deschid sau nu. Dar trebuie să aflu totuşi de ce sunt aici şi dacă au vreo legătură cu Alessia.

Pun lanțul de siguranță şi deschid uşa.

Unul dintre bărbați încearcă să năvălească în casă, dar mă sprijin de uşă şi lanțul rezistă. Era cel scund. Îndesat şi pleşuv, răspândeşte agresivitate prin toți porii şi prin ochii lunecoşi, vicleni.

— Unde-i, domnu'? se răsteşte el.

Mă repliez.

Cine-s scursorile astea?

Tovarăşul chelului stă în spatele lui, subţire, tăcut şi ameninţător. Mi se ridică părul pe ceafă.

— Pot vedea legitimaţiile?

Şi vocea mea e la fel de ameninţătoare.

— Deschide uşa. Suntem de la Imigrări şi credem că ascunzi în apartament o persoană căreia i s-a refuzat azilul.

Îndesatul vorbeşte din nou, iar nările lui freamătă de furie. Are un accent est-european pronunţat.

— Aveţi nevoie de mandat ca să intraţi în apartament. Unde-i? mă răstesc eu cu o autoritate care vine dintr-o viaţă întreagă de privilegii şi câţiva ani petrecuţi la una dintre cele mai bune şcoli publice din Marea Britanie.

Cel înalt ezită câteva clipe şi bănuiesc imediat că e ceva putred.

Cine dracu' sunt ăştia?

— Mandatul! Unde-i? mârâi eu.

Chelul se uită nesigur la camaradul lui.

— Unde-i fata?

A vorbit cel înalt şi slab.

— Nu e nimeni aici în afară de mine. Pe cine căutaţi?

— O fată...

— Nu asta căutăm cu toţii? rânjesc eu. Acum, vă sugerez să vă căraţi dracului de aici şi să vă întoarceţi cu un mandat sau chem poliţia.

Scot telefonul din buzunarul din spate şi îl flutur în faţa lor:

— Dar să fie clar un lucru. Aici nu sunt fete, cu atât mai puţin imigranţi ilegali.

Mint cu uşurinţă, un talent dobândit tot în urma multilor ani petrecuţi la una dintre cele mai bune şcoli publice din Marea Britanie.

— Să chem poliţia?

Amândoi fac un pas în spate.

În clipa aceea doamna Beckstrom, care stă în apartamentul de vizavi, deschide uşa. În brațe îl are pe Heracle cățelul ei, mare lătrăcios.

— Bună, Maxim, zice ea.

Fii binecuvântată, doamnă Beckstrom.

— Foarte bine, domnule Trev... Trev.

Nici măcar nu-mi poate pronunța numele.

E lord Trevethick, nenorocitu' naibii!

— Ne întoarcem cu mandatul.

Se răsuceşte pe călcâie, îi face semn din cap partenerului şi trec în grabă pe lângă doamna Beckstrom, îndreptându-se spre scări. Ea se uită urât în urma lor, apoi îmi zâmbeşte.

— O după-amiază plăcută, doamnă B., spun zâmbind şi îi fac semn cu mâna, apoi închid uşa.

Cum naiba au aflat huliganii ăştia că Alessia e aici? De ce o caută? Ce a făcut? Nu există „departamentul de imigrări". Se numeşte Border Force şi aşa e de ani de zile. Respir adânc, încercând să îmi potolesc anxietatea şi mă întorc în

camera obscură, unde bănuiesc că o voi găsi pe Alessia tremurând într-un colț.

Nu-i acolo.

Nu e nici în bucătărie.

Îngrijorarea mea creşte exponențial şi se transformă în panică de-a dreptul în timp ce alerg prin toată casa, strigând-o. Nu e nici în dormitoare, nici în salon. În cele din urmă, caut în spălătorie. Uşa de incendiu e întredeschisă, iar haina şi ghetele ei lipsesc.

Alessia a fugit.

Capitolul nouă

Alessia coboară în fugă pe scara de incendiu, cu inima bubuind, împinsă înainte de adrenalină şi frică. Când ajunge jos, se trezeşte pe aleea din spate. Ar trebui să fie în siguranță acolo. Poarta spre stradă din spatele clădirii e încuiată prin interior. Dar, ca să fie sigură, se ascunde între două dintre tomberoanele în care locatarii din blocul domnului Maxim aruncă gunoiul. Se lipeşte cu spatele de zidul de cărămidă şi trage adânc aer în piept, încercând să îşi recapete suflul.

Cum au găsit-o? Cum?

A recunoscut imediat vocea lui Dante şi toate amintirile refulate au țâşnit la suprafață într-un iureş înspăimântător.

Întunericul.

Mirosul.

Frica.

Frigul.

Mirosul. Îhhh. Mirosul.

I se umplu ochii de lacrimi, dar încearcă să le alunge. I-a condus la el! Ştie foarte bine cât de nemiloşi sunt şi ce sunt în stare să facă. Îi scapă un suspin zgomotos şi-şi vâră pumnul în gură, ghemuindu-se pe pământul rece.

Ar putea fi rănit.

Nu.

Trebuie să verifice. Nu poate pleca dacă e rănit.

Gândeşte, Alessia. Gândeşte.

Singura persoană care ştie că e aici e Magda.

Magda!

Nu se poate! I-au găsit pe Magda, pe Michal?

Ce le-au făcut?

Magda.

Michal.

Domnul... Maxim.

Respiră tot mai precipitat în timp ce panica i se înfige ca o gheară în gât. I se pare că o să leşine, dar brusc stomacul începe să i se agite şi, înainte să-şi dea seama, bila urcă-n gât şi, frântă-n două, îşi vomită micul dejun. Vomită iar şi iar, cu mâinile sprijinite de zidul de cărămidă, până când nu-i mai rămâne nimic în stomac. Efortul fizic de a voma o lasă fără vlagă, dar ceva mai calmă. Se şterge la gură cu dosul palmei, se ridică amețită şi aruncă o privire pe alee, să vadă dacă a auzit-o cineva. E tot singură.

Slavă cerului.

Gândeşte, Alessia, gândeşte.

Primul lucru pe care trebuie să-l facă e să verifice dacă domnul e în regulă. Trage aer în piept, îşi părăseşte ascunzişul dintre tomberoane şi se îndreaptă spre scara de incendiu. Începe să urce cu precauție; instinctul de supraviețuire îşi face simțită prezența. Trebuie să ştie mai întâi dacă are cale liberă, dar nu se poate lăsa văzută. Are de urcat până la etajul şase şi până ajunge la etajul cinci abia mai respiră. Se târăşte încă un etaj şi, prin grilajul metalic, se uită în apartament. Uşa spălătoriei e închisă, dar poate vedea în sufragerie. La început nu zăreşte niciun semn de viață, apoi domnul năvăleşte în living şi Alessia îşi dă seama că ia ceva de pe birou. Peste câteva clipe iese din cameră.

Se sprijină uşurată de balustrada metalică. E bine.

Slavă cerului.

Odată potolită curiozitatea şi cu conştiința împăcată, coboară iar pe scara de incendiu, ştiind că trebuie să se ducă să vadă dacă Magda şi Michal sunt în regulă.

Când ajunge jos, îşi pune ghetele şi se îndreaptă spre poarta de la intrarea din spate a imobilului. Dă în strada din spate, nu în Chelsea Embankment. Se opreşte. Dacă o aşteaptă Dante şi Ylli? Probabil ar sta în față, nu? Inima îi bate năvalnic când deschide poarta şi cercetează strada. Singurul semn de viață e o maşină sport verde care accelerează spre capătul şoselei; nici urmă de Dante şi de acolitul lui, Ylli.

Scoate căciula de lână din sacoşă, şi-o trage în cap, îşi îndeasă coada înăuntru şi porneşte spre stația de autobuz.

Străbate cu pas grăbit strada, abia stăpânindu-se să nu fugă, pentru că ştie că s-ar putea să atragă o atenție nedorită. Merge cu capul în pământ, cu mâinile în buzunare, şi la fiecare pas se roagă la Dumnezeul bunicii ei ca Magda şi Michal să fie bine. O spune iar şi iar, alternând între limba ei nativă şi engleză.

Ruaji, Zot.

Ruaji, Zot.

Domnul să-i apere de rău.

Nici eu nu ştiu cât am stat încremenit în hol, dar mi s-a părut o veşnicie. Sunt îngrozit, sângele îmi bubuie în urechi.

Unde naiba e?

În ce dracu' e amestecată?

Ce pot să fac?

Cum îi poate înfrunta pe tipii ăştia de una singură?

La dracu’ cu toate. Trebuie s-o găsesc.

Unde s-o fi dus?

Acasă.

Brentford.

Da.

O iau la goană pe hol, mă duc în living şi înşfac cheile maşinii de pe birou, apoi mă năpustesc spre uşă, oprindu-mă doar cât să-mi iau haina.

Mi-e rău, îmi fierbe stomacul.

Nici pomeneală să fie de la „imigrări” tipii ăia.

Când ajung în garaj, apăs pe cheia electronică şi aştept să se deschidă Land Roverul, numai că la viață se trezeşte Jaguarul.

Rahat. În graba mea, am luat cheia greşită.

Futu-i.

N-am timp să mă întorc sus după cheie. Urc în Jaguarul F-Type şi apăs contactul. Motorul toarce şi scot maşina din locul de parcare. Uşa garajului se ridică treptat şi ies la stânga pe stradă, accelerez la capătul drumului şi fac iar stânga pe Chelsea Embankment. Dar mai departe de atât nu ajung. Traficul e aglomerat pentru că e vineri după-amiază şi începe ora de vârf. Şoselele aglomerate îmi sporesc anxietatea şi nu mă ajută deloc să mă calmez. Revăd în minte, în buclă, întâlnirea cu nemernicii ăia, încercând să găsesc orice indiciu pentru a descifra ce s-a întâmplat cu Alessia. Păreau est-europeni. Păreau violenți. Alessia a fugit, aşa că ori îi ştie, ori a crezut că sunt de la „imigrări", ceea ce înseamnă că stă ilegal în Marea Britanie. Nu mă surprinde. A încheiat abrupt orice încercare a mea de a afla ce face în Londra.

Ah, Alessia? Ce pui la cale?

Şi unde naiba eşti?

Sper că s-a întors în Brentford, pentru că eu într-acolo mă îndrept.

Alessia stă jos în tren, frământând cu degete nervoase cruciulița de aur de la gât. A fost a bunicii şi e singurul lucru care i-a rămas de la ea. Ține enorm la cruciuliță. Îi aduce alinare în clipele de restrişte. Deşi părinții ei nu sunt religioşi, bunica ei era... Se joacă în continuare cu cruciulița şi repetă mantra în gând:

Domnul să-i apere de rău.

Domnul să-i apere de rău.

Spaima e copleşitoare. Au găsit-o. Cum? De unde au aflat de Magda? Trebuie să se asigure că Magda şi Michal sunt în siguranță. De obicei îi place să meargă cu trenul, dar azi parcă se târăşte prea încet. Când ajunge în Putney, Alessia ştie că până la Brentford mai sunt 20 de minute.

Grăbeşte-te, te rog.

Gândul i se întoarce la domnul Maxim. Măcar el e bine. Deocamdată.

Inima îi tresaltă.

Maxim.

M-a sărutat.

De două ori.

De două ori!

I-a spus cuvinte dulci. Despre ea.

Eşti frumoasă.

Eşti minunată.

Şi a sărutat-o!

Asta simt!

În alte condiţii, ar fi în culmea extazului. Îşi duce degetele la buze. A fost un moment dulce-amar. Visurile ei s-au împlinit în sfârşit, dar numai pentru a fi spulberate de Dante. Din nou.

Nu poate avea o relaţie cu domnul. Nu. Maxim. Îl cheamă Maxim.

A adus un pericol cumplit sub acoperişul lui. Trebuie să îl protejeze.

Zot. Jobul ei!

O să rămână fără serviciu. Nimeni nu vrea probleme la uşă şi ameninţări din partea unor criminali ca Dante.

Ce-o să facă?

Trebuie să fie atentă când se întoarce la Magda. Nu se poate lăsa prinsă de Dante acolo.

Nu poate.

Trebuie să se protejeze şi pe ea.

O cuprinde din nou frica şi se înfioară. Se cuprinde cu braţele, încercând să se calmeze. Toate speranţele ei vagi, toate visurile îi erau spulberate. Şi, într-un rar acces de autocompătimire, se leagănă înainte şi înapoi, încercând să se încurajeze singură şi să-şi potolească spaima.

De ce trebuie să dureze aşa mult drumul ăsta cu trenul?

Opreşte în staţia Barnes şi se deschid uşile.

„Te rog, te rog grăbeşte-te", şopteşte Alessia în gând, iar degetele ei caută din nou cruciuliţa de aur.

Accelerez pe A4, iar gândul îmi fuge de la Alessia la bărbaţii ăia şi apoi, pe măsură ce mă strecor prin trafic, la Kit.

Kit? Tu ce-ai face?

El ar fi ştiut. Totdeauna ştia.

Îmi amintesc de vacanța de Crăciun. Kit era într-o dispoziție excelentă. Maryanne şi cu mine ne-am dus cu el şi cu Caroline la un festival de jazz la Havana. După două zile, am zburat înapoi la St. Vincent şi am luat o navă spre Bequia, ca să petrecem Crăciunul împreună într-o vilă privată. Maryanne a trebuit să plece la Whistler să schieze şi să petreacă Revelionul cu prietenii, iar Kit, Caroline şi cu mine ne-am întors în Marea Britanie pentru Hogmanay[1].

A fost o săptămână fabuloasă.

Iar a doua zi după Anul Nou, Kit a murit.

Sau s-a sinucis.

Gata. Am gândit-o.

Bănuiala mea nerostită.

La naiba, Kit. Nemernicule.

A4 devine M4 şi pândesc blocurile-turn care domină peisajul Brentfordului, semn că mă apropii. Ies de pe autostradă şi mă înscriu pe şoseaua laterală cu 80 de kilometri pe oră. Încetinesc, dar din fericire semaforul din intersecție e verde şi trec repede, recunoscător sorții că am adus-o acasă acum câteva zile şi ştiu unde locuieşte.

---

[1] În Scoția, ultima zi a anului și petrecerea de Revelion. (N.r.

Peste şase minute opresc în fața casei ei, sar din maşină şi străbat în goană aleea scurtă. În iarbă mai sunt porțiuni albe şi rămăşițele triste ale unui om de zăpadă. Soneria răsună undeva, în casă, dar nu răspunde nimeni. Nu-i nimeni acasă.

Futu-i.

Unde e?

Mă cuprinde neliniştea. Unde ar putea fi?

Sigur că da! Vine cu trenul!

Am văzut indicatorul pentru gară când am intrat pe Church Walk. Străbat îndărăt aleea şi fac dreapta, pe acelaşi drum. Gara e la mai puțin de 200 de metri în stânga mea.

Slavă cerului că e aproape.

Când cobor în goană treptele, văd un tren staționând la un peron îndepărtat, dar se duce spre Londra. Mă opresc şi încerc să mă concentrez. Sunt numai două peroane şi peronul pe care mă aflu e pentru trenurile care vin dinspre Londra. Nu-mi rămâne decât să aştept. Un panou electronic anunță că următorul tren ajunge la 15:07. Verific ceasul, e 15:03.

Mă sprijin de unul dintre stâlpii metalici albi care susțin acoperişul şi aştept. Mai sunt câțiva navetişti care aşteaptă şi ei. Cei mai mulți, ca şi mine de altminteri, caută să se adăpostească de toanele naturii. Mă uit cum o rafală de vânt înghețat ia pe sus un ambalaj de chipsuri şi îl plimbă pe peron, apoi îl aruncă pe şine. Dar nu am răbdare să mă uit prea mult la el. Din două în două secunde privesc în zare, la şinele goale, rugându-mă să apară trenul dinspre Londra.

Hai odată. Hai odată. Vreau să vină mai repede.

În sfârşit trenul apare de după curbă şi intră în gară încet—uf, la dracu', şi cât de încet! – şi se opreşte. Mă îndrept de spate, iar stomacul mi se face ghem de îngrijorare când uşile se deschid şi pe peron coboară câțiva oameni.

Doisprezece.

Dar nu şi Alessia.

Pe toți dracii!

Când trenul pleacă din gară, verific iar panoul electronic. Următorul tren e programat peste 15 minute.

Nu-i aşa mult.

E o veşnicie!

La dracu'.

Mă bucur că, deşi am ieşit în grabă din casă, mi-am luat măcar haina. E al naibii de frig. Îmi frec mâinile, suflu în ele, tropăi pe loc şi îmi ridic gulerul, încercând să mă încălzesc. Apoi îmi înfund mâinile în buzunare şi încep să bat peronul de la un capăt la altul, aşteptând.

Bâzâie telefonul şi, dintr-un motiv smintit, mă gândesc că ar putea fi Alessia. Dar evident că nu are numărul meu. E Caroline. Poate aştepta, indiferent ce-o fi vrând. Îi ignor apelul.

După 15 minute interminabile, apare de după curbă trenul de 15:22 dinspre Waterloo. Încetineşte când se apropie de gară şi, după un minut chinuitor, se opreşte.

Timpul stă în loc.

Uşile se deschid şi Alessia coboară prima din tren.

Uf, slavă cerului.

Uşurarea mai că îmi taie picioarele, dar simpla ei vedere mă calmează imediat.

Când îl vede, Alessia se opreşte brusc, complet năucită. Ceilalți pasageri care au coborât trec pe lângă ei, iar ea şi Maxim se uită unul la altul, sorbindu-se din priviri. Uşile se închid în şuierat de aer comprimat şi trenul prinde treptat viteză pe măsură ce iese din gară, lăsându-i singuri pe peron.

— Bună, zice el, rupând tăcerea grea şi apropiindu-se de ea. Ai plecat fără să-ți iei la revedere.

Ea se albeşte la față şi ochii i se umplu de lacrimi care încep să-i şiroiască pe obraji.

Suferința ei mă înduioşează nespus.

— Uf, micuțo, şoptesc şi deschid brațele.

Îşi ascunde fața-n palme şi începe să plângă. Neştiind ce să fac, o îmbrățişez şi o strâng la piept:

— Sunt aici, am eu grijă de tine, şoptesc în căciula ei verde de lână.

Ea se smiorcăie, eu o prind de bărbie şi îi ridic capul, sărutând-o afectuos pe frunte:

— Vorbesc serios. Am eu grijă de tine.

Alessia face ochii mari şi se desprinde din braţele mele.

— Magda? murmură alarmată.

— Hai să mergem.

O iau de mână şi urcăm împreună în fugă scările metalice care dau în stradă. Mâna ei e un sloi de gheaţă în palma mea şi nu-mi doresc decât s-o iau şi s-o duc undeva, în siguranţă. Dar mai întâi trebuie să aflu ce se întâmplă. Ce necazuri are. Sper că o să-şi ia inima-n dinţi şi o să-mi spună.

Traversăm strada repede, dar în tăcere, şi ne îndreptăm spre Church Walk numărul 43. Ajunsă în faţa uşii, Alessia pescuieşte din buzunar o cheie, descuie şi intrăm amândoi.

Holul din faţă e mic şi două cutii depozitate într-un colţ îl fac să pară şi mai înghesuit. Alessia îşi scoate căciula şi hanoracul; i le iau din mână şi le agăţ de unul din cârligele din perete.

— Magda, strigă ea în susul scărilor, în timp ce eu îmi scot haina şi o agăţ lângă a ei.

Niciun răspuns. Casa e goală. O urmez în bucătăria minusculă.

Isuse, locul ăsta e cât o cutie de pantofi!

Din pragul bucătărioarei demodate, în stilul anilor 1980, dar foarte ordonate, o urmăresc pe Alessia umplând ceainicul. Poartă blugii strâmți și puloverul verde cu care era îmbrăcată și alaltăieri.

— Cafea? mă întreabă.

— Te rog.

— Cu zahăr și lapte?

Clatin din cap:

— Nu, mulțumesc.

Nu suport cafeaua instant și nu o pot înghiți decât simplă, dar nu e momentul să-i spun.

— Ia loc, zice ea, arătând spre masa mică.

Fac cum mi se spune și aștept, urmărind-o cum pregătește băuturile. N-am de gând să o zoresc.

Își face un ceai – tare, cu zahăr și lapte – și într-un sfârșit, îmi întinde o cană cu inscripția BRENTFORD FC și logoul

echipei. Se aşază în fața mea şi se uită abătută în cana din fața ei, împodobită cu emblema echipei Arsenal. Între noi se instalează o tăcere stânjenitoare.

După câteva clipe simt că nu mai pot suporta:

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? Sau trebuie să ghicesc?

Nu răspunde, dar îşi muşcă nervoasă buza de sus. În condiții normale, gestul ăsta m-ar fi înnebunit, dar acum mi se rupe inima să o văd aşa de abătută.

— Uită-te la mine.

În sfârşit ridică ochii căprui spre mine.

— Povesteşte-mi. Vreau să te ajut.

Face ochii mari, de frică presupun eu, şi clatină din cap.

Oftez.

— Bine. Atunci hai să jucăm 20 de întrebări.

Pare nedumerită.

— Răspunzi cu da sau nu la 20 de întrebări.

Se încruntă şi mai tare şi frământă între degete cruciuliţa de aur de la gât.

— Ţi s-a respins cererea de azil?

Alessia se holbează la mine şi clatină scurt, foarte scurt din cap în semn că nu.

— Bun. Atunci, eşti aici legal?

Se albeşte şi consider că mi-am primit răspunsul:

— Nu eşti aici legal?

După o secundă, clatină iar din cap.

— Ţi-ai înghiţit limba?

Sper să sesizeze umorul din vocea mea.

Se luminează la faţă şi aproape că zâmbeşte:

— Nu, răspunde încet şi obrajii prind un strop de culoare.

— Ei, e ceva mai bine.

Soarbe o gură de ceai.

— Vorbeşte cu mine. Te rog.

— Ai să spui poliției? mă întreabă.

— Nu. Sigur că nu. De asta te temi?

Ea încuviințează.

— Alessia, nu am de gând să vorbesc cu poliția. Îți dau cuvântul meu.

Îşi sprijină coatele pe masă, îşi împreunează palmele şi îşi sprijină bărbia în ele. Pe fața ei se perindă un şir de emoții contradictorii în timp ce tăcerea se întinde şi umple încăperea. Îmi țin gura, implorând-o în gând să vorbească. În cele din urmă, privirile noastre se întâlnesc. Ochii ei sunt plini de hotărâre. Se îndreaptă de spate şi pune mâinile în poală:

— Bărbatul care a venit în apartamentul tău... Numele lui e Dante.

Vocea ei e o şoaptă îndurerată.

— M-a adus pe mine şi pe alte fete din Albania în Anglia.

Apoi se uită în jos, în cana de ceai.

Mă trece un fior pe şira spinării şi am o cumplită senzație de cădere în gol. Nu ştiu de ce, cred că ştiu ce urmează să spună.

— Am crezut că venim aici la muncă. Pentru o viață mai bună. Viața în Kukës e grea pentru unele femei. Bărbații care ne-au adus aici... Am fost trădate...

Vocea i se frânge şi închid ochii, în timp ce în gât mi se ridică un val de fiere. Mai rău de atât nici că se putea.

— Trafic de ființe umane? şoptesc şi îi urmăresc reacția.

Ea încuviințează imediat, cu ochii închişi:

— Pentru sex.

Abia îi aud cuvintele, dar simt în ele toată ruşinea şi spaima ei.

O furie cum nu am mai simțit niciodată până acum clocoteşte în mine. Strâng pumnii şi încerc să mă controlez.

Alessia e palidă.

Tot comportamentul ei începe să capete sens.

Reticența ei.

Teama.

De mine.

De bărbați.

Futu-i. Futu-i. Futu-i.

— Cum ai scăpat? o întreb, încercând să îmi păstrez vocea cât mai calmă.

Tresărim amândoi când auzim cheia învârtindu-se în yală. Speriată, Alessia sare în picioare şi sar şi eu, iar scaunul meu cade la podea.

— Stai aici, mormăi, deschizând uşa bucătăriei.

În hol stă o femeie blondă, la vreo 40 de ani. Scoate un țipăt scurt când mă vede.

— Magda! strigă Alessia.

Mă ocoleşte şi fuge să o îmbrăţişeze pe Magda.

— Alessia! exclamă Magda, şi o îmbrăţişează la rândul ei. Eşti aici! Am crezut... am crezut... Îmi pare rău, iartă-mă, îmi pare rău.

Magda se bâlbâie, vocea ei e chinuită, şi începe să plângă:

— Au venit iar. Bărbaţii ăia.

Alessia o ia pe Magda de după umeri.

— Povesteşte-mi. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Cine-i ăsta?

Magda întoarce spre mine o faţă suspicioasă, plină de lacrimi.

— E... domnul Maxim. Fac curăţenie în apartamentul lui.

— Au venit la apartamentul lui?

— Da.

Magda icneşte şi duce mâna la gură.

— Îmi pare atât de rău..., şopteşte.

— Poate Magda ar vrea să bea un ceai şi să ne povestească tot ce s-a întâmplat, zic eu cu blândețe.

Stăm toți trei în jurul mesei, iar Magda pufăie nişte țigări care îmi sunt necunoscute. Am refuzat-o când mi-a oferit una. Ultima dată când am fumat o țigară am declanşat un lanț de evenimente care a condus la exmatricularea mea. Aveam 13 ani şi eram la Eton, cu o fată din împrejurimi.

— Nu cred că erau de la departamentul de imigrări. Aveau o fotografie cu tine şi cu Michal, îi zice Magda Alessiei.

— Ce? Cum? sar eu.

— Da. Au găsit-o pe Facebook.

— Nu se poate! exclamă Alessia şi duce o mână la gură, îngrozită.

Se uită la mine:

— Michal şi-a făcut un selfie cu mine.

— Selfie?

— Da. Pentru Facebook, răspunde ea încruntându-se.

Eu îmi maschez imediat expresia amuzată.

Magda continuă:

— Au spus că ştiu unde învață Michal. Ştiau totul despre el. Toate informațiile lui personale sunt pe pagina lui de Facebook.

Trage cu sete din țigară, cu mâna tremurând.

— L-au amenințat pe Michal?

Alessia se face pământie la față.

Magda încuviințează:

— N-am avut de ales. M-am speriat foarte tare. Îmi pare rău.

Vocea i se stinge într-o şoaptă abia auzită:

— Nu aveam cum să iau legătura cu tine. Le-am dat adresa unde făceai curățenie.

Ei, asta lămureşte misterul.

— Ce vor de la tine, Alessia? o întreabă ea.

Alessia îmi aruncă o privire scurtă, rugătoare, şi îmi dau seama că Magda nu ştie toate detaliile periplului Alessiei spre Londra. Îmi trec mâna prin păr.

Ce să fac? E mult mai mult decât am cerut...

— Ai luat legătura cu poliția? întreb.

Sar amândouă într-un glas:

— Fără poliție.

Sunt categorice.

— Eşti sigură?

Pot înțelege reacția Alessiei, dar nu şi pe a Magdei. Poate şi ea e ilegal aici, cine ştie?

— Fără poliție, rosteşte Magda lovind cu palma în masă şi uitându-se ferm la Alessia şi la mine.

— Bine, zic eu, punând palma peste mâna ei.

N-am avut niciodată de-a face cu oameni care nu au încredere în poliție.

E limpede că Alessia nu poate sta în Brentford. Nici Magda şi fiul ei. Ticăloşii care au apărut în pragul meu clocoteau de o violență abia reținută.

— Doar voi trei locuiți aici? întreb.

Încuviințează amândouă.

— Unde e băiatul tău acum? întreb.

— Acasă la un prieten. E în siguranță. L-am sunat înainte să ajung acasă.

— Nu cred că e sigur pentru Alessia să rămână aici. De altminteri, nici pentru tine. Bărbații ăştia sunt periculoşi.

Alessia încuviințează:

— Foarte periculoşi, şopteşte.

Magda se albeşte la față:

— Dar ce fac cu serviciul meu? Cu şcoala băiatului? Mai avem de stat aici numai două săptămâni, apoi plecăm...

— Magda, nu! încearcă Alessia s-o facă să tacă.

— ... în Canada, continuă Magda, neluând în seamă obiecția Alessiei.

— Canada?

Mă uit la Alessia, apoi la Magda.

— Da. Michal şi cu mine emigrăm. Mă căsătoresc. Logodnicul meu locuieşte şi munceşte la Toronto.

Pe fața ei apare un zâmbet fugar, dar tandru. O felicit, apoi îmi îndrept atenția spre Alessia.

— Şi tu ce ai de gând să faci?

Ridică din umeri, de parcă ar avea totul sub control.

— Am să găsesc un alt loc unde să stau. Zot! Trebuia să văd o cameră în seara asta.

Se uită la ceasul din bucătărie:

— Acum!

Sare în sus, speriată.

— Nu cred că e o idee prea bună, intervin eu. Şi, sincer să fiu, asta e cea mai mică dintre grijile tale în clipa asta.

Se află ilegal în ţară, cum şi-ar putea găsi un loc unde să stea?

Se prăbuşeşte înapoi pe scaun.

— Bărbaţii ăia s-ar putea întoarce oricând. Nu e greu deloc să te înşface de pe stradă.

Şi mă cutremur. O vor pe ea.

Nemernici ticăloşi.

Ce să fac?

Gândeşte. Gândeşte.

Ne-am putea ascunde cu toţii la reşedinţa Trevelyan, pe Cheyne Walk, dar Caroline ar începe să pună întrebări şi nu vreau aşa ceva; e prea complicat. Aş putea s-o duc pe Alessia înapoi la mine, dar acolo au fost deja. O altă

proprietate? La Maryanne? Nu. Poate o pot duce în Cornwall. Nu ne-ar găsi nimeni acolo.

Şi, în timp ce îmi analizez opţiunile, îmi dau seama că nu vreau s-o scap din ochi.

Niciodată.

Gândul ăsta mă surprinde.

— Vreau să vii cu mine, îi zic.

— Cum? exclamă ea. Dar…

— Îţi pot găsi un loc unde să stai. Nu-ţi face griji.

Dumnezeule, doar am destule proprietăţi la dispoziţie.

— Dar aici nu eşti în siguranţă. Trebuie să vii cu mine.

— Ah.

Mă întorc spre Magda:

— Cât despre tine, Magda, din câte îmi dau seama ai trei variante, dacă nu vrei să amesteci poliţia. Te putem caza la

un hotel de pe-aici deocamdată sau te putem duce într-o casă, în oraş. Sau pot aranja o gardă de corp pentru tine şi fiul tău, ca să poți rămâne aici.

— Nu îmi permit un hotel.

Vocea Magdei se stinge şi suspină.

— Nu-ți face griji pentru bani, răspund.

Fac socotelile în cap. Nu e mult deloc, raportat la ansamblu. Şi Alessia va fi în siguranță.

Merită fiecare bănuț.

Şi poate că Tom îmi face un discount. Doar mi-e prieten, ce naiba.

Magda mă scrutează cu o privire intensă:

— De ce să faci aşa ceva? întreabă ea uluită.

Îmi dreg vocea şi mă întreb şi eu de ce.

Pentru că aşa e corect?

Nu. Nu sunt chiar aşa de altruist.

Pentru că vreau să fiu singur cu Alessia? Da. Ăsta e adevăratul motiv. Dar, la câte necazuri a avut, sigur nu va dori să fie singură cu mine. Sau va dori?

Îmi trec mâna prin păr, stânjenit de propriile mele gânduri. Nu vreau să îmi analizez prea îndeaproape motivele.

— Pentru că Alessia e o angajată valoroasă, răspund.

Da. Sună convingător.

Magda mă măsoară cu suspiciune.

— Vrei să vii cu mine? o întreb pe Alessia, ignorând expresia neconvinsă a Magdei. Ai să fii în siguranță.

Alessia e copleşită. Privirea lui e sinceră. Îi propune o cale de scăpare. Bărbatul ăsta, pe care nu-l cunoaşte mai deloc. Şi totuşi, a venit tocmai din Chelsea să vadă dacă e bine. A aşteptat-o în gară. A ținut-o în brațe când a plâns. Numai de mama şi bunica îşi aduce aminte să mai fi făcut aşa. În afară de Magda, nimeni nu s-a purtat aşa de frumos cu ea în Anglia. E o ofertă generoasă. Prea generoasă. Dar Dante şi Ylli sunt problema ei, nu a lui. Şi nu vrea să-l târască în mizeria asta. Vrea să-l protejeze de ei. Dar se află ilegal în

Anglia. Paşaportul ei e la Dante, împreună cu toate lucrurile ei, aşa că e blocată.

Şi Magda pleacă în curând la Toronto.

Domnul Maxim aşteaptă răspunsul ei.

Oare ce va dori în schimbul ajutorului?

Alessia ştie prea puţine despre el. Nici măcar nu ştie cu ce se ocupă. Tot ce ştie e că viaţa lui e foarte diferită de a ei.

— Doar ca să fii în siguranţă. Fără obligaţii, spune el.

Fără obligaţii?

— Nu vreau nimic de la tine, o lămureşte el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Fără obligaţii.

Îl place. Mai mult decât atât. E puţin îndrăgostită de el, dar e conştientă că e un foc de paie trecător. Şi totuşi, e singurul om căruia i-a spus cum a ajuns în Anglia.

— Alessia, răspunde-mi, te rog, insistă el.

Are o expresie îngrijorată, ochii lui mari sunt larg deschişi şi oneşti. Din toată făptura lui radiază preocuparea. Poate avea încredere în el?

Nu toți bărbații sunt monştri, nu?

— Da, şopteşte ea iute, înainte să apuce să se răzgândească.

— Perfect, zice el, şi pare uşurat.

— Cum? sare Magda, privind-o uluită pe Alessia. Îl cunoşti?

— O să fie în siguranță cu mine, spune el. O să am grijă de ea.

— Vreau să mă duc, Magda, şopteşte Alessia.

Dacă ea pleacă, Magda şi Michal vor fi în siguranță.

Magda îşi aprinde altă țigară.

— Ce vrei să faci? întreabă domnul Maxim, îndreptându-şi atenția către Magda, care se uită nedumerită când la el, când la Alessia.

— Nu mi-ai spus ce voiau bărbații ăia, Alessia, zice Magda.

Alessia a fost destul de vagă ori de câte ori a adus vorba despre venirea ei în Anglia. Dar a fost obligată. Mama ei şi Magda sunt cele mai bune prietene şi nu voia ca Magda să îi scrie mamei şi să îi povestească ce s-a întâmplat. Mama ei ar fi fost distrusă.

Alessia clatină din cap:

— Nu pot. Te rog, o imploră ea.

Magda pufneşte:

— Mama ta? o întreabă Magda, pufnind şi stingând ţigara.

— Nu poate afla.

— Nu ştiu.

— Te rog, o imploră Alessia.

Magda oftează resemnată şi se întoarce spre Maxim:

— Nu vreau să plec de-acasă, spune ea.

— OK. Atunci protecţie să fie.

Se ridică, înalt, suplu şi imposibil de chipeş şi îşi scoate telefonul din buzunar:

— Trebuie să dau nişte telefoane.

Le lasă uitându-se după el cum iese şi închide uşa bucătăriei.

Când a fost trecut în rezervă, Tom Alexander şi-a înfiinţat o firmă de securitate cu sediul în centrul Londrei. Are clienţi sus-puşi, faimoşi. Şi acum pe mine.

— În ce te-ai băgat, Trevelyan?

— Nu ştiu, Tom. Tot ce ştiu e că am nevoie de pază permanentă, 24/7, pentru o femeie şi fiul ei. Locuiesc în Brentford.

— Brentford? În seara asta?

— Da.

— Mare noroc ai că pot să te ajut.

— Ştiu, Tom, ştiu.

— Vin chiar eu acolo şi îți aduc cel mai bun om al meu. Dene Hamilton. Cred că l-ai cunoscut. A fost cu mine în Afganistan.

— Da. Mi-l amintesc.

— Ne vedem într-o oră.

Alessia stă în hol, îmbrăcată în hanoracul fiului Magdei şi cu două sacoşe de plastic în mâini.

— Asta-i tot? o întreb mirat.

Nu pot să cred că asta-i tot ce are.

Alessia păleşte şi pleacă privirea.

Mă încrunt.

Fata asta nu are nimic.

— OK, zic, iau eu astea şi hai să mergem.

Îmi dă sacoşele, dar tot nu mă priveşte în ochi. Sunt uluit cât de uşoare sunt.

— Unde vă duceți? întreabă Magda.

— Am o casă în sud-vest. Ne ducem acolo pentru vreo două zile, până ne dăm seama ce-i de făcut mai departe.

— Am s-o mai văd pe Alessia?

— Sper că da.

Nicio şansă să vină înapoi aici câtă vreme nemernicii ăia umblă liberi pe străzi.

Magda se întoarce spre Alessia:

— La revedere, scumpa mea, şopteşte.

Alessia o îmbrățişează pe Magda şi o strânge tare:

— Mulțumesc, îi spune, şi lacrimile încep să îi şiroiască pe obraji. Pentru că m-ai salvat.

— Taci, draga mea, murmură Magda. Aş face orice pentru mama ta. Ştii doar.

Îi dă drumul Alessiei şi o ține de brațe:

— Eşti puternică şi curajoasă. Mama ta o să fie mândră.

Cuprinde fața Alessiei în palme şi o sărută pe obraji.

— Spune-i la revedere lui Michal din partea mea.

Vocea Alessiei e încordată, blândă şi încărcată de păreri de rău. Iar mie mi se strânge inima.

Oare chiar fac ceea ce trebuie?

— O să ne fie dor de tine amândurora. Poate într-o bună zi o să vii în Canada şi o să-l cunoşti şi pe minunatul meu bărbat?

Alessia încuviințează, dar e prea emoționată ca să mai spună ceva şi iese din casă încercând să îşi şteargă lacrimile. O urmez, ținând în mână tot ce are ea pe lumea asta.

Afară, pe alee, Dene Hamilton supraveghează strada. Înalt, cu umeri largi şi cu păr negru tuns periuță, e mult mai periculos decât sugerează costumul gri elegant. E fost militar, ca şi Tom, şi asta se observă din postura lui. Va lucra în schimburi cu un alt bodyguard, care va veni dimineață. Oamenii lui Tom îi vor păzi pe Michal şi pe Magda non-stop şi vor sta aici până când cei doi vor pleca în Canada.

Mă opresc să-i strâng mâna lui Hamilton.

— Ne ocupăm noi, lord Trevethick, îmi spune, iar ochii lui întunecați, care strălucesc în lumina felinarului din stradă, cercetează drumul şi nu le scapă nicio mişcare.

— Mulțumesc, îi răspund.

Tot mai sunt luat pe nepregătite când mi se adresează cineva folosind titlul.

— Ai numărul meu. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Aşa voi face, Mister.

Hamilton înclină politicos din cap, iar eu o urmez pe Alessia. Îşi fereşte fața când o cuprind de după umeri, poate ca să îşi ascundă lacrimile.

Oare chiar fac ceea ce trebuie?

Fac un semn scurt cu mâna spre Magda, care stă în prag, şi spre Hamilton, o conduc pe Alessia la Jaguar, descui şi îi țin portiera din față deschisă ca să urce. Ezită şi i se citeşte încordarea pe față. Îi ating obrazul cu dosul palmei:

— Am eu grijă de tine.

Îi vorbesc cu blândețe, încercând să o încurajez:

— Eşti în siguranță.

Alessia îşi aruncă brațele pe după gâtul meu şi mă strânge tare, luându-mă cu totul prin surprindere.

— Mulțumesc, şopteşte ea, şi, înainte să apuc să îi răspund, îmi dă drumul şi urcă în maşină.

Ignor nodul care mi se pune în gât, duc sacoşele în portbagaj şi urc lângă ea.

— O să vezi ce aventură o să fie, zic eu vesel, încercând să o binedispun.

Dar Alessia se uită la mine cu nişte ochi încărcați de tristețe.

Oftez.

Da, fac ceea ce trebuie.

Da.

Aşa e.

Dar poate că nu din motivele potrivite.

Respir adânc, apăs contactul şi motorul începe să se trezească la viață.

Capitolul zece

Fac stânga pe A4 şi accelerez pe autostrada cu trei benzi. Alessia s-a ghemuit pe scaunul pasagerului, cu brațele la piept, dar cel puțin şi-a amintit să îşi pună centura. Se uită pe geam la clădirile industriale şi la showroomurile de maşini care zboară pe lângă noi, dar când şi când îşi şterge fața cu mâneca, şi ştiu că plânge în continuare.

Cum e cu putință ca o femeie să plângă atât de încet?

— Vrei să opresc să luăm nişte şervețele? o întreb. Îmi pare rău, nu am deloc.

Ea face semn că nu, dar nu se uită la mine.

Înțeleg de ce e copleşită de emoții. Ce zi! Dacă eu sunt bulversat, ea trebuie să fie copleşită. Complet copleşită. Cred că ar trebui s-o las în pace, să-şi adune gândurile. În plus, e târziu, iar eu trebuie să dau nişte telefoane.

Apăs pe pictograma telefonului pe display şi găsesc numărul lui Danny. Sunetul telefonului reverberează în maşină prin sistemul hands-free. După două tonuri de apel, răspunde.

— Conacul Tresyllian, spune ea, cu familiarul accent scoțian.

— Danny, Maxim sunt.

— Conaşu' Maxim... Adică...

— E-n regulă Danny, o întrerup eu şi arunc o privire rapidă spre Alessia, care tot nu se uită la mine. Ascunzătoarea sau Pânda sunt libere weekendul ăsta?

— Cred că amândouă sunt libere, milo...

— Şi săptămâna viitoare?

— Pânda e rezervată pentru o partidă de skeet.

— Atunci iau Ascunzătoarea.

Cum nu se poate mai potrivit.

— Am nevoie – mă uit la fața palidă a Alessiei – am nevoie de două dormitoare pregătite şi de nişte haine şi nişte cosmetice de la conac.

— Nu stați la conac?

— Nu, deocamdată nu.

— Două dormitoare, ați spus?

Aş fi vrut eu să fie unul...

— Da, te rog. Şi ai putea s-o rogi pe Jessie să umple frigiderul cu ce trebuie pentru micul dejun şi eventual nişte gustări pentru diseară? Şi nişte vin şi bere. Spune-i să improvizeze.

— Desigur, milord. Când ajungeți?

— La noapte târziu.

— Desigur. Totul e în regulă, Mister?

— Totul e în regulă. A, Danny, te poți ocupa şi de piane, să fie acordate?

— Au fost acordate toate ieri. Ați spus că le vreți pe toate în regulă când ați fost aici.

— Grozav. Mulțumesc, Danny.

— Cu plăcere, mil...

Şi închei apelul înainte să îşi termine fraza.

— Vrei să asculți nişte muzică? o întreb pe Alessia.

Întoarce spre mine nişte ochi roşii şi umflați şi mi se strânge inima.

— Bine, zic, fără să mai aştept să răspundă.

Pe ecranul media găsesc un album care pare liniştitor şi apăs PLAY. Sunetul chitarei acustice umple maşina şi mă relaxez puțin. Ne aşteaptă un drum lung.

— Cine e? întreabă Alessia.

— Un cantautor pe care-l cheamă Ben Howard.

Se uită puțin la ecran, apoi se întoarce la privitul pe geam.

Mă gândesc la toate interacțiunile mele din trecut cu Alessia ținând cont de ce mi-a spus azi. Acum înțeleg de ce a fost aşa de reticentă cu mine şi am inima ca un pietroi. În fanteziile mele, îmi imaginam că o să fiu în sfârşit singur cu ea şi ea o să râdă fără griji şi o să se uite la mine cu ochi de porumbiță iubitoare. Realitatea e foarte diferită.

Foarte, foarte diferită.

Şi totuşi... nu mă deranjează. Tot vreau să fiu cu ea.

O vreau în siguranță.

O vreau...

Ăsta e adevărul.

N-am mai simțit aşa ceva niciodată până acum.

Totul s-a întâmplat foarte repede. Şi eu tot nu ştiu dacă fac ceea ce trebuie. Dar ştiu că n-o pot lăsa pe mâna nemernicilor ălora. Vreau s-o apăr.

Ce galant!

Gândurile mele iau o întorsătură mai întunecată când încep să îmi imaginez ce o fi îndurat şi câte trebuie să fi văzut. Fata asta în mâinile monştrilor ălora.

Futu-i. Încleştez mâinile pe volan pe măsură ce mă năpădeşte furia, ca un val de acid sulfuric în măruntaie.

Dacă pun vreodată mâna pe ăia...

Văd roşu în fața ochilor.

Ce i-au făcut? Vreau să ştiu.

Nu. Nu vreau să ştiu.

Vreau.

Nu vreau.

Arunc o privire la panoul de bord.

Rahat. Merg prea repede.

Las-o naibii mai moale, omule.

Ridic încet piciorul de pe accelerație.

Încetişor.

Respir adânc.

Calmează-te.

Vreau s-o întreb prin ce-a trecut. Ce-a văzut. Dar nu e momentul potrivit. Toate planurile, toate fanteziile mele vor fi zadarnice dacă ea nu poate suporta să fie cu un bărbat... cu orice bărbat.

Şi îmi dau seama că nu o pot atinge.

Futu-i.

Alessia încearcă în zadar să-şi stăpânească lacrimile. E năucită, copleşită de emoții.

Teama.

Speranța.

Disperarea.

Poate avea încredere în bărbatul de lângă ea? S-a lăsat pe mâna lui. De bunăvoie. A mai făcut o dată asta – cu Dante – şi nu a ieşit prea bine.

Nu-l cunoaşte pe domnul Maxim. Nu cu adevărat. De când l-a văzut prima dată, s-a purtat bine cu ea, iar ceea ce a făcut pentru Magda e mai presus de orice te-ai fi aşteptat

din partea unui om rațional. Înainte de a-l cunoaşte pe Maxim, Magda a fost singurul suflet din Anglia în care a avut încredere. I-a salvat viața Alessiei. A luat-o în casa ei, a hrănit-o, a îmbrăcat-o, i-a găsit de muncă printr-o rețea de femei din Polonia care locuiau în vestul Londrei şi se ajutau una pe cealaltă.

Iar acum Alessia pleacă departe de refugiul acela. Magda a asigurat-o că locuințele doamnelor Kingsbury şi Goode vor fi acoperite de una dintre fete cât va fi ea plecată.

Cât timp va fi plecată?

Şi unde o duce domnul?

Se încordează. Dacă îi urmăreşte Dante?

Se cuprinde strâns cu brațele. Gândul la Dante i-a amintit de călătoria de coşmar spre Anglia. Nu vrea să se gândească la aşa ceva. Niciodată. Dar amintirea o bântuie în toate clipele de linişte, la fel şi noaptea, în coşmaruri. Ce s-a întâmplat cu Bleriana, Vlora, Dorina şi celelalte fete?

De-ar fi scăpat şi ele!

Bleriana era cea mai mică, avea numai 17 ani.

Alessia se înfioară. Cântecul care se aude din boxe povesteşte despre o viață trăită în ghearele fricii. Alessia închide ochii. I se strânge stomacul de spaimă, o spaimă cu care trăieşte de multă vreme. Şi pe obraji lacrimile şiroiesc în continuare.

Puțin după 22:00, oprim la benzinăria Gordano de pe M5. În ciuda sandviciului cu brânză pe care mi l-a făcut Magda în Brentford, mi-e foame. Alessia a adormit. Aştept puțin să văd dacă se trezeşte după ce s-a oprit maşina. În lumina becurilor cu halogen din parcare, pare eterică şi senină: curba translucidă a obrajilor, genele negre răsfirate deasupra lor şi şuvița de păr scăpată din coadă care se răsuceşte sub bărbie. Mă gândesc să o las acolo, să doarmă, dar hotărăsc că nu o pot lăsa singură în maşină.

— Alessia, şoptesc, iar numele ei e ca o rugăciune.

Sunt tentat să o ating pe obraz, dar rezist şi îi şoptesc încă o dată numele. Ea se trezeşte tresărind, cu un icnet, apoi face ochii mari şi începe să se uite agitată în jur. Când îmi întâlneşte privirea, rămâne nemişcată.

— Hei. Eu sunt. Ai adormit. Eu vreau ceva de mâncare şi am nevoie la toaletă. Vrei să vii cu mine?

Clipeşte de câteva ori, genele lungi fluturând peste ochii expresivi, dar încă adormiți.

E fabuloasă.

Frecându-şi faţa, se uită în jur, în parcare se încordează brusc şi toată făptura ei iradiază anxietate:

— Te rog, Mister, nu mă lăsa aici, spune ea încet.

— N-am de gând să te las aici. Ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap, şi mai palidă acum.

— Hai să mergem, zic.

Afară, mă întind până coboară şi ea din maşină şi aproape că dă peste mine, cu ochii cercetând împrejurimile.

Ce s-a întâmplat?

Îi întind mâna, iar ea o prinde repede şi o ţine strâns. Apoi, spre surprinderea şi încântarea mea, mă cuprinde şi cu cealaltă mână de braţ şi se agaţă de mine.

— Parcă eram Maxim mai devreme, nu? zic eu, încercând să o fac să zâmbească. Îmi place mai mult decât Mister.

Ea îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Maxim, şopteşte, dar ochii ei întunecaţi cercetează toată parcarea.

— Alessia, eşti în siguranţă.

Pare neîncrezătoare.

N-o să meargă în veci.

Îi las mâna şi o cuprind de umeri:

— Ce s-a întâmplat, Alessia? Spune-mi, te rog.

Expresia i se schimbă, iar ochii ei mari sunt trişti şi aruncă priviri hăituite.

— Te rog, o implor, uitându-mă cum aburii răsuflării noastre se amestecă în aerul îngheţat dintre noi.

— Am fugit, şopteşte.

Rahat! O să aud restul poveştii aici, într-o benzinărie de pe M5.

— Spune, o încurajez.

— Era un loc ca ăsta.

Se uită din nou în jur.

— Cum? O benzinărie pe autostradă?

Ea încuviințează.

— Au oprit. Voiau să ne spălăm. Să fim curate. Erau... ăăă... amabili. Sau cel puțin aşa au crezut unele fete. Au făcut-o ca şi cum ar fi fost pentru... ăăă.... Cum se zice? Pentru.... binele nostru. Beneficiul. În beneficiul nostru. Dar dacă eram curate, le aduceam un câştig mai mare.

Futu-i! Iar o să mă enervez.

— Înainte. Pe drum. I-am auzit vorbind. În engleză. Despre de ce mergem în Anglia. Nu ştiau că înțeleg. Şi am ştiut ce au de gând să facă.

— Rahat!

— Le-am spus celorlalte fete. Unele nu m-au crezut. Dar trei fete m-au crezut.

Fir-ar a dracului de treabă! Sunt mai multe femei!

— Era noapte, ca acum. Unul dintre bărbați, Dante, ne-a dus pe trei dintre noi la toaletă. Am fugit. Toate. Nu ne-a putut prinde pe toate. Era întuneric. Am fugit în pădure. Am fugit, şi am fugit, şi... am scăpat. Nu ştiu ce au făcut celelalte fete.

Vocea i se frânge, sugrumată de vinovăție.

Ah, Doamne sfinte.

Nu mai suport. Copleşit de ceea ce a avut de înfruntat fata asta, o cuprind în brațe şi o țin strâns.

— Am eu grijă de tine, şoptesc, simțindu-mă înfrigurat, şi expus, şi furios în numele ei.

Stăm aşa câteva secunde, minute poate, nici nu ştiu cât, în parcarea înghețată; într-un târziu, mă cuprinde şovăitor cu brațele şi se destinde lângă mine, îmbrățişându-mă şi ea. Se potriveşte perfect în brațele mele. Îmi pot sprijini bărbia pe creştetul ei, dacă vreau. Ridică ochii spre mine, ca şi cum m-ar vedea pentru întâia oară. Ochii ei întunecați sunt arzători. Plini de întrebări. Plini de promisiuni.

Mi se taie răsuflarea.

Oare la ce se gândeşte?

Ochii i se plimbă spre buzele mele şi ridică fruntea, cu un scop limpede.

— Vrei să te sărut? o întreb.

Încuviințează.

Futu-i.

Ezit. Am jurat să nu mă ating de ea. Închide ochii, oferindu-mi-se. Şi nu pot rezista. Depun un sărut uşor, cast, pe buzele ei, iar ea se topeşte în brațele mele, gemând.

E ca un semnal de deşteptare pentru libidoul meu. Gem şi eu, privind în jos, la gura ei întredeschisă.

Nu.

Nu acum.

Nu aici.

Nu după ce-a avut de îndurat.

Nu într-o benzinărie de pe M5.

O sărut pe frunte.

— Vino. Hai să mâncăm.

Surprins de propria mea reținere, o iau de mână şi o conduc în clădire.

Alessia păşeşte lângă Maxim, ținându-l strâns de braț, şi aşa străbat parcarea. Se concentrează asupra îmbrățişării lui încurajatoare şi a sărutărilor lui tandre, cu totul altceva decât ceea ce a avut de înfruntat când s-a aflat ultima dată într-o parcare. Îl strânge şi mai tare. O face să uite, şi îi e recunoscătoare. Uşile care dau în holul principal se deschid şi intră amândoi în clădire; dar ea se opreşte brusc, determinându-l şi pe el să încremenească.

Mirosul. Zot. Mirosul.

Mâncare prăjită.

Dulciuri.

Cafea.

Dezinfectant.

Alessia tresare când îşi aminteşte cum a fost îmbrâncită la toalete. Niciunul dintre cei aflați în apropiere n-a băgat de seamă starea ei.

— Eşti bine? întreabă Maxim.

— Amintirile..., răspunde ea.

El o strânge de mână.

— Sunt aici. Am eu grijă de tine. Hai să mergem. Chiar trebuie să ajung la baie.

Şi îi aruncă un zâmbet jalnic.

Alessia înghite în sec:

— Şi eu, zice ea timid şi îl urmează la baie.

— Din păcate, nu te pot lua aici cu mine, zice Maxim făcând semn cu capul spre intrare. Te aştept afară până ieşi, da? Hai, du-te.

Mai liniştită, Alessia respiră adânc şi intră în baie, aruncându-i o ultimă privire înainte să cotească. Nu e aglomerat la cabine. Nu sunt decât două femei, una mai tânără, alta mai în vârstă, care se spală pe mâini. Niciuna

dintre ele nu arată ca şi cum ar fi fost traficată din Europa de Est.

Alessia se dojeneşte în sinea ei.

La ce se aştepta?

Doamna mai în vârstă, care trebuie să fi avut cel puțin 50 de ani, se întoarce să folosească uscătorul de mâini. Întâlneşte privirea Alessiei şi zâmbeşte. Simțindu-se încurajată şi mai încrezătoare, Alessia intră în cabină.

Când iese, Maxim e acolo, sprijinit de peretele din față, înalt şi musculos, cu degetul mare agățat în gaica blugilor. Are părul ciufulit, iar ochii verzi, vii, strălucesc intens. Când o vede, zâmbeşte şi se luminează la față ca un copil în seara de Anul Nou. Îi întinde o mână, iar ea o prinde, bucuroasă.

Cafeneaua e un Starbucks; Alessia îl recunoaşte după multele pe care le-a văzut la Londra. Maxim comandă un espresso dublu pentru el şi o ciocolată caldă pentru ea, după cum i-a fost voia.

— Şi ce vrei să mănânci? o întreabă.

— Nu mi-e foame, răspunde.

El ridică sprâncenele:

— N-ai mâncat nimic la Magda. Şi ştiu că nici la mine n-ai mâncat nimic.

Alessia se încruntă. Şi a vomat şi micul dejun, dar nu are de gând să-i spună şi lui. Clatină din cap. E prea supărată din cauza întâmplărilor de peste zi ca să mai poată mânca.

Maxim pufneşte frustrat şi comandă un panini.

— De fapt, ştii ceva, pune două, îi spune el chelneriței, aruncând o privire piezişă spre Alessia.

— Le aduc imediat, răspunde aceasta, zâmbindu-i cu cochetărie lui Maxim.

— Le-am dori la pachet.

Maxim îi dă o bancnotă de 20 de lire.

— Desigur.

Chelnerița clipeşte languros spre el.

— Grozav, mulțumesc.

Nu îi răspunde la zâmbet, ci îşi întoarce atenția spre Alessia.

— Am bani, zice fata.

Maxim dă ochii peste cap.

— Lasă, mă ocup eu.

Se duc la capătul tejghelei ca să-şi aştepte comanda. Alessia se întreabă cum o să se descurce cu banii. Are ceva, dar îi trebuie pentru depozitul la cameră. Totuşi, el a spus că îi poate găsi o cameră.

S-a referit la o cameră în apartamentul lui? Sau în altă parte?

Nu ştie. Şi habar n-are cât vor sta sau încotro merg sau când o să mai fie în stare să câştige nişte bani. I-ar plăcea să-l întrebe, dar nu se cuvine să ia la întrebări un bărbat.

— Hei, nu-ți face griji cu banii, zice Maxim.

— Aş…

— Nu. Te rog.

Expresia lui e serioasă.

E generos. Alessia se întreabă din nou cum îşi câştigă existența. Are un apartament mare, două maşini. S-a

ocupat de paza pentru Magda. E compozitor? Oare compozitorii fac aşa de mulți bani în Anglia? Nu ştie.

— Se vede de la o poştă cum te frămânți. Ce e? Întreabă-mă. Nu muşc, zice Maxim.

— Aş vrea să ştiu care e jobul tău.

— Cum îmi câştig existența? Maxim zâmbeşte.

— Eşti compozitor?

El râde:

— Uneori.

— Credeam că asta faci. Mi-au plăcut piesele tale.

— Serios?

Zâmbeşte tot mai larg, dar pare uşor jenat:

— Vorbeşti foarte bine engleza, îi spune.

— Crezi? întreabă Alessia, roşind la complimentul neaşteptat.

— Da, sunt convins.

— Bunica era englezoaică.

— A, aşa se explică, deci. Şi ce căuta în Albania?

— A venit în vizită în 1960 cu prietena ei, Joan, care e mama Magdei. În copilărie, Magda şi mama au corespondat şi s-au împrietenit. Trăiesc în țări diferite, dar au rămas prietene foarte apropiate, cu toate că nu s-au văzut niciodată.

— Niciodată?

— Nu. Deşi mamei i-ar plăcea să se şi vadă, odată şi odată.

— Două panini cu şuncă şi brânză, spune chelnerița, întrerupându-i.

— Mulțumesc, răspunde Maxim şi ia punga. Hai să mergem. Îmi povesteşti mai multe în maşină, îi spune Alessiei în timp ce îşi ia cafeaua. Ia-ți şi tu ciocolata şi hai să mergem.

Alessia îl urmează îndeaproape şi ies din Starbucks.

În maşină, Maxim dă iute peste cap cafeaua, pune ambalajul gol în suport, despachetează sandviciul, îl desface în două, apoi ia o îmbucătură enormă.

Aroma apetisantă umple maşina.

— Mmmm, mormăie Maxim cu o apreciere exagerată.

În timp ce mestecă, se uită pieziş la Alessia, care se holbează la gura lui şi se linge pe buze.

— Vrei? o întreabă.

Ea încuviințează.

— Uite, ia de-aici.

Îi dă al doilea panini, apoi porneşte maşina, cu un rânjet pe față. Alessia îşi îngăduie o muşcătură precaută din sandvici. Pe buze îi rămâne un firicel de brânză topită. O îndeasă în gură cu degetul, apoi şi-l linge. Realizând cât de înfometată e, mai ia o înghițitură. E delicios.

— Mai bine? întreabă Maxim cu voce scăzută.

Alessia zâmbeşte:

— Eşti şiret ca un lup.

— Mi se mai spune şi Şiretul, zice el, părând mulțumit de sine, iar Alessia nu se poate abține să nu râdă.

Ăsta da, sunet plăcut.

La benzinărie, trag lângă pompa cu benzină cu cifră octanică mare.

— Nu durează decât un minut. Stai şi mănâncă.

Zâmbesc şi cobor din maşină. Dar Alessia iese repede şi, cu sandviciul în mână, se aşază lângă mine la pompă.

— Deja ți s-a făcut dor de mine? glumesc eu, încercând să o înveselesc.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet palid, dar ochii ei scormonesc febrili împrejurimile. E temătoare, iar locul acesta o agită şi mai tare. Umplu rezervorul.

— E scump! exclamă Alessia când vede prețul.

— Da, cred că da.

Îmi dau brusc seama că n-am fost niciodată atent cât costă combustibilul. N-am avut de ce.

— Hai să mergem să plătim.

La coadă la casă, Alessia stă lângă mine, mai muşcă din când în când din sandvici şi cercetează rafturile cu un fel de uimire.

— Vrei ceva? Reviste? Ceva de ronțăit? Ceva dulce? o întreb.

Clatină din cap.

— Sunt atâtea de cumpărat aici!

Mă uit în jur. Mie mi se pare un loc perfect banal.

— Nu aveți magazine în Albania? o ironizez eu.

Ea strânge din buze.

— Sigur că avem. În Kukës sunt multe magazine, dar nu ca ăsta.

— A, da?

— Aici e ordine şi curățenie. Foarte îngrijit. Patologic.

Zâmbesc.

— Patologic ordonat?

— Da. Invers decât tine.

Râd.

— În magazinele din Albania nu e ordine?

— Nu în Kukës. Nu ca aici.

La casă, introduc cardul în cititor şi tastez PIN-ul, conştient că îmi urmăreşte fiecare mişcare.

— Cardul tău e magic, zice Alessia.

— Magic?

Şi trebuie să fiu de acord cu ea. Este magic. Nu am făcut nimic ca să câştig banii cu care plătesc benzina. Bogăția mea e un accident din naştere.

— Da, şoptesc. Magic.

Ne întoarcem la maşină, urcăm, dar aştept câteva clipe înainte de a porni motorul.

— Ce-i? întreabă Alessia.

— Centura.

— Am uitat. E ca atunci când dai din cap de sus în jos sau de la stânga la dreapta.

Asta ce mai e?

— În Albania, noi clătinăm din cap ca să spunem da şi dăm din cap de sus în jos ca să spunem nu, îmi explică ea.

— Uau. Trebuie să fie derutant.

— Stilul vostru e derutant. A trebuit să mă învețe Magda şi Michal.

Cu cealaltă jumătate de panini în mână, pornesc maşina şi intru pe breteaua care dă în M5.

Aşa deci, amestecă da-urile cu nu-urile? Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să reanalizez conversațiile noastre anterioare în lumina acestor noi dezvăluiri.

— Unde mergem? mă întreabă Alessia, cu privirea pierdută în noaptea neagră.

— Familia mea are un loc în Cornwall. Mai avem vreo trei ore, cam aşa ceva.

— E un drum lung.

— De la Londra? Da.

Soarbe o gură de ciocolată caldă.

— Povesteşte-mi despre casa ta.

— Kukës? E un oraş micuţ. Nu se întâmplă prea multe acolo... E... cum se zice?... Singuratic?

— Izolat?

— Da. Izolat. Şi... rural.

Ridică din umeri şi nu pare dornică să mai adauge ceva.

— Şi Cornwall e rural. O să vezi. Îmi povesteai adineauri despre bunica ta.

Alessia zâmbeşte. Pare mai bucuroasă să vorbească despre bunica ei. Asta am avut în cap azi după-amiază, când am pus la cale planul ăsta de evadare: o conversaţie lejeră şi plăcută din care să pot afla mai multe despre ea. Mă las pe spate pe scaun şi îi arunc o privire încărcată de aşteptări.

— Bunica şi prietena ei, Joan, au venit în Albania ca misionare.

— Misionari? În Europa?

— Da. Comuniştii au interzis religia. Albania a fost prima națiune atee.

— Habar n-aveam.

— A venit să îi ajute pe catolici. A adus prin contrabandă o sumedenie de cărți în Albania, din Kosovo. Biblii. Ştii tu. A fost extrem de periculos ceea ce a făcut ea. Apoi a cunoscut un albanez şi... – face o pauză, iar chipul i se luminează – s-au îndrăgostit. Şi... cum ziceți voi? Restul e istorie.

— Periculos? mă mir eu.

— Da. Are multe poveşti care îți scoală părul.

— Îți scoală părul? întreb eu zâmbind. Cred că ai vrut să zici îți ridică părul în cap.

Chicoteşte.

— Îți ridică părul în cap.

— Şi mama Magdei?

— S-a mutat în Polonia ca misionar şi s-a măritat cu un polonez, zice ea, ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înțeles. Au fost cele mai bune prietene. Şi fiicele lor au devenit cele mai bune prietene.

— Şi de-asta ai venit la Magda când ai fugit.

— Da. A fost o prietenă bună şi pentru mine.

— Mă bucur că ai avut pe cineva.

Şi acum mă ai pe mine.

— Vrei şi jumătatea astălaltă de panini?

— Nu, mulțumesc.

— Vrei să o împărțim?

Alessia mă cântăreşte din priviri câteva clipe.

— Bine, zice ea pescuind sandviciul din pungă şi întinzându-mi-l.

— Ia tu prima gură.

Zâmbeşte, face exact ce am rugat-o şi mi-l întinde.

— Mulţumesc.

Îi arunc un zâmbet fugar. Mă bucur că pare mai veselă. O întreb:

— Mai ascultăm nişte muzică?

Ea încuviinţează în timp ce mestecă.

— Alege tu. Doar apasă pe buton şi plimbă-te printre piese.

Alessia se uită cu ochii mijiţi la ecran şi începe să-mi cerceteze listele de melodii. E absorbită de ce face. Faţa ei, iluminată de ecran, e serioasă şi concentrată.

— Nu ştiu niciuna dintre melodiile astea, murmură.

Îi întind sandviciul.

— Alege una.

Degetul ei atinge ecranul şi zâmbesc când văd ce a ales.

Bhangra. De ce nu?

Un bărbat începe să cânte a cappélla.

— Ce limbă e asta? întreabă Alessia şi mai muşcă o dată din sandvici.

O bucăţică de mozzarella topită îi scapă pe la colţul gurii. O împinge îndărăt în gură cu arătătorul şi apoi îşi suge degetul. Trupul meu începe să se bage în seamă.

Încleştez mâinile pe volan.

— Punjabi. Cred.

Formaţia îşi continuă melodia şi Alessia îmi dă înapoi sandviciul. Se leagănă în scaun în ritmul muzicii.

— N-am mai auzit niciodată aşa ceva.

— Uneori folosesc bucata asta într-un set când sunt DJ. Mai vrei? o întreb, întinzându-i ce-a mai rămas din sandvici.

Ea clatină din cap:

— Nu, mulţumesc.

Îmi îndes bucățica în gură, încântat că am făcut-o să mai mănânce puțin.

— Eşti DJ? întreabă.

— Da, ştii tu, într-un club. Unde dansează lumea. Sunt DJ două nopți pe lună într-un club din Hoxton.

Îi arunc o privire Alessiei, care mă priveşte nedumerită.

Habar n-are despre ce vorbesc.

— Bun. Trebuie să te duc într-un club.

Privirea Alessiei e tot nedumerită, dar bate în continuare ritmul cu piciorul. Clatin din cap. Cât de ferită de lume a crescut fata asta?

Dacă mă gândesc la câte a avut de îndurat, nu se poate spune că a fost ferită. Ce orori a trebuit să suporte? Mintea mea o ia razna, gândurile mă deprimă.

Dar apoi îmi amintesc confesiunea din parcare.

A evadat.

Evadat!

„Voiau să fim curate... le aduceam un câştig mai mare.”

Respir adânc.

Pentru binele ei, sper că a reuşit să evite orice oroare. Dar cumva mă îndoiesc. Călătoria de una singură trebuie să fi fost un coşmar. Încerc să îmi dau seama de gravitatea situaţiilor prin care a trecut şi ce a reuşit să realizeze. A evadat. Şi-a găsit un loc în care să stea. O slujbă. Şi a scăpat din nou în după-amiaza asta, în apartamentul meu. Chiar dacă nu are nimic, e una dintre cele mai pline de resurse tinere pe care le cunosc: e descurcăreaţă, talentată, curajoasă şi frumoasă. Inima mi se umple de o neaşteptată mândrie.

— Chiar că eşti o figură, Alessia, şoptesc eu, dar ea e cufundată în muzică şi nu mă aude.

E trecut de miezul nopţii când intru pe aleea cu pietriş şi parchez afară, lângă garajul Ascunzătorii, una dintre casele de vacanţă de lux de pe domeniul Trevethick. Nu vreau să o copleşesc pe Alessia cu conacul; poate mai încolo. Adevărul e că o vreau doar pentru mine. E prea mult personal în casa mare şi încă nu m-am gândit ce să spun despre ea sau ce să-i spun ei despre domeniu. În clipa asta nu ştie cine sunt, ce am şi ce implică drepturile mele prin naştere. Şi mie îmi place chestia asta... mult de tot.

A adormit. Trebuie să fie extenuată. Îi cercetez chipul. Chiar şi în lumina crudă a becurilor de securitate ale garajului, trăsăturile ei sunt blânde şi delicate în somn.

Frumoasa adormită.

M-aş putea uita la ea ceasuri întregi. O strâmbătură fugară, iar eu mă întreb oare ce visează.

Pe mine?

Mă bate gândul să o duc în braţe în casă, dar renunţ la idee. Treptele din faţa uşii sunt abrupte şi pot fi alunecoase. Aş putea s-o sărut ca s-o trezesc. Ar trebui să fie trezită cu un sărut, ca o prinţesă. Sunt ridicol. Îmi amintesc imediat că am jurat să nu o ating.

— Alessia, şoptesc. Am ajuns.

Deschide ochii şi se uită la mine adormită:

— Bună, murmură.

— Bună, frumoaso. Am ajuns!

Capitolul unsprezece

Alessia se freacă la ochii cârpiți de somn şi se uită prin parbriz. Nu vede decât o lumină orbitoare deasupra unei uşi metalice, mari, şi o uşă de lemn, mai micuță, pe laterală. Restul priveliştii e cufundat în întuneric, deşi aude în depărtare un fel de vuiet slab. Căldura e oprită, aşa că frigul iernii se strecoară în maşină. Alessia se înfioară.

E aici. Singură cu el.

Îi aruncă o privire îngrijorată. Acum, că stă în întuneric cu acest bărbat pe care abia l-a cunoscut, se îndoieşte de înțelepciunea deciziei ei. Singurii oameni care au văzut-o plecând cu el sunt Magda şi bodyguardul.

— Hai, zice Maxim şi coboară din maşină.

Se duce la portbagaj să-i ia sacoşele; pietrişul îi scrâşneşte sub pantofi.

Alungându-şi temerile, deschide portiera şi păşeşte şi ea pe pietriş.

Afară e frig. Îşi strânge hanoracul pe lângă corp, iar vântul rece îi şuieră pe la urechi. Vuietul îndepărtat se aude mai puternic. Se întreabă ce-o fi. Maxim o cuprinde pe după umeri, într-un gest pe care ea îl crede o încercare de a o proteja de frig. Merg împreună spre uşa cenuşie, din lemn. El descuie şi deschide poarta, îmbiind-o să intre înaintea

lui. Apasă pe un întrerupător din interiorul gheretei paznicului şi se aprinde un şir de luminițe mici îngropate de o parte şi de alta a treptelor care duc spre o curte interioară pavată cu piatră.

— Pe aici, îi spune, iar ea îl urmează pe treptele abrupte.

În fața lor, luminată de felinare, se înalță o casă modernă, impunătoare. Alessia se minunează de cât de modernă e, toată numai sticlă şi ziduri albe, scăldate în lumină. Maxim descuie uşa şi o invită să intre. Apasă un alt întrerupător şi o lumină difuză, subtilă, însuflețeşte spațiul de alabastru cu o strălucire blândă.

— Lasă-mă să-ți iau haina, îi spune, iar ea îşi scoate hanoracul.

Se află într-un hol deschis; într-o parte e o bucătărie impresionantă, practic o galerie, toată în gri-deschis, parte a unei camere imense, cu podea de lemn. În spate se zăresc două canapele turcoaz cu o măsuță de cafea între ele, iar dincolo de ele e o bibliotecă burduşită cu cărți.

Cărți! Admirându-le, remarcă o altă uşă, chiar lângă corpul de bibliotecă.

Casa asta e foarte mare.

Scara de lângă ea e înconjurată de sticlă. Treptele de lemn par suspendate în aer, dar de fapt sunt ancorate într-un bloc masiv de beton aflat în centrul casei scărilor, care ajunge de la parter până la etaj.

E cea mai modernă casă în care a intrat vreodată. Şi totuşi, în ciuda designului contemporan, e caldă şi primitoare.

Alessia începe să-şi desfacă şireturile, în timp ce Maxim intră în bucătărie şi pune hainele amândurora şi sacoşele ei pe un bufet. După ce îşi scoate ghetele, e surprinsă de căldura podelei de sub picioare.

— Asta e, spune el, făcând un gest cuprinzător cu mâna. Bun venit la Ascunzătoare.

— Ascunzătoare?

— Aşa se cheamă casa.

În partea cealaltă a bucătăriei e zona principală a livingului, cu o masă albă de 12 persoane şi două canapele mari, crem, aşezate în fața unui cămin din fier forjat.

— Pare mai mare decât de-afară, remarcă Alessia, intimidată de mărimea şi eleganța casei.

— Înşelătoare. Ştiu.

Cine face curat în casa asta? Probabil durează ore întregi!

— Şi casa asta e a ta?

— Da. E o casă de vacanță pe care o închiriem. E târziu şi probabil că eşti epuizată. Dar poate vrei să mănânci sau să bei ceva înainte de culcare?

Alessia nu s-a clintit din hol.

Şi asta e a lui? Trebuie să fie un compozitor de mare succes.

Ea încuviințează.

— Vrei să spui că da? o întreabă râzând.

Ea zâmbeşte.

— Vin? Bere? Ceva mai tare? întreabă în timp ce se apropie.

Acolo de unde vine ea femeile nu beau alcool, deşi a gustat o dată sau de două ori nişte țuică, dar numai în ultimii ani şi numai de Anul Nou. Tatăl ei nu e de acord ca ea să bea.

Bunica i-a dat nişte vin. Însă Alessiei nu i-a plăcut.

— Bere, spune ea, dar asta pentru că nu a văzut decât bărbații bând așa ceva și are chef să-i facă în ciudă tatei.

— Bună alegere, zice Maxim și scoate din frigider două sticle maronii. Blondă, da?

Habar n-are despre ce vorbește, așa că încuviințează.

— Pahar? o întreabă, și destupă ambele sticle.

— Da, te rog.

Scoate un pahar înalt dintr-un alt dulap și, cu îndemânare, toarnă o sticlă în el.

— Noroc, zice el dându-i paharul.

Ciocnește cu sticla și ia o gură zdravănă, încercuind cu buzele gâtul sticlei. Închide ochii savurând gustul și, nu știe de ce, Alessia trebuie să își ferească privirea.

Buzele lui.

— Gëzuar, șoptește ea.

El ridică sprâncenele, surprins să o audă vorbind în limba ei maternă. E un toast folosit cu precădere de bărbați, dar el

nu ştie asta. Soarbe şi ea o gură, iar lichidul răcoritor, chilimbariu, îi alunecă pe gât.

— Mmm.

Închide ochii, pentru că îi place, şi mai ia o gură.

— Ţi-e foame? întreabă el, cu glas răguşit.

— Nu.

Imaginea ei bucurându-se de plăcerea simplă a unei beri e o încântare. Acum, probabil pentru prima dată în viața mea, am rămas fără cuvinte. Nu ştiu la ce se aşteaptă. E ciudat. Nu avem nimic în comun, iar intimitatea pe care am împărtăşit-o în maşină a dispărut.

— Hai. Să-ți arăt casa.

Îi întind mâna şi o conduc în living.

— Salonul. Ăăă... zona de living. Cred. Totul e deschis, camerele nu sunt compartimentate.

Şi fac semn cu mâna spre toată încăperea.

Acum, că a ajuns mai spre mijlocul camerei, Alessia remarcă un pian de un alb orbitor, lipit de peretele de lângă ea.

Un pian!

— Cât eşti aici, poți cânta după pofta inimii, spune Maxim.

Inima ei bate năvalnic şi îi aruncă un zâmbet luminos. El îi lasă mâna, iar Alessia se duce să ridice capacul pianului. În interior e un singur cuvânt:

KAWAI

Nu recunoaşte numele, dar nu-i pasă. Apasă o clapă, un do, iar ecoul colorează toată încăperea într-o frumoasă nuanță de galben-auriu.

— E përkryer, şopteşte ea.

Perfect.

— Balconul e acolo.

Maxim arată spre peretele de sticlă din celălalt capăt al încăperii.

— Marea e un pic mai încolo.

— Marea? exclamă ea, şi înalță capul spre el, dorind o confirmare.

— Da, răspunde el, nedumerit şi amuzat de răspunsul ei.

Alessia fuge spre geamul de sticlă.

— N-am văzut niciodată marea, murmură scrutând întunericul dens şi lipindu-şi nasul de geam, disperată să prindă măcar o imagine.

Spre dezamăgirea ei, nu e nimic dincolo de balcon, doar o noapte neagră ca tăciunele.

— Niciodată?

Maxim se apropie de ea, părând neîncrezător.

— Nu, răspunde Alessia.

Observă o mică urmă pe care nasul şi răsuflarea ei au lăsat-o pe geam. Îşi trage mâneca puloverului peste palmă şi o şterge repede.

— O să facem mâine o plimbare pe plajă, o asigură el.

Zâmbetul Alessiei se transformă în căscat.

— Eşti frântă, spune Maxim şi se uită la ceas: E douăsprezece şi jumătate. Vrei să te bagi în pat?

Alessia rămâne neclintită, privindu-l fix, în timp ce inima îi stă în loc; întrebarea lui pluteşte între ei, plină de posibilități.

Pat? Patul tău?

— Hai să-ți arăt dormitorul tău, şopteşte el, dar niciunul dintre ei nu se mişcă.

Se uită unul la celălalt, iar Alessia nu se poate hotărî dacă e uşurată sau dezamăgită. Poate mai mult dezamăgită decât uşurată, chiar nu-şi dă seama.

— Te-ai încruntat, murmură el. De ce?

Ea rămâne mută, incapabilă sau nedorind să spună cu glas tare ce gândeşte sau simte. E curioasă. Îi place de el. Dar nu ştie nimic despre sex.

— Nu, mormăie el, ca şi cum ar vorbi pentru el. Hai. Te duc în camera ta.

la sacoşele de plastic de pe bufetul din bucătărie, iar ea îl urmează sus, pe scări. În capul treptelor e un palier luminat, cu două uşi. Maxim o deschide pe a doua şi apasă pe întrerupător.

Camera, alburie toată, e spaţioasă şi aerisită, cu un pat impunător lipit de peretele îndepărtat şi o fereastră mare pe laterală. Lenjeria e tot alburie, dar patul e plin de pernuţe care se asortează cu peisajele marine care atârnă deasupra patului.

Maxim îi face semn să intre şi lasă sacoşele pe o banchetă acoperită cu o broderie colorată. Apropiindu-se de pat, Alessia îşi priveşte reflecţia în fereastra întunecată. Maxim face şi el câţiva paşi şi ajunge în spatele ei. Imaginea lui se reflectă în fereastră; e înalt, suplu, mai mult decât arătos. Pe lângă el, ea pare măruntă şi ştearsă. Nu sunt egali din niciun punct de vedere, niciodată nu a fost mai evident decât acum.

Oare ce vede la mine? Nu sunt decât menajera lui.

Gândurile i se întorc la cumnata lui, cea pe care a văzut-o în bucătărie. Părea atât de elegantă şi stilată îmbrăcată în cămaşa lui! Alessia întoarce capul, ca să n-o mai necăjească propria imagine, în vreme ce Maxim lasă în jos storurile verde-pal şi continuă să îi prezinte camera.

— Ai aici şi o baie a ta, spune el amabil, arătând spre uşă şi scoţând-o din gândurile ei întunecate.

Baia mea!

— Mulțumesc, spune, dar cuvintele par sărace față de imensa datorie pe care o are față de el.

— Hei! zice el, stând în fața ei şi privind-o cu nişte ochi încărcați de compasiune. Îmi dau seama că toate s-au întâmplat prea repede, Alessia. Şi că abia dacă ne cunoaştem. Dar nu te puteam lăsa pe mâna nemernicilor ălora. Trebuie să înțelegi.

Prinde o şuviță care-i scăpase din coadă şi i-o dă după ureche. Apoi continuă:

— Nu te teme. Eşti în siguranță aici. N-o să mă ating de tine. Ei bine, numai dacă nu vrei şi tu.

Alessia simte o undă din parfumul lui, pin şi lemn de santal. Închide ochii, încercând să îşi țină emoțiile în frâu.

— E casa de vacanță a familiei mele, urmează el. Consideră că perioada asta e o vacanță. E un loc în care amândoi putem să ne gândim, să reflectăm, putem să ne cunoaştem mai bine şi să lăsăm în urmă lucrurile îngrozitoare care ți s-au întâmplat în ultima vreme.

Alessiei i se pune un nod în gât şi îşi muşcă nervos buza de sus.

Nu plânge. Nu plânge. Mos qaj.

— Dormitorul meu e alături, dacă ai nevoie de ceva. Dar acum e foarte târziu şi cred că amândoi avem nevoie de somn.

O sărută tandru pe creştet:

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Vocea ei e răguşită şi abia dacă se aude.

Maxim se răsuceşte pe călcâie şi iese din cameră. Ea rămâne în sfârşit singură, în pragul celui mai grozav dormitor în care a fost vreodată poftită să doarmă. Îşi mută privirea de la tablou la uşa băii, apoi la patul magnific, şi se lasă încet jos, pe covor. Cuprinzându-se cu braţele, începe să plângă.

Atârn hainele în dulap, apoi îmi recuperez berea de pe bufet şi iau cu plăcere o înghiţitură zdravănă.

Ce zi!

Acel prim sărut dulce, şi gem când mi-l amintesc – întrerupt de netrebnicii ăia –, apoi dispariția ei subită şi drumul meu nebunesc cu maşina spre un colț uitat de lume din vestul Londrei.

Şi dezvăluirile ei. Victima traficului de persoane. Pentru sex.

Futu-i! Ăsta da, şoc!

Şi acum iată-ne aici. Singuri.

Mă frec pe față, încercând să asimilez ce s-a întâmplat. Ar trebui să fiu frânt de oboseală după ce am condus ore întregi şi date fiind toate nenorocirile de peste zi. Dar nu, mă simt ca băgat în priză. Mă uit în tavan, cam spre locul unde, sper eu, Alessia doarme dusă. Ea e motivul real pentru care sunt atât de agitat. Mi-au trebuit toate resursele de autocontrol ca să nu o cuprind în brațe şi să... Şi să ce? Chiar după ce mi-a povestit totul, eu tot nu-mi pot ține gândurile mai sus de şale. Sunt ca un nenorocit de licean înfierbântat.

Lasă femeia în pace.

Dar adevărul e că tot o doresc, stau mărturie testiculele mele inflamate.

La naiba. La câte a avut de îndurat, Alessia merită o pauză.

Nu are nevoie de atențiile mele desfrânate.

Are nevoie de un prieten.

Fir-ar să fie. Ce naiba e cu mine?

Iau berea şi dau sticla peste cap, apoi mă întind după paharul Alessiei. Abia dacă s-a atins de el. Iau o înghițitură şi îmi trec mâna prin păr. Ştiu al naibii de bine ce e cu mine.

O doresc. Rău de tot.

M-am îndrăgostit până peste cap.

Gata, am recunoscut-o în fața mea. Mi-a cotropit gândurile şi visele din clipa în care am văzut-o.

Ard tot de dorul ei.

Dar în toate visele mele ea îmi împărtăşeşte dorința. Da, o doresc. Dar o doresc umedă şi dornică – vreau să mă dorească şi ea. Ştiu că aş putea să o seduc, dar în clipa asta, dacă ar fi să spună da, n-ar avea motive legitime.

În plus, i-am promis că nu mă ating de ea decât dacă îşi doreşte ea.

Închid ochii.

Când naiba m-am pricopsit cu conştiinţă?

Undeva, în sinea mea, ştiu răspunsul. Mă împiedică inegalitatea dintre noi.

Ea nu are nimic.

Eu am totul.

Ce fel de om aş fi dacă aş profita de ea acum? În mod clar, cu nimic mai bun decât nenorociţii ăia cu accent est-european. Am adus-o în Cornwall ca s-o apăr de ei, iar acum trebuie s-o protejez de mine însumi.

Futu-i.

E un teritoriu necunoscut pentru mine.

În timp ce beau restul de bere, mă întreb ce se mai întâmplă în casa mare. Stabilesc că pot afla şi mâine, când îl voi anunţa şi pe Oliver unde sunt. Mă îndoiesc că va apărea ceva urgent de rezolvat şi sunt sigur că îmi spune dacă apare. Pot să lucrez foarte bine şi de aici. Am telefonul, deşi e drept că mi-ar fi plăcut să am şi laptopul.

Însă acum ceea ce îmi trebuie e un somn bun.

Las paharul şi sticlele goale pe bufet, sting luminile şi o iau pe scări, spre dormitoare. Mă opresc în fața uşii ei şi ascult.

Rahat!

Plânge.

Am avut parte de o adevărată adunare de femei înlăcrimate în ultimele săptămâni: Maryanne, Caroline, Danny, Jessie. În fața ochilor îmi apare chipul neînsuflețit al lui Kit şi, pe neaşteptate, mă sufocă propria mea durere, ascuțită şi insuportabilă.

Kit. La dracu'! De ce?

Dintr-odată, mă simt complet lipsit de vlagă. Mă gândesc să o las să plângă, dar ezit în fața uşii, căci suspinele Alesiei îmi sfâşie inima şi aşa îndurerată. Oftez, îmi trag sufletul, apoi bat încet în uşă şi intru.

E prăbuşită pe covor, cu capul în palme, exact acolo unde am lăsat-o. Durerea ei e imaginea în oglindă a durerii mele.

— Alessia. Of, nu! exclam şi o ridic în brațe. Gata, gata, îi şoptesc, cu voce gâtuită.

Mă aşez pe pat, o țin în poală şi îmi îngrop fața în părul ei. Închid ochii, îi inspir parfumul dulce şi o strâng în brațe, legănând-o încet.

— Am eu grijă de tine, şoptesc, înghițind nodul care mi s-a pus în gât.

Nu mi-am putut salva fratele de demonii care l-au împins să se urce pe motocicletă în noaptea aceea înghețată de iarnă, dar o pot ajuta pe fata asta frumoasă, pe fata asta frumoasă şi curajoasă. Ea se opreşte din plâns, îşi pune palma deasupra inimii mele care bate nebuneşte şi rămâne aşa nici nu ştiu câtă vreme. Într-un târziu, se potoleşte şi se lasă moale în brațele mele.

A adormit.

În brațele mele.

În siguranța brațelor mele.

Ce mare privilegiu, să o țin în brațe pe frumoasa adormită!

O sărut uşor pe păr, o aşez în pat şi o acopăr cu cuvertura. Coada ei şerpuieşte pe pernă; aş vrea s-o despletesc şi să îi las părul liber, dar ea murmură ceva de neînțeles în limba ei, iar eu nu vreau să o trezesc. Mă întreb din nou dacă îi bântui şi eu visele cum le bântuie ea pe ale mele. „Dormi, frumoasa mea”, şoptesc şi sting lumina înainte să ies pe hol.

Îi închid uşa şi, temându-mă că lumina de pe hol ar putea s-o deranjeze, o sting şi intru în dormitorul meu, lăsând uşa întredeschisă.

În caz că are nevoie de mine...

Apăs telecomanda pentru storuri, care coboară peste ferestrele franţuzeşti dinspre mare. Intru în garderobă, mă dezbrac, trag pe mine pantalonii de la pijamaua pe care mi-a adus-o Danny din casa mare şi mă închei la nasturi. La Londra rareori port pijama, dar în Cornwall, cu tot personalul din casă, nu prea am de ales. Las hainele pe jos, pe unde se nimereşte, mă duc în cameră şi mă sui în pat. Sting veioza de pe noptieră şi privesc în beznă.

Mâine va fi o zi mai bună. Mâine o voi avea pe frumoasa Alessia Demachi numai pentru mine. Stau întins în pat întrebându-mă dacă am făcut bine ducând-o departe de tot ceea ce cunoştea ea. E amărâtă, fără prieteni şi complet singură. Ei, dar mă are pe mine, iar eu trebuie să mă port cum se cuvine. „Te-ai înmuiat la bătrâneţe”, bombăn eu, apoi cad într-un somn adânc, lipsit de vise.

Mă trezeşte ţipătul ascuţit al Alessiei.

Capitolul doisprezece

Îmi trebuie câteva secunde ca să mă dezmeticesc. Apoi țipă iar.

Futu-i.

Alessia.

Cobor în grabă din pat, inundat de un val de adrenalină, cu toate simțurile treze. Aprind luminile de pe hol şi năvălesc în camera ei. Alessia stă în vârful patului. Întoarce capul când aude zgomotul şi vede lumina din hol, iar în ochi i se citeşte groaza.

Deschide gura ca să țipe iar.

— Alessia, sunt eu, Maxim.

Din gura ei se revarsă un şuvoi de cuvinte de neînțeles:

— Ndihmë. Errësirë. Shumë errësirë. Shumë errësirë.

Cum?

Mă aşez lângă ea pe pat, iar ea se aruncă pe mine, aproape dărâmându-mă, şi mă cuprinde cu brațele de după gât.

— Hei, o liniştesc blând, după ce îmi recapăt echilibrul.

O îmbrățişez şi îi mângâi părul.

— Errësirë. Shumë errësirë. Shumë errësirë, şopteşte ea în neştire, agățându-se de mine şi tremurând ca un mânz nou-născut.

— Engleză. În engleză, te rog.

— Întunericul, şopteşte ea cu gura înfundată în gâtul meu. Urăsc întunericul, şi aici e aşa de întuneric!

Ah, slavă cerului!

Îmi imaginasem tot soiul de grozăvii şi eram pregătit să mă lupt cu diverşi monştri, aşa că răsuflu uşurat când o aud. Ținând-o în continuare cu un braț pe după umeri, mă aplec şi aprind veioza de pe noptieră.

— E mai bine? o întreb, dar ea nu-şi revine. E-n regulă, e-n regulă, am eu grijă de tine, îi repet de câteva ori.

După câteva minute bune, tremurul încetează şi corpul i se destinde puțin. Se trage îndărăt şi se uită la mine.

— Îmi pare rău, şopteşte.

— Şşştt. Nu-ți face griji. Sunt aici.

Se uită în jos, spre pieptul meu, şi o undă rozalie îi colorează obrajii.

— Mda, de obicei dorm dezbrăcat. Consideră-te norocoasă că mi-am tras ăştia pe mine, glumesc eu.

Gura i se destinde.

— Ştiu, spune, şi îmi aruncă o privire şăgalnică printre genele lungi.

— Ştii?

— Da. Că dormi dezbrăcat.

— M-ai văzut?

— Da.

Zâmbetul ei e complet neaşteptat.

— Ce să zic, nu prea ştiu ce să spun.

Sunt recunoscător că s-a întors din grozăvia pe care a avut-o de înfruntat în beznă, dar tot se mai uită speriată prin cameră.

— Îmi pare rău, spune, n-am vrut să te trezesc. M-am speriat.

— Ai avut un coşmar?

Ea încuviințează:

— Iar când am deschis ochii am dat de... am dat de întunericul ăsta...

Se cutremură.

— Nu mai ştiam dacă sunt trează sau visez.

— Cred că oricine ar fi țipat în locul tău. Aici nu e ca la Londra. În Trevethick nu sunt felinare pe stradă. Aici, întunericul e... negru.

— Da. E ca...

Se opreşte şi se cutremură, îngrozită.

— Cum e? şoptesc eu.

Licărul ghiduş din ochii ei a dispărut, lăsând locul unei expresii hărțuite, chinuite. Întoarce capul şi îşi aținteşte ochii jos, în poală.

O frec uşor pe spate, încercând să o scot din muțenie.

— Povesteşte-mi, insist.

— E ca în... cum se spune... kamion... camion. Ca în camion, zice ea, amintindu-şi brusc.

Rămân cu gura căscată:

— În camion?

— Da. Aşa am ajuns în Anglia. Era din metal. Ca o cutie. Şi întuneric. Şi frig. Şi mirosul...

Vorbeşte în şoaptă, abia o aud.

— Drace, înjur în barbă, şi o strâng iar în brațe.

De astă dată pare ceva mai reținută la îmbrățişarea mea, probabil pentru că nu am cămaşă, dar n-am de gând să o las să înfrunte singură coşmarurile astea groaznice. Cu o mişcare rapidă, mă ridic, ținând-o lipită de pieptul meu.

Ea tresare, surprinsă.

— Cred că ar trebui să dormi cu mine.

Şi, fără să aştept un răspuns, o duc în brațe în camera mea, aprind luminile şi o las jos lângă uşa garderobei. Înăuntru găsesc bluza de pijama şi i-o întind. Arăt spre baie:

— Du-te şi schimbă-te. Nu poți să dormi confortabil în blugi şi cu puloverul ăsta de elev.

Zâmbesc şi arăt spre puloverul ei verde.

Ea se face albă la față.

Rahat. Cred că am sărit calul.

Şi imediat mă simt jenat:

— Asta, desigur, dacă nu preferi să dormi singură.

— Nu am dormit niciodată cu un bărbat, şopteşte ea.

Ah.

— Nu mă ating de tine. E vorba numai despre somn, iar data viitoare când ai să țipi, am să fiu aici, lângă tine.

Sigur, nu m-aş da în lături s-o fac să țipe, dar cu totul altfel.

Alessia ezită, se uită când la mine, când la pat, apoi strânge gura într-un fel pe care-l interpretez drept hotărât:

— Vreau să dorm aici, cu tine, şopteşte ea şi se îndreaptă spre toaletă, fără să închidă uşa după ea până nu se asigură că lumina e aprinsă.

Uşurat, mă uit pierdut la uşa închisă a băii.

Până la 23 de ani nu a mai dormit niciodată cu un bărbat?

N-o să mă gândesc la asta acum. E trecut de trei dimineața şi sunt frânt de oboseală.

Alessia se uită în oglindă, la fața ei palidă. Ochi mari, cu cearcăne adânci, îi întorc privirea. Trage aer în piept, încercând să alunge ultimele rămăşite ale coşmarului: era iar în container, dar de data asta fără celelalte fete.

Era singură.

În întuneric.

În frig.

Cu mirosul acela.

Se înfioară şi începe să se dezbrace. Uitase unde se află până nu a apărut el.

Domnul Maxim. Salvând-o din nou.

Propriul ei Skanderbeg... eroul național al Albaniei.

Şi-a făcut obiceiul s-o salveze.

Şi o să doarmă cu el.

O să-i alunge coşmarurile.

Dacă ar afla tatăl ei, ar omorî-o. Iar mama... Alessia o vede aievea pe mama leşinând la vestea că Alessia doarme cu un bărbat. Un bărbat care nu îi este soț.

Nu te gândi la Baba şi la mama.

Draga, preaiubita ei mamă a trimis-o în Anglia crezând că aşa o salvează.

S-a înşelat. Ah, ce s-a mai înşelat.

Of, mamă.

Deocamdată e în siguranță aici, cu domnul Maxim. Își trage pe ea bluza de pijama, care îi e mult prea mare. Își desface coada, își scutură părul, apoi încearcă să îl pieptene cu degetele, dar renunță. Își adună hainele, le ia pe braț și deschide ușa.

Dormitorul domnului Maxim e mai mare și mai aerisit decât celălalt. E tot alburiu, dar aici mobilierul e din lemn lăcuit, asortat cu patul impunător care domină încăperea. El stă în picioare în cealaltă parte a patului, și ochii lui se fac tot mai mari pe măsură ce o cercetează:

— Aici erai, zice cu o voce răgușită. Mă întrebam dacă e cazul să trimit pe cineva să te caute.

Privirea ei se mută de la ochii lui verzi la tatuajul de pe braț. Înainte nu zărise decât o parte din el, dar acum, chiar și din cealaltă parte a camerei, poate vedea tot desenul.

Un vultur cu două capete.

Albania.

— *Ce-i? întreabă el.*

Îi urmărește privirea și se uită în jos, la tatuaj:

— Ah, asta. O nebunie din tinerețe.

Pare uşor jenat şi se încruntă, destul de nedumerit de interesul ei. Alessia nu-şi poate lua ochii de la desen şi vine spre el. El ridică brațul, să poată vedea mai bine.

Pe bicepsul lui e un scut negru, pe care se conturează imaginea unui vultur de culoarea fildeşului, care are două capete şi pluteşte deasupra a cinci cercuri galbene, înscrise într-un V răsturnat. Alessia îşi lasă hainele pe taburetul de la picioarele patului şi ridică mâna ca să atingă tatuajul, cerându-i din ochi permisiunea lui Maxim.

Îmi țin respirația cât ea urmează conturul tatuajului, degetul ei lunecând pe pielea mea, atingerea ei uşoară reverberându-mi în tot trupul, în vintre. Abia îmi rețin un geamăt.

— Ăsta e simbolul țării mele, şopteşte ea. Vulturul cu două capete e pe steagul Albaniei.

Ce şanse erau?

Scrâşnesc din dinți. Nu ştiu cât mai pot îndura atingerea ei fără să-i răspund la fel.

— Dar fără cercurile astea galbene, adaugă ea.

— Se numesc bezanți, spun cu glas foarte răguşit.

— Bezant.

— Da. Reprezintă o monedă.

— Şi în albaneză avem acelaşi cuvânt. De ce ai tatuajul ăsta? Ce înseamnă?

Ridică spre mine nişte ochi ispititori.

Ce pot să spun?

E emblema de pe blazonul familiei mele.

Nu vreau să-i explic heraldica şi arborele genealogic al familiei mele la trei dimineața. Şi adevărul e că mi-am făcut tatuajul ca s-o enervez pe maică-mea. Ea nu suporta tatuajele... dar blazonul familiei? Ce-ar mai fi putut spune?

— Cum am spus, o nebunie din tinerețe.

Îmi mut privirea de la ochii ei spre buze. Înghit în sec:

— E prea târziu ca să vorbim despre asta. Hai la culcare.

Dau la o parte plapuma şi fac câțiva paşi în lateral, ca să poată urca. Alessia se supune, dezvelindu-şi picioarele lungi

şi zvelte pe sub bluza de pijama mult, mult prea mare pentru ea.

Asta e tortură curată.

— Ce înseamnă cuvântul ăsta, „nebunie”? întreabă ea când ocolesc patul ca să urc pe partea mea.

S-a ridicat în cot, iar părul ei negru fabulos coboară într-o cascadă de bucle pe umeri, depăşeşte conturul sânilor şi se revarsă pe cearceafuri. Arată fantastic, iar eu va trebui să îmi țin mâinile departe de ea.

— În cazul ăsta, „nebunie” înseamnă „acțiune prostească”, îi spun urcând şi eu în pat.

Cât pe ce să pufnesc la ironia definiției mele.

Dacă să dormi lângă fata asta frumoasă nu e o nebunie, atunci nu ştiu ce altceva ar putea fi.

— Nebunie, şopteşte ea, lăsându-şi capul pe pernă.

Reglez veioza de lângă pat în aşa fel încât să lumineze puțin în întuneric, dar nu o sting de tot, gândindu-mă că s-ar putea trezi din nou.

— Da. Nebunie.

Mă întind şi închid ochii.

— Noapte bună.

— Noapte bună, şopteşte ea cu o voce dulce şi blândă. Şi mulțumesc.

Gem. O să fie o tortură. Mă întorc pe-o parte, cât mai departe de ea, şi încep să număr oi.

Sunt întins pe gazonul de lângă zidul înalt de piatră care înconjoară grădina bucătăriei de la conacul Tresyllian.

Soarele verii îmi încălzeşte pielea.

Mă inundă mireasma de lavandă dinspre gazon şi parfumul dulce de trandafiri care vine de dincolo de zid.

E cald.

Sunt fericit.

Sunt acasă.

Îmi atrage atenția râsul unei fete.

Întorc capul, captivat de acel sunet, dar sunt orbit de soare şi nu-i zăresc decât silueta. Părul ei lung, negru ca pana corbului, e răvăşit de adierea vântului şi e înfăşurată într-un fel de halat albastru, translucid. Fâlfâie în jurul siluetei ei subțiri, fragile.

Alessia.

Mireasma florilor e mai puternică, şi închid ochii ca să inhalez parfumul lor dulce, îmbătător.

Când îi deschid, a dispărut.

Mă trezesc brusc. Lumina zorilor se prelinge în cameră printre lamele storurilor. Alessia a trecut în partea mea de pat şi s-a adăpostit sub brațul meu, iar mâna ei strânsă în pumn se odihneşte pe abdomenul meu. Doarme cu capul pe pieptul meu. Piciorul i s-a strecurat între picioarele mele.

E cățărată pe mine.

Şi doarme adânc.

Şi penisul meu s-a trezit de tot şi e tare ca piatra.

— Dumnezeule, şoptesc eu, şi-mi frec nasul de părul ei.

Lavandă şi trandafiri.

Îmbătător.

Inima începe să-mi bată tot mai tare pe măsură ce încerc să fac o listă mentală a tuturor posibilităților pe care le aduce acest scenariu: Alessia în brațele mele. Pregătită. Aşteptând. E atât de tentantă, de aproape... prea aproape. Dacă mă întorc, ea ar fi pe spate şi m-aş putea afunda în sfârşit în ea. Mă holbez la tavan, rugându-mă să mă pot controla. Ştiu că, dacă mă mişc, se va trezi, aşa că mă mai torturez nițel şi mai rămân neclintit, bucurându-mă de dulcele, atât de dulcele chin de a o avea întinsă toată peste mine. Îi prind între degete o şuviță de păr şi sunt surprins cât de moale şi mătăsoasă este. Se foieşte, desface pumnul şi degetele i se răsfiră pe abdomenul meu, gâdilindu-mi linia de unde începe părul pubian.

Futu-i!

Sunt atât de erect, încât nu vreau decât să-i prind mâna şi să i-o încleştez în jurul mădularului meu. Probabil aş exploda.

— Mmm, murmură ea.

Flutură din pleoape, deschide ochii şi se uită visătoare în sus, la mine.

— Bună dimineața, Alessia.

Mi s-a tăiat respirația.

Ea tresare şi se grăbeşte să se îndepărteze.

— Mi-a plăcut vizita ta în partea mea de pat, o tachinez eu.

Îşi trage plapuma până la bărbie, se roşeşte la față şi zâmbeşte timid.

— Bună dimineața.

— Ai dormit bine? o întreb întorcându-mă pe-o parte, ca să o pot vedea.

— Da. Mulțumesc.

— Ți-e foame?

Mie ştiu că-mi este, dar nu de mâncare.

Ea încuviințează.

— Asta înseamnă da?

Se încruntă.

— Ieri, în maşină, mi-ai spus că în Albania e pe dos.

— Ți-ai adus aminte! pare încântată şi surprinsă.

— Îmi aduc aminte tot ce zici tu.

Vreau să-i spun că arată minunat în dimineața asta. Dar mă abțin. Mă port frumos.

— Îmi place să dorm cu tine, zice ea, zăpăcindu-mă.

— Ei, asta înseamnă că nu sunt eu singurul.

— Nu am visat urât.

— Bravo. Nici eu.

Râde, iar eu încerc să îmi amintesc ce vis m-a trezit. Tot ce ştiu e că era şi ea prezentă. Ca de obicei.

— Te-am visat pe tine.

— Pe mine?

— Da.

— Eşti sigur că nu a fost un coşmar? glumeşte ea.

Râd.

— Destul de sigur.

Zâmbeşte. Are un zâmbet fermecător. Dinți albi, perfecți. Buze roz întredeschise într-o posibilă invitație.

— Eşti foarte atrăgătoare.

Cuvintele mi-au ieşit singure din gură, într-un moment de neatenție. Ochii ei căprui se măresc şi mă fascinează.

— Atrăgătoare? întreabă ea, cu vocea sugrumată.

— Da.

Ne uităm unul la altul într-o tăcere grea.

— Nu ştiu ce să fac, şopteşte.

Închid ochii şi înghit în sec, iar în minte îmi revin cuvintele ei de azi-noapte.

Nu am dormit niciodată cu un bărbat.

— Eşti virgină? şoptesc, şi deschid ochii ca să-i cercetez chipul.

Ea roşeşte:

— Da.

Această afirmaţie simplă e ca un duş rece pentru libidoul meu. M-am culcat cu o singură virgină, şi aceea era Caroline. Şi pentru mine era tot prima oară şi a fost un dezastru total, care a fost cât pe ce să ne zboare din şcoală pe amândoi. După aceea, tata m-a dus la un bordel de fiţe din Bloomsbury.

Maxim dragă, dacă ai de gând să începi să regulezi fete, ai face bine să înveţi cum se face.

Aveam 15 ani, iar Caroline şi-a văzut de viaţă...

Până la moartea lui Kit.

Fir-ar să fie.

Alessia e virgină la 23 de ani? Sigur că da. La ce mă aşteptam? E diferită de toate femeile pe care le cunosc. Şi se

uită la mine cu ochii ăia mari, plini de aşteptări. Mă întreb din nou dacă nu a fost o nebunie s-o aduc aici.

Alessia se încruntă şi pe chipul ei se citeşte îngrijorarea.

Rahat.

Mă aplec şi îi ating buza plină de jos cu degetul mare. Ea respiră precipitat.

— Te doresc, Alessia. Foarte mult. Dar vreau să mă doreşti şi tu. Cred că ar trebui să ne cunoaştem mai bine înainte să mergem mai departe.

Gata. A fost un răspuns cât se poate de matur. Nu-i aşa?

— Bine, şopteşte ea, dar pare nesigură, poate chiar puțin dezamăgită.

Ce vrea de la mine?

Ştiu că trebuie să mă distanțez puțin de ea ca să judec lucrurile cum trebuie. Aici, în pat, prezența ei mă distrage, e o ispită cu buze moi şi pline, o ispită frumoasă. Mă ridic şi îi cuprind fața în palme:

— Hai să ne bucurăm de vacanța asta, şoptesc eu, o sărut şi mă dau jos din pat.

Nu e momentul acum.

Nu e corect față de ea.

Şi nu e corect nici față de mine.

— Pleci? întreabă Alessia, care se ridică în pat.

Părul îi încadrează ca un văl silueta delicată. Ochii i se rotunjesc de îngrijorare; e cât se poate de sexy în bluza mea de pijama, şi asta fără să facă niciun efort.

— Mă duc să fac un duş, apoi am să pregătesc micul dejun.

— Ştii să găteşti?

Râd când o văd aşa mirată.

— Da. Mă rog, pot să pregătesc o omletă cu bacon.

Fir-ar să fie.

Alt auto-abuz sub duş.

Apa îmi şiroieşte pe trup şi, sprijinindu-mă cu o mână de dalele de marmură, ejaculez repede gândindu-mă la mâna ei pe abdomenul meu, la mâna ei în jurul mădularului meu.

Virgină.

Mă încrunt. De ce fac atâta caz de asta? Măcar nu a fost siluită de nemernicii ăia. Furia clocoteşte iar în mine când mă gândesc la bărbații care o vânează. E în siguranță aici, în Cornwall. Şi asta înseamnă ceva.

Poate e religioasă. Doar a spus că bunica ei a fost misionară şi are o cruciuliță de aur la gât. Sau poate sexul premarital e tabu în Albania. N-am idee. Mă spăl pe cap şi pe trup cu săpunurile pe care mi le-a lăsat Danny.

Nu la asta m-am gândit când am adus-o aici. Lipsa ei de experiență e o problemă. Mie îmi plac femeile aventuroase din punct de vedere sexual, care ştiu ce fac, ştiu ce vor şi îşi cunosc limitele. Să dezvirginezi o fată e o mare responsabilitate. Îmi frec părul cu prosopul.

E o treabă grea, dar cineva tot trebuie să o facă.

De ce n-aş fi eu ăla?

Mă încrunt la mitocanul din oglindă.

Maturizează-te, amice.

Poate ea vrea o relație pe termen lung.

Eu am avut două relații, dar niciuna mai lungă de opt luni, adică nu foarte mult. Charlotte era o mică arivistă şi s-a dus după un baronet din Essex. Arabella era prea dependentă de droguri după gustul meu. Vreau să zic, cui nu-i place o liniuță din când în când, dar în fiecare zi? Nicio şansă. Cred că e din nou la dezintoxicare.

O relație cu Alessia. Ce ar implica asta?

E clar, am început să bat câmpii. Îmi înfăşor prosopul în jurul taliei şi mă întorc în dormitor. Alessia, nicăieri.

Futu-i. Inima mi-o ia din loc.

A fugit? Iar?

Bat la uşa camerei ei. Niciun răspuns. Intru şi răsuflu uşurat când aud zgomotul duşului.

Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te.

O las şi mă duc să mă îmbrac.

Alessia nu crede că o să mai iasă vreodată de sub duşul ăsta. Acasă, în Kukës, baia are un duş rudimentar şi podeaua trebuia ştearsă după fiecare folosire. La Magda, duşul era deasupra căzii. Dar duşul ăsta are un spaţiu împrejmuit, iar apa fierbinte curge în valuri din cel mai mare cap de duş pe care l-a văzut vreodată, mai mare chiar decât acela din apartamentul domnului Maxim. E o binecuvântare şi nu seamănă cu niciuna dintre experienţele ei de până acum. Se spală pe cap şi se rade grijulie pe corp cu lama pe care i-a dat-o Magda.

Se freacă pe tot trupul cu gelul de duş pe care l-a adus de acasă. Mâinile săpunite alunecă pe sâni şi Alessia închide ochii.

Te doresc, Alessia. Foarte mult.

O doreşte.

Mâna îi alunecă mai jos.

Îşi imaginează că mâna lui se plimbă acum pe trupul ei. Atingând-o. Intim.

Îl doreşte şi ea.

Îşi aminteşte cum s-a trezit în braţele lui, senzaţia de căldură şi putere a trupului lui lipit de pielea ei. Amintirea îi înfierbântă vintrele, iar mâna începe să i se mişte. Mai

repede. Mai repede, tot mai repede. Se sprijină de faianța caldă. Ridică fruntea. Buzele i se întredeschid când gâfâie.

Maxim.

Maxim.

Ah.

Muşchii i se încordează şi are orgasm.

Îşi recapătă răsuflarea şi deschide ochii.

Asta vrea... nu-i aşa?

Poate avea încredere în el?

Da.

Nu a făcut nimic ca să ştirbească încrederea pe care i-a acordat-o. Seara trecută a salvat-o de coşmaruri, a fost bun şi blând cu ea. A lăsat-o să doarmă cu el ca s-o ferească de visele întunecate.

Se simte în siguranță cu el.

Nu s-a mai simțit în siguranță de multă vreme. E un sentiment nou, deşi ştie prea bine că Dante şi Ylli sunt afară, pe undeva, căutând-o în continuare.

Nu. Nu te gândi la ei.

Îşi doreşte să fi ştiut mai multe despre bărbați. În Kukës, bărbații şi femeile nu interacționează ca aici, în Anglia. Acasă, bărbații stau cu bărbații, iar femeile, cu femeile. Aşa a fost mereu. Cum nu avea frați şi a fost ținută departe de verii ei în toate contextele sociale, experiența ei se limita la cei câțiva studenți de sex masculin pe care i-a cunoscut la universitate şi, desigur, la tatăl ei.

Îşi trece mâinile prin păr.

Domnul Maxim nu seamănă cu niciun bărbat pe care l-a cunoscut.

Cu apa şiroindu-i pe față, ia decizia să lase deoparte toate problemele. Astăzi, cum a zis Maxim, e vacanță. O premieră pentru ea.

Înfăşoară un prosop în jurul capului, trage pe ea un halat de baie şi se duce în dormitor. De la parter se aud nişte bubuituri puternice. Ascultă. Muzica aceea nu se potriveşte deloc cu ceea ce îşi imagina ea despre el. Compozițiile lui sugerează un bărbat mult mai liniştit, mai introspectiv decât cel care ascultă muzica asta explozivă care umple toată casa.

Îşi aşază hainele pe pat. Toate, cu excepţia blugilor şi a sutienului, sunt căpătate de la Magda şi de la Michal. Se încruntă, dorindu-şi să fi avut ceva mai atrăgător de îmbrăcat. Trage pe ea un tricou alburiu, cu mânecă lungă, şi-l lasă scos din blugi. E cam lălâu, dar va trebui să se împace cu situaţia; oricum nu are altul mai bun.

Îşi usucă părul în prosop, se piaptănă, îl lasă despletit şi o ia pe scări spre parter. Prin geamul de sticlă care înconjoară casa scărilor, se uită la Maxim în bucătărie. Stă în dreptul cuptorului, îmbrăcat cu un pulover gri-deschis şi blugii negri rupţi şi are un şervet de bucătărie aruncat pe umăr. Prăjeşte bacon – mirosul e înnebunitor – şi se mişcă în ritmul muzicii de dans care vibrează în încăpere. Alessia nu se poate abţine şi zâmbeşte. Până acum, n-a găsit niciodată în apartamentul lui vreo dovadă a talentelor lui culinare.

Acolo de unde vine ea, bărbaţii nu gătesc.

Nici nu dansează când gătesc.

Unduirea umerilor lui largi, rotirea şoldurilor înguste şi piciorul lui gol bătând ritmul sunt hipnotizante. Simte o gâdilitură plăcută în vintre. Maxim îşi trece mâna prin părul umed şi întoarce baconul, iar ei îi lasă gura apă.

Mmm... mirosul.

Mmm... imaginea lui.

El se întoarce brusc şi se luminează la faţă când o vede pe scări. Îşi zâmbesc unul altuia cu gura până la urechi.

— Un ou sau două? strigă el ca să acopere muzica.

— Unul, răspunde ea, coborând în încăperea uriaşă.

Se întoarce şi tresare când aruncă o privire spre peretele de sticlă.

Marea!

— Deti! Deti! Marea! strigă ea şi fuge la uşile de sticlă care dau spre balcon.

Dau aragazul mai încet şi mă grăbesc spre uşile balconului, unde Alessia sare de pe un picior pe altul, arzând de nerăbdare.

— Putem merge jos, să vedem marea?

Ochii îi scânteiază de încântare şi sare de colo colo, ca un copil.

— Sigur că da. Uite.

Deschid uşa balconului ca să poată ieşi afară. Un val de aer îngheţat ne ia pe amândoi prin surprindere. E ger de-a dreptul, dar ea iese fără să-i pese de părul ud sau de picioarele goale sau de tricoul subţire.

Femeia asta n-are nimic ca lumea de îmbrăcat?

Iau un pled cenuşiu care e atârnat pe spătarul canapelei şi ies după ea. Îi pun pătura pe umeri, ţinând-o îmbrăţişată în timp ce ea admiră priveliştea. Faţa îi străluceşte de uluire.

Ascunzătoarea şi celelalte trei case de vacanţă ale noastre sunt construite pe un promontoriu stâncos. Cărarea şerpuită care pleacă din fundul grădinii duce până pe plajă. E o zi senină, luminoasă. Soarele străluceşte, dar vântul bate cu putere, aşa că e destul de frig. Marea e de un albastru îngheţat, stropit cu spumă albă, şi se aude vuietul valurilor care se zdrobesc de stânci pe ambele laturi ale golfului. Aerul e proaspăt şi sărat. Alessia se întoarce spre mine, cu o expresie de uluire totală.

— Hai, vino să mâncăm.

Sunt conştient că micul dejun ne aşteaptă pe aragaz.

— O să răceşti dacă mai stai aşa. Mergem pe plajă după ce mâncăm.

Ne întoarcem în casă şi închid uşa:

— Nu mai am de făcut decât ouăle, strig eu ca să acopăr muzica.

— Lasă-mă să te ajut, strigă şi Alessia, urmându-mă în bucătărie înfofolită în pătură.

Dau mai încet volumul liniei audio cu ajutorul aplicației de pe telefon.

— Mai bine aşa.

— Interesantă muzică, spune Alessia, dar ceva din tonul ei mă face să cred că poate nu e chiar stilul ei.

— E house coreean. Folosesc câteva melodii când o fac pe DJ-ul.

Scot ouăle din frigider:

— Două ouă?

— Nu, unul.

— Eşti sigură?

— Da.

— Bine. Numai unul. Eu îmi fac două. Poți face nişte pâine prăjită, dacă vrei. Pâinea e în frigider, prăjitorul e acolo.

Ne vedem amândoi de treabă în bucătărie şi mă pot uita în voie la ea. Cu degete lungi, agile, scoate pâinea din prăjitor şi unge fiecare felie cu unt.

— Gata.

Iau două farfurii din sertarul încălzit şi le pun pe bufet, pregătite pentru pâinea prăjită.

Ea zâmbeşte în timp ce eu pun pe farfurii restul de mâncare.

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu sunt mort de foame.

Las tigaia în chiuvetă, iau ambele farfurii şi o conduc spre masă, unde am pregătit două tacâmuri.

Alessia pare impresionată.

De ce toate astea mă fac să simt că în sfârşit am realizat şi eu ceva?

— Stai aici. Aşa, te poți bucura şi de privelişte.

— Cum a fost? întreabă Maxim.

Sunt aşezaţi la masa mare din living; Alessia stă în capul mesei, un loc pe care nu l-a mai ocupat niciodată, şi se bucură de privelişte, de peisajul marin.

— Delicioasă. Eşti un bărbat cu multe talente.

— Habar n-ai tu, răspunde el sec, cu o voce puţin răguşită.

Şi, nu ştie de ce, tonul lui şi felul în care o priveşte îi taie răsuflarea.

— Mai vrei să mergem la plimbare?

— Da.

— Bine.

Îşi ia telefonul şi formează un număr. Alessia se întreabă pe cine sună.

— Danny, spune el. Nu. Suntem bine. Poţi să aduci un uscător de păr... Cum? Sunt aici? Bine. Atunci am nevoie de o pereche de cizme de cauciuc sau ghete de plimbare...

Se uită direct la Alessia.

— Ce mărime? o întreabă.

Ea habar n-are despre ce vorbeşte.

— La pantofi, o lămureşte el.

— Treizeci şi opt.

— Păi... mărimea cinci, şi nişte şosete, dacă ai. Da. Pentru o femeie... Nu contează. Şi o haină călduroasă. Subțire. Mică. Cât se poate de repede.

Ascultă câteva clipe.

— Perfect, spune el şi închide.

— Am haină.

— Nu-ți ține suficient de cald. Şi nu ştiu care-i treaba cu şosetele în Albania, dar aici e frig rău.

Alessia roşeşte. Are numai două perechi de şosete, nu-şi permite mai multe, şi nici Magdei nu-i putuse cere, căci şi aşa femeia a făcut destule pentru ea.

Dante şi Ylli i-au confiscat bagajul, iar când a ajuns în Brentford, Magda a ars majoritatea hainelor de pe ea. Nu mai puteau fi purtate.

— Cine e Danny?

— Locuieşte în apropiere, zice Maxim, îndreptându-şi atenția spre farfuriile goale şi ridicându-se să strângă masa.

— Lasă-mă pe mine, sare ea, şocată că s-a apucat el să strângă. Le spăl eu.

Îi ia farfuriile din mână şi le pune în chiuvetă.

— Nu. Mă ocup eu. Ar trebui să fie un uscător de păr în comoda din garderoba din dormitorul tău. Du-te şi usucă-ți părul.

— Dar...

Doar n-are de gând să le spele! Niciun bărbat nu face aşa ceva!

— Niciun dar! Mă ocup eu. Tu ai făcut curat după mine de destule ori.

— Dar asta-i treaba mea.

— Astăzi nu e. Eşti oaspetele meu. Hai, du-te.

Tonul lui e sever. Tăios. Un fior de teamă îi străbate şira spinării.

— Te rog, adaugă el.

— Bine, şopteşte ea şi se grăbeşte să iasă din bucătărie, nedumerită şi întrebându-se dacă e supărat pe ea.

Te rog, nu te supăra.

— Alessia, o strigă el.

Ea se opreşte la baza scărilor şi îşi studiază picioarele goale.

— Eşti bine?

Ea încuviințează şi dispare sus, pe scări.

Ce mama naibii?

Ce am spus? Mă uit la silueta care se îndepărtează, observând că evită în mod deliberat să se uite la mine.

Rahat.

Am supărat-o, dar nu ştiu de ce sau cum. Sunt tentat să mă duc după ea, dar renunţ şi încep să umplu maşina de spălat vase şi să strâng.

Douăzeci de minute mai târziu, chiar când pun tigaia la loc, sună interfonul.

Danny.

Mă uit în sus, pe scări, sperând că va apărea şi Alessia, dar nu, nu coboară. Apăs butonul de acces ca să poată intra Danny şi opresc muzica, ştiind că nu va fi pe placul ei.

Uscătorul de păr îi bâzâie în urechi în timp ce îşi perie părul iar şi iar sub jetul de aer cald. Cu fiecare mişcare, inima i se mai potoleşte puţin.

A vorbit ca tatăl ei.

Iar ea a reacţionat cum reacţiona de fiecare dată în faţa tatei, adică dispărând din calea lui. Baba nu le-a iertat niciodată pe ea şi pe mama ei că singurul lui copil e fată. Adevărul e că biata mama a avut mereu de îndurat greul furiei lui.

Dar domnul Maxim nu seamănă nici pe departe cu tata.

Deloc.

Termină de uscat părul. Ştie că singura cale de a-şi regăsi echilibrul şi de a uita de familia ei măcar pentru câteva ceasuri e să cânte la pian. Muzica e evadarea ei. Singura ei evadare.

Când coboară, domnul Maxim nu-i acolo. Se întreabă unde o fi, dar degetele ei sunt nerăbdătoare să cânte. Se aşază la micul pian alb, deschide capacul şi, fără niciun preambul, îşi canalizează furia în Preludiul în Do minor al lui Bach. Muzica umple camera de tonuri strălucitoare de portocaliu şi roşu, alungând orice gând despre tatăl ei şi eliberând-o.

Când deschide ochii, Maxim e acolo, privind-o.

— A fost incredibil, şopteşte el.

— Mulțumesc, răspunde.

El se apropie, o mângâie uşor pe obraz cu dosul degetelor, apoi îi ridică bărbia, iar ea se pierde în privirea lui magnetică. Ochii lui au cea mai spectaculoasă culoare cu putință. De aproape, irisul lui e de un verde mai întunecat pe margine, ca brazii din Kukës, iar către mijloc, spre pupilă, verdele e tot mai deschis, ca feriga de primăvară.

Când se apleacă, îşi imaginează că o s-o sărute. Dar nu o face.

— Nu ştiu ce am făcut de te-am supărat, şopteşte el.

Ea îi pune un deget pe buze, rugându-l să tacă.

— Nu ai făcut nimic greşit, şopteşte.

Buzele lui se strâng într-un sărut pe vârful degetelor ei, iar ea îşi trage mâna.

— Dacă am făcut ceva, orice, îmi cer scuze. Acum, ia spune, mai vrei să mergem la o plimbare pe plajă?

Îi aruncă un zâmbet larg.

— OK. Dar mai întâi trebuie să te îmbraci gros.

Alessia e nerăbdătoare. Practic mă trage după ea pe cărarea pietruită. La capătul ei, ieşim direct pe plajă şi nu se mai poate abține. Îmi lasă mâna şi fuge spre marea furioasă. Căciula îi zboară din cap şi părul îi flutură în bătaia vântului.

— Marea, marea! strigă ea, şi se învârte cu mâinile-n aer.

Supărarea de adineauri e dată uitării şi zâmbeşte larg, cu toată fața luminată. Păşesc pe nisipul zgrunțuros şi recuperez căciula de lână.

— Marea! strigă ea tare, acoperind vuietul valurilor, şi gesticulează sălbatic, rotind brațele ca o moară de vânt smintită şi întâmpinând fiecare val care se sparge de țărm.

E imposibil să nu zâmbeşti. Entuziasmul ei nestăpânit pentru această premieră din viața ei e mult prea înduioşător şi atrăgător. Râd când o văd cum țipă şi sare îndărăt, încercând să se ferească de valurile care ajung pe țărm. Arată ridicol cu cizmele alea prea mari şi cu haina mult prea largă. E îmbujorată la față, are nasul roşu şi pur şi simplu toată făptura ei îți taie răsuflarea. Mi se strânge inima.

Fuge spre mine cu un abandon copilăresc şi mă prinde de mână.

— Marea! țipă încă o dată şi mă trage spre valurile care se zdrobesc.

Iar eu mă duc de bunăvoie, lăsându-mă cu totul în voia bucuriei ei.

Capitolul treisprezece

Se plimbă ținându-se de mână pe drumul care merge de-a lungul țărmului şi se opresc la o ruină străveche.

— Ce-i aici? întreabă Alessia.

— O mină de cositor părăsită.

Alessia şi Maxim se sprijină de coşul năruit, uitându-se în zare la marea agitată, presărată cu spuma albă a valurilor. Vântul rece şuieră între ei.

— E tare frumos aici, spune ea. E sălbatic. Îmi aminteşte de cum era acasă.

Numai că aici sunt mai fericită. Mă simt... în siguranță.

Şi asta pentru că sunt cu domnul Maxim.

— Şi mie îmi place locul ăsta. Aici am crescut.

— În casa în care stăm?

El îşi fereşte privirea.

— Nu. Fratele meu a construit-o destul de recent.

Colțurile gurii lui Maxim se lasă în jos şi el pare pierdut.

— Ai un frate?

— Am avut, şopteşte el. A murit.

Îşi îndeasă mâinile adânc în buzunare şi se uită pierdut la mare, cu chipul posomorât, parcă cioplit în piatră.

— Îmi pare rău, şopteşte ea.

După expresia lui îndurerată şi expresia rătăcită, bănuieşte că moartea fratelui lui e un eveniment recent.

Alessia se apropie de el şi îi pune mâna pe braț.

— Ți-e dor de el, şopteşte.

— Da, murmură Maxim, întorcându-se către ea. Mi-e dor. L-am iubit.

E surprinsă de sinceritatea lui.

— Mai ai şi alte rude?

— O soră. Maryanne.

Un zâmbet tandru, fugar, îi luminează fața.

— Şi mai e şi mama, adaugă el, dar tonul lui devine rece.

— Tatăl tău?

— Tata a murit când aveam 16 ani.

— Ah. Îmi pare rău. Mama şi sora ta locuiesc aici?

— Pe vremuri. Mai vin în vizită din când în când, spune el. Maryanne lucrează şi locuieşte în Londra. E doctor.

Şi zâmbeşte plin de mândrie.

— Uau.

Alessia e impresionată.

— Şi mama ta?

— Stă mai mult la New York.

Răspunsul lui e tăios. N-are chef să vorbească despre mama lui.

Cum nici ea nu vrea să vorbească despre tatăl ei.

— Şi lângă Kukës sunt mine, spune ea ca să schimbe subiectul şi se uită în sus, la coşul din piatră cenuşie. Un coş exact ca ăsta e pe drumul spre Kosovo.

— Serios?

— Da.

— Şi ce extrag?

— Krom. Nu ştiu cuvântul.

— Crom?

Ea ridică din umeri:

— Nu ştiu cum se zice în engleză.

— Cred că mai bine aş investi într-un dicţionar englez-albanez, mormăie Maxim. Hai, vino, să mergem în sat. Putem să mâncăm acolo de prânz.

— Sat?

În toată plimbarea lor Alessia nu a văzut niciun semn de viață.

— Trevethick. E un sat mic, imediat după deal.

Alessia i se alătură și încearcă să țină pasul cu el.

— Fotografiile din apartamentul tău sunt făcute aici? îl întreabă.

— Peisajele? Da, da, așa e.

Maxim face ochii mari:

— Ai simț de observație, adaugă și, judecând după sprâncenele lui ridicate, își dă seama că e impresionat.

Îi zâmbește cu timiditate, iar el o prinde de mâna înmănușată.

De pe cărare, ies într-un drumeag prea îngust ca să aibă loc de trotuare. Gardurile vii de pe ambele părți sunt înalte, dar sunt tunse pe partea dinspre drum. Rugii și tufișurile desfrunzite sunt îngrijite și atent toaletate, iar din loc în loc se zărește și câte un petic de zăpadă. Coboară dealul și, după o curbă, le apare dinainte satul Trevethick, aflat la poalele colinei. Casele din piatră văruite nu seamănă cu nimic din ceea ce a văzut Alessia până acum. Par mici și

vechi, dar cât se poate de încântătoare. Locul e pitoresc şi imaculat, fără nicio urmă de gunoi pe nicăieri. Acolo de unde vine ea străzile sunt pline de mizerie şi moloz şi cele mai multe clădiri sunt făcute din beton.

Pe malul mării, se întind două cheiuri pietruite care înconjoară portul, unde sunt ancorate trei vase mari de pescuit. În jurul țărmului sunt câteva magazine: nişte buticuri, o alimentară, o galerie micuță de artă, dar şi două puburi. Unul se numeşte Waterfront Hole, iar celălalt, The Two-Headed Eagle. Afară atârnă un panou cu un blazon pe care Alessia îl recunoaşte.

— Uite! zice ea arătând spre panou. Tatuajul tău!

Maxim îi face cu ochiul.

— Ți-e foame?

— Da, răspunde ea. A fost o plimbare lungă.

— Bună ziua, milord.

Un bărbat în vârstă cu fular negru, un impermeabil verde şi şapcă pe cap iese din The Two-Headed Eagle. E urmat de un câine vesel de o rasă incertă, îmbrăcat cu o hăinuță roşie pe spatele căreia e scris cu auriu BORIS.

— Părinte Trewin, răspunde Maxim şi îi strânge mâna.

— Cum te descurci, tinere? întreabă el, bătându-l pe Maxim pe umăr.

— Bine, mulțumesc.

— Mă bucur. Şi cine este domnişoara asta drăguță?

— Părintele Trewin, vicarul nostru. Părinte, dați-mi voie să v-o prezint pe Alessia Demachi, o... prietenă venită din străinătate.

— Bună ziua, draga mea.

Trewin îi întinde mâna.

— Bună ziua, răspunde ea, surprinsă şi încântată că i s-a adresat direct.

— Şi cum ți se pare în Cornwall?

— E minunat.

Trewin îi aruncă un zâmbet binevoitor şi se întoarce spre Maxim:

— Presupun că nu e cazul să-mi fac prea mari speranțe că o să te văd la slujba de mâine?

— Mai vedem, părinte, mai vedem.

— Conducem prin exemplul personal, fiule, nu uita.

— Ştiu, ştiu, spune Maxim, părând resemnat.

— Frumoasă zi! exclamă părintele Trewin, schimbând subiectul.

— Aşa e.

Trewin îl fluieră pe Boris, care a aşteptat răbdător să termine ei cu politețurile.

— În caz că ai uitat, slujba începe la zece fix, spune el, salutându-i pe amândoi cu un semn din cap şi îndepărtându-se spre țărm.

— Vicar înseamnă preot, nu? îl întreabă Alessia pe Maxim, care deschide uşa pubului, poftind-o să intre la căldură.

— Da. Eşti religioasă? întreabă el, surprinzând-o.

— N...

— Bună ziua, milord, îi întrerupe un bărbat masiv, cu părul roşu şi tenul asortat.

Stă în spatele unui bar impresionant, împodobit cu ulcele decorative şi halbe din sticlă. În fundul sălii arde un foc de buşteni şi de o parte şi de alta a încăperii sunt înşirate mese cu scaune înalte cu spătar, toate din lemn şi majoritatea ocupate de femei şi bărbați care puteau fi deopotrivă localnici sau turişti, Alessia nu-şi dădea seama. De tavan sunt atârnate năvoade, funii şi alte echipamente de pescuit. Atmosfera e caldă şi prietenoasă. E chiar şi un cuplu tânăr, care se sărută în spate. Jenată, Alessia fereşte privirea şi se ține aproape de Maxim.

— Bună, Jago, îi spun barmanului. O masă pentru doi, pentru prânz?

— Vă rezolvă Megan imediat, răspunde Jago şi face semn spre colțul îndepărtat.

— Megan?

Rahat.

— Da, acum lucrează aici.

Futu-i.

Îi arunc Alessiei o privire piezişă; pare nedumerită.

— Eşti sigură că ți-e foame?

— Da, răspunde ea.

— Doom Bar[2]? întreabă Jago, măsurând-o admirativ pe Alessia.

— Da, te rog.

Mă străduiesc să nu mă încrunt la el.

— Şi doamna?

Vocea lui Jago se înmoaie şi nu-şi mai dezlipeşte ochii de la Alessia.

— Ce vrei să bei? o întreb.

Ea îşi scoate căciula, scuturându-şi părul. Obrajii îi sunt roşii din cauza gerului.

— Bere din aceea din care am băut ieri?

---

2 Marcă de bere locală produsă în Cornwall. (N.r.

Cu părul despletit şi buclele bogate ajungându-i aproape până la talie, ochii strălucitori şi zâmbetul radios, e o adevărată frumusețe exotică. Sunt vrăjit. Complet şi definitiv vrăjit. Nu-l pot condamna pe Jago că se holbează la ea.

— O jumătate de bere blondă pentru doamna, îi spun fără să-l privesc.

— Ce e? întreabă Alessia, trăgând fermoarul gecii căptuşite Barbour a lui Maryanne.

Ştiu că mă zgâiesc la ea. Clatin din cap, iar ea îmi zâmbeşte sfios.

— Bună, Maxim. Sau ar trebui să-ți spun „milord" acum?

Rahat.

Mă întorc. Megan stă în fața mea, cu o expresie la fel de întunecată ca hainele.

— O masă pentru două persoane? întreabă ea pe un ton mieros şi un zâmbet pe măsură.

— Te rog. Ce mai faci?

— Bine, se răsteşte ea, iar mie mi se strânge inima, căci în minte îmi răsună vocea tatei.

Să nu te culci cu localnice, băiete.

Mă dau deoparte, făcându-i loc Alessiei să treacă înainte şi amândoi o urmăm pe Megan cea ursuză. Ne conduce la o masă din colț, de lângă fereastra cu vedere la chei. E cea mai bună masă din local. Tot e ceva.

— Îți convine aici? o întreb pe Alessia, ignorând-o voit pe Megan.

— Da. E bine, răspunde Alessia, aruncând o privire nedumerită spre țâfnoasa de Megan.

Îi trag scaunul şi ea se aşază. Apare şi Jago cu băuturile noastre, iar Megan se face nevăzută, probabil să aducă meniurile sau... o bâtă de crichet.

— Noroc, zic eu ridicând halba.

— Noroc, răspunde Alessia.

După ce ia o gură, spune:

— Nu cred că Megan e prea încântată de tine.

— Nu, nici eu nu cred.

Ridic din umeri, închizând subiectul. Chiar nu am chef să discut cu Alessia despre Megan.

— În altă ordine de idei, parcă spuneai ceva despre religie.

Ea mă cercetează neîncrezătoare, ca şi cum ar cântări Problema Megan, apoi continuă:

— Comuniştii au interzis religia în ţara mea.

— Ai zis ceva ieri în maşină.

— Da.

— Dar tu porţi o cruciuliţă de aur la gât.

— Meniurile, ne întrerupe Megan, înmânându-ne amândurora nişte cărţulii laminate. Mă întorc imediat să vă iau comanda.

Se întoarce brusc şi se îndreaptă spre bar, dar eu o ignor.

— Ce spuneai?

Alessia urmăreşte ieşirea lui Megan cu un ochi suspicios, dar nu spune nimic despre ea.

— A fost a bunicii mele, spune. E catolică. Se ruga pe ascuns.

Şi Alessia îşi atinge tandru cruciulița.

— Deci în țara ta nu există religie?

— Acum, este. De la căderea comunismului, de când am devenit o republică, dar în Albania lumea nu-şi prea bate capul cu asta.

— Ia te uită, şi eu care credeam că în Balcani religia e pe primul loc.

— Nu, în Albania nu. Noi suntem... cum se zice? Un stat secular. Religia e ceva foarte personal. Ştii cum e, doar între un om şi Dumnezeu. Acasă, noi suntem catolici. În oraşul meu, cei mai mulți oameni sunt musulmani. Dar nu ne batem prea mult capul cu asta, încheie ea, aruncându-mi o privire întrebătoare: Şi tu?

— Eu? Păi, cred că aparțin de Biserica Anglicană. Dar nu sunt religios, chiar deloc.

Îmi amintesc de cuvintele părintelui Trewin: Conducem prin exemplul personal, fiule.

Fir-ar să fie.

Poate ar trebui să mă duc mâine la biserică. Kit reuşea de fiecare dată să se ducă una sau două duminici pe lună, ori de câte ori era aici.

Mie nu mi-a prea ieşit până acum.

Altă nenorocită de îndatorire pe care trebuie să o îndeplinesc.

— Toți englezii sunt ca tine? întreabă Alessia, atrăgându-mă din nou în conversație.

— La religie te referi? Unii da, alții nu. Marea Britanie este o țară multiculturală.

— Asta o ştiu şi eu, spune ea zâmbind. În Londra, când mergeam cu trenul, auzeam în jurul meu vorbindu-se în toate limbile lumii.

— Îți place? Londra?

— E zgomotoasă şi aglomerată. Şi foarte scumpă. Dar e foarte incitantă. Nu am mai fost niciodată într-un oraş mare.

— Nici măcar la Tirana?

Graţie educaţiei mele costisitoare, ştiu măcar care e capitala Albaniei.

— Nu. Nu am călătorit niciodată. Nu am văzut niciodată marea până nu m-ai adus tu aici.

Aruncă o privire melancolică spre fereastră, dar mie îmi oferă ocazia să-i studiez profilul, genele lungi, nasul cârn, buzele pline. Mă foiesc pe scaun, căci sângele începe să mi se înfierbânte.

Cuminte, băiete.

Apare Megan, cu o faţă înţepată şi cu părul prins la spate, şi problema mea se evaporă.

Băi, frate, asta tot supărată e. A fost o singură vară acum şapte ani. O singură vară, la naiba.

— Sunteţi gata să faceţi comanda? mă întreabă, fulgerându-mă din priviri. Specialitatea zilei e codul.

Dar felul în care o spune pare de-a dreptul insultător.

Alessia se încruntă şi aruncă o privire rapidă peste meniu.

— Am să iau plăcintă cu peşte, te rog.

Şi ridic capul, provocând-o pe Megan să spună ceva.

— La fel şi pentru mine, zice Alessia.

— Două plăcinte cu peşte. Vin?

— Mie mi-ajunge berea. Alessia?

Megan se întoarce către încântătoarea Alessia Demachi:

— Şi tu? se răsteşte ea.

— Berea e suficientă şi pentru mine.

— Mulțumesc, Megan, mârâi eu amenințător, iar ea mă străpunge cu privirea.

Probabil o să-mi scuipe în mâncare sau, mai rău, în farfuria Alessiei.

— Rahat, şoptesc eu în barbă, urmărind-o cum se întoarce la bucătărie.

Alessia îmi studiază reacția.

— E o chestie veche, de acum câțiva ani buni, zic eu, trăgând jenat de gulerul puloverului.

— Ce anume?

— Megan şi cu mine.

— Aha, zice Alessia plat.

— S-a întâmplat de mult. Povesteşte-mi despre familia ta. Ai frați? o întreb, simțind nevoia disperată să schimb subiectul.

— Nu, răspunde ea abrupt şi e limpede că încă se mai gândeşte la Megan şi la mine.

— Părinți?

— Am o mamă şi un tată. Ca toată lumea.

Ridică minunatele ei sprâncene arcuite.

Hopa, fermecătoarea Demachi are colți.

— Şi cum sunt? o întreb, înăbuşindu-mi un zâmbet.

— Mama e... curajoasă.

Vocea ei devine blândă şi melancolică.

— Curajoasă?

— Da.

Se întunecă la față şi întoarce din nou privirea spre fereastră.

Bun. Subiectul ăsta e definitiv interzis.

— Şi tatăl tău?

Ea clatină din cap şi ridică din umeri:

— Cum să fie? Ca toți bărbații albanezi.

— Adică?

— Adică tata e de modă veche. Nu ştiu... cum se zice? Nu suntem în aceeaşi lungime de undă.

Se întunecă puțin la față şi, după tulburarea ei, îmi dau seama că şi subiectul ăsta e interzis.

— Pe aceeaşi lungime de undă, o corectez eu. Atunci, povesteşte-mi despre Albania.

Se luminează la față:

— Ce vrei să ştii?

Mă priveşte printre genele alea lungi şi mădularul meu se încordează iar.

— Totul, şoptesc.

Fermecat, o privesc şi o ascult. E pasionată şi elocventă, izbuteşte să schițeze o imagine însuflețită şi vie a țării ei. Îmi spune că Albania e un loc special, unde familia e în centrul societății. E o țară străveche, influențată de-a lungul secolelor de mai multe culturi, cu diferite ideologii. Îmi spune că e deschisă atât spre vest, cât şi spre est, dar în ultima vreme îşi caută tot mai adesea sursa de inspirație în Europa. E mândră de oraşul ei natal. Kukës e un orăşel din nord, aproape de granița cu Kosovo, şi povesteşte cu entuziasm despre lacuri, râuri şi trecători, dar cel mai mult despre munții care îl înconjoară din toate părțile. Se

însuflețește vorbind despre peisaje, și e limpede că astea îi lipsesc cel mai mult când se gândește la țara ei.

— De asta îmi și place atât de mult aici, conchide ea. Din câte am văzut până acum, peisajele din Cornwall sunt la fel de frumoase.

Ne întrerupe Megan, care ne-a adus plăcintele cu pește. Trântește farfuriile pe masă și pleacă fără să scoată o vorbă. Are o mutră acră, dar plăcinta e caldă și delicioasă, și nu zăresc niciun semn că ar fi scuipat cineva în ea.

— Cu ce se ocupă tatăl tău? o întreb.

— Are un garaj.

— Vinde benzină?

— Nu, repară mașini. Cauciucuri. Chestii de mecanică.

— Și mama?

— Stă acasă.

Mi-ar plăcea să o întreb de ce a părăsit Albania, dar știu că asta îi va aminti de drumul de coșmar până în Marea Britanie.

— Şi ce făceai în Kukës?

— Eram la facultate, dar universitatea mea s-a închis, aşa că uneori lucram la o şcoală, la clasele mici. Alteori cânt la pian...

Vocea ei se stinge şi nu-mi dau seama dacă e din cauza nostalgiei sau există un alt motiv. Alessia continuă:

— Povesteşte-mi despre munca ta.

E limpede că vrea să schimbe subiectul şi, pentru că încă nu vreau să-i spun cu ce mă ocup, îi povestesc despre cariera mea de DJ.

— Am lucrat vreo două veri la San Antonio, în Ibiza. Acolo distracție!

— De-asta ai atâtea discuri?

— Da, răspund.

— Şi care e muzica ta preferată?

— Toată muzica îmi place. Nu am un gen preferat. Tu? Câți ani aveai când ai început să cânți la pian?

— Patru ani.

Uau. Devreme.

— Ai studiat muzica? Teoria muzicală, adică?

— Nu.

E cu atât mai impresionant.

Sunt foarte încântat să o văd pe Alessia mâncând. E îmbujorată, ochii îi strălucesc şi bănuiesc că e puțin amețită după cele două beri.

— Mai vrei ceva? o întreb.

Ea clatină din cap.

— Hai să mergem, atunci.

Jago e cel care ne aduce nota. Presupun că Megan a refuzat sau poate e în pauză. Achit, o iau pe Alessia de mână şi ieşim din cârciumă.

— Aş vrea să facem un mic ocol, să caut ceva la magazin, spun.

— Bine.

Zâmbetul strâmb al Alessiei mă face să râd.

Magazinele din Trevethick sunt proprietatea moşiei şi sunt închiriate localnicilor. Afacerile merg foarte bine de la Paşte până la Anul Nou. Singura prăvălie care e de fapt utilă e magazinul universal. Suntem la kilometri buni distanță de cel mai apropiat oraş mare, aşa că aici se găseşte tot ce vrei şi ce nu vrei. Când intrăm, se aude sunând melodios un clopoțel.

— Dacă ai nevoie de ceva, te rog să îmi spui, îi zic Alessiei, care se uită la raftul cu reviste, clătinându-se imperceptibil.

Eu mă îndrept spre tejghea.

— Cu ce pot să vă ajut? întreabă vânzătoarea, o tânără înaltă pe care nu o recunosc.

— Aveți cumva lămpi de veghe? Pentru copii?

Iese de după tejghea şi începe să caute pe rafturile de pe culoarul alăturat.

— Astea sunt singurele pe care le avem.

Are în brațe o cutie cu un mic dragon de plastic în interior.

— Dă-mi una, te rog.

— Aveți nevoie de baterii, îmi atrage ea atenția.

— Atunci dă-mi şi baterii.

Ia mărfurile şi se întoarce la tejghea. Între timp, eu mă uit în jur după prezervative.

Poate am noroc, cine ştie.

Arunc o privire piezişă spre Alessia, care răsfoieşte o revistă.

— Şi o cutie de prezervative, te rog.

Fata roşeşte şi mă bucur în sinea mea că nu o cunosc.

— De care preferați? întreabă.

— Din astea, răspund arătând spre marca mea favorită.

Ea pune repede cutia într-o sacoşă de plastic, alături de lampă.

După ce plătesc, mă duc şi o recuperez pe Alessia, care acum e în partea din faţă a magazinului şi se uită la cele câteva rujuri expuse.

— Vrei ceva anume?

— Nu, mulţumesc.

Refuzul ei nu mă surprinde; n-am văzut-o niciodată machiată.

— Mergem?

Mă ia de mână şi ieşim în stradă.

— Ce-i acolo?

Alessia arată spre un coş de fum îndepărtat, vizibil parţial şi numai pentru câteva clipe, de pe drumeagul care duce spre mina abandonată. Ştiu ce e, fireşte; e coşul de pe acoperişul aripii de vest a reşedinţei imense care este conacul Tresyllian. Casa mea strămoşească.

Fir-ar să fie.

— Acolo? Casa îi aparţine contelui de Trevethick.

— Ah.

Se încruntă puțin, apoi ne continuăm drumul în tăcere, în timp ce în sinea mea se duce un adevărat război.

Spune-i că tu ești nenorocitul de conte de Trevethick.

Nu.

De ce nu?

O să-i spun. Dar nu încă.

De ce nu?

Vreau să mă cunoască întâi.

Să te cunoască?

Să petreacă mai mult timp cu mine.

— Putem să mai mergem pe plajă?

Ochii Alessiei sunt din nou însuflețiți și strălucitori.

— Sigur că da.

Alessia e subjugată de mare. Aleargă cu aceeaşi bucurie dezlănţuită printre valurile care se sparg la mal. Cizmele îi feresc picioarele de unda rece a valurilor.

Este... efervescentă.

Domnul Maxim i-a dăruit marea.

Copleşită de o încântare copilărească, închide ochii, ridică mâinile spre cer şi inspiră aerul rece şi sărat. Nu-şi aminteşte să se mai fi simţit vreodată atât de... plină. Pentru prima dată după foarte multă vreme, se bucură de un strop de fericire. Simte cu acuitate legătura cu peisajul rece, sălbatic, care îi aminteşte cumva de locurile ei natale.

Simte că aparţine acestui loc.

Simte că e împlinită.

Întorcându-se, se uită la Maxim, care stă pe ţărm, cu mâinile înfundate în buzunare, urmărind-o cu privirea. Vântul îi zburleşte părul, iar şuviţele aurii strălucesc în soare. Ochii lui sunt plini de veselie şi strălucesc ca un smarald în flăcări.

E răpitor.

Iar inima ei e plină. Plină ochi.

Îl iubeşte.

Da. Îl iubeşte.

E ameţită. Excitată. Şi îndrăgostită. Aşa ar trebui să se simtă, nu? Liberă. Împlinită. Veselă. Conştientizarea acestor sentimente o loveşte asemenea vântului înviorător din Cornwall, care îi aruncă tot părul în faţă.

E îndrăgostită de domnul Maxim.

Toate sentimentele nerostite ies la suprafaţă, iar pe chip îi răsare un zâmbet orbitor. El îi întoarce un surâs năucitor şi, pentru câteva clipe, îşi îngăduie să spere.

Poate într-o bună zi va simţi şi el la fel?

Dansează mergând spre el şi, într-un moment de rătăcire, se repede şi îl cuprinde de după gât.

— Mulţumesc că m-ai adus aici, exclamă ea fără suflare.

El zâmbeşte şi o strânge la piept:

— E plăcerea mea.

— Aşa va fi! chicoteşte ea şi râde de ochii lui larg deschişi şi de gura căscată.

Îl vrea. Tot.

Se smuceşte din brațele lui şi se întoarce la valuri.

Dumnezeule, chiar că e amețită, poate puțin beată. Şi frumoasă. Sunt îndrăgostit.

Pe neaşteptate, alunecă şi cade, iar un val se sparge peste ea.

Rahat.

Speriat, fug să o ajut. Încearcă să se ridice şi alunecă iar, dar când ajung la ea, râde. Şi e udă leoarcă. O ridic.

— Cred că ai înotat destul pe ziua de azi, mormăi eu. E cumplit de frig. Hai să te duc acasă.

O iau de mână. Alessia îmi aruncă un zâmbet strâmb şi se târăşte după mine prin nisip, înapoi pe cărarea care duce spre casă. Oprindu-se la fiecare doi paşi, nu pare deloc încântată să plece de pe plajă; dar tot mai chicoteşte şi pare destul de fericită. Nu vreau să răcească.

Întorşi în căldura Ascunzătorii, o cuprind în brațe:

— Chicotelile tale sunt irezistibile.

O sărut uşor şi îi scot haina udă. Şi blugii sunt leoarcă, dar din fericire restul hainelor par uscate. Îi frec viguros brațele, ca s-o încălzesc:

— Ar trebui să te duci să te schimbi.

— Bine.

Alessia zâmbeşte şi o ia în sus, pe scări.

Îi iau geaca – mă rog, geaca lui Maryanne – şi o agăț în cuierul de pe hol, deasupra radiatorului, ca să se usuce. Îmi scot ghetele şi şosetele, şi ele ude, şi intru în garderoba pentru oaspeți.

Când ies, Alessia a dispărut şi presupun că s-a dus sus, să îşi ia o pereche uscată de blugi. Mă aşez pe un taburet de la barul din bucătărie şi o sun pe Danny ca să aranjez cina.

Apoi îl sun pe Tom Alexander.

— Trevethick. Ce dracu' faci?

— Sunt bine, mulțumesc. Ceva nou în Brentford?

— Toate bune, nimic nou pe frontul de vest. Cum e în Cornwall?

— Frig.

— Ştii, bătrâne, m-am gândit mult la chestia asta. E cam mare bătaia de cap pentru o menajeră. E o fată drăguță şi tot ce vrei, dar sper să merite efortul.

— Merită.

— Nu ştiam că eşti aşa cavaler cu o domniță la ananghie.

— Nu e o dom…

— Sper că ai parafat înțelegerea.

— Tom, nu e treaba ta.

— Bine, gata. Să înțeleg că nu, zice el şi râde.

— Tom, îl avertizez.

— Gata, gata, Trevethick. Stai liniştit. Aici toate sunt în regulă. Asta e tot ce trebuie să ştii.

— Mulțumesc. Ține-mă la curent.

— Înțeles. La revedere.

Şi închide.

Mă holbez la telefon.

Nemernicul.

Îi scriu un e-mail lui Oliver.

Către: Oliver Macmillan

Data: 2 februarie 2010

De la: Maxim Trevelyan

Re: Localizare

Oliver

Sunt în Cornwall pentru o problemă personală şi stau la Ascunzătoare. Nu ştiu exact cât voi rămâne aici.

Tom Alexander o să factureze pe numele meu nişte servicii de securitate prestate de firma lui, pentru care plata trebuie făcută din contul meu personal.

Dacă vrei să iei legătura cu mine, ar fi preferabil să o faci pe e-mail; după cum ştii, aici semnalul telefonului nu e foarte bun.

Mulţumesc,

MT

Apoi îi trimit un SMS lui Caroline:

În Cornwall. Rămân aici o vreme.

Sper că eşti bine. Mx

Ea îmi răspunde imediat.

Vrei să vin şi eu?

Nu. Am treabă.

Mulţam pentru ofertă.

Mă eviţi?

Nu fi prostuţă.

L Nu te cred.

Te sun la conac.

Nu sunt la conac.

Atunci unde eşti?

Şi ce dracu' faci acolo?

Caro, las-o baltă.

Te sun săptămâna viitoare.

Ce pui la cale?

Sunt intrigată şi mi-e dor de tine.

Trebuie să mă întâlnesc

iar cu scroafa vitregă în seara asta. Cxxxx

Baftă. Mx

Cum mama naibii o să-i explic lui Caroline ce se întâmplă aici? Îmi trec mâna prin păr, sperând să mă lovească inspiraţia. Nu-mi vine nicio idee, aşa că mă duc să o caut pe Alessia. Nu e în niciunul din dormitoarele de sus.

— Alessia! o strig întorcându-mă la parter, în living.

Niciun răspuns. Mă duc la demisol şi verific repede celelalte dormitoare de oaspeţi, sala de jocuri şi de cinema.

Nici urmă de Alessia.

Futu-i.

Încerc să îmi înăbuş panica şi urc scările în goană. O caut în sala de spa, poate e în jacuzzi sau la saună.

Nimic.

Unde dracu' e?

Verific spălătoria.

Acolo era, cu picioarele goale pe podea, citind o carte, în timp ce uscătorul huruia.

— Aici erai!

Îmi ascund exasperarea, simțindu-mă ridicol pentru îngrijorarea mea. Ridică privirea spre mine, cu ochii ăia calzi, căprui, iar eu mă las jos, pe podea, lângă ea.

— Ce faci aici?

Respir greu şi mă sprijin de perete. Ea-şi ridică genunchii la piept şi îşi trage tricoul peste picioarele goale, ascunzându-

le. Rămâne cu bărbia pe genunchi şi se îmbujorează puțin la față, jenată.

— Citesc şi aştept să mi se usuce blugii.

— Văd. De ce nu te-ai schimbat?

— Schimbat?

— Cu altă pereche.

Ea se înroşeşte şi mai tare la față.

— Nu am altă pereche.

Vorbeşte în şoaptă, pe un ton ruşinat.

Fir-ar să fie.

Şi îmi aduc aminte de cele două sacoşe de plastic amărâte pe care le-am pus în portbagaj. În ele se afla toată averea ei.

Închid ochii şi îmi sprijin capul de perete, simțindu-mă ca ultimul tâmpit.

Nu are nimic.

Nici măcar haine. Sau şosete.

Rahat.

Mă uit la ceas şi îmi dau seama că e prea târziu pentru cumpărături. Şi oricum am vreo două halbe la bord şi nu conduc niciodată după ce am băut.

— Acum e târziu. Mâine mergem la Padstow, să cumpărăm nişte haine noi.

— Nu-mi permit haine noi. Mi se usucă imediat blugii.

Fără să bag în seamă ultimul ei comentariu, mă uit în jos, la cartea ei.

— Ce citeşti?

— Am găsit-o pe un raft.

Şi ridică spre mine Jamaica Inn de Daphne du Maurier.

— Îți place? Acțiunea se petrece în Cornwall.

— Abia am început-o.

— Îmi amintesc că mie mi-a plăcut. Ştii ceva, sunt sigur că putem găsi ceva de îmbrăcat pentru tine.

Mă ridic şi îi întind mâna. Cu cartea în mână, se clatină puţin când se ridică şi observ că poalele tricoului ei sunt ude.

Rahat. O să răcească.

Încerc să nu mă uit la picioarele ei lungi, goale. Încerc să nu mi le imaginez încolăcite în jurul meu. Nu reuşesc.

Şi mai poartă şi Chiloţeii Roz.

Tortură.

Nevoia mea e o durere mocnită, surdă.

Va trebui să fac un duş. Iar.

— Hai.

Am vocea încărcată de dorinţă, dar din fericire nu pare să-şi dea seama. Ne ducem sus, iar ea dispare în dormitorul de oaspeţi în timp ce eu cotrobăi prin garderobă să văd ce haine mi-a adus Danny de la casa mare.

Peste câteva clipe, apare în uşă îmbrăcată cu un pantalon de pijama SpongeBob şi un tricou Arsenal FC.

— Am astea, spune ea cu un zâmbet de scuză, tot uşor cherchelit.

Mă opresc din cotrobăit.

Chiar cu pantalonii ăia de pijama ridicoli şi decoloraţi şi un tricou de fotbal, tot fabuloasă este.

— Merge.

Rânjesc imaginându-mi cum ar fi să-i trag nădragii ăştia peste şolduri şi în jos, pe picioare.

— Au fost ale lui Michal, spune.

— Am bănuit.

— I-au rămas mici.

— Iar ţie îţi sunt prea mari. O să luăm nişte haine noi mâine.

Deschide gura să protesteze, dar îi pun un deget pe buze.

— Şşş!

Are buzele moi şi fine.

O doresc pe femeia asta.

Îşi strânge buzele şi îmi sărută degetul, apoi ochii îi rătăcesc spre gura mea şi se întunecă. Mi se pune un nod în gât.

— Nu te uita aşa la mine, te rog, şoptesc eu, luându-mi degetul de pe buzele ei.

— Cum... adică?

Vocea abia dacă i se aude.

— Ştii tu cum. Ca şi cum m-ai dori.

Roşeşte şi se uită în jos, la picioarele ei.

— Îmi pare rău, şopteşte.

Rahat. Am necăjit-o.

— Alessia.

Mă apropii de ea, astfel încât aproape că o ating. Mirosul îmbătător de lavandă şi trandafiri, amestecat cu adierea sărată a mării, mă inundă şi îmi înnebuneşte simțurile. O mângâi pe obraz, iar ea îşi sprijină fața în palma mea.

— Dar te doresc, murmură ea, ridicând spre mine nişte ochi ispititori. Numai că nu ştiu ce să fac.

Îmi trec degetul peste conturul buzelor ei pline.

— Cred că ai băut cam mult, frumusețe.

Ea clipeşte des, iar în ochii ei se iveşte o privire înnegurată, pe care nu o înțeleg. Ridică bărbia şi iese din încăpere.

Ce dracu'?

— Alessia! o strig şi fug după ea, dar nu mă bagă în seamă şi coboară scările.

Sunt nedumerit. Încerc – chiar încerc! – să fiu cavaler.

Pufnesc când mă gândesc la ironia situației.

Ştiu privirea pe care mi-a aruncat-o.

O privire din categoria „regulează-mă, regulează-mă-acum”.

Nu de asta am adus-o aici?

Dar e ameţită, nu are pe nimeni, nu are nimic. Absolut nimic.

Mă are pe mine.

Cârlig. Fir. Şi plumb.

Dacă mă culc cu ea acum, ar însemna să profit.

Simplu.

Aşa că nu pot.

Dar am jignit-o.

Rahat.

Brusc, casa se umple de sunetele triste ale pianului. E un Preludiu în Mi minor melancolic al lui Bach. Îl cunosc foarte bine, pentru că l-am studiat în adolescenţă, la examenul la muzică în clasa a patra sau a cincea. Ea îl cântă desăvârşit, scoţând la iveală toată emoţia şi dezvăluind profunzimile piesei. Talentul ei e fenomenal. Îşi articulează toate sentimentele prin muzică. E supărată. Pe mine.

Fir-ar să fie.

Poate ar trebui să îi accept oferta: să o regulez şi să o duc înapoi la Londra. Dar deşi gândul m-a ispitit de câteva ori, ştiu că n-o pot face.

Trebuie să îi găsesc un loc unde să stea.

Mă frec iar pe faţă.

Ar putea sta cu mine.

Cum? Nu.

Nu am mai stat niciodată cu nimeni.

Şi de ce ar fi aşa de rău?

Adevărul este că nu vreau să i se întâmple nimic rău Alessiei Demachi. Vreau să o protejez.

Oftez.

Ce-o fi cu mine?

Alessia îşi revarsă toată confuzia în Preludiul lui Bach pe care-l cântă. Vrea să uite de toate. Privirea lui. Îndoiala lui. Respingerea lui. Muzica o pătrunde încet, apoi se întoarce în încăpere, îmbrăcând-o în nuanțele întunecate ale regretului. Pe măsură ce cântă, se lasă în voia muzicii şi uită. Totul.

Când se stinge şi ultima notă, deschide ochii şi domnul Maxim stă lângă bufetul de la bucătărie, privind-o.

— Hei, spune el.

— Hei.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr. E a doua oară pe ziua de azi.

— Eşti foarte contradictoriu, spune ea, încercând să dea glas nedumeririlor.

Se mai gândeşte puțin şi adaugă:

— E din cauza hainelor mele?

— Cum?

— Pentru că nu îți plac.

La urma urmelor, el a insistat să îi cumpere haine noi. Se ridică şi, într-un gest curajos care nu o caracterizează, face o piruetă rapidă în fața lui. Speră să îi smulgă un zâmbet.

Maxim vine spre ea, cântărind din priviri tricoul de fotbal şi pantalonii de pijama cu desene animate, ca şi cum ar analiza ipoteza:

— Îmi place că eşti îmbrăcată ca un puştan de 13 ani.

Tonul lui e sec, dar amuzat.

Alessia chicoteşte. Tare. Molipsitor. Iar el râde împreună cu ea.

— Aşa-i mai bine, şopteşte el.

O prinde de bărbie şi o sărută.

— Eşti o femeie foarte atrăgătoare, Alessia Demachi, indiferent cu ce ai fi îmbrăcată. Să nu permiți nimănui, nici mie, nici altcuiva, să te facă să te simți altfel. Eşti şi foarte, foarte talentată. Mai cântă ceva. Pentru mine. Te rog.

— Bine, spune ea, înmuiată de vorbele lui blânde, şi se aşază din nou la pian.

Îi aruncă un zâmbet fugar şi începe să cânte.

E cântecul meu.

Cântecul pe care l-am terminat după ce am cunoscut-o.

Îl ştie. Pe de rost. Şi îl cântă mult mai bine decât mine. Am început compoziția asta când Kit încă trăia... iar acum îmi aud durerea şi regretele în armoniile care umplu camera. Durerea mă izbeşte ca un tsunami, zdrobindu-mă. Înecându-mă. Mi se pune un nod în gât şi încerc să îmi stăpânesc emoțiile, dar creşte, împiedicându-mă să respir. Mă uit la ea, vrăjit, dar profund îndurerat de notele acelea care-mi străpung inima şi dezvăluie hăul adânc care este absența lui Kit. Ea cântă cu ochii închişi. Este concentrată şi absorbită în melodia tristă, solemnă.

Am încercat să îmi ignor durerea. Dar e aici. Şi aici a fost din clipa-n care a murit. I-am zis Alessiei că l-am iubit. Aşa a fost. Chiar l-am iubit. Fratele meu mai mare.

Dar nu i-am spus niciodată. Nici măcar o singură dată.

Iar acum mi-e dor de el mai mult decât va şti vreodată.

Kit.

De ce?

Lacrimile îmi ard ochii şi mă sprijin de perete, încercând să-mi înăbuş suferința şi sentimentul de pierdere. Îmi acopăr fața cu mâinile.

O aud icnind şi se opreşte.

— Îmi pare rău, şopteşte.

Scutur din cap, incapabil să vorbesc sau să mă uit la ea. Aud hârşâitul taburetului şi ştiu că s-a ridicat de la pian. Apoi o simt lângă mine şi mă atinge pe braț. Un gest de compasiune. Şi asta e pierzania mea.

— Mi-a amintit de fratele meu.

Abia reuşesc să articulez cuvintele prin nodul din gât.

— L-am îngropat acum trei săptămâni.

— Ah, nu.

Pare complet descurajată. Mă cuprinde în brațe, luându-mă prin surprindere, şi şopteşte:

— Îmi pare atât de rău.

Îmi îngrop fața în părul ei şi inspir aroma liniştitoare. Şi nu-mi mai pot opri lacrimile care îmi şiroiesc pe obraji.

Rahat.

M-a sfărâmat.

Nu am plâns la spital. Nu am plâns la înmormântare. Nu am plâns de la 16 ani, de la moartea tatălui meu. Şi totuşi aici, acum, cu ea, am dat frâu liber durerii. Şi plâng în hohote în brațele ei.

Capitolul paisprezece

Alessia intră în panică şi inima îi bate tot mai repede. Tulburată, îl îmbrățişează, iar în mintea ei e un adevărat vârtej.

Ce-a făcut?

Domnul Maxim. Domnul Maxim. Maxim.

A crezut că o să i se pară amuzant că îi ştie compoziția pe de rost.

Dar nu, nu a reuşit decât să îi amintească de durerea lui. Remuşcarea e ca un staccato rapid şi nemilos şi bubuitor în vintrele ei. Cum a putut fi atât de insensibilă? Maxim se agață mai strâns de ea şi plânge fără să scoată un sunet. Trei săptămâni nu înseamnă nimic. Nu-i de mirare că încă mai suferă. Îl trage mai aproape şi îl mângâie pe spate. Îşi aminteşte cum s-a simțit când a murit bunica ei. Nana a fost singura care a înțeles-o. Singura persoană cu care putea vorbi. A murit acum un an.

Îşi drege glasul, încercând să scape de senzația de arsură. Maxim e vulnerabil şi trist şi tot ce-şi doreşte e să-l facă să zâmbească iar. A făcut atât de multe pentru ea! Îşi trece mâinile peste umerii lui şi, prinzându-l de ceafă, îi întoarce fața spre ea. Privirea lui nu ascunde nicio aşteptare, în ochii lui verzi nu vede decât durere. Încet, îi trage gura spre ea şi îl sărută.

Când buzele i se lipesc de ale mele, gem stins. Sărutul ei e timid, dar neaşteptat şi... da, dulce. Închid ochii, încercând să mă împotrivesc durerii copleşitoare.

— Alessia.

Numele ei e o binecuvântare. Îi cuprind capul în mâini, degetele mi se pierd în părul ei moale şi mătăsos şi accept sărutul ei şovăitor, nepriceput. Mă sărută o dată, de două ori, de trei ori.

— Eşti cu mine, am eu grijă de tine, îmi şopteşte.

Iar cuvintele ei mă lasă fără suflare. Îmi vine s-o zdrobesc toată de mine şi să nu-i mai dau drumul niciodată. Nici măcar nu îmi amintesc cine a fost ultimul om care m-a alinat la ceas de restrişte.

Alessia mă sărută pe gât. Pe maxilar. Şi din nou pe buze.

Iar eu o las.

Încetul cu încetul, durerea se ostoieşte, iar în locul ei apare foamea. Foamea de ea. Mă lupt cu atracția față de ea din clipa în care am văzut-o în holul meu, cu mătura-n mână. Dar mi-a doborât toate pavezele. Mi-a scos la iveală durerea. Nevoia. Pofta. Iar eu nu mai am putere să mă împotrivesc.

Se mişcă încet, îmi cuprinde fața în palme şi mă mângâie pe obrajii încă uzi de lacrimi; mângâierile ei se rotesc ca o tornadă prin tot trupul. Sunt pierdut. Pierdut în compasiunea, curajul, inocența ei. Sunt pierdut sub atingerea ei.

Corpul meu răspunde.

Futu-i.

O vreau. O vreau acum. O vreau dintotdeauna.

Îi aplec capul pe spate şi o prind cu o mână de ceafă, cu degetele încă în părul ei. Cu cealaltă mână o cuprind pe după talie şi o lipesc de mine. O sărut mai apăsat, cu buze insistente. Alessia icneşte uşor, iar eu profit şi îi gâdil limba cu vârful limbii mele. Gustul ei e la fel de dulce ca înfăţişarea. Geme.

Mă luminez mai ceva ca Piccadilly Circus.

Se împinge cu mâinile în pieptul meu şi întrerupe brusc sărutul, uitându-se la mine cu nişte ochi uimiţi, năuciţi.

Rahat. Ce-i asta?

Abia mai răsuflă, e îmbujorată, are pupilele dilatate...

La naiba, e superbă. Nu vreau să-i mai dau drumul.

— Eşti bine?

În colţul gurii îi apare un zâmbet timid şi dă din cap.

Asta înseamnă da sau nu?

— *Da?*

Am nevoie de o clarificare.

— Da, şopteşte ea.

— Te-a mai sărutat cineva până acum?

— Numai tu.

Nu ştiu ce să răspund.

— Mai vreau, mă imploră ea.

Nu mă las rugat de două ori. Durerea e acum o amintire îndepărtată. Sunt ancorat în prezent, alături de fata asta frumoasă şi nevinovată. Degetele mi se înfig în părul ei, îi dau capul pe spate şi-i ridic iar gura spre mine. O sărut din nou, desfăcându-i buzele cu limba, şi de data asta întâlnesc vârful limbii ei.

Gem adânc, erecţia mea e completă şi penisul meu împunge denimul negru.

Îşi plimbă mâinile peste bicepşii mei şi se agaţă de mine în timp ce limbile noastre se încolăcesc, se mângâie, se gâdilă, gustându-se una pe cealaltă. Iar şi iar.

Aş putea s-o sărut toată ziua.

În fiecare zi.

Mâna îmi alunecă în jos pe spatele ei, spre fundul perfect.

Ah, Dumnezeule.

Cu o palmă pe fundul ei, o lipesc de penisul meu erect.

Icneşte şi îşi eliberează buzele din sărut, dar nu se depărtează de mine. Respiră precipitat, cu ochii de culoarea nopții, larg deschişi şi şocați.

Futu-i.

Îi susțin privirea speriată şi, făcând apel la ultima rămăşiță de autocontrol, o întreb:

— Vrei să mă opresc?

— Nu, răspunde ea iute.

Slavă cerului.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Scutură din cap.

— Asta? o întreb şi o lipesc iar de mine.

Ea icneşte.

— Da, frumoasa mea. Te doresc.

Întredeschide buzele şi trage aer în piept.

— Vreau să te ating. Peste tot, şoptesc. Cu mâinile. Cu degetele. Cu buzele. Şi cu limba.

Ochii i se întunecă şi mai mult.

— Şi vreau să mă atingi şi tu, adaug răguşit.

Gura i se rotunjeşte într-un O perfect şi mut. Dar privirea i se plimbă de la ochii mei la gură, apoi la piept şi îndărăt la ochi.

— Prea repede? o întreb.

Ea scutură din cap. O prind de păr şi îi trag uşor capul pe spate, lipindu-mi iar gura de buzele ei.

— Ah, murmur în colțul gurii ei în timp ce un val de plăcere îmi străbate şira spinării şi se revarsă în vintre. Da, Alessia. Atinge-mă. Vreau să mă atingi.

Tânjesc după atingerea ei.

Ea mă sărută şi, ezitantă, îşi împinge limba între buzele mele. Iar eu primesc tot ceea ce e dispusă să îmi ofere.

Ah, Alessia.

Ne sărutăm. Ne sărutăm până când sunt pe punctul de a exploda. Trag de elasticul pantalonilor ei de pijama şi îmi lipesc palma de pielea caldă, fină a fundului ei. Ea încremeneşte o clipă, apoi mă prinde de păr, mă trage tare şi mă sărută cu patimă, lacomă şi înfrigurată.

— Uşurel, gâfâi eu. Hai s-o luăm încet.

Înghite în sec şi îşi pune mâinile pe brațele mele, părând puțin nedumerită.

— Îmi place să-ți pui mâinile în părul meu, o liniştesc eu, şi ca să mă fac iertat, îi trec cu dinții peste linia maxilarului, până la ureche.

Geamătul ei e delicat şi răguşit, iar capul i se lasă în palma mea.

O binecuvântare pentru penisul meu.

— Eşti foarte frumoasă, şoptesc şi degetele mi se înfig în părul ei, trăgând uşor.

Ridică bărbia, iar eu îi acopăr gâtul cu sărutări uşoare, până ce ajung la ureche. Cu cealaltă mână o strâng de fese, iar buzele mele le caută iar pe ale ei, limba mea explorându-i gura, sărutând şi lăsându-se sărutată, în timp ce buzele ei le învață pe ale mele, iar ale mele, pe ale ei. Sărutările mele coboară din nou pe gât, acolo unde pulsul se zbate iute şi furios pe sub pielea fină.

— Vreau să fac dragoste cu tine, şoptesc.

Ea împietreşte.

Îi cuprind fața cu amândouă palmele şi îi mângâi buzele cu degetul.

— Vorbeşte cu mine. Vrei să mă opresc?

Ea îşi muşcă buza de sus, iar privirea îi fuge spre fereastră, unde cerul e colorat în nuanțele rozalii ale asfințitului.

— Nu ne poate vedea nimeni, o asigur.

Zâmbeşte şovăitor, dar şopteşte:

— Nu te opri.

O mângâi pe obraji cu dosul degetelor şi mă pierd în ochii ei întunecați.

— Eşti sigură că vrei?

Ea încuviințează.

— Spune-mi, Alessia. Trebuie să te aud spunând-o.

O sărut pe colțul gurii o dată, şi încă o dată, iar ea închide ochii.

— Da, îmi răspunde gâfâit.

— Ah, draga mea, murmur eu. Pune-ți picioarele în jurul şoldurilor mele.

O prind de talie şi o salt cu uşurință, iar ea îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Picioarele. În jurul meu, îi amintesc.

Cu fața luminată de ceea ce sper eu că e dorință şi excitare, îşi încolăceşte picioarele în jurul şoldurilor mele şi mă cuprinde cu brațele pe după gât.

— Ține-te bine.

O iau spre scări, în timp ce ea mă sărută pe gât.

— Miroşi frumos, spunea ea, ca şi cum ar vorbi cu sine.

— Ah, scumpo, şi tu.

O las jos lângă pat şi o sărut din nou.

— Vreau să te văd.

Mâinile mele găsesc poalele tricoului de fotbal şi i-l trag încet peste cap. Chiar dacă are sutien, îşi încrucişează braţele la piept, iar părul i se revarsă într-o cascadă buclată şi întunecată, până la talie.

E timidă.

E nevinovată.

E fabuloasă.

Sunt deopotrivă excitat şi înduioşat, dar vreau să se simtă confortabil.

— Vrei să continuăm pe întuneric?

— Nu, sare ea imediat. Nu pe întuneric.

Sigur că da. Doar urăşte întunericul.

— Bine, bine, am înțeles, o liniştesc eu. Eşti minunată.

Vocea mi se umple de o nedisimulată uluire când îi arunc tricoul pe podea. Îi dau deoparte părul de pe față şi îi ridic bărbia. O sărut din nou, cu delicatețe, până ce se relaxează, începe să îşi plimbe ea mâinile pe pieptul meu şi să îmi răspundă la sărutări. Degetele i se înfig în puloverul meu şi trage de el.

Mă uit în jos, la ea.

— Vrei să mi-l scot?

Ea încuviințează cu entuziasm.

— Pentru tine, frumoaso, tot ce pofteşti.

Îmi trag peste cap puloverul şi tricoul şi le las pe podea, lângă tricoul Arsenal. Îşi mută privirile de la ochii mei la pieptul meu gol, iar eu rămân neclintit... lăsând-o să se uite.

— Atinge-mă, şoptesc.

Tresare.

— Vreau să mă atingi. Nu muşc.

Decât dacă mă rogi tu...

Ochii i se luminează şi, cu grijă, pune o mână în dreptul inimii mele.

Futu-i.

Sunt sigur că inima mea face tumbe sub degetele ei.

Închid ochii, bucurându-mă de senzația mistuitoare.

Se apleacă şi mă sărută pe piele, acolo unde îmi bubuie inima.

Da.

Îi dau deoparte părul de pe ceafă şi îmi lipesc buzele de gâtul ei, coborând încet spre umăr, iar de acolo spre breteaua sutienului. Zâmbesc înfundat în pielea ei parfumată. Sutienul e roz. Cu două degete, îi trag în jos breteaua de pe umăr şi răsuflarea ei precipitată îmi umple urechile.

— Întoarce-te, şoptesc.

Alessia ridică spre mine nişte ochi mistuiți de patimă şi se întoarce cu spatele. Încrucişează brațele la piept, acoperindu-se din nou. Îi dau părul de pe celălalt umăr şi o sărut din nou pe gât, în timp ce îmi trec brațul peste abdomenul ei, ca s-o prind de şold. O lipesc din nou de mine, astfel încât mădularul meu erect e zdrobit de fesele ei.

Gem în urechea ei în timp ce ea se freacă de mine.

Fir-aş al naibii.

Cu delicatețe, dau jos şi cealaltă bretea a sutienului, îmi trec uşor degetele peste umăr şi las în urma lor sărutări tandre şi umede.

Pielea ei e atât de fină! Şi gingaşă. Şi aproape perfectă.

Are o aluniță mică la baza gâtului, sub lănțişorul pe care poartă cruciulița de aur. O sărut. Miroase a proaspăt, a bine.

— Miroşi minunat, şoptesc eu între sărutări, desfăcându-i sutienul.

Când îmi ridic brațul pe trupul ei, simt greutatea sânilor pe antebraț. Icneşte speriată şi îşi ține sutienul lipit de corp, sub brațele încrucişate.

— Încet, şoptesc eu şi o strâng mai aproape, mângâindu-i cu vârful degetelor abdomenul, apoi coborând mai jos, pe burtă.

Apoi vâr degetul mare pe sub betelia pantalonilor de pijama şi îl trag în jos, în timp ce îi muşc cu delicateţe lobul urechii.

— Zot, geme ea.

— Te doresc, îi şoptesc şi o ciupesc iar. Şi da, muşc.

— Edhe unë të dëshiroj.

— Engleză, te rog.

O sărut după ureche şi mâna îmi alunecă pe sub pantalonul de pijama până ce degetele ajung să îi atingă sexul.

E rasă!

Se crispează în braţele mele, dar eu îmi mişc degetul mare peste clitorisul ei. O dată. De două ori. De trei ori. De patru ori, iar ea îşi lasă capul pe spate, pe umărul meu, şi începe să scâncească.

— Da, şoptesc eu, şi o mângâi în continuare.

S-o excit. S-o stârnesc. Cu degetele.

Îşi lasă braţele în jos, sutienul cade la podea, iar ea mă prinde de picioare, mă trage de blugi şi îşi încleştează mâinile în material. Deschide gura, are ochii strâns închişi şi gâfâie.

— Da, scumpo. Simte-o.

Şi o prind uşor cu dinţii de lobul urechii. Ea îşi muşcă buza de sus în timp ce degetele mele continuă să o aţâţe.

— Të lutem, të lutem, të lutem.

— Engleză.

— Te rog, te rog, murmură ea cu o voce răguşită.

Şi îi ofer în continuare ceea ce vrea. Ceea ce are nevoie.

Picioarele încep să-i tremure. O cuprind mai strâns cu braţul. Nu mai are mult.

Oare ştie?

— Eşti cu mine, am eu grijă de tine, şoptesc.

Mă strânge aşa de tare, încât aproape mi-a blocat circulația sângelui în picioare. Scânceşte şi, dintr-odată, țipă ascuțit, iar trupul i se cutremură convulsiv. Şi are orgasm în brațele mele.

O strâng în brațe în tot acest răstimp, iar ea se lasă pe mine.

— Ah, Alessia, îi şoptesc la ureche şi, ridicând-o în brațe, trag pătura şi o aşez pe pat.

Părul i se răsfiră pe pernă şi se revarsă în jos, pe sâni, ca o coamă sălbatică, ascunzându-i cu totul de mine, cu excepția sfârcurilor roz-închis.

Futu-i.

Scăldată în lumina blândă, purpurie a asfințitului, e absolut fabuloasă, chiar şi cu pantalonii ăia de pijama SpongeBob.

— Ai idee cât de frumoasă eşti acum? o întreb, iar ea întoarce spre mine nişte ochi uimiți.

— Ua, şopteşte. Nu. Engleză. Uau.

— Uau. Da.

Am senzaţia că blugii mi s-au micşorat brusc cu câteva numere şi nu îmi doresc decât să-i smulg pijamaua aia şi să mă cufund în ea. Dar are nevoie de timp. Ştiu. Îmi doresc ca şi penisul meu să înțeleagă. Fără să-mi dezlipesc privirea de ea, îmi desfac nasturele, trag în jos fermoarul şi las erecției un mult-dorit spațiu de manifestare.

Poate ar trebui să-i dau jos de tot.

Păstrez boxerii pe mine, dar îmi scot blugii şi îi las la podea. Inspir adânc şi încerc să îmi controlez respirația.

— Pot să vin lângă tine? o întreb.

Ea face ochii mari şi încuviințează, şi nu trebuie să-mi spună de două ori. Mă întind lângă ea şi, proptit în cot, apuc o şuviță de păr brun neasemuit de moale şi o sucesc şi răsucesc pe deget.

— Îți place? o întreb.

Ea zâmbeşte, un zâmbet timid, dar carnal.

— Da. Îmi place.

Şi îşi trece cu un gest rapid limba peste buza de sus. Îmi înăbuş un geamăt şi, întinzându-mă, îmi plimb un deget

peste obrazul ei, de-a lungul bărbiei şi în jos, pe gât. Degetul mi se opreşte la cruciulița de aur.

Vederea ei mă face să mă opresc.

— Eşti sigură că vrei? o întreb.

Ochii ei de nepătruns sunt larg deschişi, iar eu mă simt expus, de parcă mi-ar citi direct în suflet. E ca o trezire la realitate. Mă simt mult mai dezgolit decât sunt în realitate.

Ea înghite în sec:

— Da.

— Dacă e ceva ce nu-ți place sau poate nu vrei să faci să-mi spui, da?

Încuviințează şi se întinde să mă mângâie pe față.

— Maxim, şopteşte.

Mă întind şi îi ating uşor buzele cu gura. Geme, îşi trece degetele prin părul meu, iar limba ei îmi atinge şovăitor şi-mi umezeşte buza de sus. Dorința mă pârjoleşte ca un foc sălbatic. Îi ridic bărbia şi o sărut apăsat, primul nostru sărut la orizontală. O vreau. Toată. Aici. Acum.

Îi savurez reacția şi sărutul. Explorând. Gustând. Dorind.

Mă desprind de gura ei şi îmi plimb buzele în jos, pe bărbie, apoi de-a lungul sternului. Cu o mână, îi dau părul deoparte, dezvelindu-mi obiectivul. Ea icneşte, cu degetele înfipte în părul meu. Încetişor, îi ling sfârcul, apoi îl prind în gură. Şi sug. Tare.

— Ah! strigă ea.

Suflu uşurel peste el şi ea se zvârcoleşte alături de mine. Îmi las mâna să alunece peste şoldul ei şi apoi în sus, spre celălalt sân. Cuprinzându-l delicat în palmă, îl dezmierd şi îl strâng, minunându-mă de cât de receptivă e când îi ating sfârcul cu degetul. Într-o clipă, sfârcul se întăreşte şi se umflă, la fel ca geamănul lui. Ea geme, iar şoldurile încep să-i danseze într-un ritm pe care-l cunosc prea bine. Îmi plimb mâinile pe tot trupul ei, mângâind-o şi continuând să îi ațâț sânii cu buzele.

Îmi strecor degetele sub pantalonii ei de pijama, iar ea îşi împinge sexul în palma mea. O am. În palmă. Gem. E umedă.

E pregătită.

Futu-i.

Încet, încet, strecor un deget în ea.

E strâmtă. Şi umedă.

Da.

Retrag degetul, apoi îl vâr din nou.

— Ah, scânceşte ea ascuţit, se încordează şi strânge cearşafurile în pumni.

— Ah, scumpo, te doresc atât de mult!

Buzele mele sunt între sânii ei:

— Mă topesc după tine din clipa-n care te-am văzut.

Trupul i se arcuieşte în întâmpinarea mâinii mele, iar capul îi cade pe spate, pe pernă. O sărut pe abdomen, lăsând un semn umed de posesie pe pielea ei, până la buric. Trasez un cerc cu nasul în jurul lui, în timp ce degetele mele intră şi ies din ea. O sărut pe abdomen şi îmi mişc limba de la un şold la altul.

— Zot...

— E timpul să-ţi iei la revedere de la ăştia, şoptesc cu nasu-n burta ei.

Scot mâna din ea şi mă ridic.

— Nu am crezut niciodată că..., spune ea în şoaptă, dar vocea i se stinge când îi trag în jos pantalonii de pijama, apoi îi arunc peste blugii mei.

— Uau, şoptesc.

În sfârşit e aici, goală, în patul meu, şi e neînchipuit de sexy.

— Tu m-ai mai văzut gol.

— Da, şopteşte ea. Dar dormeai pe burtă.

— OK.

Foarte bine, asta ar putea fi o lecție.

Îmi dau boxerii jos şi îmi eliberez în sfârşit mădularul sculat. Şi înainte ca imaginea erecției mele să apuce să o sperie sau să o şocheze, mă aplec şi o sărut. O sărut cu adevărat, punând toată dorința mea mistuitoare în acest prim sărut al trupurilor noastre deopotrivă de despuiate. Îmi răspunde cu buze lacome, întorcându-mi sărutul. O mângâi pe talie, apoi mâna îmi alunecă în jos, spre şolduri, trăgând trupul acela dulce, delicat, spre mine. Cu un genunchi, îi desfac picioarele. Trupul i se arcuieşte spre mine, iar

mâinile i se înfig iar în părul meu. Gustându-i pielea, îmi plimb buzele peste gâtul ei până la cruciulița de aur. O învârt cu limba, bucurându-mă de gustul ei, în timp ce mâinile îmi sunt atrase din nou de bustul ei perfect dăltuit.

Geme când degetul meu îi mângâie sfârcul care înmugureşte sub atingerea mea. Urmează buzele, sărutându-l şi muşcându-l încetişor.

— Ah, Zot, geme ea, trăgându-mă tot mai tare de păr.

Nu mă opresc. Neobosită şi flămândă, gura mea se mută de la un sfârc la altul, muşcând, lingând, sărutând... sugând. Geme şi se zvârcoleşte sub mine, în timp ce mâinile mele călătoresc în jos, spre țelul meu final. Alessia încremeneşte când degetele mele îi ating sexul, iar răsuflarea ei devine sacadată.

Da.

E umedă. Încă.

Degetul meu găseşte premiul suprem şi descrie cercuri în jurul clitorisului ei, iar şi iar. Treptat, strecor un deget în ea. Mâinile i se îndepărtează de capul meu, mă mângâie acum pe spate, apoi îşi plimbă unghiile peste umerii mei şi le înfige în carne. Dar eu perseverez, imprimând degetului o mişcare de du-te-vino, crescând ritmul, şi cu degetul mare descriu în continuare cercuri în jurul clitorisului ei.

Şoldurile i se mişcă în ritmul acela ancestral, iar picioarele i se încordează sub mine. Mai are puţin. Lăsându-i sânii, o sărut pe gură şi îi prind între dinţi buza de jos. Îşi încleştează pumnii în umerii mei, iar capul i se lasă pe spate.

— Alessia, şoptesc eu când ţipă, copleşită de orgasm.

O ţin strâns în braţe în timp ce trupul ei freamătă după orgasm, apoi îngenunchez între picioarele ei. Deschide ochii întunecaţi şi se uită la mine cu o mirare înceţoşată.

Mă întind după prezervativ şi încerc să îmi ţin trupul sub control. Şoptesc:

— Eşti gata? Am să fiu rapid.

S-ar putea să fie şi adevărat.

Ea încuviinţează.

O prind de bărbie.

— Spune-mi.

— Da, şopteşte ea.

Slavă cerului.

Rup pachetul cu dinții şi îmi trag prezervativul. Pentru câteva secunde oribile mi se pare că am să ejaculez aici şi acum.

Futu-i.

Îmi aduc mădularul la ordine şi îi acopăr trupul cu al meu, susținându-mi greutatea în coate.

Ea închide ochii şi se încordează sub mine.

— Hei, şoptesc şi o sărut pe pleoape.

Îşi înnoadă brațele pe după gâtul meu şi scânceşte.

— Alessia.

Buzele ei le găsesc pe ale mele şi mă sărută flămând. Înfrigurat. Disperat. Iar eu nu mă mai pot ține.

Încet. Încet. Încet, mă afund în ea.

Ah. Doamne. Dumnezeule.

Strâmtă. Umedă. Rai.

Ea țipă, iar eu mă opresc.

— Eşti bine? gâfâi eu, lăsând-o puțin să se acomodeze cu penetrarea.

— Da, şopteşte ea după câteva clipe.

Nu ştiu sigur dacă să o cred sau nu, dar îi iau de bună asigurarea şi încep să mă mişc. O dată. De două ori. De trei ori. Iar. Şi iar. O pătrund.

Nu ejacula. Nu ejacula. Nu ejacula.

Aş vrea să prelungesc momentul ăsta la nesfârşit.

Geme, iar şoldurile încep să i se mişte într-un contradans dezordonat, de începătoare.

— Da, mişcă-te cu mine, frumusețe, o încurajez eu în vreme ce icnetele ei scurte, zgomotoase, mă îmboldesc.

— Te rog, şopteşte ea, implorându-mă pentru mai mult, iar eu îi fac cu dragă inimă pe plac.

Sudoarea mi se prelinge pe spate, tot trupul se luptă împotriva reținerii forțate. Împing şi împing până când se încordează sub mine, iar unghiile i se înfig în carnea mea.

Mă mişc o dată, de două ori... de trei ori... şi ea țipă şi îşi dă drumul. Iar țipătul şi orgasmul ei mă eliberează şi pe mine.

Ejaculez. Viguros. Zgomotos. Şi strigându-i numele.

Capitolul cincisprezece

Maxim e greu deasupra ei, respirând adânc, sacadat, în vreme ce Alessia stă întinsă gâfâind sub el. E copleşită de senzații şi de o oboseală care a pătruns-o până la oase, dar mai presus de toate de... invazia lui. Se simte vlăguită. El clatină din cap, se sprijină în coate, eliberând-o de greutatea lui, şi întoarce spre ea nişte ochi limpezi, îngrijorați:

— Eşti bine? o întreabă.

Ea îşi face un inventar mental al trupului ei. Adevărul e că o doare un pic. Habar n-avea că actul de iubire te solicită atât de mult fizic. Mama ei îi spusese că prima dată o s-o doară.

Şi a avut dreptate.

Dar după aceea, odată ce trupul ei s-a obişnuit cu prezența lui, i-a plăcut. Mai mult decât plăcut. La sfârşit, s-a pierdut pe sine şi s-a făcut țăndări, explodând pe dinăuntru. Şi a fost... incredibil.

El iese din ea, iar sentimentul necunoscut o face să tresară. Maxim trage pătura peste amândoi şi, ridicându-se în cot, o priveşte îngrijorat.

— Nu mi-ai răspuns. Eşti bine?

Ea încuviințează, dar, după ochii lui mijiți, îşi dă seama că nu o crede.

— Te-am rănit?

Ea îşi muşcă buzele, neştiind prea bine ce să răspundă, iar el se rostogoleşte pe pat, alături de ea, şi închide ochii.

Rahat. Am rănit-o.

Am zburat de pe culmile disperării la un orgasm de s-a cutremurat lumea, dar bucuria mea de după cea mai tare partidă de sex de care am avut vreodată parte dispare precum iepuraşul unui magician. Mă aplec şi scot prezervativul de pe mădular, dezgustat de mine însumi. Când îl las jos, pe podea, observ cu mirare că am mâna plină de sânge.

Sângele ei.

Futu-i.

Frec palma de coapsă şi mă întorc să înfrunt reproşul de pe chipul ei minunat. Dar ea se uită la mine temătoare şi vulnerabilă.

Fir-ar să fie.

— Îmi pare rău că te-am rănit.

O sărut pe frunte.

— Mama mi-a spus că o să mă doară. Dar numai prima dată.

Alessia îşi trage pătura până la bărbie.

— Numai prima dată?

Ea încuviințează şi inima mea se umple de speranță. O mângâi pe obraji.

— Să înțeleg că ai fi dispusă să mai facem o încercare?

— Da, cred că da, spune ea cu un zâmbet şiret, iar penisul meu se întăreşte, aprobator.

Iar? Deja?

— Numai... numai dacă vrei şi tu, adaugă ea.

— Numai dacă vreau şi eu?

Nu-mi pot controla incredulitatea din voce. Râd, mă aplec şi o sărut. Apăsat.

— Dulcea, dulcea mea Alessia, îi şoptesc lipit de buzele ei.

Îmi zâmbeşte şi ea şi, dintr-odată, simt o acută nevoie să ştiu.

— Ţie ţi-a fost bine...

În obrajii ei apare o nu foarte nevinovată nuanţă de roz:

— Da, şopteşte. Mai ales la sfârşit, când am...

Când ai avut orgasm!

Rânjesc cuprins de încântare.

Slavă cerului!

Ea îşi mută atenția spre mâini, în continuare încleştate de pătură, şi se încruntă puțin.

— Ce-i? o întreb.

— Pentru tine, spune ea încet de tot. Pentru tine a fost bine?

Râd:

— Bine?!

Râd din nou, cu capul dat pe spate, delirez de fericire, de multă vreme nu m-am mai simțit aşa.

— Alessia, a fost excepțional. A fost cel mai bun fut... cea mai bună partidă de sex de care am avut parte în ultimii ani.

Oare de ce?

Face ochii mari şi pufneşte îngrozită.

— E un cuvânt urât, domnule Maxim.

Încearcă să mimeze dezaprobarea, dar ochii ei sclipesc veseli. Mă aplec şi îi mângâi buza de jos cu degetul mare.

— Spune „Maxim”.

Vreau să-mi aud iar numele rostit cu accentul ăsta provocator.

Se îmbujorează şi mai tare.

— Spune-l. Spune-mi numele.

— Maxim, şopteşte.

— Iar.

— Maxim.

— Mai bine. Cred că ar trebui să ne ducem să ne spălăm, frumusețe. Pregătesc eu baia.

Dau la o parte aşternuturile şi mă ridic din pat; culeg prezervativul de pe jos şi mă îndrept spre baie.

Futu-i.

Mă simt...

Ca un puştan zăpăcit.

Sunt bărbat în toată firea şi mă simt ca un puştan ameţit!

Sexul cu ea e mai bun decât o doză de cocaină... decât orice drog. Oricând.

Arunc prezervativul şi dau drumul la robinetul de la cadă, torn nişte spumă de baie şi urmăresc cum apa se preschimbă în clăbuci fini, parfumaţi. Scot un prosop de faţă şi îl pun pe marginea căzii.

În timp ce cada se umple cu apă, mă gândesc la întâmplările de peste zi. În sfârşit, mi-am regulat menajera. În mod normal, imediat ce mă culc cu o femeie, îmi doresc să rămân singur. Dar azi nu mă simt aşa. Nu cu Alessia. Sunt în continuare sub puterea vrăjii pe care cine ştie cum mi-a făcut-o. Ba mai mult de atât, urmează să petrec săptămâna asta, poate şi săptămâna viitoare, cu ea. Iar perspectiva e palpitantă.

Mădularul meu se întăreşte ţanţoş, în semn de încuviinţare.

Mă zăresc o clipă în oglindă, zâmbind prosteşte şi euforic, şi nu mă recunosc.

Ce mama dracului mi se întâmplă?

Îmi trec mâna prin păr, într-o încercare zadarnică de a-l întinde cât de cât, şi îmi amintesc sângele ei pe mâna mea.

O virgină.

Acum va trebui să mă însor cu ea. Pufnesc la ideea asta ridicolă şi mă spăl pe mâini. Mă întreb dacă vreunul dintre străbunii mei a fost vreodată într-o astfel de situație. Doi dintre înaintaşii mei au fost implicați în nişte aventuri scandaloase, documentate istoric, dar ştiința mea despre istoria familiei e destul de sumară. Kit era cel priceput în istoria familiei şi genealogie. El a fost atent la toate astea. A avut tata grijă. A avut mama grijă. Era parte integrantă a îndatoririlor de moştenitor ale lui Kit. Ştia că păstrarea moştenirii intacte însemna totul pentru familia noastră.

Dar el nu mai e aici.

Futu-i. De ce n-oi fi fost şi eu atent?

Cada e plină, iar eu mă întorc în dormitor simțindu-mă puțin abătut. Dar imaginea Alessiei cu ochii în tavan îmi ridică moralul.

Menajera mea.

Expresia ei e complet indescifrabilă. Se întoarce, mă vede, şi închide imediat ochii.

Ce?

A, da, sunt dezbrăcat.

Îmi vine să râd, dar mă gândesc că poate nu e cea mai bună idee, aşa că mă sprijin de tocul uşii, încrucişez braţele la piept şi aştept răbdător să deschidă iar ochii.

După câteva clipe, trage pătura peste nas şi aruncă pe furiş o privire, deschizând un singur ochi.

Zâmbesc.

— Uită-te bine, zic şi desfac larg braţele.

Clipeşte des, iar în ochii ei licăresc scântei de jenă, amuzament, curiozitate şi, mi se pare mie, un strop de admiraţie. Chicoteşte şi îşi trage pătura peste cap.

— Râzi de mine, spune cu vocea înăbuşită.

— Da, aşa e.

Incapabil să mă abțin, o iau încet spre pat, iar ea se agață cu atâta forță de pătură, de i se albesc încheieturile degetelor. Mă aplec şi îi sărut degetele.

— Dă-i drumul, şoptesc şi, spre surprinderea mea, îmi dă ascultare.

Arunc aşternuturile de pe pat, iar ea țipă speriată; o iau în brațe şi o ridic în picioare.

— Acum suntem amândoi goi, îi spun împingându-mi nasul în urechea ei.

Ea îşi încolăceşte brațele după gâtul meu şi o duc, chicotind, în baie, unde o depun direct în cadă. Îşi acoperă imediat sânii.

— N-ai de ce să te jenezi.

Şi iau o şuviță de păr şi o răsucesc pe după deget.

— Ai un păr minunat. Şi un corp minunat.

Zâmbetul ei timid îmi dă de înțeles că asta avea nevoie să audă. Trag încetişor de şuvița de păr, iar ea se apleacă spre mine, ca s-o pot săruta pe frunte.

— Ia uită-te acolo, vrei?

Arăt cu bărbia spre fereastra din spatele căzii. Se întoarce şi, după răsuflarea ei precipitată, îmi dau seama că îi place ceea ce vede. Fereastra dă spre golf şi la orizont se vede soarele sărutând marea într-o spectaculoasă simfonie de culori: auriu, opal, roz şi portocaliu, topite toate într-un nor de purpură care pluteşte deasupra apei întunecate. E splendid.

— Sa bukur.

Vocea ei e plină de încântare.

— Foarte frumos.

Şi lasă braţele în jos.

— Ca tine, spun eu, şi o sărut pe păr.

Parfumul ei fermecător – lavandă şi trandafiri, la care se adaugă un iz de sex proaspăt – îmi umple nările. Închid ochii. E mult mai mult decât frumoasă. E desăvârşită în toate. E isteaţă. Talentată. Amuzantă. Şi curajoasă. Da, mai presus de orice, e curajoasă. Inima îmi tresaltă puternic şi, dintr-odată, sunt copleşit de emoţie.

Futu-i.

Fac eforturi să îmi stăpânesc simțămintele, îi întind mâna şi îi duc degetele la buze. I-l sărut pe fiecare în parte înainte de a intra în cadă.

— Ia loc.

Ea îşi răsuceşte iute părul într-un coc care sfidează gravitația cocoțat în vârful capului cum e şi se cufundă în spumă. Tresare puțin şi simt o înțepătură de vinovăție, dar chipul i se relaxează când priveşte din nou apusul hipnotic.

Îmi vine o idee.

— Mă întorc într-o clipă.

Şi ies repede din baie.

Cada e adâncă, iar apa e fierbinte şi liniştitoare şi are un parfum exotic pe care Alessia nu îl recunoaşte. Se uită la sticla cu gel de duş. Citeşte:

Jo Malone

Londra

Pere englezeşti şi frezie

Miroase a lucru scump.

Se lasă pe spate şi se uită pe fereastră, iar trupul i se relaxează treptat.

Priveliştea asta.

Ua!

E o scenă picturală. Şi în Kukës asfinţitul e spectaculos, dar este ascuns de munţi. Aici, soarele se cufundă încet în mare, deschizând o cărare de raze aurii peste ape.

Îşi aminteşte cum s-a împiedicat şi a căzut mai devreme în valuri şi zâmbeşte. Cât de zăpăcită a putut fi! Zăpăcită şi liberă fie şi pentru câteva ceasuri, iar acum e în baia domnului Maxim. E mai mare decât baia din dormitorul de oaspeţi şi are două chiuvete deasupra cărora se lăfăie două oglinzi ornamentate. Pentru o clipă, o încearcă regretul că fratele lui Maxim, care a ridicat clădirea, nu se mai poate bucura de ea. Păcat, e o casă frumoasă.

Zărind prosopul, Alessia îl ia şi se spală cu atenţie între coapse. Zona e destul de sensibilă.

A făcut-o.

Lucrul ăla.

Aşa cum a vrut ea, cu cineva ales de ea, cu un bărbat pe care îl doreşte. Mama ei ar fi şocată. Iar tata... Se cutremură gândindu-se ce ar fi în stare să facă dacă ar şti. Şi a făcut-o cu domnul Maxim, un englez, bărbatul cu ochi verzi-scânteietori şi chip de înger. Se cuprinde cu brațele, amintindu-şi cât de atent şi grijuliu a fost, iar inima îi bate puțin mai repede. I-a adus trupul la viață. Închide ochii şi îşi aminteşte mirosul lui proaspăt, degetele lui pe pielea ei, moliciunea părului lui... sărutările... Ochii lui înflăcărați, plini de dorință. Inspiră adânc. Şi vrea s-o facă din nou. Adânc, în pântecul ei, muşchii se încordează. „Ah", şopteşte ea. E un sentiment cât se poate de plăcut.

Da. Şi ea vrea s-o facă iar.

Chicoteşte şi îşi strânge mai tare brațele în jurul trupului, încercând să îşi țină sub control exaltarea. Nu o încearcă nicio ruşine. Aşa ar trebui să se simtă, nu? Asta e dragostea, nu? Zâmbeşte şi se simte uşor îngâmfată.

Maxim reapare cu o sticlă şi două pahare. E tot dezbrăcat.

— Şampanie? o îmbie.

Şampanie!

A citit despre şampanie. Dar nu a crezut că va ajunge să o şi guste vreodată.

— Da, te rog, zice ea şi lasă prosopul deoparte, încercând să se uite oriunde, numai la penisul lui, nu.

E fascinată şi jenată în acelaşi timp.

Mare. Acoperit cu piele. Flexibil. Nu cum era mai devreme.

Experiența ei cu zona genitală masculină se limitează la lucrările de artă. E prima dată când vede un penis pe viu.

— Uite, ține astea.

Maxim îi întrerupe şirul gândurilor şi ea se îmbujorează brusc. Îi dă paharele de şampanie şi zâmbeşte privind în jos, spre ea:

— O să te obişnuieşti şi cu asta, spune, iar în ochii lui joacă scântei vesele.

Alessia se întreabă dacă se referă la şampanie sau la... penisul lui, ceea ce o face să roşească şi mai tare. El rupe staniolul arămiu, răsuceşte protecția din sârmă şi scoate încet dopul. Toarnă lichidul efervescent în pahare. Alessia e surprinsă şi încântată când vede că e de culoare roz. Punând sticla pe pervazul ferestrei, Maxim se duce în

celălalt capăt al căzii şi intră cu grijă în apă. Spuma se ridică până în marginea căzii. Zâmbeşte, aşteptând ca apa să se reverse pe jos, dar nu se întâmplă aşa. Ea-şi ridică genunchii la piept în timp ce el întinde picioarele de o parte şi cealaltă a ei.

Ia un pahar din mâna ei şi îl ciocneşte de al ei:

— Pentru cea mai curajoasă şi cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Mulțumesc, Alessia Demachi, spune el.

Şi nu mai este deloc glumeț, dimpotrivă, e teribil de serios, o priveşte fix cu ochi întunecați, în care nu mai joacă luminițe.

Alessia înghite în sec ca răspuns la zvâcnetul tot mai puternic din pântec.

— Gëzuar, Maxim, spune cu glas răguşit.

Duce paharul la gură şi soarbe din lichidul rece. E uşor, înțepător şi are gust de vară şi de recolte bogate. E delicios.

— Mmm, şopteşte ea apreciativ.

— Mai bună decât berea?

— Da. Mult mai bună.

— M-am gândit că ar trebui să sărbătorim. Pentru premiere.

Ridică paharul şi ea face la fel.

— Pentru premiere, zice ea şi se întoarce să se uite pe fereastră, la soarele în asfințit. Şampania are aceeaşi culoare cu cerul, se miră ea.

Ştie că Maxim se uită la ea, dar acum se întoarce şi el să vadă priveliştea grandioasă.

— Foarte decadent, spune ea, ca pentru sine.

Face baie cu un bărbat, un bărbat care nu e soțul ei, un bărbat cu care tocmai a făcut sex pentru prima dată în viața ei, şi bea şampanie roz.

Nici măcar nu-i ştie numele întreg.

Un chicotit şocat răsare din locşorul ei fericit.

— Ce-i? întreabă el.

— Numele tău de familie e „Milord"?

Maxim rămâne cu gura căscată, apoi chicoteşte. Alessia păleşte puțin şi mai soarbe o înghițitură.

— Îmi pare rău, se scuză el, liniştindu-se. E doar un... Nu. Numele meu de familie e Trevelyan.

— Trev-el-ee-an.

Alessia îl repetă de câteva ori. Un nume complicat, pentru un bărbat complicat? Alessia nu ştie. El nu pare totuşi complicat, doar foarte diferit de toți bărbații pe care-i cunoaşte.

— Hei, zice Maxim, care lasă paharul pe pervazul ferestrei, ia un săpun şi îl freacă între mâini. Dă-mi voie să te spăl pe picioare.

Şi întinde o mână.

Să mă spele pe picioare?

— Dă-mi voie, şopteşte el, văzând-o şovăielnică.

Îşi lasă şi ea paharul pe pervaz şi ridică timid un picior în palmele lui, iar el începe să o frece cu săpun.

Ah.

Închide ochii şi degetele lui puternice îi freacă metodic laba piciorului, călcâiul, urcă în jurul gleznei. Îi freacă talpa cu o presiune foarte bine dozată.

— Ah…, geme ea.

Când ajunge la degete, le spală pe fiecare în parte, apoi le clăteşte, trăgând uşor şi răsucind-le, unul după altul. Ea se zvârcoleşte în apă şi deschide ochii. Privirea lui fixă o străpunge şi o lasă fără suflare.

— E bine? o întreabă.

— Da. Mai mult decât bine, îi răspunde cu glas răguşit.

— Pe unde simți?

— Peste tot.

Când îi strânge degetul mic, i se încordează toți muşchii din abdomen. Gâfâie, iar el îi trage piciorul în sus şi, cu un zâmbet viclean, îi sărută degetul mare.

— Acum celălalt, porunceşte el cu o voce blândă.

De astă dată, Alessia nu mai ezită. Degetele lui îşi fac din nou numărul magic şi, când termină, e topită toată. Îi sărută fiecare deget în parte, cu excepția degetului mic, pe care-l prinde în gură şi-l suge. Tare.

— Ah!

Abdomenul ei se contractă spasmodic. Deschide ochii şi dă de aceeaşi privire intensă, dar acum buzele lui sunt arcuite într-un zâmbet intim. O sărută la baza degetelor.

— Mai bine?

— Mmm...

Alessia nu izbuteşte să îngaime decât un mormăit incoerent.

O nevoie neobişnuită i-a pus stăpânire pe abdomen.

— Bun. Cred că ar trebui să ieşim din apă înainte să se răcească.

Maxim se ridică şi, cu picioarele lui lungi, iese din cadă. Alessia închide ochii. Nu crede că se va obişnui vreodată să îl vadă gol sau cu senzaţia de foame care stăruie adânc, adânc în ea.

— Hai, vino, zice el.

Şi-a înfăşurat un prosop în jurul mijlocului şi acum îi ţine ei un halat bleumarin. Fără să se mai simtă atât de jenată, Alessia se ridică şi îl ia de mână ca s-o ajute să iasă din cadă. O înfăşoară în halat. E moale, dar mult, mult prea mare pentru ea. Se întoarce cu faţa la el şi el o sărută aşa cum se cuvine, apăsat, cu limba explorându-i gura. O ţine

cu mâna de ceafă, ghidând-o. Când îi dă drumul, Alessia a rămas fără suflu.

— Te-aş săruta o zi întreagă, murmură el.

De pe trup i se preling picături mici de apă, ca nişte stropi de rouă. Năucită cum e, Alessia se întreabă cum ar fi dacă i-ar linge.

Cum?!

Trage precipitat aer în piept la acest gând nepotrivit.

Ce depravată!

Zâmbeşte. Poate se va obişnui totuşi să-l vadă gol.

— Eşti bine? o întreabă.

Ea încuviinţează şi el o conduce de mână înapoi în dormitor, unde îi dă drumul. Îşi ia blugii de pe jos şi îi trage pe el. Ea îl priveşte cu ochii mari cum se şterge pe spate cu prosopul.

— Îţi place priveliştea? o întreabă, strâmbându-se la ea.

Ea se încinge brusc la faţă, dar nu-şi fereşte privirea.

— Îmi place să mă uit la tine, şopteşte.

Strâmbătura lui se transformă într-un zâmbet fermecător, sincer.

— Ei bine, şi mie îmi place să mă uit la tine şi sunt al tău cu totul, spune, dar apoi se încruntă nesigur şi îşi fereşte privirea.

Îşi revine repede, trage pe el tricoul şi puloverul, apoi vine la ea şi o mângâie pe obraji, urmărindu-i linia maxilarului cu degetul mare.

— Tu nu trebuie să te îmbraci dacă n-ai chef. Eu o aştept pe Danny cu cina.

— Ah?

Iar Danny? Cine e? De ce nu vrea să îi povestească despre ea?

Aplecându-se spre ea, o sărută.

— Mai vrei şampanie?

— Nu, mulțumesc. Mă îmbrac şi eu.

Ah. După tonul ei, simt că ar vrea să o las singură să se îmbrace.

— Eşti bine? o întreb.

Zâmbetul ei firav şi o încuviinţare îmi confirmă că da, e bine.

— Bine, mormăi eu, şi mă duc în baie să iau paharele şi sticla de Laurent-Perrier.

Soarele a dispărut în sfârşit, iar orizontul s-a cufundat în întuneric. Jos, în bucătărie, aprind luminile, pun şampania în frigider şi mă gândesc la Alessia Demachi.

Frate, da' imprevizibilă mai e.

Pare mai fericită şi mai relaxată, dar nu ştiu sigur dacă i se trage de la masajul picioarelor, baie, şampanie sau sex. Faptul că am putut să-i urmăresc reacţia în baie a fost o adevărată desfătare senzuală. Când a închis ochii şi a gemut în timp ce-i masam picioarele era răpitoare, cu sexualitatea ei înnăscută.

Câte posibilităţi...

Pentru numele cerului...

Clatin din cap ca să alung gândurile lascive.

Eram hotărât să o las în pace.

Hotărât.

Dar când am dat în sfârşit frâu liber durerii, ea a fost acolo, m-a distras şi m-a alinat. Şi am cedat în fața unei femei... îmbrăcate într-o pijama cu SpongeBob şi un tricou jerpelit cu Arsenal. Nici nu-mi vine să cred.

Mă întreb ce-ar fi zis Kit despre Alessia.

Bă, Rezervă, doar nu regulezi personalul, nu?

Nu, probabil Kit n-ar fi fost de acord cu ceea ce am făcut, deşi cred că ar fi plăcut-o pe Alessia. Avea ochi buni pentru fetele frumoase.

— Casa asta e aşa de călduroasă! exclamă Alessia, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Stă în fața bufetului de bucătărie, îmbrăcată cu pantalonii ăia de pijama şi un tricou alb.

— Prea cald? o întreb.

— Nu.

— Mă bucur. Mai vrei spumos?

— Spumos?

— Şampanie.

— Da. Te rog.

Scot sticla din frigider şi umplu ambele pahare.

— Ce vrei să facem? o întreb după ce soarbe o gură.

Ştiu ce aş vrea eu, dar fiind conştient că o doare, probabil nu e o idee prea bună.

Poate mai târziu, la noapte.

Luându-şi paharul, Alessia se aşază pe o canapea din zona de relaxare şi vede cutia de şah de pe măsuța de cafea. Sună interfonul.

— Trebuie să fie Danny, zic eu, şi apăs pe butonul de acces.

Alessia se ridică de pe canapea.

— E-n regulă, o liniştesc. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Prin peretele de sticlă, o văd pe Danny păşind şovăielnic pe scara abruptă cu trepte din piatră albă, iluminate, şi ducând în brațe o cutie albă din plastic. Pare grea.

Deschid uşa şi ies în picioarele goale, întâmpinând-o pe la jumătatea scării.

Futu-i. E al naibii de frig.

— Danny. Dă-mi voie să iau eu asta.

— Mă descurc. Maxim, o să te îmbolnăveşti pe gerul ăsta, se răsteşte ea, cu o expresie dezaprobatoare. Adică milord, îşi aduce ea aminte.

— Danny. Dă-mi cutia.

Nu accept un refuz.

Strângând din buze, mi-o dă. Eu rânjesc la ea:

— Mulțumesc.

— Vin eu să le aranjez.

— E-n regulă. Sunt sigur că mă descurc.

— Ar fi mult mai uşor dacă ați sta sus, în casa mare.

— Ştiu. Îmi pare rău. Şi mulțumeşte-i lui Jessie din partea mea.

— E mâncarea dumneavoastră preferată. A, şi Jessie a pus nişte cartofi copți în cutie. Au stat deja la microunde, aşa că ar trebui să se facă repede crocanți. Acum haideți, intrați în casă. Sunteți desculț.

Se încruntă şi mă împinge spre casă. Şi, pentru că sunt înghețat, fac ce mi se spune. Prin peretele de sticlă o spionează pe Alessia care e aşezată pe sofa. Îi face semn cu mâna şi Alessia îi răspunde.

— Mulțumesc, strig de la adăpostul pragului, cu picioarele pe podeaua încălzită.

Nu i-o prezint pe Alessia. E nepoliticos, ştiu, dar chiar îmi doresc să mai rămânem un pic în bula noastră. Pot face prezentările mai târziu.

Danny clatină din cap, iar vântul puternic îi zburleşte părul alb. Se întoarce şi o ia pe scări. O urmăresc cum urcă. Nu s-a schimbat deloc şi o cunosc de ani buni. Femeia asta mi-a oblojit genunchii răniți, mi-a bandajat tăieturile şi zgârieturile, mi-a pus gheață pe vânătăi încă de când am

început să merg pe picioare. Totdeauna cu fusta ei de tartan şi o pereche de încălțări zdravene, niciodată în pantaloni. Nu, îmi spun eu zâmbind, Jessie, partenera ei de mai bine 12 ani, e cea care poartă pantaloni în relația lor. Mă întreb dacă se vor căsători vreodată. E legal de destul de multă vreme. Nu au nicio scuză.

— Cine era? întreabă Alessia şi aruncă o privire în cutie.

— Danny. Ți-am spus, locuieşte în apropiere şi ne-a adus cina.

Scot caserolele din cutie. Sunt patru cartofi mari şi mie îmi lasă gura apă când văd o plăcintă cu banane şi caramel.

Mamă, Jessie chiar ştie să gătească.

— Tocănița trebuie încălzită şi apoi putem s-o mâncăm cu cartofi copți. E OK?

— Da. E foarte OK.

— Foarte OK?

— Da, spune ea şi clipeşte nedumerită. Engleza mea?

— E grozavă, răspund, şi rânjesc.

Scot țepușa cu cartofi copți din cutie.

— Pot să mă ocup eu, se oferă ea, deși pare destul de nesigură.

— Nu. Mă descurc eu.

Îmi frec mâinile.

— Mă simt casnic în seara asta și, crede-mă, nu mi se întâmplă prea des. Așa că profită.

Alessia ridică o sprânceană, amuzată, ca și cum m-ar vedea într-o lumină cu totul nouă. Sper că e ceva bun.

— Uite.

Într-un dulap, găsesc o găletușă pentru gheață.

— Umple asta cu gheață. Frigiderul din debara face gheață. E pentru șampanie.

După încă un pahar sau două, Alessia e ghemuită pe una din canapelele turcoaz cu picioarele sub ea, urmărindu-mă cum termin de pus tocănița în cuptor.

— Joci? o întreb când vin să mă așez alături de ea.

Privirea Alessiei zboară de la jocul de şah înapoi la mine, cu o expresie indescifrabilă.

— Puțin, zice ea sorbind din pahar.

— Puțin, zici?

E rândul meu să ridic o sprânceană. Ce vrea să spună? Fără să-mi dezlipesc ochii de la ea, iau un pion alb, unul negru, îi amestec şi apoi îi întind pumnii. Ea îşi umezeşte buza de sus şi în mod intenționat mă mângâie cu arătătorul pe dosul unei mâini. Un fior îmi trece din palmă în braț, apoi direct în penis.

Uau.

— Ăsta, zice ea, privindu-mă printre genele ca tăciunele.

Mă foiesc, încercând să îmi controlez corpul, şi deschid pumnul. E pionul negru.

— Negru.

Întorc tabla astfel încât piesele negre să fie în dreptul ei.

— Bine. Eu încep.

După patru mutări, îmi trec mâinile prin păr.

— Ca de obicei, şi asta mi-ai ascuns, nu?

Tonul meu e sarcastic. Alessia îşi muşcă buza de sus, încercând să-şi ascundă zâmbetul şi să pară serioasă. Dar ochii ei sunt însufleţiţi de veselie când vede cum mă lupt să obţin un avantaj.

Evident că joacă şah ca un maestru.

Frate, fata asta e plină de surprize.

Mă încrunt ameninţător, sperând că dacă o intimidez o să facă o greşeală. Zâmbetul ei se lărgeşte, luminându-i faţa frumoasă, iar eu nu pot să mă abţin şi-i răspund pe măsură.

E uluitoare.

— Eşti destul de bună, remarc.

Ea ridică din umeri:

— Nu prea ai ce face în Kukës. Acasă avem un computer vechi, dar n-avem console de jocuri sau telefoane inteligente. Nu aveam decât pianul, şahul, cărţile şi ceva televiziune.

Se uită cu ochii plini de admirație la biblioteca din fundul camerei.

— Cărți?

— Da. Multe, multe cărți. În albaneză şi engleză. Am vrut să mă fac profesoară de engleză.

Studiază puțin tabla de joc, fără urmă de veselie.

Iar acum e o femeie de serviciu care fuge de nişte nenorociți de traficanți de sex.

— *Îți place să citeşti?*

— Da.

Se luminează la față.

— Mai ales în engleză. Bunica aducea pe ascuns cărți în țară.

— Ai mai spus. Pare periculos.

— Da. Era periculos pentru ea. Cărțile în engleză erau interzise de comunişti.

Interzise!

Realizez, pentru a câta oară!, cât de puține ştiu despre țara ei natală.

Concentrează-te, omule.

Îi iau calul şi mă umflu în pene. Dar când îi arunc o privire, observ că abia îşi ascunde un rânjet. Mută tura cu trei pătrățele mai încolo şi chicoteşte:

— Schab... nu. Şah.

Mama mă-sii!

— Uite ce-i, ăsta e primul şi ultimul nostru joc de şah, bombăn eu şi clatin din cap, scârbit de mine însumi.

Parcă aş juca cu Maryanne. Şi ea mă bate de fiecare dată.

Alessia îşi dă părul după urechi, mai soarbe o gură de şampanie şi îşi răsuceşte cruciulița între degete. E limpede că e încântată de ea însăşi şi se bucură să mă spulbere.

E un moment umilitor.

Concentrează-te.

Trei mutări mai târziu, m-a bătut.

— Şah mat, zice ea, măsurându-mă ostentativ, iar expresia ei solemnă mă lasă fără grai.

— Bravo ție, Alessia Demachi, şoptesc, iar dorința îmi încălzeşte inima. Eşti foarte bună.

Se uită la tabla de şah, rupând vraja. Când ridică privirea, îmi aruncă un zâmbet şiret:

— Jucam şah cu bunicul meu de când aveam şase ani. Era... cum spuneți voi? Un jucător dat naibii. Şi voia să câştige mereu. Chiar şi în fața unui copil.

— Te-a învățat bine, murmur eu, recăpătându-mi echilibrul.

Ce îmi doresc cu adevărat e s-o posed chiar acum, aici, pe canapea. Mă bate gândul să mă năpustesc la ea, dar accept ideea că trebuie, totuşi, să mâncăm ceva.

— Mai trăieşte? întreb.

— Nu, a murit când aveam 12 ani.

— Îmi pare rău.

— A avut o viață frumoasă.

— Spuneai că ai vrut să te faci profesoară de engleză. Ce s-a întâmplat?

— S-a închis universitatea. Lipsă de fonduri. Şi s-a terminat cu facultatea mea.

— Asta chiar că e naşpa.

Ea chicoteşte.

— Da. E naşpa. Dar îmi place să lucrez cu copiii mici. Le-am predat muzică şi le-am citit în engleză. Însă numai două zile pe săptămână, pentru că nu eram... nu sunt... cum se spune? Calificată. În rest, o ajutam pe mama la treburi prin casă. Mai jucăm? întreabă.

Clatin din cap:

— Cred că egoul meu are nevoie de ceva timp ca să se refacă înainte s-o luăm de la capăt. Ți-e foame?

Ea încuviințează.

— Bun. Tocănița aia miroase minunat, iar eu sunt lihnit.

Tocănița de vită cu prune îmi place cel mai tare din tot ce găteşte Jessie. De obicei o pregătea iarna, la partidele de vânătoare de pe moşie, când împreună cu Kit şi Maryanne eram puşi să o facem pe bătăiaşii şi să stârnim păsările în bătaia puştilor. Aroma e dumnezeiască. După toate activitățile de pe ziua de azi, sunt rupt de foame.

Alessia insistă să servească mâncarea şi o las, în timp ce eu aranjez masa. Mă uit pe furiş la ea cum trebăluieşte prin bucătărie. Mişcările ei sunt reținute şi elegante. Are o grație înnăscută, senzuală, şi mă întreb dacă a făcut vreodată dans. Când se întoarce, părul splendid i se revarsă peste fața de spiriduş şi, cu o mişcare delicată a mâinii, îl dă într-o parte. Degetele ei lungi, fine, țin cu fermitate cuțitul şi despică în două cartofii copți, din care iese abur. Concentrată, pune unt pe ei şi apoi se opreşte să lingă un strop de unt topit rămas pe un deget.

Mădularul meu zvâcneşte.

Of, Doamne sfinte.

Ridică privirea şi mă surprinde uitându-mă la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Sunt răguşit. Tuşesc să-mi dreg vocea.

— Îmi place să mă uit la tine. Eşti încântătoare.

Vin repede spre ea şi o înlănţui cu braţele, luând-o prin surprindere:

— Mă bucur că eşti aici, cu mine.

Buzele mele se întâlnesc cu ale ei într-un sărut scurt, tandru.

— Şi eu mă bucur, spune ea cu un zâmbet timid. Maxim.

Zâmbesc cu gura până la urechi. Îmi place la nebunie să îmi aud numele rostit cu accentul ăsta al ei. Iau farfuriile.

— Hai să mâncăm.

Tocăniţa de vită cu prune uscate e aromată, dulce şi fragedă.

— Mmm, murmură apreciativ Alessia. I shijshëm.

— Aşa se zice în albaneză la „e groaznică”? întreabă Maxim.

Ea chicoteşte:

— Nu. E delicioasă. Mâine îți gătesc eu ceva.

— Ştii? o întreb.

— Să gătesc?

Alessia duce mâna la inimă, ofensată:

— Sigur că ştiu. Sunt albaneză. Toate albanezele ştiu să gătească.

— Perfect. Mergem mâine să cumpărăm ce-ți trebuie.

Zâmbetul lui e molipsitor, dar, pe măsură ce se uită mai intens la ea, chipul îi devine mai serios.

— Într-o bună zi, începe el, o să-mi spui toată povestea?

— Povestea?

Ei îi stă inima-n loc.

— Despre cum şi de ce ai venit în Anglia.

— Da. Într-o bună zi.

Într-o bună zi! Într-o bună zi! ÎNTR-O BUNĂ ZI!

Inima îi bate năvalnic. Cuvintele astea implică un viitor tangibil alături de acest bărbat.

Nu-i aşa?

Dar în ce calitate?

Alessia e uimită de relațiile dintre bărbați şi femei în Anglia. În Kukës e altfel. A văzut suficiente show-uri americane la televizor – când mama ei nu controla programele la care se uita –, iar în Londra a văzut cât de liberi şi degajați se poartă bărbații şi femeile în public. Se sărută. Vorbesc. Se țin de mână. Şi ştie că toate aceste cupluri nu sunt în mod necesar căsătorite. Sunt iubiți.

Maxim o ține de mână.

Stau de vorbă.

Fac dragoste...

Iubiți.

Da, categoric, asta sunt ea şi domnul Maxim acum.

Iubiți.

Speranța i se înfiripă în inimă, şi e o senzație ațâțătoare, dar şi înspăimântătoare. Îl iubeşte. Ar trebui să-i spună. Dar e prea timidă ca să i-o declare. Şi apoi, nu ştie ce simte el pentru ea. Dar ştie că ar merge pe jos până la capătul pământului pentru el.

— Vrei desert? o întreabă.

Alessia îşi freacă stomacul.

— Sunt plină.

— Avem plăcintă banofee.

— Banofee?

— Banane, caramel şi frişcă.

Ea scutură din cap:

— Nu, mulțumesc.

El duce farfuriile goale pe bufetul din bucătărie şi se întoarce cu o felie de plăcintă. Se aşază, pune farfuria pe masă şi ia o gură:

— Mmm, mormăie demonstrativ, cu o apreciere exagerată.

— Râzi de mine. Vrei să îmi doresc desertul tău?

— Vreau să îți doreşti foarte multe lucruri. În clipa asta, desertul.

Maxim se strâmbă şi se linge pe buze. Ia în furculiță o bucățică de plăcintă acoperită cu frişcă şi i-o întinde.

— Mănâncă, şopteşte cu o voce seducătoare şi o privire hipnotică, fierbinte.

Drept răspuns, ea deschide gura şi acceptă îmbucătura.

Oh, Zot i madh!

Închide ochii şi se desfată cu minunea aceea pe măsură ce i se topeşte în gură. O bucățică dulce de rai. Când se uită din nou la el, îl vede afişând un zâmbet care spune ți-am-zis-eu. Îi întinde o altă bucată, mai mare. De data asta, ea deschide gura fără ezitare. Dar el o vâră în gura lui, chicotind ghiduş şi mestecând de zor. Ea râde. E atât de pus pe şotii! Ea se bosumflă, el o răsplăteşte cu un zâmbet vrăjit şi încă o

bucată de prăjitură. Ochii lui rămân fixaţi la buzele ei şi îi şterge uşor colţurile gurii cu degetul arătător.

— Ai ratat asta, murmură el, ridicând degetul plin de frişcă.

S-a dus veselia lui. A înlocuit-o o privire întunecată, clocotitoare. Pulsul Alessiei e mai grăbit. Şi nu ştie dacă şampania a făcut-o mai curajoasă, sau poate privirea lui sfredelitoare, dar se lasă în voia instinctelor. Se apleacă spre degetul lui şi, fără să-şi ia ochii de la el, linge frişca de pe el cu vârful limbii. Maxim închide ochii şi din gâtlej îi răzbate un geamăt de încântare. Încurajată de reacţia lui, ea linge iar şi îi sărută vârful degetului, muşcându-l apoi încetişor. Maxim face ochii mari când ea îi prinde între buze degetul şi începe să sugă. Tare.

Mmm... Are gust de curat. Gust de bărbat.

Maxim rămâne cu gura căscată. Alessia suge în continuare, urmărindu-i pupilele dilatate, ochii care îi caută gura. Reacţia lui o excită. Cine-ar fi bănuit că are puterea să-l aţâţe în halul ăsta? E o revelaţie. Îl ciupeşte uşor cu dinţii de vârful degetului şi el geme.

— Dă-o naibii de prăjitură, zice el, mai mult pentru sine, şi îşi trage încet degetul din gura ei.

O prinde de după ceafă şi o sărută, limba lui urmând calea degetului. Umedă. Fierbinte. Explorând-o şi revendicând-o. Alessia reacţionează imediat, degetele ei ciufulindu-i părul.

Îl sărută şi ea, flămând şi pătimaş. Are gust de prăjitură cu caramel şi de Maxim. E un amestec îmbătător.

— Pat sau şah? şopteşte el cu gura lipită de buzele ei.

Iar? Da! Un fior o străbate toată, cu viteza fulgerului.

— Pat.

— Răspuns corect.

O mângâie pe obraji, îşi trece un deget peste buza ei de jos şi zâmbeşte, cu ochii încărcați de promisiuni senzuale. Se iau de mână şi urcă spre dormitor. În prag, el apasă pe întrerupătorul din perete, astfel încât încăperea să fie scăldată doar în lumina veiozei de pe noptieră. Se întoarce pe neaşteptate şi o sărută, cuprinzându-i fața în palme şi o lipeşte cu spatele de perete. Inima ei începe să bată cu putere când se lipeşte de trupul ei. O doreşte. Îl poate simți.

— Atinge-mă, şopteşte el. Peste tot.

Buzele i se lipesc iar de ale ei, posesive şi flămânde, culegând un geamăt adânc care vine din străfundurile ei:

— Da. Lasă-mă să te aud.

Mâinile îi alunecă spre talia ei. Ea îi pune mâinile pe piept, în timp ce buzele lui se desfată cu gura ei. Când îi dă drumul, gâfâie amândoi. Îşi lipeşte fruntea de fruntea ei, iar răsuflările lor se amestecă, amândoi luptându-se să îşi controleze respirația.

— Ce-mi poți face, Alessia!

Vocea lui e dulce ca o adiere de primăvară. Se uită în jos la ea, dorința din ochii lui arzându-i sufletul. Îi apucă poalele tricoului şi i-l trage peste cap. Nu poartă nimic pe dedesubt şi prima ei pornire e să-şi acopere sânii. Dar el o prinde de mâini şi o împiedică, uitându-se fix la ea:

— Eşti minunată. Nu te ascunde.

O sărută iar, şi degetele li se împletesc strâns. Ținând-o nemişcată, continuă amețitoarea cotropire a gurii ei. Când ea se retrage ca să respire, el o sărută pe gât, pe maxilar, şi o atinge cu dinții pe bărbie înainte de a o săruta mult şi umed pe gât, acolo unde se simte pulsul.

Sângele îi bubuie în urechi, prin tot corpul, cu un vuiet nebunesc. Se topeşte toată pe dinăuntru. Peste tot. Îşi încordează degetele, dar el nu vrea să-i dea drumul.

— Vrei să mă atingi? o întreabă cu gura pe gâtul ei.

Alessia geme.

— Spune-mi.

— Da, şopteşte, iar el îi prinde delicat între dinți lobul urechii.

Se zbate lipită de el, geme şi îşi trage din nou degetele. De data asta îi dă drumul, iar palmele lui îi cuprind şoldurile şi o lipesc iar de el, ca să-i simtă erecția.

— Simte-mă, şopteşte bărbatul.

Îl simte. Tot.

E pregătit. O aşteaptă. Pe ea.

Inima îi tresare şi Alessia icneşte.

O vrea. Şi ea îl vrea.

— Dezbracă-mă, şopteşte el, iar degetele ei găsesc tivul tricoului lui.

Ezită, dar numai o clipă, apoi i-l trage în sus, peste cap. După ce hainele lui sunt la podea, el ridică mâinile după cap:

— Şi acum ce vrei să faci cu mine? întreabă, şi un zâmbet sexy, încântat, îi arcuieşte buzele.

Alessia trage aer în piept, copleşită de invitaţia lui îndrăzneaţă, iar privirea îi aleargă pe trupul lui. Degetele ei abia aşteaptă să îl atingă. Să simtă sub ele pielea lui.

— Hai, şopteşte el, cu o provocare seducătoare în glas.

Alessia vrea să-i atingă pieptul, stomacul, abdomenul. Vrea să-l şi sărute. Gândul îi stârneşte o contracţie necunoscută, dar foarte plăcută, în pântec. Şovăielnică, ridică o mână şi, cu degetul arătător, îi desenează o linie de la piept, apoi în jos, spre muşchii abdominali, până la buric. Privirea lui nu se dezlipeşte de ochii ei, iar ea continuă, degetul alunecând mai jos, dincolo de buric, spre părul de deasupra nasturelui blugilor. Curajul o părăseşte şi ezită.

Maxim zâmbeşte şi o prinde de mână, ridicând-o la buze şi sărutându-i vârful degetelor. Îi întoarce palma şi îşi duce buzele şi vârful limbii la încheietură, acolo unde pulsează sângele. Descrie cu limba cercuri mici deasupra pulsului ei, iar Alessia icneşte. El zâmbeşte, îi lasă mâna şi o cuprinde pe după ceafă. Buzele lui îi găsesc iar gura şi o sărută apăsat.

Când îi dă drumul, Alessia gâfâie.

— Rândul meu, zice el.

Şi cu o infinită delicateţe, cu o atingere uşoară ca fulgul, îşi trece arătătorul printre sânii ei, în jos pe stomac, spre buric, pe care-l încercuieşte de două ori, apoi ajunge la betelia pantalonilor de pijama. Inima Alessiei stă să explodeze, ritmul ei bubuindu-i asurzitor în cap.

Pe neaşteptate, îngenunchează în faţa ei.

Ce-i asta?

Îl apucă de umeri, ca să îşi menţină echilibrul. Mâinile lui se plimbă pe fundul ei în timp ce îi sărută amândoi sânii şi apoi, cu delicateţe buricul.

— Ah, geme ea când limba lui se învârte şi intră tot mai adânc în buric.

Îşi trece degetele prin părul lui, iar el ridică privirea spre ea cu o sclipire şireată în ochi. Cu mâinile pe fundul ei, se sprijină pe pulpe şi o trage spre el, ţinând-o bine, până ajunge cu nasul exact în sexul ei.

— Ce fa…, exclamă şocată Alessia.

Îşi înfige tare degetele în părul lui şi el geme.

— Ce frumos miroşi, şopteşte el, iar ea icneşte.

Maxim îşi strecoară mâinile pe sub elastic şi îi cuprinde în palme fundul gol, frământându-i carnea, în timp ce nasul i se freacă în continuare de clitorisul ei, iar şi iar.

Nu la asta se aştepta Alessia. Vederea lui în genunchi, la picioarele ei, făcând ce face cu trupul ei, este prea excitantă. Închide ochii, îşi dă capul pe spate şi geme. Mâinile lui se mişcă şi Alessia simte cum îi alunecă în jos pe picioare pantalonii de pijama.

Zot.

Nasul lui e fix între coapsele ei.

— Maxim! strigă ea scandalizată şi încearcă să îi tragă capul.

— Şşştt, murmură el. E-n regulă.

Şi limba lui înlocuieşte nasul în timp ce bărbatul rezistă slabelor ei încercări de a-l opri.

— Ah!

Alessia geme, iar el continuă să o stârnească, limba lui descriind cercuri nesfârşite. Renunță să se mai opună. Se lasă în voia senzației şi se bucură de desfătarea trupească a

atingerii lui. Picioarele încep să-i tremure, iar Maxim o ține de şolduri şi insistă în delicioasa lui tortură.

— Te rog, îl imploră ea, iar el se ridică dintr-o mişcare.

Alessia se agață de şoldurile lui şi el o sărută din nou, cu mâinile în părul ei, iar ea i se deschide, bucurându-se de limba lui. Are un gust diferit, dar imediat îşi dă seama că are gustul ei!

O perëndi!

Cu gura lipită de gura ei, mâinile lui cutreieră în jos pe trupul Alessiei, degetul lui atingându-i sfârcul, urmărindu-i linia taliei, apoi mai jos, la stinghia piciorului. O mângâie cu degetele acolo unde cu doar câteva clipe în urmă o mângâiase cu limba, apoi îşi strecoară un deget în ea. Fremătând toată şi purtată de instinct, zvâcneşte din şolduri spre el, încercând să îşi afle uşurarea în mâna lui.

— Da, şuieră el cu evidentă plăcere în timp ce descrie cercuri în ea cu degetul, intrând şi ieşind.

Când Alessia dă capul pe spate şi închide ochii, el îşi retrage degetul şi se descheie la blugi. Fermoarul se supune, iar el scoate un prezervativ din buzunarul din spate. Scapă repede de pantaloni, iar ea se uită amețită, dar fascinată, cum rupe ambalajul şi îşi trage prezervativul peste penisul erect. Alessia respiră precipitat, sacadat… ar vrea să-l atingă. Acolo. Numai că nu are curajul. Nu încă.

Şi nici măcar nu sunt în pat... Ce are de gând? O sărută iar şi o cuprinde de şolduri.

— Ţine-te bine, şopteşte, şi o ridică. Încolăceşte-ți picioarele în jurul meu.

Cum? Iar?

Face ce i se spune, surprinsă încă o dată de propria ei agilitate. El o susține de fund şi o sprijină cu spatele de perete.

Gâfâie.

— Eşti bine? o întreabă.

Ea încuviințează, cu ochii mari şi ațâțată. Tot trupul ei tânjeşte după el. Îl vrea... rău de tot. El o sărută, îşi mişcă şoldurile în spate, apoi o penetrează încet.

Ea geme şi se clatină când el se împinge şi o umple.

Se opreşte.

— Prea mult? o întreabă, iar ea îi simte îngrijorarea din voce. Spune-mi.

Vocea lui e insistentă:

— Dacă vrei să mă opresc, doar spune-mi.

Ea încordează coapsele. E în regulă. Se descurcă. Vrea. Îşi lipeşte fruntea de a lui.

— Mai mult. Te rog.

El geme şi începe să se mişte, împingând din şolduri. La început încet, dar cum Alessia geme şi gâfâie, se mişcă tot mai repede. Ea îl prinde mai strâns de gât şi el prinde viteză. E un sentiment intens, iar senzația devine tot mai puternică, prin tot trupul. Şi este tot mai excitată pe măsură ce el se mişcă.

Ah, nu. E prea mult. E prea copleşitor. Îşi înfige unghiile în umerii lui.

— Maxim, Maxim, scânceşte. Nu pot.

El se opreşte imediat, cu răsuflarea întretăiată. O sărută, trage adânc aer în piept şi, fără să se retragă din contactul acela intim, se întoarce şi se îndreaptă spre pat. Se aşază, o lasă încet pe spate şi se uită la ea cu ochi precum pădurea primăvara, cu pupilele dilatate trădându-i nevoia. Întinzându-se, ea îl mângâie pe obraz, minunându-se cât de atletic e.

— Mai bine? o întreabă făcându-şi loc între coapsele ei şi susținându-şi greutatea în antebrațe.

— Da, şopteşte ea, iar degetele îi alunecă prin părul lui moale.

O muşcă uşor de buză şi începe să se mişte din nou. Încet la început, dar accelerând treptat ritmul. E mai uşor, nu atât de adânc şi, înainte să apuce să îşi dea seama, trupul ei nu-i mai aparține, ci începe să se mişte în ritmul lui Maxim, să țină pasul cu el, cu penetrările lui repetate. E pierdută în el, cu el... arcuindu-se iar şi iar, încordându-se iar şi iar.

— Da, şuieră Maxim, şi împinge încă o dată, apoi rămâne brusc nemişcat şi geme adânc.

Alessia țipă şi explodează în jurul lui, o dată, de două ori, din nou, zvârcolindu-se necontrolat sub trupul lui încordat.

Când deschide ochii, fruntea lui e lipită de a ei, ochii lui sunt strâns închişi.

— Ah, Alessia, suflă el.

După câteva clipe, deschide ochii şi o mângâie pe obraz, neslăbindu-se unul pe altul din ochi. Îi este tare drag. Tare, tare drag.

— Të dua, şopteşte ea.

— Ce înseamnă?

Ea zâmbeşte, el îi întoarce zâmbetul cu o faţă pe care se citeşte uluirea şi poate... respect. Se apleacă şi o sărută pe buze, pe pleoape, pe obraji, pe maxilar, şi apoi iese încet din ea. Alessia scânceşte resimţind gestul lui ca pe o pierdere, apoi aţipeşte, satisfăcută, dar epuizată. Şi adoarme în braţele lui.

Stă ghemuită lângă mine, înfofolită în plapumă.

Mică. Vulnerabilă. Frumoasă.

Tânăra asta care a trecut prin atâtea e acum aici, alături de mine, unde o pot proteja. Mă ridic în cot, urmărind ritmul regulat în care i se mişcă pieptul: buzele întredeschise când respiră, genele lungi şi negre care îi umbresc obrajii. Are pielea albă, buzele rozalii. E minunată şi ştiu că nu mă voi sătura niciodată să o privesc. Sunt fascinat şi vrăjit de ea. E magică, în toate felurile din lumea asta.

Nu-mi aduc aminte de câte ori am făcut sex, dar niciodată nu am simţit o astfel de legătură. E un sentiment străin şi îngrijorător, la fel cum este dorinţa mea de mai mult.

Îi dau la o parte o şuviță rătăcită de pe frunte, un pretext ca să o mai ating. Alessia se foieşte şi mormăie ceva în albaneză, iar eu încremenesc, temându-mă că am trezit-o. Dar cade la loc într-un somn liniştit şi îmi amintesc că-i va fi teamă de întuneric dacă s-ar trezi. Cu grijă, să nu o deranjez, mă dau jos din pat şi cobor în fugă să aduc lampa de noapte pe care am cumpărat-o mai devreme. Îi pun bateriile, o aprind şi o aşez pe noptiera de lângă Alessia. Dacă se trezeşte, nu va fi în întuneric.

Mă vâr şi eu în pat, mă întind şi mă uit la ea. E încântătoare. Curba obrazului, a bărbiei, felul în care i se ascunde cruciulița de aur între clavicule... e sublimă. Acum, când doarme, pare foarte tânără, dar şi senină totodată. Iau o şuviță întunecată şi o răsucesc pe deget. Sper din tot sufletul că se simte în siguranță acum. Şi că visele ei nu mai sunt coşmarurile care au chinuit-o ieri. Oftează, apoi buzele i se arcuiesc într-un zâmbet. Expresia ei e încurajatoare. Mă uit pierdut la ea până ce nu-mi mai pot ține ochii deschişi. Şi, înainte de a adormi, îi şoptesc numele.

Alessia.

Capitolul şaisprezece

O simt înainte să mă trezesc de tot. Căldura trupului ei se insinuează în mine. Bucurându-mă de atingerea pielii ei pe pielea mea, deschid ochii să întâmpin dimineața neguroasă şi pe încântătoarea Alessia. Doarme adânc şi e încolăcită în

jurul meu ca o ferigă, cu mâna pe abdomenul meu şi capul pe piept. Braţul meu îi înconjoară posesiv umerii, ţinând-o aproape; a, şi e goală. Zâmbesc, iar trupul meu se trezeşte la viaţă.

Ce diferenţă de la o zi la alta!

Mai stau întins câteva clipe, bucurându-mă de căldura ei şi de parfumul părului ei. Se foieşte, murmură ceva de neînţeles şi deschide pleoapele.

— Bună dimineaţa, frumuseţe, şoptesc. Asta-i deşteptarea de dimineaţă.

O întorc pe spate. Clipeşte de câteva ori în timp ce eu o sărut pe vârful nasului şi îmi frec nasul după urechea ei, unde i se simte pulsul. Se luminează la faţă şi mă cuprinde de după gât, iar mâinile mele alunecă în jos, pe sânii ei.

Soarele străluceşte. Aerul e rece şi înviorător. Din sistemul audio se aude „No Diggity”, în timp ce mergem pe A39 spre Padstow. Am exclus slujba de duminică. La biserica parohială o să fie prea multă lume care mă cunoaşte. După ce-i spun Alessiei cine sunt şi cu ce mă ocup... atunci poate. Îi arunc o privire, iar ea bate din călcâie în ritmul muzicii.

Doamne, e fermecătoare!

Zâmbetul ei luminează interiorul Jaguarului – şi pe mine.

Îi arunc un zâmbet ghiduş, aducându-mi aminte cum a fost dimineață. Şi aseară. Îşi dă părul rebel după urechi şi pe chip îi urcă o roşeață nevinovată. Poate se gândeşte şi la cum a fost azi-dimineață. Aşa sper. O văd, o minune în patul meu, cu capul dat pe spate în extaz, cu gura deschisă când țipă şi are orgasm, cu părul revărsat peste marginea patului. Numai când mă gândesc îmi coboară tot sângele în vintre. Mda. Părea să-i placă. Părea să-i placă foarte tare. Foindu-mă pe scaun în timp ce-mi aduc aminte, întind mâna şi o strâng de genunchi.

— Eşti bine? o întreb.

Încuviințează, cu ochii căprui scânteind.

— Şi eu.

Îi iau mâna, o duc la buze şi depun un sărut de recunoştință în palma ei.

Mă simt fericit... mai mult decât fericit, sunt în culmea fericirii. Sunt mai bucuros decât am mai fost vreodată... de când... de când a murit Kit. Nu. De dinainte de moartea lui Kit. Şi ştiu că e pentru că sunt cu Alessia.

Sunt îmbătat de ea.

Dar nu stărui asupra sentimentelor. Nu vreau. Sunt noi şi necoapte şi puțin neliniştitoare. Nu m-am mai simțit niciodată aşa. Adevărul este că sunt entuziasmat. Mă duc la cumpărături cu o femeie şi abia aştept... asta nu-i cumva o premieră?

Dar bănuiesc că o să am de dus o luptă cu Alessia. E mândră. Poate că e o caracteristică a albanezilor. La micul dejun a insistat că n-o să-i cumpăr niciun fel de haine. Dar stă lângă mine, purtând unica ei pereche de blugi, bluza subțire ponosită, ghetele în care intră apa şi geaca veche a soră-mii. E o luptă pe care n-o s-o câştige.

Trag maşina în parcarea spațioasă de lângă chei. Alessia e curioasă, uitându-se prin parbriz să vadă împrejurimile.

— Vrei să arunci o privire? o întreb când coborâm din maşină.

E o scenă de carte poştală: case vechi şi conace din piatră cenuşie de Cornwall se înşiră de-a lungul micului port în care sunt ancorate câteva bărci de pescuit; nicăieri, nicio activitate, căci e duminică.

— Ce privelişte frumoasă! zice Alessia.

E zgribulită în hăinuța ei, iar eu o cuprind pe după umeri şi o strâng lângă mine.

— Hai să mergem să-ți luăm nişte haine călduroase, îi propun eu zâmbind, dar ea se trage imediat din îmbrățişarea mea.

— Maxim, nu am bani pentru haine noi.

— Fac eu cinste.

— Faci cinste?

Şi se încruntă.

— Alessia, nu ai nimic. Iar pentru mine e foarte uşor să îndrept lucrurile. Te rog, dă-mi voie. Vreau din tot sufletul.

— Nu e corect.

— Cine zice aşa ceva?

Duce un deget la buze, gânditoare, ca şi cum i-aş fi adus un argument la care nu s-a gândit până acum.

— Eu. Eu zic, răspunde în cele din urmă.

Oftez:

— Sunt un dar pentru toată munca grea...

— Sunt un dar pentru că am avut relații sexuale cu tine.

— Cum? Nu!

Râd, consternat şi amuzat în egală măsură. Arunc o privire rapidă pe chei, asigurându-mă că nu ne aude nimeni:

— M-am oferit să îți iau haine noi şi înainte de a face sex. Hai, Alessia. Uită-te la tine. Îngheți. Şi ştiu că ghetele tale iau apă. Am văzut urmele pe care le-ai lăsat pe holul meu.

Deschide gura să spună ceva.

Ridic o mână ca să o opresc.

— Te rog, insist eu. Mi-ai face o mare plăcere.

Îşi strânge gura, fără a părea impresionată. Încerc o altă tactică:

— Oricum ți le cumpăr, indiferent dacă eşti de față sau nu. Aşa că poți să vii cu mine să alegi ceva ce-ți place sau poți să mă laşi pe mine să aleg.

Îşi încrucişează brațele la piept.

Futu-i. Alessia Demachi are o latură foarte încăpățânată.

— Te rog. Pentru mine, o implor, întinzând mâna.

Se uită urât la mine, iar eu îi răspund cu cel mai fermecător zâmbet din arsenalul meu. Apoi oftează, resemnată – cred – şi mă ia de mână.

Da.

Domnul Maxim are dreptate. Are nevoie de haine. De ce se încăpățânează atâta să refuze oferta lui generoasă? Pentru că a făcut deja prea multe pentru ea. Păşeşte alături de el pe chei, încercând să ignore vocea scandalizată a mamei care-i sună în cap.

Nu e soțul tău. Nu e soțul tău.

Clatină din cap.

Destul!

N-are de gând să îi permită mamei ei absente să o facă să se simtă vinovată. E în Anglia acum. E liberă. Ca o englezoaică. Aşa cum era bunica ei. Iar domnul Maxim a spus că sunt în vacanță şi dacă asta îi face lui plăcere... După toată plăcerea

pe care i-a oferit-o el, cum ar putea să îl refuze? Roşeşte când îşi aminteşte de... cum i-a zis?

Deşteptarea de dimineață.

Alessia îşi înăbuşă zâmbetul. N-ar deranja-o s-o trezească aşa în fiecare zi.

Apoi a pregătit micul dejun. Din nou.

O răsfață.

N-a mai fost răsfățată de foarte multă vreme.

Sau niciodată?

Merg prin centrul din Padstow şi ea îi aruncă o privire. I se strânge inima. O priveşte şi el, cu ochii aceia plini de viață, iar pe fața lui frumoasă răsare un zâmbet larg. Are un aer ştrengăresc în dimineața asta. Poate din cauza bărbii nerase. Îi place să o simtă sub limbă. Îi place să o simtă pe piele.

Alessia!

Habar nu avea că poate fi atât de depravată. Domnul Maxim a deşteptat un monstru. Râde în sinea ei.

Cine ar fi bănuit?

Apoi gândurile îi iau o întorsătură întunecată. Ce-o să facă după ce se întorc la Londra şi se termină vacanţa? Îşi trece o mână pe după braţul lui şi cu cealaltă îl strânge de mână. Nu vrea să se gândească la asta. Nu acum. Nu azi.

E în vacanță.

În timp ce merg, cuvântul acesta devine un fel de mantra pentru ea.

E în vacanță.

Ky është pushim.

Padstow e mai mare decât Trevethick, dar casele vechi, înghesuite şi străduțele înguste sunt la fel. E un orăşel pitoresc. Piaţa e plină de oameni, turişti şi localnici deopotrivă, care au ieşit să se bucure de soare, în ciuda frigului. Copiii mănâncă îngheţată. Tinerii se ţin de mână, ca Maxim şi cu ea. Şi oamenii mai în vârstă merg fericiţi braţ la braţ. Alessia e uimită că oamenii îşi pot exprima afecţiunea într-un mod atât de liber pe străzi. În Kukës nu e aşa.

Intru în primul magazin cu îmbrăcăminte pentru femei. E un lanț local de prăvălii, iar eu stau în mijlocul lui,

cercetând oferta. Toate par destul de drăguțe, dar, sincer să fiu, sunt puțin copleşit. Alessia e lipită de brațul meu. Iar eu n-am habar cu ce să încep. Aveam vaga senzație că mă voi bucura de cooperarea ei, poate chiar de ceva entuziasm, cine ştie... dar acum nu pare deloc interesată de cumpărături.

O vânzătoare tânără se apropie de noi. Blondă şi degajată, cu un zâmbet prietenos şi o coadă de cal pe măsură, întreabă:

— Cu ce pot să vă ajut, Mister?

— Ăăă... prietena mea are nevoie de... cam de toate. Şi-a lăsat lucrurile la Londra şi stăm aici o săptămână.

Prietenă? Da. Cred că merge.

Alessia mă priveşte surprinsă.

— Sigur. Ce vă trebuie? întreabă vânzătoarea, aruncând o privire voioasă spre Alessia.

Alessia ridică din umeri.

— Hai să începem cu blugii, intervin eu.

— Ce mărime?

— Nu ştiu, răspunde Alessia.

Vânzătoarea pare nedumerită, dar apoi face un pas în spate şi o cântăreşte din priviri.

— Nu sunteți de pe aici, nu? întreabă ea amabil.

— Nu, spune Alessia roşind.

— Cred că vă trebuie un S sau, după mărimile noastre, un opt sau un zece.

Ne aruncă o privire, aşteptând o confirmare.

Alessia încuviințează, dar cred că doar pentru că nu vrea să fie nepoliticoasă.

— Nu vreți să intrați în cabina de probă, iar eu am să vă aduc câteva perechi de blugi mărimile acestea?

— OK, mormăie Alessia.

Îmi aruncă o privire indescifrabilă şi o urmează pe vânzătoare.

O aud pe aceasta spunându-i:

— Apropo, numele meu e Sarah.

Răsuflu uşurat şi o urmăresc pe Sarah luând câteva perechi de blugi de pe raft.

— Bleumarin-închis, albastru şi o pereche negri, te rog, îi sugerez eu.

Codița ei saltă veselă, iar ea îmi aruncă un zâmbet şi mai ia câteva perechi.

Mă învârt prin magazin şi scotocesc printre haine, încercând să decid ce ar arăta bine pe Alessia. Am mai fost la cumpărături cu femei, dar întotdeauna ştiau ele exact ceea ce îşi doreau. Am fost târât în astfel de incursiuni fie ca să plătesc, fie să îmi exprim o părere de care oricum nu ținea nimeni seama. Femeile pe care le ştiu eu au încredere în stilul lor. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să o trimit la cumpărături cu Caroline.

Cum?

În Londra?

Nu. Probabil nu e o idee prea bună.

Nu încă.

Mă încrunt. Ce fac aici?

Îmi regulez menajera. Asta fac.

Aud în minte țipătul ei, când are orgasm. Iar mădularul mi se întărește.

Ce nemernic.

Da, o regulez, şi da, vreau s-o fac din nou.

De aceea sunt aici.

Îmi place. Chiar îmi place. Şi vreau s-o protejez de toate rahaturile pe care le-a îndurat... Iar eu am atât de mult şi ea nu are nimic.

Pufnesc. Redistribuirea bogăției, nu? Da. Ce altruist şi socialist din partea mea. Mama n-ar fi deloc încântată. Gândul ăsta mă face să zâmbesc.

Găsesc vreo două rochii care îmi plac, una neagră, alta verde-smarald, şi i le întind vânzătoarei.

Oare vor fi pe placul Alessiei?

Iau loc pe un scaun în fața cabinelor de probă şi aştept, încercând să îmi ordonez gândurile haotice.

Alessia apare îmbrăcată cu rochia verde.

Uau.

Sunt puțin buimăcit.

Nu am văzut-o niciodată în rochie.

Părul i se revarsă peste sânii strânşi în țesătura fină, care se mulează.

Peste tot.

Sâni. Stomac plat. Şolduri. Rochia se opreşte la genunchi, iar ea e desculță. Arată senzațional. Puțin mai matură, poate, dar mai feminină şi mai sofisticată.

— Nu e prea adânc? întreabă Alessia trăgând de decolteu.

— Nu, spun răguşit şi tuşesc ca să-mi dreg vocea. Nu, e foarte bine.

— Îți place?

— Da. Da. Îmi place mult. Eşti încântătoare.

Îmi aruncă un zâmbet timid. Ridic un deget şi îi fac semn să se învârtă puțin. Ea se roteşte iute, chicotind.

Rochia se mulează şi pe fund.

Da. E minunată.

— Aprob, zic eu, şi ea se întoarce în cabina de probă.

Trei sferturi de oră mai târziu, Alessia are o garderobă nouă: trei perechi de blugi, patru tricouri cu mânecă lungă de diferite culori, două fuste, două cămăşi simple, două jachete, două rochii, două pulovere, o haină, şosete, colanți şi lenjerie.

— Face 1 355 de lire, vă rog, îi spune Sarah lui Maxim, zâmbind.

— Cum! chițăie Alessia.

Maxim îi dă vânzătoarei cardul de credit, o ia pe Alessia în brațe şi o sărută lung şi apăsat. Când îi dă drumul, ea abia dacă mai respiră şi se uită jos, în podea, îngrozită. Nu se poate uita la Sarah. În oraşul ei, ținutul de mâini în public e

considerat o îndrăzneală prea mare. Despre sărutat, nici pomeneală. Nu. Niciodată. Nu în public.

— Hei, şopteşte Maxim, ridicându-i bărbia spre el.

— Ai cheltuit prea mult, şopteşte ea.

— Pentru tine, niciodată. Te rog nu te supăra pe mine.

Ochii ei zăbovesc pe fața mea, dar habar n-am ce-o fi în mintea ei.

— Mulțumesc, zice ea în cele din urmă.

— Cu cea mai mare plăcere, răspund uşurat. Acum mergem să luăm nişte încălțări decente.

Chipul Alessiei se luminează ca o zi de vară.

Ah. Pantofii... calea către inima tuturor femeilor.

În magazinul de încălțăminte de alături, Alessia alege o pereche de ghete până la gleznă, negre.

— Ai nevoie de mai multe perechi, îi spun.

— Nu, n-am nevoie decât de astea.

— Uite, ăştia sunt drăguți.

Iau de pe raft o pereche de balerini. Mi-ar plăcea ceva cu tocuri înalte, nişte pantofi din categoria „regulează-mă!”, dar, din păcate, aici toate încălțările răspund unor necesități de ordin practic.

Alessia ezită.

— Mie îmi plac, zic eu, sperând că părerea mea îi va influența decizia.

— Bine, dacă îți plac. Oricum, sunt drăguți.

Zâmbesc:

— Şi îmi plac şi astea.

Ridic o pereche de cizme din piele maro, cu toc.

— Maxim, protestează Alessia.

— Te rog.

Ea zâmbeşte cu reticenţă.

— OK.

— Putem lăsa aici ghetele vechi, pentru reciclare, îi spune Maxim în timp ce aşteaptă la casă.

Alessia se uită în jos, la ghetele noi pe care le poartă, apoi la vechiturile ei. Sunt tot ce i-a mai rămas din lucrurile ei de acasă.

— Aş vrea să le păstrez, zice.

— De ce?

— Sunt din Albania.

— Ah, răspunde el, părând surprins. În regulă, atunci poate vrei să le dăm la recondiționat.

— Recondiționat? Ce înseamnă?

— La reparat. Se înlocuieşte talpa. Înțelegi?

— Da, da, răspunde ea încântată. Recondiționare.

Îl urmăreşte pe Maxim, care scoate din nou cardul de credit.

Cum îl va putea răsplăti?

Într-o bună zi o să câştige suficienți bani şi o să se achite de toate datoriile. Până atunci, trebuie să se gândească la ce ar putea face pentru el.

— Nu uita că vreau să gătesc, spune.

Asta e o modalitate.

— Astăzi? întreabă Maxim, aplecându-se să îi ia sacoşele.

— Da. Vreau să gătesc pentru tine. În semn de mulțumire. Diseară.

— În regulă. Hai să ducem bagajele la maşină şi putem cumpăra mâncare după ce luăm prânzul undeva.

Lasă bagajele în portbagajul micuț al maşinii şi, în timp ce se îndreaptă spre restaurant ținându-se de mână, Alessia încearcă să nu se gândească prea mult la generozitatea lui Maxim. În cultura ei e o impolitețe să refuzi un dar. Pe de altă parte, ştie foarte bine cum i-ar spune taică-su dacă ar şti ce face. Ori ar omorî-o, ori ar face infarct. Probabil ambele. L-a dezonorat deja şi, până nu demult, avea şi

vânătăile care dovedeau asta. Şi iar îşi doreşte să fi fost mai deschis şi mai puţin violent.

Baba.

Şi devine tot mai posomorâtă.

Luăm prânzul la Rick Stein Café. Alessia e tăcută, iar când comandăm pare puţin cam prea tăcută. Mă întreb dacă e din cauza banilor pe care i-am cheltuit pe hainele ei. După ce chelneriţa ne-a luat comanda, mă întind peste masă, o prind de mână şi o strâng, încurajând-o:

— Alessia, nu-ţi face griji din cauza banilor. Pentru haine. Te rog.

Ea îmi zâmbeşte forţat şi ia o gură de apă minerală.

— Ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap.

— Hai, spune-mi, insist eu.

Ea clatină din nou din cap şi se întoarce să se uite pe fereastră.

Ceva e în neregulă.

Rahat. Am supărat-o cu ceva?

— Alessia.

Ea se întoarce cu fața spre mine, cu o privire agitată.

Futu-i!

— Ce s-a întâmplat?

Ea mă priveşte cu ochii întunecați înnourați de durere. Parcă îmi înfige cineva un cuțit în pântec.

— Spune-mi.

— Nu pot să mă prefac că sunt în vacanță, începe ea cu voce scăzută. Tu îmi cumperi toate lucrurile astea, şi eu nu pot să-ți dau niciodată banii înapoi. Şi nu ştiu ce se va întâmpla cu mine când ne vom întoarce la Londra. Şi mă gândesc la tata şi la ce mi-ar face – aici se opreşte şi îşi trage răsuflarea – mie, şi şi ție, dacă ar şti ce am făcut. Ştiu foarte bine cum m-ar numi. Şi am obosit. Am obosit să îmi fie frică tot timpul.

Vocea ei e o şoaptă răguşită, ochii i se umplu de lacrimi. Mă priveşte drept în ochi:

— La asta mă gândesc.

Îi susțin privirea. Paralizat, dar golit pe dinăuntru şi îndurerat. Pentru ea.

— O grămadă de lucruri la care să te gândeşti, într-adevăr, murmur eu.

Se întoarce chelnerița cu mâncarea noastră: îmi pune dinainte sandviciul californian şi aşază supa-cremă de dovleac în fața Alessiei.

— Totul e în regulă? ne întreabă.

— Da, e bine. Mulțumesc, îi răspund, făcându-i semn să plece.

Alessia ia lingura şi amestecă în supă, iar eu mă simt neajutorat şi îmi storc mintea să spun ceva. Cu o voce abia auzită spune:

— Maxim, eu nu sunt problema ta.

— Nu am spus niciodată că ai fi.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştiu ce ai vrut să spui, Alessia. Dar indiferent ce se întâmplă între noi, vreau să mă asigur că eşti bine.

Îmi zâmbeşte trist:

— Sunt recunoscătoare. Mulțumesc.

Răspunsul ei mă înfurie. Nu vreau recunoştința ei. Cred că are cine ştie ce idee de modă veche cum că ar fi amanta mea. Şi habar n-am ce ne-ar putea face tatăl ei. Suntem în 2019. Nu în 1819.

Oare ce mama dracului vrea?

Rahat. Dar eu ce vreau?

O urmăresc ducând lingura cu supă la gură, cu fața ei palidă şi tristă.

Măcar mănâncă.

Ce vreau eu? De la ea?

Am avut trupul ei atât de frumos.

Şi nu e destul.

Deodată, mă loveşte. Între ochi, ca un ciocan.

Îi vreau inima.

Futu-i.

Capitolul şaptesprezece

Dragoste. Năucitoare. Iraţională. Frustrantă... Îmbătătoare. Aşa se simte. Sunt nebuneşte, prosteşte, ridicol de îndrăgostit de femeia care şade în faţa mea.

Menajera mea. Alessia Demachi.

Asta am simţit din clipa în care am văzut-o în holul meu, cu o mătură în mână. Îmi amintesc cât de deconcertat am fost... Cât de nervos. Cum mi se părea că zidurile se strâng în jurul meu şi trebuia să evadez, dar asta numai pentru că nu înţelegeam profunzimea sentimentelor mele. De asta fugeam de fapt. Am crezut că sunt sălbatic atras fizic de ea. Dar nu. Nu tânjesc numai după corpul ei. Niciodată nu a fost doar atât. Sunt atras de ea într-un fel în care nu m-a mai atras niciodată vreo femeie. O iubesc. De aceea m-am dus după ea când a fugit la Brentford. De aceea am adus-o aici. Vreau să o protejez. Vreau să fie fericită. Vreau să fie cu mine.

Futu-i.

E o revelație.

Şi ea nu are nicio idee cine sunt sau ce fac. Iar eu ştiu foarte puține despre ea. La drept vorbind, habar n-am ce simte pentru mine. Şi totuşi, e aici, cu mine, iar asta sigur înseamnă ceva. Cred că mă place. Pe de altă parte, are de ales? Sunt singura ei opțiune. Era speriată, nu avea unde altundeva să fugă. Iar pe drum, undeva, la un moment dat, am înțeles şi am încercat să mă țin departe de ea, dar nu am putut, pentru că şi-a croit drum în inima mea.

M-am îndrăgostit de femeia mea de serviciu.

Ce să zic, chiar că e o încurcătură de toată frumusețea.

Iar acum s-a deschis în sfârşit în fața mea; dar şi după tot ce am făcut, tot speriată este. Nu am făcut destul. Pofta mea de mâncare se evaporă.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să fiu un chef-strică, spune ea, întrerupându-mi şirul gândurilor.

— Chef-strică?

Ea se încruntă:

— Engleza mea?

— Cred că ai vrut să zici strică-cheful.

Zâmbetul ei e şovăielnic.

— Nu eşti, o liniştesc. Îi dăm noi cumva de capăt, Alessia. Ai să vezi.

Ea încuviințează, dar nu pare prea convinsă.

— Nu ți-e foame?

Arunc un ochi spre sandviciul cu pui din farfurie şi încep să îmi chiorăie mațele. Ea chicoteşte, şi e cel mai minunat sunet din lume.

— Mai bine.

Mă delectez cu amuzamentul ei, uşurat că şi-a recăpătat simțul umorului, şi îmi îndrept atenția spre mâncare.

Alessia se relaxează. Nu-şi aminteşte să-i mai fi vorbit despre sentimentele ei până acum, dar el nu pare supărat pe ea. Când se uită la ea, ochii lui sunt calzi, expresia lui e încurajatoare.

Îi dăm noi cumva de capăt, Alessia. Ai să vezi.

Se uită în jos, la supa de dovleac, şi îi revine şi ei pofta de mâncare. Se minunează de înlănțuirea de evenimente care a adus-o aici. Când mama a urcat-o în microbuz pe o şosea dosnică şi înghețată din Kukës, ştia că viața ei se va schimba radical. Avea atâtea speranțe pentru o viață nouă în Anglia! Nu se aştepta ca această călătorie să fie atât de grea sau atât de periculoasă. Şi ironia face că ea tocmai asta încerca să facă, să fugă de pericol.

Şi totuşi, toate astea au adus-o la el.

Domnul Maxim.

El, bărbatul cu față frumoasă, care râde din te miri ce şi are un zâmbet răpitor. Îl urmăreşte cum mănâncă. Are maniere impecabile la masă. E precis, ordonat şi mestecă doar cu gura închisă. Bunica ei englezoaică, o mare obsedată de maniere, sigur ar fi fost de acord cu el.

Când o priveşte, ochii lui sunt de un verde-luminos. Cea mai extraordinară culoare. Culoarea Drinului. Culoarea de acasă.

S-ar putea uita la el toată ziua.

El îi zâmbeşte încurajator.

— Toate bune? o întreabă.

Alessia încuviințează. Îi place căldura zâmbetului lui când o priveşte, îi place văpaia din ochii lui când... când o doreşte. Roşeşte şi se uită-n farfuria cu supă. Nu se aştepta să se îndrăgostească.

Dragostea e pentru proşti, îi spunea maică-sa.

Poate e proastă, dar îl iubeşte. Şi i-a spus-o. Dar, desigur, el nu-i înțelege limba maternă.

— Hei, zice el.

Ea ridică privirea. Maxim a terminat de mâncat.

— Cum e supa?

— Bună.

— Atunci, ia şi mănâncă mai iute. Vreau să te duc acasă.

— Bine, zice ea, căci îi place ideea de „acasă”.

I-ar plăcea să-şi clădească o casă cu el. Permanent. Dar ştie că nu-i cu putință aşa ceva.

Însă nimeni nu o poate împiedica să viseze.

Drumul înapoi spre Trevethick e mai tăcut decât călătoria de mai devreme. Maxim e preocupat şi ascultă muzica stranie care curge din boxe. Se opresc la un supermarket Tesco, la ieşirea din Padstow, de unde iau toate ingredientele de care are nevoie Alessia ca să facă tavë kosi, mâncarea preferată a tatei. Speră că o să-i placă lui Maxim. Se uită pe fereastră, la peisajul rural. Încă învăluit în iarnă, îi aminteşte de țara ei. Numai că aici copacii sunt scunzi şi sunt încovoiați de vântul aspru de Cornwall.

Se întreabă ce fac Magda şi Michal în Brentford. E duminică, aşa că probabil că Michal îşi face temele sau se joacă pe internet, iar Magda găteşte sau vorbeşte cu logodnicul ei, Logan, pe Skype. Sau poate face bagajele pentru Canada. Alessia speră că sunt în siguranță. Se uită pe furiş la Maxim, care pare pierdut în gândurile lui. Dacă el a ținut legătura cu prietenul lui, ar trebui să ştie ce fac Magda şi Michal. Poate mai târziu o va lăsa să folosească telefonul lui ca să poată afla veşti de acasă.

Nu, Brentford nu e casa ei.

Nu ştie unde va fi viitoarea ei casă.

Hotărâtă să îşi păstreze buna dispoziție, alungă gândul ăsta şi încearcă să se concentreze asupra sunetelor extraordinare care răsună în boxe. Culorile sunt contradictorii: nuanțe de

roşu, de purpuriu, de turcoaz... nu a mai auzit niciodată ceva asemănător.

— Ce-i muzica asta? întreabă.

— E coloana sonoră din Arrival.

— Arrival?

— Filmul.

— Aha.

— L-ai văzut?

— Nu.

— E grozav. Chiar te ameţeşte. Despre timp şi limbaj şi dificultăţile de comunicare. Îl putem vedea acasă. Muzica îţi place?

— Da. E ciudată. Expresivă. Şi colorată.

Maxim zâmbeşte scurt. Prea scurt. Cine ştie la ce s-o fi gândind. Alessia se întreabă dacă meditează la discuţia lor de mai devreme. Trebuie să ştie:

— Eşti supărat pe mine?

— Nu. Sigur că nu! De ce să fiu supărat pe tine?

Ea ridică din umeri:

— Nu ştiu. Eşti tăcut.

— Mi-ai dat multe la care să mă gândesc.

— Îmi cer scuze.

— Nu trebuie să te scuzi. N-ai făcut nimic rău. Dacă nu..., începe, dar se opreşte brusc.

— N-ai făcut nimic rău, zice ea.

— Mă bucur că aşa crezi.

Apoi îi aruncă un zâmbet rapid, sincer, care îi risipeşte îndoielile.

— Există vreo mâncare pe care nu o mănânci? întreabă ea, dorindu-şi să se fi interesat înainte să cumpere ingredientele.

— Nu. Mănânc cam orice. Am fost la internat, răspunde el, ca şi cum asta ar explica toată relaţia lui cu mâncarea.

Dar cunoştinţele Alessiei despre internatele şcolare se limitează la cărţile lui Enid Blyton din seria Malory Towers, una dintre preferatele bunicii ei.

— Ţi-a plăcut acolo? îl întreabă ea.

— Primul, nu. Am fost exmatriculat. La al doilea, da. E o şcoală bună. Mi-am făcut prieteni buni acolo. I-ai cunoscut.

— A, da.

Alessia roşeşte amintindu-şi de cei doi bărbaţi în chiloţi.

Şi se antrenează într-o conversaţie mai uşoară, iar când ajung acasă e deja mai veselă.

Ducem bagajele în casă. În timp ce Alessia despachetează mâncarea, eu duc sus hainele. Le pun mai întâi în dormitorul de oaspeţi, apoi mă răzgândesc şi duc sacoşele în garderoba mea. O vreau aici, cu mine.

E o impertinenţă.

Futu-i.

Îmi complic existența. Habar n-am cum să mă port cu ea.

Mă aşez pe pat şi îmi prind capul în mâini. Aveam un plan înainte de a ajunge aici?

Nu.

Am gândit cu scula. Iar acum... ei bine, sper că gândesc cu capul şi îmi urmez inima. Pe drum spre casă, m-am gândit la ce aveam de făcut. Să îi spun că o iubesc? Să nu-i spun? Nu mi-a dat niciun indiciu legat de ceea ce simte ea pentru mine, dar e reticentă față de cele mai multe lucruri.

E aici, cu mine.

Asta înseamnă ceva, nu?

Ar fi putut rămâne cu prietena ei, dar asta ar fi însemnat că gangsterii ăia ar fi găsit-o dacă s-ar fi întors. Îmi îngheață sângele în vine. Mă trec fiorii când mă gândesc ce i-ar fi putut face dacă ar fi găsit-o. Nu, eram singura ei opțiune. Ea nu are nimic. Unde ar fi putut fugi?

Şi totuşi, a ajuns în Anglia fără nimic şi a supraviețuit. E plină de resurse, dar cu ce preț? Gândul ăsta mă apasă greu. Ce a făcut de când a ajuns în țară şi până a găsit-o pe Magda?

Durerea din ochii ei la restaurant. A fost... tulburătoare.

Am obosit să îmi fie frică.

Mă întreb de câtă vreme se simte aşa. De când a ajuns aici? Nici măcar nu ştiu de câtă vreme e în Marea Britanie. Sunt multe pe care nu le ştiu despre ea.

Dar vreau să fie fericită.

Gândeşte-te. Ce-i de făcut?

Mai întâi, trebuie să-i legalizăm situaţia aici. N-am nicio idee cum se poate face asta. Avocaţii mei ar trebui să ştie care e răspunsul. Parcă văd mutra lui Rajah când o să-i spun că adăpostesc un imigrant ilegal.

Bunica ei a fost englezoaică. Poate asta ne va fi de ajutor.

Futu-i. Nu ştiu.

Ce altceva aş mai putea face?

M-aş putea căsători cu ea.

Cum?

Căsătorie?

Râd în hohote, într-atât de absurdă mi se pare ideea.

De ce nu?

Maică-mea ar lua-o razna cu totul. Fie şi numai pentru asta, şi tot ar merita să o cer de nevastă. Îmi vin în minte cuvintele lui Tom din seara aceea, de la pub: Ştii, acum că eşti conte, trebuie să dai un moştenitor şi o rezervă.

Aş putea s-o fac pe Alessia contesa mea.

Inima începe să-mi bată nebuneşte. Ar fi o mutare îndrăzneață.

Şi poate cam pripită.

Nici măcar nu ştiu dacă simte ceva pentru mine.

Aş putea s-o întreb.

Dau ochii peste cap. Mă învârt în jurul cozii. Adevărul e că trebuie să aflu mai multe despre ea. Cum aş putea s-o cer de nevastă? Ştiu unde e Albania pe hartă, dar cam atât. Ei bine, poate ar fi cazul să îndrept lucrurile. Acum.

Scot telefonul din buzunar şi deschid Google.

E deja întuneric când telefonul meu începe să dea semne că i se descarcă bateria. Sunt întins pe pat, citind tot ce găsesc pe net despre Albania. E un loc fascinant, deopotrivă modern şi străvechi, cu o istorie furtunoasă. Am găsit şi oraşul natal al Alessiei. E în nord-est, ascuns printre munți, la câteva ore de mers cu maşina de capitală. Din câte am citit, se pare că în zona aceea viața e mai tradițională.

Asta explică multe.

Alessia găteşte jos. Orice o face, mirosul e ademenitor. Mă ridic, mă întind şi cobor să văd ce face.

E îmbrăcată tot cu tricoul alb şi cu blugii ei; e cu spatele la mine, cu fața la aragaz, şi amestecă ceva într-o tigaie. Miroase delicios şi îmi lasă gura apă.

— Salut, îi zic, şi mă aşez pe unul din scaunele înalte de lângă bufet.

— Salut, zâmbeşte ea scurt, şi observ că şi-a împletit părul.

Pun telefonul la încărcat într-una din prizele de sub bufet şi pornesc sistemul audio.

— Vrei să asculți ceva anume?

— Alege tu.

Aleg o listă cu muzică ambientală şi apăs PLAY. RY X răsună în boxele de sus, făcându-ne pe amândoi să tresărim. Dau imediat sonorul mai încet.

— Scuze. Ce faci acolo?

— O surpriză, răspunde ea, aruncându-mi o privire cochetă peste umăr.

— Îmi plac surprizele. Miroase foarte bine. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Ăsta e mulțumesc-ul meu. Vrei băutură?

Râd.

— Da, aş vrea să beau ceva. Te deranjează dacă-ți tot corectez engleza?

— Nu, vreau să învăț.

— Se spune că vrei să bei ceva.

— Am înțeles.

Îmi zâmbeşte din nou.

— Şi da, vreau. Mulțumesc.

Ea lasă tigaia deoparte, scoate din bufet o sticlă desfăcută de vin roşu şi îmi toarnă un pahar.

— Am citit despre Albania.

Întoarce spre mine nişte ochi mari, iar fața i se luminează ca un răsărit.

— Acasă, şopteşte.

— Povesteşte-mi mai multe despre viața în Kukës.

Poate pentru că era ocupată cu pregătitul cinei, s-a deschis în sfârşit în fața mea şi a început să îmi povestească despre casa în care locuia cu tatăl şi cu mama ei. Era lângă un lac mare, înconjurat de brazi... Iar în timp ce-mi povesteşte, eu o privesc şi mă minunez de grația şi uşurința cu care se mişcă printre bufete şi aparate, de parcă ar fi gătit dintotdeauna în bucătăria asta, indiferent dacă răzuia nucşoară sau seta cuptorul. E ca o profesionistă. Iar în timp ce găteşte, îmi umple paharul cu vin, spală vasele şi îmi vorbeşte despre viața ei izolată în Kukës.

— Deci nu conduci?

— Nu, răspunde ea, aranjând masa pentru doi.

— Mama ta conduce?

— Da. Dar nu foarte des.

Zâmbeşte când îmi vede consternarea:

— Trebuie să ştii că majoritatea albanezilor nu au condus până la jumătatea anilor 1990. Înainte de căderea comunismului nu aveam maşini particulare.

— Uau. Nu, nu ştiam.

— Mi-ar plăcea să învăț.

— Să conduci? Te învăț eu.

Ea pare şocată:

— În maşina ta rapidă? Nu, nu prea cred.

Şi râde, de parcă i-aş fi propus să zburăm pe Lună şi să luăm cina acolo.

— Aş putea să te învăț, serios.

Avem suficient teren aici, nu e nevoie să intrăm pe drumurile publice. Vom fi în siguranță. Îmi răsare în gând imaginea ei conducând una din maşinile de colecție ale lui Kit, poate Morganul. Da. Ar fi o maşină potrivită pentru o contesă.

Contesă?

— Mai durează vreun sfert de oră până e gata, spune ea şi duce un deget la buze.

O frământă ceva.

— Ce ai vrea să faci?

Alessia îşi muşcă buza de jos.

— Ce-i? insist.

— Aş vrea să vorbesc cu Magda.

Evident că vrea să vorbească cu Magda. Magda e probabil singura ei prietenă. De ce nu m-oi fi gândit la asta?

— Sigur că da. Uite-aici.

Scot telefonul din priză şi caut numărul Magdei. Când începe să sune, îi întind Alessiei aparatul, iar ea îmi dăruieşte un zâmbet recunoscător.

— Magda... Da, eu sunt.

Alessia se duce să se aşeze pe canapea, iar eu mă străduiesc, fără succes, să nu trag cu urechea. Presupun că Magda răsuflă uşurată când aude că Alessia e întreagă.

— Nu. Bine.

Alessia se uită în sus, spre mine, cu ochi strălucitori:

— Foarte bine, spune ea cu un zâmbet larg, şi eu mă trezesc răspunzându-i cu aceeaşi monedă.

Nu m-ar deranja un „foarte bine” în fiecare zi.

Râde la o replică a Magdei, iar mie mi se încălzeşte sufletul. E tare plăcut să o aud râzând; nu i se întâmplă prea des.

Încerc să nu mă uit la ea în timp ce vorbeşte, dar nu rezist. Fără să-şi dea seama, răsuceşte pe deget o şuviță scăpată din coadă şi îi povesteşte Magdei despre mare şi despre căzătura în valuri de ieri.

— Nu. E frumos aici. Îmi aminteşte de acasă.

Ridică iar capul către mine, iar eu mă trezesc prins în mrejele privirii ei mistuitoare.

Acasă.

Aş putea face din Cornwall casa ei…

Mi se usucă gura.

Măi, băiete! Chiar că ai luat-o razna!

Întorc privirea, încercând să rup vraja ochilor Alessiei. Sunt tulburat de calea pe care au luat-o gândurile mele şi sorb o gură de vin. Reacția mea e prea nouă şi prea îndrăzneață.

— Ce face Michal? Şi Logan? întreabă ea, dornică să afle veşti, şi în scurtă vreme e absorbită într-o discuție despre bagaje şi Canada – şi nunți.

Alessia râde iar şi vocea ei se schimbă, devenind mai blândă… mai dulce. Vorbeşte cu Michal şi, după tonul ei, îmi dau seama că ține foarte mult la el. N-ar trebui să fiu gelos – e doar un copil –, dar dacă totuşi sunt? Nu sunt prea încântat de acest nou şi nedorit sentiment.

— Să fii cuminte, Michal… Mi-e dor de tine. Pa.

Alessia se uită din nou la mine:

— Bine, aşa voi face... La revedere, Magda.

Închide, vine la mine şi îmi întinde telefonul. Pare fericită. Mă bucur că a dat acest telefon.

— Toate bune? o întreb.

— Da. Mulțumesc.

— Şi cu Magda?

— Îşi face bagajele. E fericită şi tristă să părăsească Anglia. Şi e uşurată că are un om de pază lângă ea.

— Grozav. Cred că abia aşteaptă să înceapă o viață nouă.

— Aşa e. Logodnicul ei e un om bun.

— Cu ce se ocupă?

— Ceva cu computerele.

— Ar trebui să îți iau un telefon, să poți vorbi cu ea de câte ori vrei.

Acum pare îngrozită:

— Nu. Nu, e prea mult. Nu se poate.

Ridic o sprânceană, ştiind prea bine că se poate.

Arcuieşte şi ea o sprânceană, nemulţumită, iar eu amân discuţia pentru altă dată.

— Cina e gata.

Alessia pune tava cu mâncarea pe masă, lângă salata pe care a pregătit-o. E mulţumită că iaurtul de deasupra s-a transformat într-o crustă aurie, crocantă. Maxim e impresionat.

— Arată bine, zice el, dar Alessia bănuieşte că exagerează.

Îi serveşte o porţie mare şi se aşază.

— E miel cu orez şi iaurt şi câteva... ingrediente secrete. Noi îi spunem tavë kosi.

— Noi nu gătim cu iaurt. Îl folosim ca să-l punem peste müsli.

Alessia râde.

Maxim ia o îmbucătură şi închide ochii, savurând mâncarea.

— Mmm.

Deschide ochii şi dă entuziasmat din cap, apoi înghite.

— E delicios. N-ai mințit când ai spus că ştii să găteşti.

Alessia roşeşte sub privirea lui caldă.

— Poți găti pentru mine de câte ori vrei.

— Mi-ar plăcea, murmură ea.

I-ar plăcea chiar foarte mult.

Vorbim, şi bem, şi mâncăm. O bombardez cu vin şi întrebări. Multe întrebări. Despre copilăria ei. Şcoală. Prieteni. Familie. Lecturile despre Albania m-au inspirat. Mă inspiră şi că stau în fața Alessiei; e cât se poate de plină de viață. Când vorbeşte, ochii ei sunt strălucitori şi expresivi. E însuflețită şi dă din mâini ca să-şi întărească ideile.

E captivantă.

Din când în când îşi dă la o parte câte o şuviță rebelă, atingându-şi pavilionul urechii cu degetele subțiri.

Aş vrea să-i simt degetele pe mine.

Îmi imaginez cum îi voi despleti coada şi îmi voi afunda degetele în părul ei moale, parfumat. E o bucurie să o văd aşa, fără griji şi vorbăreață. După bujorii roz din obrajii ei, bănuiesc că s-ar putea să fie din cauza vinului. Iau o gură din deliciosul Barolo italienesc, care văd că funcționează ca prin minune.

Sătul, împing farfuria şi îi umplu din nou paharul.

— Povesteşte-mi cum arată o zi obişnuită în Albania.

— Pentru mine?

— Da.

— Nu sunt prea multe de spus. Dacă lucrez, tata mă duce la şcoală. Iar când stau acasă, o ajut pe mama. Spăl. Fac curat. Aşa cum fac şi pentru tine.

Ochii ei de culoarea cafelei mă măsoară, pătrunzându-mă până în străfundul sufletului. E sexy ca naiba. Apoi adaugă:

— Cam asta-i tot ce fac.

— Pare destul de anost, zic.

Prea anost pentru isteața Alessia Demachi. Şi destul de singuratica, cred.

— Este, râde ea.

— Din câte am citit, nordul Albaniei e destul de conservator.

— Conservator.

Se încruntă şi soarbe o gură de vin:

— Adică tradiționalist?

— Da.

— Da, oamenii sunt tradiționalişti acolo de unde vin eu.

Se ridică să strângă farfuriile de pe masă.

— Dar Albania se schimbă, adaugă. În Tiranë…

— Tirana?

— Da. E un oraş modern. Acolo nu e chiar atât de conservator sau tradițional.

Pune farfuriile în chiuvetă.

— Ai fost acolo?

— Nu.

— Ți-ar plăcea să mergi?

Se aşază din nou pe scaun şi clatină din cap, cu un deget la gură. O clipă, privirea ei pare plină de dorință.

— Da. Într-o bună zi.

— Ai mai călătorit?

— Nu. Doar în cărți.

Zâmbetul ei luminează încăperea.

— Am călătorit prin toată lumea în cărți. Şi am fost în America uitându-mă la TV.

— Televiziune americană?

— Da. Netflix. HBO.

— În Albania?

Ea râde de uimirea mea:

— Da. Avem televiziune.

— Aşadar, acasă la tine cum te amuzai? o întreb.

— Să mă amuz?

— Distracție. Ştii tu, distracție.

Ea pare cam confuză:

— Citeam. Mă uitam la televizor. Exersam la pian. Uneori ascultam radioul cu mama. BBC World Services.

— Nu ieşeai?

— Nu.

— Niciodată?

— Uneori. Vara, ne plimbam seara prin oraş. Dar numai cu familia. Alteori cântam la pian.

— Recital? Pentru public?

— Da. La şcoală şi la nunți.

— Părinții tăi trebuie să fie foarte mândri de tine.

Fața i se întunecă.

— Da. Erau. Sunt, se corectează imediat.

Vocea ei se stinge, devenind o şoaptă tristă:

— Tatei îi place atenția.

Comportamentul i se schimbă în mod subtil şi se închide în ea însăşi.

Rahat.

— Cred că îți este dor de ei.

— De mama. Mi-e dor de mama, răspunde ea încet şi mai ia o gură de vin.

Nu şi de tatăl ei? Nu o forțez să spună mai multe. Dispoziția i s-a schimbat. Ar trebui să schimb subiectul, dar dacă îi este atât de dor de mama ei, poate vrea să se întoarcă. Îmi amintesc ce mi-a spus:

Am crezut că venim aici la muncă. Pentru o viață mai bună. Viața în Kukës e grea pentru unele femei. Am fost trădate...

Poate asta vrea. Să se întoarcă acasă. Şi, cu toate că îmi era groază de răspunsul ei, o întreb:

— Ai vrea să te întorci?

— Să mă întorc?

— Acasă.

Ochii ei se umplu de spaimă.

— Nu. Nu pot. Nu pot.

Vocea ei e o şoaptă precipitată, răguşită, şi mie mi se ridică părul pe ceafă.

— De ce?

Rămâne tăcută, dar eu vreau să ştiu. Insist:

— Din cauză că nu ai paşaport?

— Nu.

— Atunci de ce? Ce poate fi atât de rău?

Ea închide strâns ochii şi lasă capul în jos, ca şi cum i-ar fi ruşine.

— Nu, şopteşte. Pentru că... pentru că sunt făgăduită.

Capitolul optsprezece

Mi se strânge pieptul de parcă aş fi primit un pumn în plex.

Făgăduită?

Ce porcărie medievală mai e şi asta?

Ridică privirea către mine. În ochii ei mari se oglindeşte o nesfârşită durere. Adrenalina îmi năvăleşte prin vene; sunt gata de luptă.

— Făgăduită? şoptesc, ştiind foarte bine ce înseamnă asta.

Fir-ar a dracului de treabă, e promisă altuia.

Ea lasă din nou capul în jos:

— Da.

Vocea ei abia dacă se aude.

Am un rival. Rahat.

— Şi când aveai de gând să îmi spui chestia asta?

Închide ochii strâns, ca şi cum ar durea-o ceva.

— Alessia, uită-te la mine.

Duce mâna la gură. Să-şi înăbuşe un suspin? Nu ştiu. Înghite în sec, apoi ridică privirea spre mine. Are o faţă pustiită şi disperarea ei e palpabilă. Mânia mea se evaporă într-o secundă, lăsând în urma ei un adevărat vârtej.

— Îţi spun acum, răspunde ea.

Nu e disponibilă.

Durerea e instantanee. Viscerală. Şocantă. Sunt în cădere liberă.

Ce mama dracului?

Lumea mea s-a năruit. Ideile. Planurile mele vagi. Să fiu cu ea... să mă însor cu ea...

Nu pot.

— Îl iubeşti?

Ea se trage în spate şi se holbează şocată la mine:

— Nu!

E o negație vehementă, spusă pe nerăsuflate, cu pasiune.

— Nu vreau să mă mărit cu el! De-asta am plecat din Albania.

— Ca să scapi de el?

— Da. Trebuia să mă căsătoresc în ianuarie. După ziua mea.

A fost ziua ei?

Mă uit perplex la ea. Dintr-odată, am senzația că zidurile se strâng în jurul meu. Am nevoie de spațiu. Ca atunci când am văzut-o prima dată. Mă sufoc într-un vârtej de îndoială şi confuzie. Trebuie să mă gândesc. Mă ridic într-o mişcare smucită, ridic mâna să-mi dau părul de pe frunte şi să-mi adun gândurile. Ea sare în lături. Se ghemuieşte şi îşi acoperă capul cu mâinile, ca şi cum ar aştepta...

Cum??

— Futu-i! Alessia, chiar ai crezut că am de gând să te lovesc? exclam eu şi fac un pas în spate, îngrozit de reacția ei.

O altă piesă din puzzle-ul Alessia Demachi îşi ocupă locul. Nu-i de mirare că stătea tot timpul departe de mine. Sunt gata să-l omor pe nenorocitul ăla:

— Te-a lovit? Spune-mi, te-a lovit?

Ea se uită în jos, în poală. Ruşinată, îmi imaginez.

Sau poate resimte cine ştie ce loialitate nesăbuită față de ticălosul ăsta din Fundul Pământului, care are o pretenție nelegitimă asupra fetei mele.

Mama naibii de viață.

Încleştez pumnii, mistuit de o mânie criminală. A rămas nemişcată. Cu capul plecat. Închisă în sine.

Calmează-te, amice. Potoleşte-te.

Inspir adânc, cu mâinile în şolduri.

— Îmi pare rău.

Ridică fruntea. Privirea ei e directă şi sinceră:

— N-ai greşit cu nimic.

Chiar şi acum încearcă să toarne apă peste cărbunii mei încinşi.

Cei câțiva paşi dintre noi sunt o distanță prea mare. Mă urmăreşte prudentă cum mă apropii şi, cu mare grijă, mă las pe vine lângă ea:

— Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii. Sunt pur şi simplu şocat că acolo, undeva, în lumea asta mare, ai un pretendent, iar eu am un rival la afecțiunea ta.

Ea clipeşte de câteva ori, fața i se îmblânzeşte şi un abur rozaliu i se răspândeşte în obraji.

— Nu ai niciun rival, şopteşte.

Îmi recapăt suflul şi simt o căldură plăcută în piept, care alungă ultimul val de adrenalină. Sunt cele mai dulci cuvinte pe care mi le-a spus vreodată.

Există speranță.

— Nu tu l-ai ales pe bărbatul ăsta?

— Nu. A fost alegerea tatălui meu.

Mă întind, îi iau mâna şi o sărut uşor pe încheietură.

— Nu mă pot întoarce, şopteşte ea. L-am dezonorat pe tata. Iar dacă mă întorc, voi fi obligată să mă căsătoresc.

— Bărbatul ăsta căruia îi eşti făgăduită... Îl cunoşti?

— Da.

— Îl iubeşti?

— Nu.

Răspunsul ei vehement, monosilabic, îmi spune tot ce am nevoie să ştiu. Poate e bătrân. Sau neatrăgător. Sau amândouă.

Sau poate o bate.

Futu-i.

Mă ridic, o trag în brațele mele, iar ea se lasă, punându-şi palmele pe pieptul meu. O lipesc de mine şi o strâng. Şi nu ştiu dacă o încurajez pe ea sau pe mine. Gândul că ar putea fi cu altcineva, cu cineva care se poartă urât cu ea, mă îngrozeşte. Îmi îngrop fața în părul ei parfumat, recunoscător că e aici. Cu mine.

— Îmi pare rău că a trebuit să înduri atâtea rahaturi, murmur eu.

Înalță ochii spre mine şi îmi pune un deget pe buze:

— E un cuvânt urât.

— Aşa e. Un cuvânt urât pentru o situație urâtă.

Mă aplec şi îmi lipesc buzele de gura ei şi e ca o scânteie, căci tot trupul meu se trezeşte la viață. Închide ochii, lasă

capul pe spate şi îmi oferă gura. Nu pot rezista. În fundal, RY X cântă cu vocea lui răguşită, melancolică, despre cum e să te îndrăgosteşti. E emoționant. Şi înviorător. Şi relaxant.

— Dansează cu mine.

Şi vocea mea e răguşită. Alessia icneşte când o strâng mai tare în brațe şi încep să mă leagăn, antrenând-o şi pe ea. Îşi lipeşte palmele de pieptul meu şi le strecoară pe sub cămaşă, pipăindu-mă. Atingându-mă. Încurajându-mă. Îşi strânge degetele în jurul brațelor mele şi începe să se mişte în ritmul meu.

Încet.

Alunecăm dintr-o parte într-alta în ritmul lent şi seducător al acestui cântec delicat. Mâna ei urcă pe brațul meu, apoi pe umeri, şi ajunge în părul meu. Mă împunge cu nasul în piept.

— Nu am dansat niciodată aşa, şopteşte.

Mâna îmi coboară pe trupul ei până spre talie, ținând-o lipită de mine.

— Nu am dansat niciodată cu tine, şoptesc.

Cu mâna cealaltă, o prind uşor de coadă, şi-i ridic buzele până la gura mea. O sărut. Încet. Îndelung. Gustând-o. Redescoperindu-i gura dulce cu limba în timp ce ne legănăm împreună în acelaşi ritm. Scot elasticul care îi ține părul şi îl eliberez. Gem când scutură capul şi pletele i se revarsă libere şi sălbatice, până spre talie. Îi caut fața şi o sărut iar. Vreau mai mult. Mult mai mult. Simt nevoia să o revendic. E cu mine. Nu cu un nemernic oarecare, violent, dintr-un oraş uitat de lume, unde a înțărcat mutu' iapa.

— Hai în pat, şoptesc cu voce scăzută.

— Trebuie să spăl vasele.

Cum?

— Lasă-le naibii de vase, iubito.

Se încruntă:

— Dar...

— Nu, nu trebuie. Lasă-le.

Pe neaşteptate îmi vine o idee năstruşnică: dacă mă însor cu ea, nu va mai trebui să spele vase niciodată.

— Fă dragoste cu mine, Alessia.

Ea trage aer în piept şi un zâmbet timid, îmbietor, îi arcuieşte buzele.

Plutim împreună. Îi cuprind capul în palme şi mă mişc, lent, desfătându-mă încet cu fiecare centimetru din ea. E delicată şi puternică şi frumoasă sub mine. O sărut, punând-mi sufletul şi gura pe buzele ei. Nu m-am mai simțit niciodată aşa. Cu fiecare penetrare, sunt tot mai aproape de ea. Picioarele ei mă țin într-un loc, iar mâinile ei mi se plimbă pe spate. Unghiile ei îi strigă pasiunea pe pielea mea. Mă ridic şi îi cercetez chipul buimăcit. Are ochii larg deschişi, iar pupilele sunt de culoarea celui mai întunecat şi mai carnal espresso. Vreau să o văd. Toată. Mă opresc şi îmi lipesc fruntea de fruntea ei.

— Trebuie să te văd.

Mă retrag şi mă rostogolesc cu ea în brațe, ca să ajungă deasupra mea. E nesigură şi i s-a tăiat respirația. O susțin de sub fund cu o mână şi o trag în sus până ajunge cu picioarele de o parte şi de cealaltă a şoldurilor mele. Mă ridic şi eu în capul oaselor ca să poată sta călare, cu brațele agățate de umerii mei. Îi prind fața în palme şi o sărut. Mişc mâna încet în jos, o mângâi pe sâni, zăbovesc la sfârcul pe care-l frec între două degete, şi-mi trec buzele dinspre gura ei, peste maxilar, până pe gât. Îşi lasă capul pe spate şi scoate un geamăt răguşit, de plăcere pură. Ca răspuns, penisul meu zvâcneşte.

Da.

— Hai să încercăm aşa, şoptesc eu cu gura lipită de pielea parfumată a umărului ei.

O cuprind cu braţul după talie şi o ridic, privind-o fix, în timp ce o las încet în jos şi o pătrund.

Futu-i.

E strâmtă. Şi umedă. Şi perfectă.

Deschide gura când icneşte, cu ochii larg deschişi arzând de dorinţă.

— Ah, şopteşte ea, iar buzele mele îi iau în stăpânire gura, degetele mele i se înfig în păr şi o sărut iar.

Gâfâie şi se agaţă de umerii mei când mă trag îndărăt.

— E bine? o întreb.

Ea scutură înnebunită din cap.

— Da, şopteşte, şi am nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama că s-a întors la stilul albanez de a spune da.

O iau de mâini şi mă las pe spate până ce sunt întins pe pat, privind-o pe femeia care mă călăreşte. Femeia pe care o iubesc.

Părul i se revarsă pe umeri şi pe sâni, într-o cascadă rebelă, senzuală. Se apleacă înainte şi îşi lipeşte palmele de pieptul meu.

Da. Atinge-mă.

Îşi plimbă degetele şi palmele pe pielea mea. Simţindu-mă. Prin părul de pe piept, peste sfârcuri, care se întăresc de plăcere.

— Ah! şoptesc eu.

Ea îşi muşcă buza de jos, ascunzându-şi un zâmbet parşiv, victorios.

— Aşa e, frumuseţe, îmi place să mă atingi.

Te iubesc.

Se apleacă şi mă sărută.

— Iar mie îmi place să te ating, spune încet.

Timid. Şi mădularul meu se învârtoşează şi vrea mai mult.

— Ia-mă, murmur eu.

Ea se opreşte, neînțelegând. Ridic puțin şoldurile, ca să-i dau un indiciu. Alessia țipă; e un țipăt puternic, gutural, de plăcere care mă aduce aproape de culme. Îşi pune palmele pe pieptul meu încercând să-şi țină echilibrul. O prind de şolduri.

— Mişcă-te. Aşa, şuier printre dinți.

Îi susțin mişcarea de du-te-vino. Ea gâfâie, dar, prinzându-mă cu amândouă mâinile de brațe, se ridică şi se lasă singură în jos.

— Asta e.

Închid ochii şi mă bucur de senzația desfătătoare a trupului ei.

— Ah! țipă ea.

Rahat.

De-ar dura cât mai mult.

Se mişcă. Încet şi ezitant la început. Dar, pe măsură ce capătă încredere, îşi găseşte ritmul. Deschid ochii, iar ea se ridică o dată, şi încă o dată, iar de data asta îmi încordez şoldurile, venind în întâmpinarea ei. Țipătul ei e visceral şi îmi trezeşte toate simțurile.

Futu-i. O prind de şolduri şi o mişc mai repede, tot mai repede. Gâfâie. Scurt, pătrunzător. Se agață de brațele mele. Capul i se mişcă dintr-o parte în alta la fiecare penetrare a mea.

Cu capul lăsat pe spate, invocă zeii, dar este ea însăşi o zeiță. Mă ține tot mai strâns de brațe, țipă puternic şi rămâne nemişcată deasupra mea când are orgasm.

E semnalul meu de eliberare. Țip şi eu, o țin lipită de mine şi ejaculez, ejaculez, ejaculez.

Alessia zace pe pat în starea de relaxare de după sex. Maxim e întins cu capul pe stomacul ei, cu brațele în jurul ei, în timp ce ea se joacă în părul lui. Îi place să-i simtă părul printre degete. Mama nu i-a dat niciodată de înțeles că actul sexual poate oferi atâta plăcere. Poate relația ei cu Baba nu e aşa. Alessia se încruntă. Nu vrea să şi-i închipuie pe părinții ei făcând sex, dar gândurile îi rătăcesc şi îşi aminteşte de bunica ei, Virginia. Da, ea s-a măritat din dragoste. Au fost fericiți. Chiar bătrâni fiind, bunicii ei schimbau priviri care o făceau pe Alessia să roşească. Da, şi-a dorit mereu să aibă o căsnicie ca a bunicii. Nu ca a

părinților ei. Nu au fost niciodată afectuoşi în public unul față de celălalt.

Maxim nu a ezitat niciodată să o țină de mână sau să o sărute în public. Şi vorbeşte cu ea. Când a mai stat vreodată de vorbă cu un bărbat o seară întreagă? Acolo de unde vine ea, dacă un bărbat vorbeşte mai mult cu o femeie e considerat un semn de slăbiciune.

Se uită la micul dragon de pe noptieră, un far în beznă. I l-a cumpărat pentru că ştie că îi e frică de întuneric. Şi a adus-o aici ca s-o protejeze. I-a gătit. I-a cumpărat haine. A făcut dragoste cu ea...

În colțurile ochilor i se adună lacrimi; îşi simte inima înecată de nesiguranță şi dor, arzându-i gâtul cu emoții nerostite. Îl iubeşte. Degetele ei îi răsfiră părul şi e copleşită de sentimentele pe care le încearcă pentru el. Nu s-a supărat pe ea când i-a spus că e făgăduită. În schimb, a fost îngrijorat că inima ei ar putea aparține altuia.

Nu. Inima mea îți aparține, Maxim.

Şi a fost şocat când ea a crezut că ar putea s-o lovească. Mâinile ei au zburat automat şi instinctiv la obraz; tatăl ei e mai puțin vorbăreț, mai curând om de acțiune...

Îşi trece degetele peste umărul lui Maxim şi urmăreşte cu ele linia tatuajului. Vrea să îl cunoască mai bine. Poate ar trebui să îi pună mai multe întrebări. E evaziv în privința

ocupației. Poate are mai multe? Ea clatină din cap. Nu se cuvine să îl ia la întrebări. Ce ar spune mama ei? Deocamdată, intenționează să se bucure de această mică bulă pe care o împart amândoi în Cornwall.

Maxim își înfundă nasul în burta ei și o sărută, scoțând-o din gândurile ei neliniștitoare despre acasă. Ridică privirea spre ea, cu ochii ca smaraldul strălucind în lumina blândă a micului dragon.

— Stai cu mine, șoptește el.

Ea îi netezește părul de pe frunte și se încruntă:

— Stau cu tine.

— Bine, zice el, și o sărută iar pe burtă.

Dar de data asta gura i se mișcă mai jos, și mai jos, tot mai jos.

Deschid ochii în lumina zorilor care se strecoară printre lamelele storurilor. Sunt încolăcit în jurul Alessiei. Capul pe pieptul ei, brațul în jurul taliei. Căldura și mirosul dulce al pielii ei îmi invadează simțurile, iar trupul meu se deșteaptă să o salute. Încetișor, îmi bag nasul în ceafa ei și îi depun câteva sărutări umede gât.

Ea se înfioară şi deschide pleoapele.

— Bună dimineața, prințesă, şoptesc.

Zâmbeşte, cu o expresie somnoroasă şi satisfăcută.

— Bună dimineața... Maxim.

Are un ton tandru şi mi se pare că ghicesc dragostea în felul în care îmi rosteşte numele. Sau poate îmi imaginez eu, pentru că mi-o doresc atât de mult.

Gata, am spus-o. Vreau dragostea ei.

Toată.

Sunt gata să o recunosc în fața mea.

Dar o pot recunoaşte şi în fața ei?

Înaintea noastră se întinde o nouă zi, deschisă şi liberă, iar eu sunt aici, cu ea.

— Hai să rămânem în pat azi.

Vocea mea e răguşită de somn.

Îşi trece degetele peste bărbia mea:

— Eşti obosit?

Rânjesc.

— Nu...

— Ah..., zice ea, întorcându-mi un zâmbet pe măsură.

Limba lui. Gura lui. Ce ştie să-i facă. Alessia e pierdută într-un vârtej de senzații. Îşi încleştează mâinile de încheieturile lui când ajunge pe marginea prăpastiei. E aproape. Foarte aproape. El o stârneşte iar şi iar cu limba şi înfige treptat un deget în ea, iar ea se prăbuşeşte, orgasmul puternic sfârtecând-o. Țipă.

Maxim o sărută pe burtă, pe sâni, o saltă puțin mai sus şi rămâne nemişcat peste ea.

— A fost un sunet fantastic, şopteşte el, îşi trage un prezervativ şi se afundă încet în ea.

Când mă întorc din baie, partea ei de pat e goală.

Ah.

Mare îmi e dezamăgirea. Sunt gata pentru mai mult. Cred că nu mă voi sătura niciodată de Alessia.

Judecând după lumina cenuşie care se strecoară printre obloane, trebuie să fie jumătatea dimineții. Şi plouă. Ridic obloanele şi, când o aud, sar repede în pat. Ea intră în dormitor în zăngănit de veselă. Poartă bluza mea de pijama şi duce o tavă cu micul dejun.

— Bună dimineața din nou, zice ea cu un zâmbet radios şi părul unduind pe spate.

— Hei, bun venit, cafeluță!

Aroma e înnebunitoare. Îmi place cafeaua adevărată, bine făcută. Mă ridic în fund, iar ea îmi pune tava în brațe. Ouă. Cafea. Pâine prăjită.

— Un adevărat răsfăț.

— Nu ai spus tu că vrei să stai în pat?

Ea se cațără lângă mine şi fură o bucățică de pâine prăjită cu unt.

— Ține.

Înfig furculița în omletă şi îi ofer o îmbucătură. Ea deschide gura şi o hrănesc.

— Mmm, mormăie ea, şi închide ochii încântată.

Scula mea zvâcneşte vioaie la vederea imaginii.

Cuminte. Hai să mâncăm mai întâi.

Ouăle sunt minunate. Cred că a pus şi nişte brânză feta.

— E raiul într-o farfurie, Alessia!

Se îmbujorează şi ia o gură de cafea.

— Am vrut să cânt nişte muzică.

— La pian?

— Nu, nu, am vrut să zic să ascult nişte muzică.

— A, păi ai nevoie de un telefon. Uite.

Mă întind şi îmi iau telefonul.

Chiar trebuie să îi iau un telefon.

— Ăsta-i codul.

Tastez codul de securitate şi îl deblochez.

— Şi folosesc aplicația asta. Sonos. Poți asculta muzică în orice parte a casei doreşti.

Ea începe să caute prin aplicație.

— Ai tare multă muzică.

— Îmi place muzica.

Ea îmi aruncă un zâmbet fugar.

— Şi mie.

Iau o gură de cafea.

Câh!

— Cât zahăr ai pus în asta?

Mă înec şi tuşesc.

— Ah, scuză-mă, am uitat că tu nu vrei zahăr.

Se schimonoseşte la faţă şi eu cred că e din cauză că nu poate concepe cafeaua fără zahăr.

— Aşa o beţi voi?

— În Albania? Da.

— Mă mir că mai ai dinţii întregi.

Ea rânjeşte, arătându-mi că are dinţii albi şi perfecţi:

— N-am încercat niciodată cafeaua fără zahăr. Îţi fac alta.

Sare din pat, toată numai picioare lungi şi plete care curg în valuri întunecate.

— E-n regulă. Nu pleca.

— Dar vreau.

Şi dispare din nou, luându-mi telefonul cu ea. Peste câteva minute, o aud pe Dua Lipa cântând One Kiss, la sistemul audio de la parter. Alessiei nu îi place numai muzica clasică. Zâmbesc... Mi se pare că artista e albaneză.

Alessia dansează prin bucătărie şi îi pregăteşte altă cafea lui Maxim. Nu îşi aminteşte să mai fi fost vreodată atât de fericită. Seamănă puțin cu zilele când dansa şi cânta cu mama ei în bucătărioara lor din Kukës. Dar aici are mai mult loc să danseze şi, odată aprinse luminile, îşi poate vedea imaginea reflectată în peretele de sticlă care dă în balcon. Zâmbeşte; pare foarte fericită. E un contrast atât de mare între acum şi felul în care se simțea când a ajuns în Cornwall!

Afară e o dimineață rece şi umedă. Țopăie în paşi de dans până la fereastră şi se uită afară. Cerul şi marea sunt de un cenuşiu apăsător, iar vântul răsuceşte şi îndoaie copacii argintii care străjuiesc cărarea ce duce spre plajă. Dar ei priveliştea tot i se pare magică. Valurile se sparg de țărm, încununate de spumă albă; totuşi, nu aude decât vag mugetul îndepărtat al mării şi nu simte niciun fir de vânt prin uşile de sticlă. E impresionată. Casa e bine construită şi e recunoscătoare că e aici, la adăpost şi la căldură alături de Maxim.

Maşina de cafea bolboroseşte, iar ea traversează încăperea în pas de dans să îi mai facă o cafea.

Maxim e tot în pat, dar şi-a terminat micul dejun şi a pus tava pe podea.

— Aici erai. Mi-a fost dor de tine, zice el când Alessia se întoarce cu o cafea proaspătă, neîndulcită.

Îi întinde cana, iar el o dă toată peste cap până ce apucă ea să urce în pat.

— Mai bine, zice el.

— Îți place?

— Foarte mult.

Pune deoparte cana de cafea.

— Dar tu îmi placi mult mai mult.

Agață cu degetul primul nasture al bluzei de pijama, mult prea mare pentru ea, şi trage de el. Nasturele cedează, dezvelind curba lină a pieptului. Fixând-o cu ochi înflăcărați, îşi plimbă un deget peste pielea ei, peste sfârc. Ea suspină şi sfârcul se ridică şi se întăreşte sub atingerea lui.

Buzele i se depărtează într-un icnet mut, iar privirea ei e întunecată şi ademenitoare. Penisul meu se foieşte.

— Iar? şoptesc.

Am să mă satur vreodată de femeia asta?

Zâmbetul viclean al Alessiei e suficient de încurajator. Mă aplec, îmi lipesc buzele de ale ei, îi desfac restul nasturilor şi îi trag bluza de pijama de pe umeri.

— Eşti atât de frumoasă!

Cuvintele mele sunt o rugăciune.

Cu ochii în ochii mei, ridică o mână ezitantă şi urmăreşte cu degetul linia maxilarului meu, mângâindu-mi barba nerasă. Printre buzele întredeschise se vede cum îşi trece limba peste dinții de sus.

— Hmm.

Vocea hârâie cumva din gât.

— Îți place sau vrei să mă bărbieresc? şoptesc.

Ea scutură din cap.

— Îmi place aşa.

Şi degetele ei mă mângâie pe bărbie.

— Da?

Ea încuviințează şi, aplecându-se, mă sărută uşor în colțul gurii şi-şi trece limba peste barba mea, urmând calea de adineauri a degetului. Îi simt atingerea până în vintre.

— Ah, Alessia.

Îi cuprind fața în palme şi o trag în pat, sărutând-o. Buzele mele sunt lipite de buzele ei, limbile noastre sunt înnodate, iar ea e la fel de lacomă ca întotdeauna, primind tot ceea ce îi ofer. Mâna mea cutreieră în jos, pe trupul ei, peste sâni, pe talie, pe şolduri, apoi îi cuprind fesele în palmă şi strâng. Urmează buzele, care îi venerează sânii până ce ajunge să se zvârcolească sub mine. Iar când o privesc, încercând să îmi recapăt suflul, văd că gâfâie.

— Vreau să încerc ceva nou, murmur.

Gura ei ia forma literei O.

— E OK? o întreb.

— Da..., răspunde, dar ochii ei mari trădează o anumită nesiguranță.

— Nu fi îngrijorată, cred că o să-ți placă. Dar dacă nu, doar spune-mi şi mă opresc.

Mă mângâie pe față:

— OK, şopteşte.

O sărut din nou.

— Întoarce-te.

Pare nedumerită.

— Pe burtă.

— Aha.

Chicoteşte şi face ce am rugat-o. Mă sprijin în cot şi îi dau părul deoparte de pe spate. Are un spate minunat şi un fund chiar şi mai încântător. Îmi las mâna să alunece în jos, pe şira spinării ei, desfătându-mă cu pielea fină. Mă aplec deasupra ei şi sărut aluniţa mică de la baza gâtului.

— Eşti minunată, îi şoptesc la ureche, şi încep să o sărut pornind de la baza gâtului, de-a lungul umărului, în timp ce mâna mea îşi continuă alunecarea până ajunge între fesele ei.

Fundul se zvârcoleşte sub palma mea, iar eu îmi strecor mâna şi mai adânc, între coapsele ei, şi încep să descriu cercuri în jurul clitorisului cu degetul. Capul ei e lipit de pat, cu obrazul pe cearşaf, aşa că o pot observa în voie. Are

ochii închişi, inspiră cu gura deschisă, absorbind plăcerea oferită de degetele mele.

— Aşa, şoptesc eu şi strecor un deget în ea.

Scânceşte. E umedă şi caldă şi minunată. Îşi împinge fundul în palma mea şi eu îmi rotesc degetul în ea. Icneşte, iar asta e chemarea la luptă pentru mădularul meu. Păstrez ritmul. Jur-împrejur, de jur împrejur. Strânge cearşafurile în pumni şi închide ochii strâns în timp ce geme. E aproape. Foarte aproape. Îmi retrag degetul şi mă întind după prezervativ.

Ea ridică privirea, clipind. Dornică. Pregătită.

— Nu te mişca, şoptesc, şi mă strecor între picioarele ei, depărtându-le cu genunchiul.

O ridic în poala mea, în aşa fel încât acum stă cu spatele la mine şi cu fața la perete. Penisul meu intră în despicătura dintre fesele ei.

Într-o bună zi...

— O să facem asta pe la spate, murmur eu.

Capul i se răsuceşte către mine, cu sprâncenele ridicate în semn de alarmă.

Râd.

— Nu, nu aşa. Uite, aşa.

O salt puţin şi o las încet în jos, trăgând-o în penisul meu erect. Unghiile i se înfig în coapsele mele, capul i se lasă pe spate, pe umărul meu, în timp ce eu îi ciugulesc lobul urechii cu dinţii. Gâfâie, dar încordează picioarele şi, şovăind, se ridică şi se lasă în jos.

Futu-i. Da.

— Aşa, şoptesc eu, şi îmi mut mâinile pe sânii ei, cuprinzându-i pe amândoi şi frecând fiecare sfârc între degete.

— Ah! ţipă ea, şi e un strigăt sexy, sălbatic.

Futu-i.

— Eşti bine?

— Da!

Încet, o ridic mai sus, iar ea pune mâinile pe pat. O penetrez iar şi îmi croiesc drum adânc în ea. Ţipă şi, aplecându-se, lasă capul şi umerii pe pat.

Arată nemaipomenit. Părul întunecat răsfirat pe pat, ochii strâns închişi, gura deschisă şi fundul în sus. Simpla ei vedere mă face să-mi doresc să ejaculez.

Şi e nemaipomenită şi la atingere.

Fiecare afurisit de centimetru din ea.

O prind de şolduri şi reîncep mişcarea de du-te-vino.

— Da, geme ea, iar eu accelerez ritmul.

Mai tare. Tot mai tare. Şi mai tare.

E raiul pe pământ.

Ţipă, şi eu mă opresc.

— Nu! strigă cu glas răguşit. Nu te opri! Te rog!

Ah, iubito!

Sunt dezlănțuit. O iau. Iar şi iar, brobonindu-mi fruntea şi prelingându-se sudoarea pe trup, îmi amân orgasmul până când țipă şi îşi dă drumul peste mine, în jurul mădularului meu, iar şi iar. O mai pătrund o dată şi o însoțesc, iubind-o,

umplând-o, până mă prăbuşesc peste ea strigându-i numele.

Alessia stă întinsă pe burtă, prinsă încă în vârtejul orgasmului ei, iar el e întins peste ea. Greutatea lui e... plăcută. Nu ştia că trupul ei e aşa de receptiv la plăcere. E transpirată şi vlăguită şi satisfăcută, stoarsă după incredibilul ei orgasm.

Dar ca s-o spunem pe aia dreaptă, când începe să îşi vină în fire se simte puțin vinovată de indolența asta. Nu a mai stat niciodată toată dimineața în pat.

El îşi vâră nasul în urechea ei.

— Eşti incredibilă, şopteşte şi se răstoarnă pe-o parte, cuprinzând-o în brațe.

Alessia închide ochii:

— Nu, tu eşti, spune ea. Nu am ştiut că... adică...

Se opreşte şi se uită în sus, la el.

— Că sexul poate fi atât de intens?

— Da.

El încreţeşte fruntea:

— Da. Ştiu ce vrei să spui.

Şi se uită pe fereastră, la priveliştea umedă şi cenuşie:

— Vrei să ieşim?

Ea se trage mai aproape, umplându-şi simţurile cu el. Mirosul pielii lui. Căldura lui.

— Nu. Îmi place să stau aici cu tine.

— Şi mie îmi place.

O sărută pe creştet şi închide ochii.

Mă trezesc din moţăială câteva acorduri din Rahmaninov – concertul meu favorit – care vin de jos. Sună ciudat... apoi îmi dau seama că e doar pianul. Evident, doar nu se aude nicio orchestră.

Ah, trebuie să văd asta.

Sar din pat, îmi trag blugii pe mine, dar nu-mi găsesc puloverul, aşa că iau pledul de la capul patului şi îl pun pe umeri. O iau în jos pe scări.

Alessia cântă la pian îmbrăcată numai în puloverul meu crem. A găsit nişte căşti şi ascultă la iPhone cu ochii închişi, şi cântă. Fără partitură. Fără orchestră. Oare ascultă concertul?

Probabil că da.

Degetele ei zboară pe clape, iar muzica se revarsă în încăpere cu atâta rafinament şi emoție încât mi se taie răsuflarea. Ea îmi taie răsuflarea. Aproape că aud orchestra în imaginația mea.

Cum reuşeşte?

Chiar că e un geniu.

O privesc. Transfigurat, pe măsură ce muzica urcă în intensitate.

E... emoționant.

Ajunge la crescendo la capătul mişcării, capul i se mişcă în ritmul muzicii, părul i se revarsă pe spate şi... se opreşte. Stă puțin nemişcată. Cu mâinile în poală, ca şi cum notele

s-ar topi în văzduh. Mă simt ca un intrus care pândeşte o specie unică în habitatul ei specific. Dar nu mă pot abține, rup vraja, ridic mâinile şi încep să aplaud.

Ea deschide ochii, surprinsă, cred, să mă vadă acolo.

— A fost senzațional.

Îşi scoate căştile din urechi şi îmi zâmbeşte.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

— Nu m-ai trezit.

— Am cântat bucata asta numai de câteva ori. O învățam înainte de a pleca...

Se opreşte.

— Ai cântat-o foarte bine. Parcă auzeam orchestra.

— De pe telefon?

— Nu. În mintea mea. Aşa de bună ai fost. Ascultai piesa?

Ea roşeşte:

— Mulțumesc. Da. O ascultam.

— Ar trebui să fii pe o scenă. Aş da bani buni să te ascult.

Ea zâmbeşte.

— Ce culori ai văzut? o întreb.

— În muzică?

Încuviințez.

— Ah... asta e un curcubeu, spune ea cu entuziasm pur. Foarte multe culori diferite.

Deschide brațele şi încearcă să îmi transmită complexitatea culorilor pe care le vede... dar e ceva ce eu nu voi înțelege niciodată.

— E... e...

— Ca un caleidoscop?

— Da. Da.

Încuviințează viguros cu un zâmbet larg şi îmi dau seama că în albaneză cuvântul trebuie să fie acelaşi.

— Aşa cum se şi cuvine să fie. Îmi place bucata asta.

Şi îmi placi şi tu.

Mă îndrept spre ea şi o sărut pe buze:

— Sunt un adorator al talentului tău, domnişoară Demachi.

Se ridică şi mă cuprinde pe după gât. O învelesc şi pe ea în pledul de pe umerii mei.

— Iar eu sunt o adoratoare a talentelor tale, domnule Maxim, zice ea înlănțuindu-şi degetele în jurul gâtului meu şi trăgându-mi buzele spre ea.

Cum? Iar!

Se mişcă în sus şi-n jos. De data asta mai grațios. Înaltă şi mândră. Arată uluitor cu sânii săltându-i odată cu ea. Ochii ei mă fixează. Se bucură de puterea pe care o are şi e al naibii de sexy. Tempoul ei e perfect şi mă duce tot mai sus. Se lasă încet în jos şi îşi împleteşte degetele cu ale mele, strângându-le, apoi mă sărută. Un sărut cu gura deschisă, umed, cald, solicitant.

— Ah, frumoaso, gem eu. Sunt aproape.

Se arcuieşte, dă capul pe spate şi îmi strigă numele în timpul orgasmului.

Futu-i! Sunt pierdut. Îmi dau drumul şi o însoțesc.

Când deschid ochii, ea se uită în jos, la mine, uluită.

Alessia e întinsă peste pieptul lui Maxim şi stau amândoi întinşi pe podea în living, lângă pian. Inima ei a încetinit ritmul, respirația îi devine mai regulată, dar tremură. Îi e puțin frig.

— Uite, ține.

Maxim o înveleşte în pled.

— O să mă istoveşti.

Tresare când îşi scoate prezervativul, dar îi zâmbeşte.

— Îmi place să te istovesc. Şi îmi place să mă uit la tine de sus, şopteşte ea.

— Iar mie îmi place să mă uit în sus, la tine.

Privindu-l cum ejaculează când era deasupra lui, şi-a înțeles adevărata putere. O putere pe care nu şi-a imaginat niciodată că o are. E îmbătătoare. Acum, de şi-ar găsi curajul să-l atingă peste tot...

Ochii lui verzi-scânteietori îi ard pleoapele.

— Mare figură mai eşti, Alessia, zice el, dându-i la o parte părul de pe față.

Câteva clipe, Alessia crede că are de gând să mai spună ceva. Dar îi aruncă un zâmbet minunat şi adaugă:

— Mi-e foame.

Ea oftează.

— Atunci, trebuie să te hrănim.

Încearcă să se mişte, dar el o ține pe loc:

— Nu pleca. Mă încălzeşti. Ar trebui să aprind un foc.

O sărută pe maxilar, iar ea se lipeşte de el, găsind în brațele lui o împăcare pe care nu o credea cu putință.

— Ar trebui să ieşim să mâncăm, spune Maxim. Trebuie să fie trecut de patru.

Iar afară tot plouă.

— Vreau să îți gătesc eu ceva.

— Vrei tu?

— Da. Îmi place să gătesc, răspunde Alessia. Mai ales pentru tine.

— În regulă.

Alessia tresare când se ridică peste mine.

— Ce s-a întâmplat? o întreb şi mă ridic rapid, astfel că acum suntem nas în nas.

Pledul îi cade spre talie, iar eu îl ridic şi o înfăşor, să îi țină cald.

— Mă doare un pic, spune ea roşind.

Futu-i.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că probabil nu ai mai fi făcut... asta, zice ea, ferindu-şi privirea şi coborând vocea.

— Să fii sigură!

Închid ochii şi îmi lipesc fruntea de a ei:

— Îmi pare rău, şoptesc.

Sunt un idiot.

Ea îmi pune un deget pe buze:

— Nu. Nu. Să nu-ți pară rău.

— Nu trebuie neapărat s-o facem.

Ce dracu' îndrug acolo?

— Dar vreau. Vorbesc serios. Chiar îmi place, insistă ea.

— Alessia, trebuie să vorbeşti cu mine. Să-mi spui. Sincer, asta aş face toată ziua cu tine. Dar ajunge. Acum ieşim. Mai întâi, hai să facem un duş.

O ridic de pe mine, mă ridic şi eu, strâng hainele de pe jos şi ne îndreptăm împreună spre scări.

În baie, dau drumul la apă în timp ce Alessia mă urmăreşte, înfofolită în pled, cu ochii ei întunecați şi misterioşi. Soarele după-amiezii începe să pălească. Aprind luminile şi verific apa. E numai bună.

— Gata? o întreb.

Încuviințează şi lasă pledul să-i cadă la picioare. Trece pe lângă mine şi intră sub duşul fierbinte. Intru şi eu şi ne bucurăm amândoi de cascada fierbinte, care ne încălzeşte. Iau gelul de duş, încântat că se simte mai confortabil cu propria ei goliciune.

Aşa se întâmplă când îți petreci toată ziua regulând...

Rânjesc şi încep să îmi săpunesc mâinile.

Nu a mai făcut niciodată duş cu cineva. Îl simte mişcându-se în spatele ei, trupul lui se freacă de al ei... partea aceea a trupului lui se freacă de ea când stau împreună sub duş. Partea aceea pe care nu a îndrăznit să o atingă. Ar vrea, trebuie numai să îşi găsească încrederea de sine.

Apa e minunat de fierbinte. Închide ochii şi se bucură de senzaţia pe care o lasă pe trupul ei, cu toate că îi înroşeşte puţin pielea.

El îi dă la o parte părul de pe spate şi o sărută pe umăr.

— Eşti tare frumoasă, şopteşte.

Alessia îi simte mâinile pe gât când, cu mişcări circulare blânde, începe să o săpunească. Degetele lui puternice îi masează muşchii.

— Ah! geme ea.

— Îţi place?

— Da. Multuţ.

— Multuţ?

— Engleza mea?

Alessia îi simte zâmbetul.

— Oricum e mult mai bună decât albaneza mea.

Ea chicoteşte.

— Asta e adevărat. E amuzant, ştii? Când spun eu un cuvânt greşit, mie mi se pare corect, dar când îl spui tu, sună greşit.

— Probabil din cauza accentului meu. Vrei să te spăl peste tot?

Vocea lui e răguşită.

— Peste tot?

Alessia începe să respire precipitat.

— Îhî, confirmă Maxim, cu un mormăit şoptit şi sexy în urechea ei.

O cuprinde în brațe, îşi săpuneşte mâinile şi începe să o maseze. O spală pe gât, pe sâni, pe burtă şi, cu delicatețe, între picioare. Îşi sprijină capul pe pieptul lui şi se lasă în voia atingerii lui, simțindu-i erecția în spate, deasupra fundului. Alessia geme, în timp ce respirația lui devine sacadată, amplificându-se în urechea ei.

Maxim se opreşte brusc.

— Gata, am terminat. Cred că ar trebui să ieşim.

— Cum?

Se simte descumpănită fără mâinile lui pe ea.

— Destul, spune el deschizând uşa cabinei de duş şi ieşind.

— Dar..., protestează ea.

Maxim îşi înfăşoară un prosop în jurul şoldurilor, acoperindu-şi erecția:

— Asta e toată voința de care sunt în stare şi, în mod uluitor, corpul meu e gata din nou pentru acțiune.

Ea se bosumflă, iar el râde:

— Nu mă ispiti.

Îi ține un halat albastru şi o aşteaptă să iasă. Alessia închide apa şi iese din duş, iar el o înfăşoară în halat şi o strânge în brațe.

— Eşti irezistibilă. Dar oricât de mult te-aş dori... ajunge. Şi apoi, mi-e foame.

O sărută pe creştet şi îi dă drumul. Alessia se uită după el cum iese din baie, simțind cum i se umple inima de dragoste pentru el.

Ar trebui să îi spun?

Dar când se duce după el în dormitor, curajul o părăseşte. Îi place cum sunt acum. Nu are habar cum ar reacționa şi nu vrea să spargă bula în care se află.

— Mă îmbrac şi mă duc să îți gătesc ceva.

El ridică o sprânceană:

— Nu trebuie să te îmbraci.

Ea roşeşte. Nu are ruşine. Dar el se luminează şi îi aruncă un zâmbet aşa de răpitor, că o lasă fără suflare.

E aproape miezul nopții şi stau întins uitându-mă la Alessia, care doarme adânc lângă mine.

Ce zi de luni minunată, de trândăvie şi numai bună de îndrăgostit.

A fost o zi perfectă.

Am făcut dragoste. Am mâncat. Am făcut dragoste. Am băut. Am făcut dragoste. Şi am ascultat-o pe Alessia cântând la pian... şi am privit-o gătind.

Se foieşte şi mormăie ceva în somn. Are pielea translucidă în lumina de veghe a micului dragon şi respirația uşoară şi regulată. Trebuie să fie epuizată după tot ce am făcut azi... şi cu toate astea, tot mai are o urmă de timiditate. Într-o bună zi mi-ar plăcea să mă atingă. Peste tot.

Mi se scoală numai când mă gândesc.

Destul!

O va face. În ritmul ei. Sunt sigur. Azi nici măcar nu am ieşit din casă. Şi a gătit din nou pentru mine, altă mâncare delicioasă şi sățioasă. Mâine mi-ar plăcea să fac ceva special cu ea, poate ceva pe-afară, dacă se face frumos.

Arată-i unde ai crescut.

Nu. Nu încă. Clatin din cap.

Spune-i.

Îmi vine o idee. Dacă vremea e bună, o să fie distractiv şi poate mi se iveşte ocazia să îi spun cine sunt... Mai vedem.

O sărut tandru pe tâmplă, inspirându-i parfumul dulce. Se foieşte şi mormăie ceva de neînțeles, dar se linişteşte şi adoarme la loc.

M-am îndrăgostit de tine, Alessia.

Închid ochii.

Capitolul nouăsprezece

Alessia se trezeşte în sunetul scăzut al vocii lui Maxim. Deschide ochii şi îl vede lângă pat, cu telefonul în mână. Se uită în jos la ea, zâmbeşte şi îşi continuă conversația:

— Mă bucur că domnişoara Chenoweth a fost de acord, spune el. Calibrul 20 pentru doamna, cred. Mie să-mi aduci puştile mele Purdey.

Se întreabă despre ce vorbeşte. Indiferent ce-ar fi, în ochii lui se citeşte entuziasmul.

— Hai să folosim nişte păsări uşoare. Rățuştele.

Maxim îi face cu ochiul.

— Pe la zece. Perfect. Atunci îl aştept pe Jenkins. Mulţumesc, Michael.

Maxim încheie conversaţia şi se cuibăreşte în pat, cu capul pe pernă şi cu faţa spre ea.

— Bună dimineaţa, Alessia.

Se întinde şi îi dă un sărut fugar.

— Ai dormit bine?

— Da. Mulţumesc.

— Arăţi minunat. Ţi-e foame?

Ea se întinde lângă el şi privirea lui se întunecă:

— Hmm, face ea.

— Eşti foarte ispititoare.

Alessia zâmbeşte.

— Dar ieri ai zis că te doare, spune şi o pupă pe nas. Iar astăzi am o surpriză pentru tine. După micul dejun ieşim.

Pune ceva călduros pe tine. Şi poate ar trebui să-ți împleteşti părul.

Şi se dă jos din pat.

Alessia se bosumflă. Ieri o durea puțin. Acum e bine, dar, înainte de a apuca să îl ademenească să mai stea puțin în pat cu ea, Maxim dispare în pas de vals în baie. Tot ce poate face e să-i admire corpul frumos, muşchii spatelui care se încordează pe rând în ritmul paşilor de dans, picioarele lungi... fundul. El se întoarce, îi aruncă un zâmbet răutăcios şi închide uşa.

Ea zâmbeşte.

Oare ce-o fi pus la cale?

— Unde mergem? întreabă Alessia.

Poartă căciula ei verde, geaca nouă, şi ştiu că pe dedesubt are mai multe haine. Ar trebui să îi fie suficient de cald.

— Surpriză.

Îi arunc o privire piezişă şi bag maşina în viteză.

Dimineață, înainte să se trezească, am sunat la conac şi am vorbit cu Michael, managerul domeniului. E o zi geroasă, luminoasă, perfectă pentru ceea ce am pus la cale. După activitățile solicitante de ieri, avem nevoie de o pauză şi de aer curat.

Ferma Rosperran a fost o parte a domeniului Trevethick încă din epoca georgiană. Familia Chenoweth o are în arendă de peste o sută de ani. Actualul arendaş, Abigail Chenoweth, ne-a dat permisiunea să folosim una din pârloagele din partea de sud. Când ne apropiem de destinație, îmi doresc să fi avut Land Roverul. Jaguarul nu e bun pe teren accidentat, dar îl putem parca pe şosea. Când opresc, poarta e deja deschisă, iar mai încolo îl zăresc pe Jenkins într-un Land Rover Defender. Îmi face vesel cu mâna.

Eu îi zâmbesc entuziasmat Alessiei:

— O să împuşcăm talere.

Alessia pare stupefiată.

— Talere?

— Porumbei de lut.

Nici acum nu pare mai lămurită.

Acum nu mai sunt prea sigur că a fost o idee bună:

— O să fie amuzant, ai să vezi.

Ea îmi aruncă un zâmbet îngrijorat şi cobor din maşină. E o zi rece, dar nu atât de rece încât să îmi iasă aburi din gură. Să sperăm că se va încălzi suficient mai târziu.

— Bună dimineața, milord, zice Jenkins.

— Salut.

Verific să văd dacă Alessia a auzit ceva, dar ea tocmai coboară din maşină pe partea ei.

— „Mister" e suficient, Jenkins, mormăi eu când ea se apropie de noi. Ea este Alessia Demachi.

Ea strânge mâna întinsă a lui Jenkins.

— Bună dimineața, domnişoară.

— Bună dimineața.

Îi zâmbeşte fermecător şi Jenkins roşeşte. Familia lui slujeşte casa Trevelyan de trei generații, deşi cu precădere la Angwin, moşia noastră din Oxfordshire. Acum patru ani,

Jenkins a zburat din colivia familiei şi de atunci lucrează la conacul Tresyllian ca paznic de vânătoare. E puțin mai tânăr decât mine şi un surfer împătimit. L-am văzut pe placă – ne făcea de ruşine şi pe mine, şi pe Kit. E şi un trăgător iscusit şi un organizator expert de vânători. Se ocupă de cele mai multe dintre partidele de vânătoare de pe domeniu. Sub şapcă şi uimitorul păr blond decolorat de soare, are un creier bine mobilat şi un zâmbet plăcut, vesel.

Alessia mă priveşte nedumerită:

— Împuşcăm păsări?

— Nu. Împuşcăm talere.

Pare la fel de perplexă.

— Sunt nişte talere făcute din lut.

— Aha.

— Am adus câteva arme pentru doamna, să-şi poată alege. V-am adus puştile Purdey dumneavoastră şi doamna Campbell a insistat să vă aduc haina de vânătoare, Mister.

— Grozav.

— Şi cafea. Şi rulouri cu cârnaţi. Şi încălzitoare pentru mâini.

Jenkins zâmbeşte.

Poţi să te bazezi oricând pe Danny.

— Lansatoarele sunt pregătite. Răţuşte, zice el.

— Excelent.

Mă întorc spre Alessia:

— Îţi place surpriza mea? o întreb cu inima strânsă.

— Da, zice ea, dar fără prea multă convingere.

— Ai mai tras vreodată cu arma?

Ea clatină din cap.

— Tata are arme.

— Da?

— Vânează.

— Vânează?

Ea ridică din umeri:

— Păi, iese cu arma în pădure. Noaptea, de obicei. Ca să împuşte lupi.

— Lupi!

Ea râde de expresia mea.

— Da. În Albania sunt lupi. Deşi eu nu am văzut niciodată vreunul. Şi nu sunt foarte sigură că a văzut nici tata.

Şi îmi zâmbeşte:

— Mi-ar plăcea să trag cu arma.

Jenkins îi zâmbeşte cu căldură şi o conduce în spatele maşinii lui, unde are armele şi toate echipamentele noastre.

Ea îl ascultă cu mare atenţie. Jenkins îi face un instructaj despre siguranţă şi îi arată cum funcţionează arma şi ce are de făcut. Între timp, eu mă schimb repede cu vesta şi jacheta de vânătoare. E rece, dar hainele astea vechi sunt suficient de călduroase. Deschid cutia şi scot una dintre puştile Purdey, calibru 12. E o piesă rară, veche, care i-a aparţinut bunicului. A comandat în 1948 două puşti

identice Purdey cu țevi suprapuse. Inserțiile din argint sunt foarte rafinate şi pe ele este încrustat blazonul conților Trevethick, cu conacul Tresyllian în fundal. Patul e de un maroniu-intens, strălucitor. La moartea bunicului, ambele arme i-au revenit tatei, iar când Kit a împlinit 18 ani, tata i-a dat o puşcă în dar. Când tata a murit, Kit mi-a dat mie puşca tatei.

Iar acum, când Kit nu mai e, ambele arme mi-au revenit mie.

Mă copleşeşte o tristețe neaşteptată. Şi ne văd aievea pe toți trei în camera de arme, tata curățând puşca asta, fratele meu curățându-şi arma calibrul 20, iar eu urmărindu-i cu ochi mari, un puşti de opt ani entuziasmat că a fost în sfârşit acceptat în camera de arme. Calm, tata ne arăta cum se demontează o armă, cum se şterge patul puştii, cum se gresează părțile metalice, cum se curăță țeava şi care e mecanismul. Era meticulos. La fel şi Kit. Îmi amintesc cât de fascinat îi ascultam.

— Toate bune, Mister? mă întreabă Jenkins, scoțându-mă din reverie.

— Da. Grozav.

Alessia poartă ochelari de protecție şi căşti antifonice. Chiar şi aşa, tot reuşeşte, nu ştiu cum, să arate minunat. Lasă capul pe-o parte.

— Ce-i?

— Îmi place jacheta asta, zice.

Râd:

— Vechitura asta? E un amărât de tweed Harris.

Apoi iau câteva cartuşe, ochelari de protecție şi căşti şi rabatez țeava puştii.

— Gata? o întreb pe Alessia.

Ea încuviințează şi, cu țeava Browningului rabatată, ne ducem cu toții spre zona de tragere demarcată de Jenkins cu câteva baloturi de fân.

— Am aşezat lansatoarele imediat după culmea aceea, ca să rămână ținta jos, spune Jenkins.

— Să văd o pasăre, te rog.

— Imediat.

Jenkins apasă pe telecomandă şi un taler zboară prin aer cam la o sută de metri în fața noastră.

Alessia exclamă:

— N-o să nimeresc niciodată!

— Ba da, ai să nimereşti. Uită-te. Dă-te puțin mai în spate.

Cred că simt şi eu nevoia să mă dau mare. E o pianistă mai bună decât mine, găteşte mai bine decât mine, m-a bătut şi la şah...

— Jenkins, dă-mi două păsări.

— Da, Mister.

Îmi pun ochelarii şi căştile antifonice. Apoi vâr două cartuşe pe țeavă şi duc arma la umăr. Gata.

— Trage!

Jenkins aruncă doi porumbei de lut, care se ridică în fața noastră. Apăs pe trăgaci, trag primul cartuş, apoi pe al doilea, lovind ambele ținte, care se sparg şi bucățile cad la pământ ca o grindină.

— Bine tras, Mister, zice Jenkins.

— Le-ai nimerit! exclamă Alessia.

— Aşa e!

Nu-mi pot reține un zâmbet îngâmfat.

— Bun, acum e rândul tău.

Basculez țeava şi mă dau la o parte ca să-i fac loc.

— Picioarele depărtate. Greutatea pe piciorul din spate. Bun. Uită-te la lansator. Ai văzut traiectoria talerului, urmăreşte-l în sus cu o mişcare continuă.

Ea încuviințează cu hotărâre.

— Propteşte patul puştii în umăr cât de bine poți. Altfel, o să ai recul.

— OK.

Sunt uimit că urmează întocmai indicațiile mele.

— Piciorul drept puțin mai în spate, domnişoară, adaugă Jenkins.

— OK.

— Astea sunt cartuşele tale.

Îi întind două, iar ea le vâră în cameră şi încarcă arma. Mă dau în spate.

— Când eşti pregătită, strigă „Trage”, iar Jenkins va elibera o țintă. Ai două şanse să o nimereşti.

Îmi aruncă o privire îngrijorată şi ridică arma. Arată exact ca o femeie de la țară cu căciula verde de lână, obrajii îmbujorați şi coada care îi atârnă pe spate.

— Trage! strigă ea, iar Jenkins lansează o pasăre.

Se ridică în aer în fața noastră, iar ea trage primul cartuş, apoi al doilea.

Şi ratează.

De ambele dăți.

Se bosumflă când pasărea de lut se izbeşte de pământ la câțiva metri distanță de noi.

— Ai să prinzi şmecheria. Hai, încă o încercare.

În ochi îi apare o licărire tăioasă; Jenkins se apropie şi îi mai dă câteva indicații.

Al patrulea taler e cu noroc: îl nimereşte.

— Da! strig eu încurajator.

Ea vine țopăind spre mine.

— Stai! Stai! Țeava jos! strigăm eu şi Jenkins în acelaşi timp.

— Scuze.

Alessia chicoteşte şi rabatează țeava:

— Pot să mai fac o tragere?

— Sigur că da. Avem toată dimineața. Şi e „să mai trag o dată”.

Îmi zâmbeşte radios. Are nasul roşu, dar ochii sunt strălucitori şi însuflețiți de fiorul unei experiențe noi. Zâmbetul ei ar putea topi cea mai aspră inimă, iar a mea e plină de exaltare. Sunt cât se poate de mulțumit să o văd bucurându-se şi simțindu-se bine după toate câte a avut de îndurat.

Alessia şi Maxim stau pe portbagajul maşinii domnului Jenkins cu picioarele atârnate în afară, beau cafea fierbinte dintr-un termos şi mănâncă nişte pateuri umplute cu carne. Alessia crede că e de porc.

— Te-ai descurcat bine, zice Maxim. Douăzeci din patruzeci nu e rău pentru prima dată.

— Tu te-ai descurcat mult mai bine.

— Eu am mai făcut asta. De multe ori.

Ia o gură de cafea.

— Ți-a plăcut?

— Da. Mi-ar plăcea să mai încerc. Poate când va fi ceva mai cald.

— Mi-ar plăcea şi mie.

Ea zâmbeşte şi îi tresare inima. Şi el vrea să repete experiența. E un semn bun, categoric. Soarbe şi ea din cafea.

— Câh! se strâmbă Alessia.

— Ce s-a întâmplat?

— N-are zahăr.

— Şi e chiar aşa de rea?

Alessia mai ia o gură, de data asta cu precauție, şi înghite:

— Nu. Nu e chiar aşa de rea.

— Dinții tăi îți vor fi recunoscători. Ce vrei să facem acum?

— Am putea să ne mai plimbăm pe plajă?

— Sigur că da. Şi după aceea mergem să luăm prânzul undeva.

Se întoarce Jenkins:

— Lansatoarele sunt împachetate, Mister.

— Perfect. Mulțumesc pentru tot, Jenkins.

— Plăcerea a fost de partea mea, mil... Mister.

— Aş vrea să îmi iau armele la Ascunzătoare şi să le curăț acolo.

— Sigur că da. Aveți în cutie tot ce vă trebuie.

— Excelent.

— La revedere, Mister.

Ne strângem mâinile.

— Domnişoară, zice el şi duce degetele la şapcă, în timp ce în obraji i se iveşte o uşoară roşeață.

— Mulțumesc, Jenkins, răspunde Alessia, apoi îi aruncă un zâmbet radios, iar Jenkins roşeşte şi mai tare.

Cred că tocmai a făcut o nouă cucerire.

— Mergem? o întreb.

— E arma ta?

— Da.

Ea se încruntă.

— O ține Jenkins. Legea spune că trebuie ținute sub cheie. Avem un seif pentru arme la Ascunzătoare.

— Aha, zice, dar confuzia ei e evidentă.

— Eşti gata? o întreb, încercând să o distrag.

Ea încuviințează.

— Trebuie să duc astea acasă, zic şi arăt spre cutia cu arme. Apoi putem să ne plimbăm pe plajă şi după aia găsim un loc drăguț pentru prânz.

— De acord.

Îi deschid portiera, ea îmi zâmbeşte şi urcă.

A fost cât pe ce.

Spune-i odată.

Cu fiecare zi în care nu-i spun cine sunt, mă afund tot mai mult în minciună.

Futu-i.

E cât se poate de simplu. Deschid portbagajul şi pun cutia cu arme înăuntru.

Spune-i dracului odată.

Urc alături de ea în maşină şi îi arunc o privire piezişă:

— Alessia...

— Uite! exclamă ea şi arată cu degetul către parbriz.

Înaintea noastră stă un cerb lopătar magnific, cu blana lungă şi cenuşie, specifică lunilor de iarnă, obişnuitele pete albe fiind ascunse de roba deasă. De unde naiba a răsărit? După mărime, nu pare a avea mai mult de patru ani, dar are o pereche impresionantă de coarne pe care ştiu că le va lepăda în următoarele luni. Mă întreb dacă e din turma noastră de la conac sau e un cerb sălbatic. Dacă e de la conac, cum a ieşit? Lasă în jos botul arogant, fixându-ne cu o pereche de ochi negri.

— Ua, şopteşte Alessia.

— Ai mai văzut vreodată un cerb? o întreb.

— Nu.

Ne uităm amândoi la animalul care ridică botul şi adulmecă atent aerul.

— Poate i-au mâncat lupii pe toți, murmur eu.

Ea se întoarce spre mine şi râde, cu capul pe spate şi fără rețineri. E un sunet cât se poate de fermecător.

Am făcut-o să râdă!

Undeva, pe ogorul din apropiere, Jenkins porneşte motorul, speriind cerbul. Acesta se trage îndărăt, se întoarce, apoi sare peste zidul de piatră, dispărând în tufăriş.

— Nu ştiam că sunt animale sălbatice în țara asta, spune Alessia.

— Mai avem câteva.

Pornesc maşina, simțind că am ratat momentul potrivit pentru a-i spune.

Fir-ar să fie.

Am să-i spun mai târziu.

Dar în sinea mea ştiu că o să fie mai rău dacă mai amân mult să-i mărturisesc totul.

Telefonul bâzâie în buzunarul jachetei. E un mesaj şi ştiu că e de la Caroline.

Asta e altă problemă pe care va trebui să o rezolv la un moment dat. Dar nu acum. Acum, am de gând să-mi duc doamna la o plimbare pe plajă.

În timp ce stau întinşi în pat, Alessia ridică micul dragon, un far în întuneric.

— Mulțumesc, şopteşte. Pentru azi. Pentru ieri. Pentru toate.

— Plăcerea e de partea mea, Alessia, răspunde Maxim. M-am simțit minunat azi.

— Şi eu. Nu vreau să se termine. Chiar a fost cea mai foarte bună zi.

Maxim o mângâie pe obraz.

— Cea mai foarte bună zi. Mă bucur că am putut să o petrec alături de tine. Eşti încântătoare.

Ea înghite în sec, bucuroasă că lumina slabă îi ascunde îmbujorarea:

— Ştii, nu mă mai doare, şopteşte.

Maxim încremeneşte, căutându-i privirea.

— Ah, scumpa mea, şopteşte, iar gura i se lipeşte imediat de buzele ei.

E trecut de miezul nopții; Alessia moțăie lângă mine. Trebuie să-i spun cine sunt.

Conte de Trevethick.

Futu-i.

Are dreptul să ştie. Mă frec pe față.

De ce îmi e aşa de greu să îi spun adevărul?

Pentru că nu ştiu ce simte pentru mine.

Şi pentru că, în afară de titlu, mai e şi mica problemă a averii mele.

Fir-ar să fie.

Firea suspicioasă a mamei a lăsat urme.

Femeile te vor dori pentru averea ta, Maxim. Să nu uiți.

Dumnezeule. Rowena poate fi o mare jigodie.

Încet, ca să n-o trezesc, îi ridic o şuviță lungă de păr negru şi încep să mă joc cu ea. Alessia nu a vrut să mă lase să-i cumpăr haine, cu toate că nu avea de niciunele. Nu vrea să mă lase să-i cumpăr un telefon şi alege de fiecare dată cel mai ieftin fel de mâncare din meniu. Nu aşa acționează o vânătoare de avere.

Nu-i aşa?

Iar zilele trecute a spus că nu am niciun rival. Cred că ține la mine. Dacă da, aş vrea să-mi spună. Ar uşura mult situația. E talentată, inteligentă, curajoasă şi... dornică. Zâmbesc gândindu-mă la această etichetare a apetitului ei trupesc. Da. Dornică. Mă aplec şi o sărut pe păr.

Şi ştie să gătească.

— Te iubesc, Alessia Demachi, şoptesc eu lăsându-mi capul pe pernă şi privind-o... această femeie seducătoare.

Frumoasa, draga mea copilă.

Mă trezeşte telefonul. E dimineață şi, judecând după lumina cenuşie care se strecoară printre lamelele storurilor, e încă al naibii de devreme. Alessia e ghemuită lângă mine. Mă întind şi îmi iau telefonul. E doamna Beckstrom, vecina mea din Londra.

De ce mama dracului mă sună?

— Bună dimineața, doamnă Beckstrom. S-a întâmplat ceva?

Vorbesc încet, ca să n-o trezesc pe Alessia.

—Vai, Maxim. În sfârşit. Îmi cer scuze că sun atât de devreme, dar cred că ai fost jefuit.

Capitolul douăzeci

— Cum?

Mă străbate un fior rece, mi se ridică părul de pe ceafă şi mă trezesc brusc. Complet. Îmi trec degetele prin păr.

Jefuit? Cum? Când?

Inima şi mintea mi-o iau razna.

— Da. L-am dus pe Heracle la plimbare, azi-dimineață. Ştii, îmi place să-l plimb pe malul Tamisei dimineața, devreme, indiferent de vreme. E foarte liniştit şi relaxant.

Dau ochii peste cap. Hai, doamnă B., treci la subiect.

— Uşa apartamentului tău e deschisă. S-ar putea să fie aşa de câteva zile. Nu ştiu. Dar mi s-a părut ciudat. Aşa că azi am aruncat o privire înăuntru şi, desigur, tu nu erai acolo.

Oare am încuiat apartamentul când am plecat în grabă s-o caut pe Alessia?

Nu-mi aduc aminte.

— Mă tem că toată casa e cu fundu-n sus.

Futu-i.

— Întâi am vrut să sun la poliție, dar apoi m-am gândit că ar fi mai bine să te sun pe tine, dragule.

— Bun. Mulțumesc. Vă sunt recunoscător. Mă ocup eu.

— Îmi pare foarte rău că îți dau veşti proaste.

— E-n regulă, doamnă B. Vă mulțumesc.

Închid.

Rahat! Futu-i! Fir-ar să fie!

Ce-or fi furat nenorociții? Nu am prea multe – toate lucrurile importante sunt în seif. Sper că nu l-au găsit şi pe ăla.

Fir-ar să fie. Fir-ar să fie. Fir-ar să fie.

Ce bătaie de cap! S-ar putea să trebuiască să mă întorc la Londra, şi tare n-aş vrea. Mă simt mult prea bine aici, cu Alessia. Mă ridic în fund în pat şi o privesc. Ea clipeşte somnoroasă spre mine, iar eu îi zâmbesc, încercând să o liniştesc.

— Trebuie să dau un telefon.

Nu vreau să-şi facă griji cu amănuntele astea, aşa că mă ridic, înfăşor un pled în jurul şoldurilor şi mă duc cu telefonul în dormitorul de oaspeți. Bat camera în lung şi-n lat şi îl sun pe Oliver.

De ce nu s-a declanşat alarma?

Oare am pornit-o? Rahat! Am plecat în grabă, nici măcar nu mai ştiu.

— Maxim! spune el, surprins să îmi audă vocea. E totul în regulă?

— Bună dimineața. Tocmai m-a sunat vecina mea. Zice că aş fi fost călcat de hoți.

— Rahat!

— Exact.

— Mă duc acolo imediat. La ora asta n-ar trebui să dureze mai mult de un sfert de oră până ajung.

— Perfect. Te sun în 20 de minute.

Închid. M-am indispus deja şi încep să mă gândesc după ce mi-ar părea rău dacă mi-ar fi fost furat. Camerele foto. Colecțiile. Computerul...

Rahat! Camerele tatei!

Ce nenorocită de bătaie de cap... un dependent mizerabil ori cine ştie ce puştani dezaxați să îmi facă apartamentul vraişte.

Futu-i mama mă-sii.

Plănuiam să petrec toată ziua cu Alessia, poate să-i arăt proiectul Eden. Poate încă mai putem, dar întâi va trebui să evaluez pagubele – şi nu vreau să fac asta de pe telefon. Dacă folosesc FaceTime şi îl contactez pe Oliver de pe iMac-ul din casa mare, o să am o imagine mai bună; îmi poate arăta cu telefonul lui ce s-a întâmplat acolo.

Amărât şi cu inima grea, mă întorc în dormitor, unde Alessia e tot în pat.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea, ridicându-se în fund, cu părul revărsându-se peste sâni.

E ciufulită şi sexy şi numai bună de regulat. Vederea ei e ca un balsam şi imediat încep să mă simt mai bine. Dar din păcate va trebui să o părăsesc puțin. Nu vreau să o împovărez cu veştile astea. A avut parte de suficiente necazuri în ultimele săptămâni.

— Trebuie să ies un pic, să rezolv ceva. S-ar putea să fim nevoiți să ne întoarcem la Londra. Dar tu poți să rămâi în pat. Dormi. Ştiu că eşti obosită. Mă întorc repede.

Ridică pătura până la bărbie şi se încruntă, îngrijorată. O sărut în fugă şi mă duc repede să fac un duş.

Când ies din baie, nu mai e acolo. Trag repede pe mine blugii şi o cămaşă albă. O găsesc jos, în bucătărie, îmbrăcată într-o bluză de pijama şi spălând vasele de aseară. Îmi întinde o cană de espresso.

— Ca să te trezeşti, zice ea cu un zâmbet drăgăstos, cu toate că are ochii mari şi privirea îngrijorată.

E neliniştită.

Dau cafeaua pe gât. E fierbinte, tare şi delicioasă. Cam ca Alessia.

— Nu-ți face griji. Mă întorc repede.

O mai sărut o dată, îmi iau haina şi ies, ferindu-mă de ploaie şi sărind peste trepte. Urc în maşină şi pornesc în viteză pe alee.

Alessia îl urmăreşte pe Maxim coborând în goană treptele şi închizând poarta după el. Pare îngrijorat, iar ea se întreabă unde se duce. S-a întâmplat ceva rău. O trece un fior, dar nu îşi dă seama de ce. Oftează. Sunt prea multe pe care nu le ştie despre el.

Şi a spus că s-ar putea să se întoarcă la Londra. Va trebui să înfrunte realitatea situației ei.

Fără casă.

Zot.

Le-a lăsat pe toate la o parte pentru câteva zile, dar sunt multe lucruri nerezolvate în viața ei. Unde va locui? Oare Dante a renunțat s-o mai caute? Care sunt sentimentele lui Maxim pentru ea? Trage adânc aer în piept, încercând să-şi alunge grijile şi speră că el o să rezolve repede ce are de rezolvat şi o să vină înapoi cât mai curând. Casa pare deja pustie fără el. Ultimele câteva zile au fost o binecuvântare şi speră din suflet că n-o să fie nevoie să se întoarcă la Londra. Nu e încă în stare să înfrunte realitatea. Nu a fost niciodată mai fericită ca aici, cu el. Până se întoarce, o să termine de încărcat maşina de spălat vase. Apoi va face un duş.

O iau pe scurtătură pe drumuri lăturalnice spre casa mare, pentru că aşa ajung mai repede la conacul Tresyllian decât pe şoseaua principală. Ploaia se întețeşte şi răpăie pe parbriz şi pe capotă, în timp ce mă strecor în viteză pe drumeagurile înguste. După ce trec de poarta de la intrarea de sud a domeniului, încetinesc când maşina se hurducăie peste podețul cu grilaj care împiedică vitele să treacă, apoi accelerez pe drumul ce străbate păşunea din partea de sud. În ploaia de iarnă, peisajul e umed şi mohorât, doar ici colo se vede câte-o oaie rătăcită. Când vine primăvara, vor ieşi iar la păşunat vitele. Printre copacii desfrunziți se vede casa. Adăpostită într-o vâlcea largă, construită în stil gotic, din piatră cenuşie, domină peisajul şi arată de parcă ar fi coborât direct dintr-un roman al surorilor Brontë. Casa originară a fost ridicată pe locul unei foste abații benedictine. Dar pământurile şi abația au fost confiscate de Henric al VIII-lea în timpul desființării mănăstirilor. Un secol mai târziu, în 1661, după restaurarea monarhiei, domeniul a fost oferit, împreună cu titlul de conte de Trevethick, lui Edward Trevelyan, ca răsplată pentru

serviciile aduse lui Carol al II-lea. Reşedinţa impunătoare pe care a construit-o a fost distrusă toată de un incendiu în 1862, iar în locul ei a fost ridicată această monstruozitate în stil neo-gotic, cu fleuroanele şi parapetele cu creneluri false. Este reşedinţa conţilor de Trevethick, o îngrămădire fără nicio noimă de pietre, dar pe care eu am îndrăgit-o de când mă ştiu.

Iar acum e a mea.

Eu sunt custodele ei.

Maşina se hurducă peste încă un grilaj orizontal pentru animale când ocolesc prin spatele casei mari şi trag în faţa fostelor grajduri, unde e adăpostită colecţia de maşini a lui Kit. Las Jaguarul şi mă duc în fugă spre uşa bucătăriei, pe care mă bucur când o găsesc descuiată.

Jessie e în bucătărie şi pregăteşte micul dejun, cu câinii lui Kit la picioare.

— Bună dimineaţa, Jessie, zic eu când intru.

Jensen şi Healey sar amândoi şi vin în goană după mine.

Vocea lui Jessie răsună în spatele meu, pe hol:

— Maxim! Adică milord!

O ignor şi intru în biroul lui Kit. Rahat. Biroul meu. Camera miroase ca şi cum ar fi locuită în continuare de fratele meu. Mă opresc în prag şi mă îneacă un val copleşitor de durere, venit de nicăieri.

Fir-ai tu să fii, Kit. Mi-e dor de tine.

Adevărul este că biroul arată exact ca pe vremea tatei. Kit n-a făcut decât să instaleze un iMac. Aici era refugiul tatei. Pereții sunt văruiți în vişiniu şi acoperiți cu fotografii, peisaje şi portrete, câteva chiar şi ale mamei. Mobilierul e de dinainte de război, de prin anii 1930, cred. Plini de entuziasmul lor canin, dând din coadă şi lingându-mă, cei doi dulăi sar pe mine în timp ce eu încerc să ajung la birou.

— Salut, băieți. Salut. Aşa, aşa.

Îi mângâi pe amândoi.

— Mă bucur să vă văd, Mister, dar s-a întâmplat ceva? întreabă Jessie, care intră după mine.

— Apartamentul din Chelsea a fost jefuit. O să încerc să rezolv problema de aici.

— Vai, nu!

Jessie îşi duce repede mâna la gură.

— N-a pățit nimeni nimic, o liniştesc. Oliver e acolo şi evaluează paguba.

— E îngrozitor, spune ea frângându-şi mâinile.

— E o bătaie de cap, aia e.

— Pot să vă aduc ceva?

— Poate nişte cafea.

— Vă aduc imediat.

Iese grăbită din cameră, iar Jensen şi Healey, după ce îmi aruncă nişte priviri jalnice, o urmează. Mă aşez la biroul lui Kit. Nu, la biroul meu.

Dau drumul calculatorului, mă conectez şi deschid Face Time, apoi dau clic pe datele de contact ale lui Oliver.

Alessia zăboveşte sub duş, bucurându-se de jetul puternic de apă fierbinte care curge peste ea. O să-i fie dor de asta când o să se întoarcă la Londra. În timp ce se spală pe cap, gândul o deprimă. I-au plăcut la nebunie zilele astea magice în Cornwall, numai ei doi. Va prețui mereu nespus amintirea timpului petrecut alături de el în casa aceasta minunată.

Maxim.

În timp ce îşi săpuneşte părul, deschide un ochi, incapabilă să îşi alunge îngrijorarea. Deşi a încuiat uşa băii, e agitată. Nu e obişnuită să fie singură şi îi lipseşte Maxim. S-a obişnuit cu prezența lui. Peste tot. Roşeşte şi zâmbeşte.

Da. Peste tot.

Acum, de-ar izbuti şi ea să-şi găsească curajul să-l atingă... peste tot.

Mare parte din apartamentul meu nu e afectată de jaf. Camera obscură e neatinsă, aşa că echipamentul foto e intact şi, ce-i mai important din punct de vedere sentimental, aparatele tatei sunt la locul lor. Am avut mare noroc că hoții nu au găsit seiful. Mi-au furat câteva perechi de încălțări şi nişte geci, dar e greu de spus, căci toate hainele sunt aruncate de-a valma pe jos, în dormitor.

Pe de altă parte, livingul e vraişte. Toate fotografiile au fost smulse de pe pereți. iMac-ul e făcut praf pe podea. Laptopul şi consolele de mixat muzică au dispărut, iar discurile mele sunt împrăştiate pe jos. Din fericire, pianul e neatins.

— Cam asta pare să fie, zice Oliver.

Ține telefonul ridicat, astfel încât camera lui să-mi transmită mie pe monitor imaginile şi să pot să evaluez pagubele.

— Ce nenorociți! Ai idee când au dat spargerea? întreb.

— Nu. Vecina ta n-a văzut nimic. S-ar fi putut întâmpla oricând în cursul weekendului.

— S-ar putea să fi fost vineri, după ce am plecat. Cum au intrat?

— Ai văzut cum arată uşa de la intrare.

— Da. Probabil au forțat-o cu ceva greu. Nemernicii. Probabil am uitat să pun alarma când am plecat în grabă.

— Nu s-a declanşat. Probabil ai uitat, într-adevăr. Dar nu cred că asta i-ar fi descurajat.

— Bună ziua...? ne întrerupe o voce fără chip venită de undeva, din apartament.

— Trebuie să fie poliția, zice Oliver.

— I-ai chemat? S-au mişcat repede. Foarte bine. Să mă anunți ce spun. Sună-mă tu când ai veşti.

— Aşa voi face, Mister.

Şi închide.

Mă uit deznădăjduit la monitor. Nu vreau să mă întorc la Londra. Vreau să rămân aici, cu Alessia.

Se aude o bătaie în uşă şi în prag apare Danny.

— Bună dimineaţa, Mister. Am auzit că aţi fost jefuit.

— Neaţa, Danny. Da. Deşi se pare că nu am pierdut nimic de neînlocuit. Doar că e o mare mizerie.

— Doamna Blake va fi în măsură să se ocupe de asta. Ce bătaie de cap!

— Aşa e.

— Unde doriţi să serviţi micul dejun?

— Micul dejun?

— Mister, Jessie v-a pregătit micul dejun. Friganele. Preferatele dumneavoastră.

Ah. Nu voiam decât să mă întorc la Alessia.

Danny, văzându-mi ezitarea, îmi aruncă Privirea Aceea pe deasupra ochelarilor. Privirea care, în copilărie, ne făcea pe mine, pe Kit şi pe Maryanne să luăm poziţie de drepţi.

Acum staţi jos, copii, şi mâncaţi tot. Altfel am să-i spun mamei voastre.

Mereu a jucat cartea Înălţimii Sale, Mama.

— Atunci în bucătărie, cu tine şi cu restul personalului. Dar va trebui să mă grăbesc.

— Foarte bine, Mister.

După duş, Alessia se înfofoleşte în prosoape ca să se usuce. În garderobă, începe să cotrobăie printre hainele cumpărate de Maxim cu două zile în urmă. Nu reuşeşte să scape de senzaţia de teamă. Sare în sus la orice zgomot mai ciudat. Rar i s-a întâmplat să fie singură. Acasă, în Kukës, mama era mereu în preajmă şi seara venea şi tata. Până şi în casa din Brentford, unde a locuit cu Magda, Alessia era rareori singură, ori Michal, ori Magda fiind mereu acolo.

Încearcă să fie atentă la ce are de făcut acum. La urma urmelor, are haine noi. Alege blugii negri, un tricou gri şi o

jachetă roz, drăguță. Speră că lui Maxim îi va plăcea ce a ales.

După ce se îmbracă, ia föhnul şi îl porneşte, şuierul lui ascuțit acoperind liniştea.

Când intru în bucătărie, e aglomerat şi se aude zumzetul plăcut al glumelor matinale ale angajaților, printre care e şi Jenkins. Când mă văd, se ridică toți ca unul, o manifestare destul de feudală de deferență care mi se pare enervantă. Dar îi las în pace de data asta.

— Bună dimineața tuturor. Luați loc. Vă rog. Poftă bună.

Urmează un „milord" mormăit cu încântare pe mai multe voci.

În vremurile sale de glorie, conacul Tresyllian avea peste 350 de angajați; acum însă, ne descurcăm cu 12 cu normă întreagă şi cam 20 de angajați cu jumătate de normă. Avem şi opt arendaşi, pe care i-am cunoscut în recentul meu turneu. Cresc vite şi fac agricultură pe mai mult de 4 000 de hectare. Totul organic. Şi asta mulțumită tatei.

Tradiția Trevethick cere ca personalul casei şi cei care lucrează afară să mănânce separat. Acum, de micul dejun al lui Jessie se bucură asistenții managerului domeniului, paznicul de vânătoare şi adjunctul lui, precum şi grădinarii. Observ că numai în farfuria mea sunt friganele.

— Am auzit că ați fost jefuit, Mister, zice Jenkins.

— Din păcate, da. O mare bătaie de cap.

— Îmi pare rău să aud asta, milord.

— Michael e aici?

— E la dentist în dimineața asta. A spus că se întoarce în jur de ora 11.

Încep să mănânc. Bunătatea care mi se topeşte în gură mă duce cu gândul în copilărie. Kit şi cu mine comentam scorurile de la crichet sau ne ciondăneam despre cine pe cine a lovit pe sub masă, Maryanne era cu nasul într-o carte... şi Jessie ne servea friganele cu fructe coapte. Astăzi sunt cu mere şi scorțişoară.

— Ne bucurăm că sunteți aici, milord, spune Danny. Sper să nu fiți nevoit să vă întoarceți prea repede la Londra.

— Abia a ajuns poliția. Voi afla mai târziu.

— O voi anunța pe doamna Blake despre jaf. Ea şi Alice se pot duce imediat la apartamentul dumneavoastră ca să se apuce de curățenie.

— Mulțumesc. O să-i spun lui Oliver să ia legătura cu ea.

— Vă simţiţi bine la Ascunzătoare?

Îi arunc un zâmbet scurt:

— Foarte bine, mulţumesc. E foarte confortabil.

— Am auzit că aţi avut mare succes ieri.

— A fost frumos. Mulţumesc din nou, Jenkins.

El îmi face un semn din cap, iar Danny zâmbeşte:

— A, bine că mi-am amintit, zice ea. Ieri au fost aici două personaje dezgustătoare şi au întrebat de dumneavoastră.

— Cum?

Toată atenţia mea se îndreaptă spre ea, la fel şi a tuturor celor prezenţi. Ea păleşte.

— Întrebau de dumneavoastră. Le-am spus să dispară, Mister.

— Dezgustătoare?

— Grosolani, Mister. Agresivi. Din Europa de Est, cred. Oricum...

— Futu-i!

Alessia!

Alessia îşi trece peria prin păr. În sfârşit s-a uscat. Opreşte föhnul, dar nu se simte în largul ei şi se întreabă dacă a auzit ceva sau i s-a părut. Însă e numai vuietul valurilor care se sparg de țărm în golful de dedesubt. Se ridică şi se uită la fereastra care dă spre mare.

Domnul Maxim i-a dat marea.

Zâmbeşte amintindu-şi de giumbuşlucurile ei de pe plajă. Ploaia se domoleşte. Poate vor face mai târziu o plimbare pe plajă. Şi vor lua prânzul la pubul acela. A fost o zi frumoasă. Toate zilele cu el au fost frumoase.

De jos se aude scrâşnet de mobilier tras pe parchetul de lemn şi voci bărbăteşti, şoptite.

Ce-i asta?

Oare a adus Maxim pe cineva în casă?

— Urtë! scrâşneşte cineva într-o şoaptă gâtuită.

E limba ei maternă! Simte spaima şi adrenalina scurgându-i-se prin tot corpul şi rămâne încremenită în mijlocul dormitorului.

Sunt Dante şi Ylli.

Au găsit-o.

Capitolul douăzeci şi unu

Gonesc pe drum, cu maşina hurducându-se peste grilajul pentru animale şi forţez limitele Jaguarului cât pot. Trebuie să ajung înapoi acasă. Mi-e greu să respir. Anxietatea îmi strânge pieptul într-o gheară de fier.

Alessia.

De ce am lăsat-o acasă? Dacă se întâmplă ceva cu ea... n-am să mi-o iert niciodată.

Mintea mea lucrează cu febrilitate.

Ei să fie? Ticăloşii care au traficat-o? Mi se face rău. Cum dracu' ne-au găsit? Poate ei sunt nenorociţii care m-au

jefuit. Au găsit la mine acasă informații despre domeniul Trevethick şi conacul Tresyllian. Şi acum sunt aici. Punând întrebări. Mare tupeu au jigodiile, să apară aşa la casa mea. Încleştez mâinile pe volan.

Repede. Repede. Repede.

Dacă o s-o găsească la Ascunzătoare... N-am s-o mai văd niciodată.

Mă copleşeşte panica.

Va fi târâtă într-o lume subterană sinistră şi n-am s-o mai găsesc niciodată.

Nu. Fir-ar să fie. Nu.

Virez brusc spre Ascunzătoare, împrăştiind pietrişul de pe drum în gardurile vii.

Alessiei îi bubuie inima, îşi simte pulsul zvâcnind în urechi şi i se scurge tot sângele din creier. Camera se învârte o dată, de două ori şi încep să-i tremure picioarele.

Trăieşte cel mai cumplit coşmar al ei.

Uşa dormitorului e deschisă şi aude şoaptele venind de jos. Cum au intrat? Un scârțâit dinspre scări o mobilizează. Se duce repede în baie şi închide cu grijă uşa. O încuie cu mâini umede şi tremurătoare şi respiră gâfâit.

Cum au găsit-o?

Cum?

E amețită de frică. Simțindu-se lipsită de putere, cercetează rapid încăperea căutând ceva, orice, ca să se apere. Orice. Lama lui de ras? Periuța ei de dinți? Le ia pe amândouă şi le vâră în buzunarul de la spate.

Dar sertarele sunt goale... nu e nimic în ele.

Tot ce poate face e să se ascundă. Nu poate decât să spere că uşa o să reziste până se întoarce Maxim.

Nu. Maxim!

Nu e pe măsura lor. El e unul, ei sunt doi. O să-l rănească. Lacrimile îi ard ochii şi se prăbuşeşte pe podea când o lasă picioarele. Se propteşte în uşă, contragreutate în cazul în care vor încerca să spargă uşa.

— Am auzit ceva.

E Ylli. E în dormitor. De când a devenit aşa de înspăimântătoare limba ei maternă?

— Verifică uşa aia, zice el.

— Eşti acolo, curvă nenorocită? strigă Dante şi zgâlțâie uşa, trăgând de clanță.

Alessia îşi îndeasă pumnul în gură ca să-şi înăbuşe țipetele, iar lacrimile îi şiroiesc pe obraji. Începe să tremure. E terorizată. Începe să gâfâie, respirând sacadat. Nu a mai fost niciodată atât de înspăimântată. Nici măcar în camionul care a adus-o în Anglia. E complet neputincioasă. Nu ştie să se lupte şi nu are scăpare din camera asta. Şi nu are cum să-l anunțe pe Maxim.

— Ieşi de-acolo!

Vocea lui Dante o face să sară în sus. E la câțiva centimetri de urechea ei, de partea cealaltă a uşii:

— O să fie mai rău de tine dacă ne obligi să spargem uşa!

Alessia strânge ochii şi îşi înăbuşă suspinele. Pe neaşteptate răsună o bubuitură îngrozitoare, de parcă ar fi aruncat cineva un sac cu grăunțe la podea, urmată de o înjurătură cumplită. Alessia e azvârlită îndărăt.

Zot. Zot. Zot.

Dante încearcă să spargă uşa. Dar aceasta rezistă. Alessia se ridică şi îşi propteşte picioarele în uşă, înjurând în gând că nu poartă şosete şi ghete. Îşi înfige picioarele în podeaua de gresie şi se lasă cu toată greutatea pe uşă, sperând că îl va putea ţine cât mai mult departe.

— Când intru acolo, te omor. Curvă nenorocită. Ai habar câţi bani pierd din cauza ta? Ha?

Şi se izbeşte iar în uşă.

Alessia ştie că e o chestiune de timp. Îşi înăbuşă un suspin şi disperarea pune stăpânire pe ea. Şi nu şi-a făcut niciodată curaj să-i spună lui Maxim că îl iubeşte.

Jaguarul goneşte pe aleea spre Ascunzătoare în scrâşnet de cauciucuri. Zăresc un Mercedes vechi nespălat de cel puţin un an, lăsat neglijent în faţa garajului.

Drace. Nemernicii sunt aici.

Nu. Nu. Nu.

Teama şi furia mă cuprind cu totul, ameninţând să mă copleşească.

Alessia!

Calm, calm, băiete. Calmează-te dracului odată. Gândeşte. Gândeşte. Gândeşte.

Parchez maşina lipită de poartă, ca să nu poată ieşi pe-aici. Dacă o iau pe scările de la intrare, o să mă vadă şi pierd elementul-surpriză. Deschid portiera şi alerg spre poarta laterală, puţin folosită, şi spre uşa care dă în anexa bucătăriei. Respir sacadat, cu adrenalina revărsându-mi-se în sânge şi dublându-mi bătăile inimii.

Calm, calm, băiete. Calmează-te.

Uşa anexei e întredeschisă.

Futu-i. Poate aşa au intrat în casă. Trag adânc aer în piept şi, cu inima bubuind, împing încet uşa şi mă strecor înăuntru. Adrenalina mi-a ascuţit toate simţurile. Propria mea respiraţie mă asurzeşte.

Linişte. Fă naibii linişte.

Se aud ţipete. Sus.

Nu. Nu. Nu.

Dacă se ating de un fir de păr din capul ei, îi omor. Mă întorc spre seiful cu arme de pe perete şi îl descui. Am pus aici armele ieri, înainte să ies cu Alessia la plimbare pe plajă. Încercând să rămân calm, mă concentrez să iau una dintre puşti făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Cu mişcări delicate şi ferme, o iau, o scot, basculez țeava şi pun două cartuşe. Mai iau patru cartuşe şi le strecor în buzunar. Nu am fost niciodată mai recunoscător că tata m-a învățat să trag cu arma.

Stai calm. Nu o poți salva decât dacă îți păstrezi calmul.

Îmi repet mantra asta în gând. Ridic piedica, duc arma la umăr şi mă furişez în living. La parter nu e nimeni, dar aud o bubuitură puternică de sus, urmată de strigăte într-o limbă străină.

Alessia țipă.

Alessia urlă când uşa băii zboară în lături, iar ea e azvârlită la podea. Dante e cât pe ce să cadă în baie. Ea se face ghem, suspinând, paralizată de teamă. Vezica îi cedează şi urina i se prelinge pe picioare, udându-i blugii cei noi.

Soarta ei e pecetluită.

Respiră scurt şi gâfâie precipitat în timp ce gâtul i se contractă. E amețită. Amețită de frică.

— Aici erai, cățea nenorocită.

O înşfacă de păr şi-i trage capul în sus.

Alessia țipă, iar el îi trage o palmă zdravănă peste față.

— Ştii câți bani m-ai costat, curva dracului? O să-mi plăteşti fiecare bănuț cu corpul tău.

Fața lui e la câțiva centimetri de a ei. Are ochii sălbatici şi întunecați, plini de furie. Alessia se sufocă. Dante are răsuflarea puturoasă, de parcă ar avea o mortăciune în gură. Duhoarea corpului lui o împresoară ca o negură murdară.

Îi trage încă o palmă grea şi o saltă în picioare trăgând-o de păr. Durerea e de nedescris, de parcă i-ar smulge cineva scalpul de pe craniu.

— Dante! Nu! Nu! hohoteşte ea.

— Nu te mai smiorcăi, curvă mizerabilă, şi mişcă-te!

O zgâlțâie zdravăn şi o aruncă în dormitor, unde o aşteaptă Ylli. Aterizează pe podea, unde se lățeşte ca o stea de mare. Se ghemuieşte imediat.

Nu se poate, nu e adevărat ce se întâmplă.

Țipă cu ochii închiși, așteptând inevitabilele lovituri.

Omoară-mă. Omoară-mă odată. Vrea să moară.

— Și te-ai mai și pișat pe tine, piçka jegoasă ce ești. Las că ți-o trag eu de nu te vezi.

Dante se învârte în jurul ei și o lovește zdravăn în burtă. Alessia țipă ascuțit când o străbate durerea, ca o undă de șoc care o lasă fără aer.

— Du-te de lângă ea, rahat nenorocit ce ești!

Vocea lui Maxim bubuie în încăpere.

Ce?

Alessia deschide niște ochi încețoșați. E aici.

Maxim e în prag, înfășurat în haina lui neagră, ca un arhanghel răzbunător, aruncă fulgere verde-întunecat din priviri și ține în mână arma cu două țevi.

E aici. Cu pușca.

Nemernicul se întoarce să mă înfrunte. Se albeşte la faţă, şocat, şi sare în spate, holbându-se la mine. Ţeasta pleşuvă îi şiroieşte de sudoare. Prietenul lui slăbănog face şi el un pas în spate şi ridică mâinile, cu gura contorsionată într-o strâmbătură. Arată ca un şobolan înecat într-o geacă mult prea mare. Dorinţa de a apăsa pe trăgaci e copleşitoare. Trebuie să mă împotrivesc din răsputeri instinctului de a ucide. Cheliosul se uită la mine, măsurându-mă concentrat. O să trag? Am curajul?

— Nu mă ispitiţi, le strig cu o voce bubuitoare. Mâinile sus sau sunteţi terminaţi. Îndepărtaţi-vă de fată. Acum!

Face încă un pas precaut în spate, în timp ce privirea i se plimbă de la Alessia la mine, cântărind opţiunile.

Nu are niciuna.

Jigodia.

— Alessia. Ridică-te. Acum. Haide! mă răstesc eu, pentru că încă mai e aproape de el.

Ea se ridică şovăind în picioare. Are un obraz roşu, probabil că nemernicul a lovit-o. Mă lupt din greu cu pornirea de a le zbura creierii.

— Treci în spatele meu, îi zic scrâşnind din dinţi.

Se strecoară după mine şi îi aud respirația întretăiată, înspăimântată.

— Amândoi! La podea, în genunchi! strig. ACUM! Şi să nu vă pună dracu' să scoateți o vorbă!

Cei doi schimbă o privire rapidă.

Iar eu încleştez degetul pe trăgaci.

— Două țevi. Amândouă încărcate. Vă pot doborî pe amândoi. Vă zbor boaşele cât ai clipi din ochi.

Şi țintesc spre pântecul Cheliosului.

Sprâncenele i se ridică pe fruntea pământie. Se lasă amândoi în genunchi.

— Mâinile la ceafă.

Se supun. Dar nu am cu ce să-i leg.

Fir-ar să fie.

— Alessia, eşti bine?

— Da.

Telefonul începe să bâzâie în buzunar. Rahat. Trebuie să fie Oliver.

— Poți să scoți telefonul din buzunarul din spate al blugilor? o rog pe Alessia, fără să-i slăbesc din ochi pe cei doi gangsteri.

Îl scoate cu îndemânare.

— Răspunde, îi zic.

Nu pot vedea ce face, dar o aud după câteva clipe.

— Alo!

Urmează o pauză, apoi vorbeşte iar, cu o voce şoptită, sugrumată de frică:

— Sunt menajera domnului Maxim.

Isuse. E mult, mult mai mult.

Cheliosul scuipă nişte cuvinte spre partenerul lui cu fața de şobolan:

— Është pastruesja e tij. Nëse me pastruese do të thuash konkubinë.

— Ajo nuk vlen asgjë. Grueja asht shakull për me bajt, răspunde Față de şobolan.

— Faceți dracului linişte, urlu la ei. Cine-i? o întreb pe Alessia.

— Spune că se numeşte Oliver.

— Zi-i că am prins doi spărgători la Ascunzătoare şi să sune la poliție. Acum. Spune-i s-o sune pe Danny şi să o roage să îl trimită pe Jenkins aici imediat.

Ea face ce i-am spus, tremurând toată.

— Mai spune-i că o să-i explic mai târziu.

Ea repetă întocmai cuvintele mele.

— Domnul Oliver a spus că aşa va face. La revedere...

Închide.

— Jos, amândoi. Pe burtă. Cu mâinile la spate.

Cheliosul îi aruncă o privire rapidă lui Faţă de şobolan. Are de gând să încerce ceva? Fac un pas înainte şi las puşca în jos, ţintindu-i ţeasta.

— Bună ziua!

Vocea se aude de jos. E Danny. Deja? Nu înţeleg!

— Sus, Danny! strig eu, fără să-mi iau ochii de la cele două loaze.

Le fac semn cu puşca. Întindeţi-vă dracului la podea. Se supun, iar eu mă apropii de cele două scârboşenii lungite la podea.

— Să nu vă pună dracu' să clintiţi un muşchi.

Înfig ţeava puştii în spinarea Cheliosului:

— Nu mă ispiti. Glonţul îţi va secţiona şira spinării şi va intra în stomac şi o să mori încet şi în chinuri... ceea ce e mai mult decât meriţi, animal nenorocit ce eşti.

— Nu. Nu, te rog, scânceşte el ca o potaie bătută, cu accentul lui grosolan.

— Tacă-ţi fleanca şi nu mişca. Ai înţeles? Dă din cap dacă ai înţeles.

Amândoi încuviințează rapid, cu o furie reținută, iar eu arunc o privire către Alessia. Are ochii mari, speriați, e palidă şi stă în prag, cu brațele strânse în jurul corpului. În spatele ei apare Danny, iar în urma lui Danny, Jenkins.

— Dumnezeule! spune Danny, ducându-şi mâna la gură. Ce s-a întâmplat aici?

— Te-a sunat Oliver?

— Nu, milord. Ne-am luat după dumneavoastră după ce ați plecat în fugă de la micul dejun. Ne-am dat seama că e ceva în neregulă.

Jenkins se foieşte în spate.

— Răpitorii ăştia doi au intrat prin efracție în casă. O căutau pe Alessia.

Apăs țeava de spinarea Cheliosului.

— Ai ceva cu care să-i leg? îl întreb pe Jenkins, fără să-mi dezlipesc privirea de la bărbații lungiți la podea.

— Am nişte funie de legat baloturile în spatele Roverului.

Se întoarce şi o ia la goană pe scări.

— Danny, du-o pe Alessia la conac, te rog.

— Nu, protestează Alessia.

— Du-te. Nu poți să fii de față când ajunge poliția. Vin şi eu imediat ce pot. Eşti în siguranță cu Danny.

— Hai, copilă, spune blând aceasta.

— Am nevoie de haine de schimb, mormăie Alessia.

Mă încrunt. De ce?

Se duce în garderobă şi după câteva clipe iese cu una din sacoşele de la cumpărăturile de zilele trecute. Îmi aruncă o privire indescifrabilă şi o urmează pe Danny în jos, pe scări.

Alessia se uită prin parbriz fără să vadă, cu mâinile încolăcite în jurul trupului, în timp ce bătrâna pe care o cheamă Danny conduce o maşină mare, gălăgioasă, pe drumul de țară.

Unde mergem?

O doare capul, iar scalpul şi fața îi zvâcnesc. O doare şi într-o parte ori de câte ori trage aer în piept. Încearcă să respire cât mai superficial.

Danny a învelit-o într-un pled luat de pe o sofa din living.

— Nu vrem să răceşti, drăguţo, a zis ea.

Are o voce blândă, caldă, cu un accent pe care Alessia nu-l poate localiza. Probabil că e o foarte bună prietenă a domnului Maxim, de are atâta grijă de ea.

Maxim.

Nu va uita niciodată cum arăta când a apărut şi a salvat-o, cu haina aceea lungă, fluturând arma ca un erou dintr-un film american vechi.

Şi ea, care a crezut că nu le va face faţă.

I se strânge stomacul.

Îi vine să vomite.

— Te rog, opreşte.

Danny opreşte şi Alessia aproape cade din maşină. Se îndoaie de mijloc, vomitând pe marginea drumului şi dând afară tot ce mâncase la micul dejun.

Danny vine s-o ajute, ținându-i părul la spate în timp ce Alessia vomită, şi tot vomită, până ce stomacul se goleşte de tot. În cele din urmă, se îndreaptă de spate, tremurând.

— Of, copila mea, spune Danny întinzându-i o batistă. Hai să te ducem la conac.

După ce pornesc din nou, Alessia aude vuiet de sirene în depărtare şi îşi imaginează că poliția a ajuns la Ascunzătoare. Tremură toată, frământând batista între degete.

— E-n regulă, copilă, spune femeia în vârstă. Eşti în siguranță.

Alessia clatină din cap, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai s-a întâmplat.

A salvat-o. Iar.

Cum ar putea să-i mulțumească vreodată?

Lui Jenkins nu i-au trebuit decât câteva clipe ca să lege mâinile celor doi nemernici la spate. Le leagă şi gleznele una de alta, pentru mai multă siguranță.

— Milord, zice el, şi arată spre Faţă de şobolan, a cărui geacă s-a ridicat, dezvăluind un pistol îndesat în betelia pantalonilor.

— Tentativă de jaf armat. Din ce în ce mai bine.

Mă bucur că n-a încercat să folosească arma împotriva mea sau a Alessiei. Îi dau lui Jenkins puşca şi, după o scurtă ezitare, îi trag un şut zdravăn în coaste Cheliosului, pentru că o merită.

— Asta-i pentru Alessia, ticălos nenorocit.

Geme de durere în timp ce Jenkins se uită în altă parte. Eu îl mai lovesc o dată, de data asta mai tare:

— Şi pentru toate celelalte femei pe care le ţii în sclavie.

Jenkins icneşte.

— Traficanţi?

— Da! Şi el! După Alessia!

Arăt spre Faţă de şobolan, care mă priveşte cu ură. Jenkins îi trage o lovitură fulgerătoare.

Mă las în genunchi lângă Chelios şi-l înşfac de-o ureche, trăgându-i capul pe spate.

— Eşti un buboi pe obrazul rasei umane. O să putrezeşti în închisoare şi o să mă asigur că o să arunce naibii cheia.

El strânge buzele şi încearcă să mă scuipe în faţă, dar ratează şi saliva i se prelinge pe bărbie. Îl izbesc cu capul de podea. Sper că o să-l doară rău capul o vreme. Mă ridic, împotrivindu-mă pornirii de a-l pocni până-l fac zob.

— Milord, am putea să-i terminăm şi să scăpăm de cadavre, propune Jenkins, lipind ţeava puştii de capul lui Faţă de şobolan. Nu i-ar găsi nimeni pe domeniu.

O clipă, mă întreb dacă Jenkins glumeşte sau vorbeşte serios; dar Faţă de şobolan îl crede şi ridică spre el nişte ochi îngroziţi.

Bun. Acum ştii cum s-a simţit Alessia, javră ordinară ce eşti.

— Oricât de tentant ar fi, ar însemna să facem o mizerie cumplită aici şi nu cred că echipa de curăţenie ne-ar fi prea recunoscătoare.

Ridicăm cu toţii privirile când auzim sirenele.

— Şi apoi, mai e şi o mică problemă de legalitate.

Danny intră pe un drumeag îngust care duce spre o casă de modă veche încântătoare, iar maşina veche se zgâlţâie din toate încheieturile cât trece peste nişte bare metalice aflate pe drum. Aici, pământul e verde şi bogat, cu toate că e iarnă. Străbat cu maşina o păşune deschisă. Pare... bine îngrijită, nu ca zonele rurale pe care le-a văzut de când a ajuns aici. Ici, colo se zăresc oi bine hrănite. În timp ce maşina se hurducă pe drum, în faţa lor răsare o casă imensă. E impunătoare. Cea mai mare casă pe care a văzut-o Alessia vreodată. Recunoaşte coşul. E cel pe care l-a zărit din drum când se plimba cu Maxim. I-a spus că aparţinea cuiva, dar nu îşi mai aminteşte cui. Poate aici locuieşte Danny.

Dar de ce îi găteşte domnului Maxim dacă locuieşte aici?

Danny duce maşina în spatele casei şi opreşte lângă o uşă laterală.

— Am ajuns, zice ea. Bun venit la conacul Tresyllian.

Alessia încearcă fără succes să îi zâmbească şi iese din maşină. Încă nesigură pe picioare, intră după Danny pe uşa care dă într-o încăpere ce pare a fi o bucătărie. Cea mai mare, mai spaţioasă şi mai aerisită bucătărie pe care a văzut-o vreodată. Mobilier de lemn. Podea din dale de piatră. Şi sclipeşte de curăţenie. Vechi şi modern în acelaşi timp. Sunt două cuptoare mari. Două! Şi o masă uriaşă, la care

încap cel puțin 14 oameni. Doi câini mari, cu blană roşcată, vin țopăind spre ele. Alessia se trage îndărăt.

— Jos, Jensen. Jos, Healey!

Comenzile lui Danny le retează avântul. Se întind şi se uită cu ochi mari, expresivi la cele două femei. Alessia îi priveşte cu neîncredere. Sunt nişte câini de vânătoare tare frumoşi... dar acolo de unde vine ea câinii nu trăiesc în casă!

— Sunt inofensivi, draga mea. Se bucură să te cunoască, atâta tot. Vino cu mine, zice ea. Ce zici de-o baie?

Tonul ei este amabil şi blând, dar Alessia roşeşte, îngrozită.

— Da, şopteşte.

Ştie! Ştie că a făcut pe ea.

— Cred că ai trecut printr-o spaimă cumplită.

Alessia încuviințează şi încearcă să îşi rețină lacrimile care îi ard ochii.

— Haide, fetițo, nu plânge. Înălțimea Sa nu şi-ar dori una ca asta. Lasă că te punem noi pe picioare.

Înălțimea Sa?

O urmează pe Danny pe un hol cu lambriuri din lemn; pe ambele laturi atârnă picturi vechi înfățişând peisaje, cai, clădiri, scene religioase şi câteva portrete. Trec pe lângă o sumedenie de uşi închise şi urcă o scară îngustă din lemn, care dă într-un alt coridor lung, lambrisat. În cele din urmă, Danny se opreşte şi deschide uşa unei camere plăcute, cu un pat alb, mobilă albă şi pereți văruiți în bleu-pal. Traversează camera, intră în baia dormitorului şi dă drumul la apă. Alessia stă în spatele ei, strângând pledul în jurul corpului şi urmărind cum curge apa în cadă şi se ridică aburi. Danny pune nişte spumă de baie, iar Alessia recunoaşte marca Jo Malone, aceeaşi ca la Ascunzătoare.

— Mă duc să-ți aduc nişte prosoape. Dacă laşi hainele lângă pat, le dau la spălat imediat.

Îi zâmbeşte cu simpatie Alessiei şi iese, lăsând-o singură.

Alessia se uită la apa care curge în cascadă în cadă, la spuma care se formează şi acoperă încet toată suprafața. Cada e veche, mare şi cu picioare în formă de gheară. Începe să tremure toată şi strânge mai bine pledul în jurul ei.

Danny, care vine cu prosoape curate, o găseşte tot acolo unde a lăsat-o. Le pune pe un scaun alb de răchită, închide robinetele, apoi se întoarce spre Alessia. Ochii ei albaştri, inteligenți, sunt plini de compasiune.

— Mai vrei să faci baie, draga mea?

Alessia încuviințează.

— Vrei să plec?

Alessia scutură din cap. Nu vrea să fie singură. Danny oftează, plină de înțelegere.

— Foarte bine. Vrei să te ajut să te dezbraci? Asta vrei?

Alessia încuviințează.

— Şi va trebui să o interogăm şi pe logodnica dumneavoastră, zice ofițerul Nicholls.

E cam de-o seamă cu mine, înaltă, mlădioasă, cu ochi inteligenți şi iscoditori. Are o agendă în care notează tot ce spun. Bat cu degetele în masa din living. Cât mai stăm aici? Vreau să mă duc să văd ce face Alessia, logodnica mea...

Şi Nicholls, şi şeful ei, sergentul Nancarrow, au ascultat răbdători povestea nefericită despre tentativa de răpire a Alessiei. Evident, n-am spus chiar tot adevărul, dar am încercat să nu mă abat prea mult.

— Desigur, răspund eu. De îndată ce îşi va reveni. Ticăloşii ăştia doi au tăbăcit-o zdravăn. Dacă nu m-aş fi întors la timp...

Închid o clipă ochii şi mă trece un fior pe şira spinării.

Poate n-aş mai fi văzut-o niciodată.

— A fost o experiență cumplită pentru amândoi, spune Nancarrow, clătinând dezgustat din cap. Intenționați să chemați un doctor să o vadă?

— Da.

Sper că Danny a avut inspirația să cheme unul.

— Îi doresc să se recupereze cât mai repede, spune sergentul.

Mă bucur că Nancarrow e aici. Îl cunosc de când eram puşti. E drept că am avut din când în când mici dispute legate de petreceri gălăgioase noaptea târziu şi băutul pe plajă. Dar a fost întotdeauna corect. Şi, desigur, el a fost cel care a venit la noi acasă să ne anunțe despre accidentul tragic al lui Kit.

— Dacă tipii ăştia au cazier, îi găsim în baza noastră de date. Contravenții, infracțiuni mai serioase, o să apară toate,

lord Trevethick, urmează Nancarrow. Ai tot ce-ți trebuie, Nicholls? o întreabă pe colega cea conştiincioasă.

— Da, Mister. Mulțumesc, milord, spune ea.

Pare entuziasmată; bănuiesc că nu a mai avut de-a face cu o tentativă de răpire până acum.

— Bun.

Nancarrow îi zâmbeşte aprobator.

— Frumoasă casă aveți aici, milord.

— Mulțumesc.

— Şi cum rezistați? După dispariția fratelui dumneavoastră?

— Încerc să mă țin tare.

— Tristă poveste.

— Într-adevăr.

— A fost un om bun.

Încuviințez:

— A fost.

Îmi sună telefonul şi mă uit pe ecran. E Oliver, dar nu-i răspund.

— Noi plecăm, Mister. Vă vom ține la curent cu evoluția anchetei.

— Pun pariu că tot ticăloşii ăştia sunt cei care mi-au spart şi apartamentul din Chelsea.

— Vă asigur că vom verifica, Mister.

Îi conduc la uşa din față.

— A, şi felicitări pentru logodnă.

Nancarrow îmi întinde mâna.

— Vă mulțumesc. Îi voi transmite logodnicei mele urările dumneavoastră.

E drept că mai întâi va trebui să o cer de nevastă...

Apa e fierbinte şi liniştitoare. Danny a ieşit să dea hainele Alessiei la spălat. A promis că se întoarce acuşica. Urmează să aducă schimburile Alessiei din maşină şi să caute nişte calmante pentru durerea de cap. E cumplită, căci Dante a tras-o zdravăn de păr. Tremurul Alessiei s-a potolit, dar e la fel de înspăimântată. Închide ochii, nu vede în fața ei decât mutra cu colții dezgoliți a lui Dante. Îi deschide imediat şi se cutremură când îşi aminteşte mirosul.

Zot. Duhoarea lui. Fetidă. Sudoare uscată. Nespălat. Şi răsuflarea lui.

Îi vine să vomite. Se stropeşte cu apă pe față ca să alunge amintirea, dar apa fierbinte o înțeapă acolo unde a lovit-o.

Cuvintele lui Ylli îi răsună-n minte:

Nëse me pastruese do të thuash konkubinë.

Dacă prin menajeră înțelegi concubină.

Concubină.

Cuvântul e potrivit. Nu vrea să o recunoască, dar acesta e adevărul. E concubina lui Maxim – şi menajera lui. Dispoziția ei se întunecă şi mai mult. La ce s-o fi aşteptat? În clipa în care l-a sfidat pe tatăl ei, soarta i-a fost pecetluită. Dar nu a avut de ales. Dacă ar fi rămas în Kukës, ar fi trebuit să se mărite cu bărbatul acela instabil şi violent.

Alessia se cutremură. Şi-a implorat tatăl să renunţe la făgăduială. Dar el a ignorat-o şi pe ea, şi lamentaţiile mamei. Îi dăduse bărbatului cuvântul de onoare.

Besa.

Şi gata, nu s-a mai putut face nimic. Baba nu putea să îşi ia cuvântul înapoi. Ar fi adus o mare dezonoare asupra numelui familiei. Soluţia mamei a fost să o predea, fără să ştie, în mâinile acestor gangsteri. Dar acum, că sunt reţinuţi de poliţie, nu mai reprezintă o ameninţare, iar ea trebuie să-şi accepte situaţia. Cât a fost în Cornwall, râzând pe plajă, bând la pub, mâncând la restaurante alese, având relaţii sexuale şi îndrăgostindu-se de domnul Maxim, a pierdut din vedere realitatea. Faptul că era alături de el i-a umplut capul de iluzii. Exact cum a făcut bunica ei, care i-a umplut mintea cu ideile ei nebuneşti despre independenţă şi eliberare. Alessia şi-a părăsit ţara natală ca să scape de bărbatul căruia îi fusese făgăduită, dar şi aşteptându-se, de bună-credinţă, să găsească de muncă. Asta trebuia să facă. Să muncească, să fie independentă – nu o femeie întreţinută.

Se uită la bulele care se sparg în cadă.

Nu se aştepta să se îndrăgostească…

Danny năvăleşte în sala de baie cu un halat mare, bleumarin.

— Hai. Hai să ieşi. Nu e cazul să te smochineşti, zice.

Smochinit?

Alessia se ridică. Mecanic. Danny o înfofoleşte în halat şi o ajută să iasă din cadă.

— Mai bine? o întreabă.

Alessia încuviințează:

— Mulțumesc, doamnă.

— Numele meu e Danny. Ştiu că nu am fost prezentate oficial. Dar aici toată lumea îmi spune aşa. Am adus un pahar cu apă, câteva pastile şi o pungă cu gheață s-o pui la cap. A, şi nişte cremă de arnică pentru obraz. Va fi de ajutor cu vânătăile, dar am chemat şi un doctor să se uite la contuzia aia urâtă de pe coaste. Hai în pat. Cred că eşti epuizată.

O împinge pe Alessia spre dormitor.

— Maxim?

— Înălțimea Sa va veni de îndată ce termină de discutat cu poliția.

— Înălțimea Sa?

— Da, draga mea.

Alessia se încruntă, iar Danny îi răspunde cu aceeaşi monedă:

— Nu ştiai? Maxim e contele de Trevethick.

Capitolul douăzeci şi doi

Conte de Trevethick?

— Asta e casa lui, spune cu blândețe Danny, ca şi cum ar vorbi cu un copil. Şi tot pământul din jur. Satul...

Apoi se opreşte:

— Nu ți-a spus?

Alessia scutură din cap.

— Înțeleg.

Sprâncenele albe ale lui Danny se îmbină, dar ridică din umeri.

— Ei bine, sunt sigură că a avut motivele lui. Acum vrei să te las să te îmbraci? Punga ta cu haine e pe scaun.

Alessia încuviințează, iar Danny se retrage, închizând uşa în urma ei. Uluită, Alessia se holbează la uşa închisă, cu mintea gata, gata să explodeze. Cunoştințele ei despre nobilimea britanică se limitează la două cărți de Georgette Heyer, aduse pe furiş în Albania de bunica ei. Din câte ştia Alessia, în țara ei nu mai exista nobilime. În vremurile de demult, da, dar după ce comuniştii au pus stăpânire pe țară, după al Doilea Război Mondial, nobilii care mai erau în viață au fugit.

Dar aici... Domnul Maxim e conte.

Nu. Nu domnul. E lordul Maxim.

Milord.

De ce nu i-a spus?

Iar răspunsul răsună clar şi dureros în mintea ei.

Pentru că e femeia lui de serviciu.

Nëse me pastruese do të thuash konkubinë.

Dacă prin menajeră înțelegi concubină.

Trage adânc aer în piept şi strânge mai bine halatul în jurul trupului, apărându-se de răcoarea iernii şi de veştile supărătoare.

Pentru că nu e destul de bună pentru el, desigur.

E bună pentru un singur lucru...

I se strânge stomacul când se gândeşte la trădarea lui. Cum a putut fi atât de credulă? Se simte rănită de lipsa lui de onestitate şi îşi şterge lacrimile care îi izvorăsc din ochi. A refuzat să vadă realitatea.

Relația cu el era ceva prea bun ca să fie adevărat.

Undeva, în sinea ei, bănuia ceva. Acum ştie adevărul.

Dar el nu i-a făcut niciodată vreo promisiune. Toate au fost numai în mintea ei. Nu i-a spus niciodată că o iubeşte... Nu a pretins niciodată că o iubeşte. Şi totuşi, în scurtul răstimp de când îl cunoaşte, s-a îndrăgostit de el. Iar acum se prăbuşeşte de la cea mai mare înălțime.

Sunt o nebună. O nebună nechibzuită şi îndrăgostită.

Închide îndurerată ochii, iar pe obraji îi şiroiesc lacrimi fierbinți, de ruşine şi de regret.

Ăsta e momentul trezirii la realitate.

Respiră adânc. Gata, a plâns destul. Furia tot mai profundă îi dă elan. Nu are de gând să plângă după el. E furioasă pe el, dar şi pe ea, pentru că a fost aşa de proastă.

În sinea ei ştie că furia nu face decât să îi ascundă durerea, şi e recunoscătoare pentru asta. E mai puțin dureroasă decât trădarea lui.

Lasă halatul la podea, ia plasa cu haine de pe scaunul albastru şi goleşte conținutul pe pat. Din fericire, a acționat din impuls şi şi-a adus şi hainele vechi. Îşi trage pe ea chiloții roz, sutienul, blugii ei, tricoul cu Arsenal şi tenişii. Cam astea sunt toate hainele ei. Nu şi-a adus geaca, dar ia unul dintre puloverele pe care i le-a cumpărat domnul Maxim – lordul Maxim – şi pledul pe care l-a adus Danny de la Ascunzătoare.

Dante şi Ylli vor fi arestați şi, după ce poliția va stabili amploarea infracțiunilor lor, vor fi închişi pentru multă vreme şi brutele alea nu vor mai fi o amenințare pentru ea.

Poate pleca.

Nu va sta aici.

Nu vrea să fie cu un bărbat care a indus-o în eroare. Un bărbat care o va arunca de îndată ce se va plictisi de ea. Preferă să plece decât să fie alungată.

Trebuie să iasă. Acum.

Înghite repede cele două pastile lăsate de Danny. Apoi aruncă o ultimă privire de jur împrejurul elegantului dormitor şi deschide uşa, care scârțâie uşor. Nu e nimeni pe palier. Se strecoară din cameră şi închide uşa după ea. Trebuie să găsească drumul înapoi la Ascunzătoare, ca să-şi ia banii şi lucrurile. Nu poate ieşi din casă pe unde a venit, căci Danny s-ar putea să fie în bucătărie. Face dreapta şi o ia în jos, pe holul lung.

Opresc Jaguarul în scrâşnet de pneuri lângă fostele grajduri. Deschid portiera şi las maşina acolo. O iau la goană spre casă. Sunt disperat să o văd pe Alessia.

Danny, Jessie şi câinii sunt în bucătărie.

— Nu acum, băieți, mă răstesc la câinii care s-au ridicat să sară pe mine şi să-şi primească mângâierile.

— Bine că v-ați întors, milord. A plecat poliția? întreabă Danny.

— Da. Unde e?

— În camera albastră.

— Mulțumesc.

Mă grăbesc spre uşă.

— Ah, milord, strigă Danny după mine, şi simt în vocea ei ceva care mă face să mă opresc.

— Ce-i? Cum se simte?

— Zdruncinată, Mister. A vomitat pe drum.

— Acum e bine?

— A făcut o baie. Şi se schimbă în haine curate. Şi...

Danny se uită nesigură la Jessie, care îşi vede mai departe de curățatul cartofilor.

— Ce-i? întreb.

Danny păleşte.

— Am amintit că sunteți contele de Trevethick.

Cum?

— Rahat!

Năvălesc afară din bucătărie, o iau pe holul de vest, urc în goană scările din spate spre camera albastră, cu Jensen şi Healey după mine. Inima îmi bate să-mi sară din piept.

Tâmpitule. Tâmpitule. Tâmpitule. Şi doar am vrut să-i spun. Ce-o fi crezând acum?

În fața camerei albastre, mă opresc, respir adânc, ignorând câinii care s-au ținut după mine crezând că jucăm cine ştie ce joc nou.

Alessia a avut parte de o spaimă înfiorătoare astăzi. Acum e într-un loc străin, cu oameni pe care nu-i cunoaşte. Trebuie să fie complet copleşită.

Şi trebuie să fie al naibii de furioasă că nu i-am spus...

Bat cu putere în uşă.

Şi aştept.

Bat din nou:

— Alessia!

Niciun răspuns.

Futu-i. E supărată rău pe mine.

Deschid cu grijă uşa. Hainele ei sunt împrăştiate pe pat, halatul zace pe podea, dar nici urmă de ea. Verific baia: goală, nu păstrează decât o urmă a parfumului ei. Lavandă şi trandafiri. Închid ochii şi inspir. E liniştitor.

Unde naiba e?

Probabil a ieşit să exploreze casa.

Sau a plecat.

Rahat.

Ies ca furtuna din cameră şi o strig pe hol. Ecoul vocii mele se izbeşte de pereții pe care atârnă portretele străbunilor mei, dar e întâmpinată cu o tăcere asurzitoare. Mă cuprinde groaza. Unde e? O fi leşinat afară, pe undeva?

A fugit.

E prea mult pentru ea. Sau poate crede că nu-mi pasă...

Futu-i.

Străbat holul, izbind de pereţi uşile tuturor camerelor, cu Jensen şi Healey pe post de ordonanţe.

Alessia s-a rătăcit. Încearcă să găsească o cale de ieşire. Pe vârfuri, lasă în urmă uşă după uşă, pictură după pictură, apoi un alt hol lung şi lambrisat până ce, într-un sfârşit, dă de o uşă dublă. O împinge şi se trezeşte în capul unei scări mari, largi, cu treptele acoperite cu covoare roşu-aprins şi albastru, care duce spre un hol întunecat, adânc ca o peşteră. Pe palier e un bovindou cu menouri, lângă care se află două armuri cu nişte chestii care par a fi lănci. Pe peretele de deasupra scării e o tapiserie decolorată, mai mare decât masa de la bucătărie pe care a văzut-o adineauri, pe care e înfăţişat un bărbat îngenuncheat în faţa suveranului. Mă rog, Alessia presupune că e suveranul, judecând după coroana pe care o poartă. Pe pereţii opuşi, sunt două portrete. Uriaşe. Doi bărbaţi. Unul e de pe vremuri, celălalt e de dată mult mai recentă. Vede pe chipurile lor trăsăturile de familie şi are o străfulgerare de recunoaştere. Amândoi se uită la ea cu aceiaşi ochi verzi aroganţi. Ochii lui verzi.

Asta e familia lui Maxim. Moştenirea lui. I se pare aproape imposibil de înţeles.

Apoi, privirea îi alunecă spre vulturii cu două capete sculptaţi pe stâlpii care susţin balustrada în capul scării, la fiecare cotitură şi jos.

Simbolul Albaniei.

Pe neaşteptate, îi aude vocea, strigând-o. Tresare.

Nu.

S-a întors.

Strigă iar. Pare speriat. Disperat. Alessia încremeneşte în capul scării impresionante, uitându-se pierdută la toată istoria care o înconjoară. E sfâşiată. De undeva de jos, un orologiu cu un dangăt puternic începe să bată ora, făcând-o să tresară. O dată, de două ori, de trei ori...

— Alessia!

Maxim strigă iar, de astă dată mai de aproape, şi îi aude deja paşii. Aleargă – aleargă spre ea.

Ceasul bate în continuare. Tare şi clar.

Ce ar trebui să facă?

Se agață de vulturul ornamentat de pe coloana din colțul casei scărilor. Maxim, urmat de cei doi câini, năvăleşte pe uşa dublă. Se opreşte brusc când o vede. O măsoară din cap până-n picioare şi se încruntă.

Am găsit-o. Dar uşurarea mea e temperată de expresia ei distantă, dar indescifrabilă, precum şi de faptul că e îmbrăcată cu hainele vechi şi are cu ea un pulover şi o pătură.

Rahat. Nu arată bine deloc.

Atitudinea ei îmi aminteşte de prima noastră întâlnire. Am dat peste ea pe hol, în apartamentul meu, cu câteva săptămâni în urmă. Se agață de stâlpul scării cum se agăța atunci de mătură. Simțurile mele sunt în alertă.

Ai grijă cum te mişti, amice.

— Aici erai. Unde te duci? o întreb.

Ea îşi dă părul peste umăr cu grația aceea neglijentă care o caracterizează şi ridică bărbia spre mine:

— Plec.

Nu! Parcă mi-ar fi tras un şut în stomac.

— Cum? De ce?

— Ştii de ce.

Pare dispreţuitoare, iar pe faţa ei se citeşte o indignare cât se poate de îndreptăţită.

— Alessia, îmi pare rău. Ar fi trebuit să îţi spun.

— Dar nu mi-ai spus.

Nu o pot contrazice. Mă uit pierdut la ea în timp ce durerea din ochii ei întunecaţi îmi arde conştiinţa.

— Înţeleg.

Ridică din umeri.

— Sunt o simplă femeie de serviciu, menajera ta.

— Nu! Nu! Nu!

Păşesc uşor spre ea.

— Nu din cauza asta.

— Mister. Totul e în regulă?

Ecoul vocii lui Danny răsună din pereţii de piatră şi ajunge sus, până la noi. Mă aplec peste balustradă şi o văd în holul

de jos alături de Jessie şi Brody, unul din ajutoarele de la moşie. Toți trei se uită în sus la noi cu gura căscată, ca nişte crapi curioşi în iaz.

— Plecați. Acum. Toți! Plecați, îi alung eu.

Danny şi Jessie schimbă o privire îngrijorată, dar se fac nevăzute.

Slavă cerului.

Mă întorc spre Alessia:

— De-asta nu te-am adus aici. Sunt prea mulți oameni în casa asta.

Ea îşi mută privirea de la mine, cu sprâncenele încruntate şi cu gura strânsă într-o linie subțire.

— Azi-dimineață am luat micul dejun cu nouă angajați, şi asta era doar prima tură. Nu am vrut să te intimidez cu... toate astea.

Arăt spre portretul tatălui meu şi al primului conte, în timp ce ea urmăreşte cu degetul sculptura elaborată a vulturului. Rămâne mută.

— Şi te voiam numai pentru mine, şoptesc.

O lacrimă i se rostogoleşte pe obraz.

Futu-i.

— Ştii ce-a spus? şopteşte ea.

— Cine?

— Ylli.

Unul dintre nenorociții ăia de la Ascunzătoare.

— Nu.

Unde are de gând să ajungă cu asta?

— A spus că sunt concubina ta.

Vocea ei se stinge, înecată în ruşine.

Nu!

— Dar e... e absurd! Suntem în secolul XXI...

Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu mă reped la ea şi s-o iau în brațe, dar mă apropii încet şi ajung suficient

de aproape încât să simt cum mă pătrunde căldura trupului ei. Cumva, reuşesc să mă abțin şi să nu o ating.

— Aş spune mai curând că eşti iubita mea. Aşa spunem noi aici. Dar nu vreau să fac presupuneri. Nu am discutat despre relația noastră, toate s-au întâmplat mult prea repede. Dar aşa aş vrea să te numesc. Iubită. Iubita mea. Asta înseamnă că avem o relație. Dar asta numai dacă îmi permiți.

Pleoapele ei flutură peste ochii aceia întunecați, foarte întunecați, dar nu trădează nimic.

Rahat.

— Eşti o femeie inteligentă şi talentată, Alessia. Şi eşti liberă. Liberă să faci propriile tale alegeri.

— Nu, nu sunt.

— Eşti aici. Ştiu că vii dintr-o cultură diferită, ştiu că nu suntem egali din punct de vedere economic, dar ăsta e un simplu accident din naştere... Suntem egali în toate celelalte sensuri. Am dat-o-n bară. Ar fi trebuit să îți spun şi îmi pare rău, tare rău. Dar nu vreau să pleci, vreau să rămâi. Te rog.

Ochii ei de nepătruns mă străpung până în străfundul sufletului când îmi cercetează fața, apoi îşi întoarce atenția spre vulturul sculptat.

De ce mă evită? Ce gândeşte?

Să fie din cauza traumei prin care tocmai a trecut?

Sau pentru că cele două jigodii au ieşit din peisaj şi nu mai are nevoie de mine?

Rahat. Poate ăsta-i motivul.

— Uite ce e, nu te pot ține aici dacă vrei să pleci. Magda se mută în Canada. Deci chiar nu ştiu unde ai să te duci. Dacă nu din alt motiv, stai aici până te hotărăşti ce vrei să faci. Dar te rog să nu pleci. Rămâi. Cu mine.

Nu poate fugi... nu poate.

Iartă-mă! Te rog!

Îmi țin răsuflarea. Aştept.

E o tortură. Sunt asemenea acuzatului în boxă, aşteptând verdictul.

Întoarce fața udă de lacrimi spre mine:

— Nu-ți este ruşine cu mine?

Ruşine? Nu!

Nu mai suport. Îi şterg uşor o lacrimă de pe obraz cu degetul.

— Nu. Nu. Sigur că nu. Eu... eu... m-am îndrăgostit de tine.

Deschide uşor gura şi aud un icnet slab.

Rahat. E prea târziu?

În ochi îi lucesc alte lacrimi, iar inima mea e strânsă în gheara unor senzaţii noi, care mă înspăimântă. Poate mă va respinge. Anxietatea mea creşte exponenţial şi niciodată nu m-am simţit mai vulnerabil ca acum.

Care-i verdictul, Alessia?

Desfac braţele, ea îşi mută privirea de la mâini la faţa mea. Expresia ei e nesigură. Mă ucide. Îşi muşcă buza de jos, face un pas mic, şovăielnic, şi ajunge în braţele mele. O îmbrăţişez şi o strâng la piept. Nu-i mai dau drumul niciodată. Închid ochii şi îmi îngrop nasul în părul ei, inspirând mireasma dulce.

— Dragostea mea, şoptesc.

Ea se cutremură şi începe să suspine.

— Ştiu. Ştiu. Sunt aici, am eu grijă de tine. Ai avut parte de o spaimă teribilă. Te-am lăsat singură, a fost o mare prostie. Iartă-mă. Dar ticăloşii ăia sunt acum în custodia poliției. Au dispărut. Nu-ți mai pot face rău niciodată. Sunt aici, am eu grijă de tine.

Brațele i se strecoară în jurul meu şi se agață de spatele hainei mele. Mă ține în brațe şi suspină.

— Ar fi trebuit să-ți spun, Alessia. Îmi pare rău.

Rămânem aşa secunde, minute, nu ştiu. Jensen şi Healey s-au plictisit de noi şi au luat-o îndărăt în jos, pe scări.

— Poți să plângi pe umărul meu când vrei tu, glumesc eu.

Ea suspină, iar eu o prind de bărbie şi îi ridic fața, cufundându-mă în ochii aceia frumoşi, încercănați şi înroşiți de plâns.

— Am crezut... Of, Doamne, am crezut că au pus mâna pe tine... că n-o să te mai văd niciodată...

Răsuflă adânc şi îmi întoarce un zâmbet pierit.

— Şi trebuie să mai ştii, continui eu, că aş fi onorat să te numesc a mea. Am nevoie de tine.

Slăbesc strânsoarea şi o mângâi delicat pe faţă, evitând cu grijă urmele înroşite de pe obrazul ei drept. Imaginea vânătăii mă umple iar de furie, dar, având grijă să nu o ating, îi şterg lacrimile cu degetele. Îşi pune palma pe pieptul meu. Îi simt căldura prin cămaşă. Şi se răspândeşte. Peste tot.

Alessia îşi drege vocea.

— Am fost foarte speriată. Am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Dar cea mai mare... ăăă părere de rău... ăăă regret a fost că n-am apucat niciodată să îţi spun că te iubesc, şopteşte ea.

Capitolul douăzeci şi trei

Bucuria mă străbate din cap până-n picioare ca un milion de artificii. Intensitatea îmi taie respiraţia. Nu-mi vine să cred:

— Într-adevăr?

— Da, şopteşte ea cu un zâmbet timid.

— De când?

Se opreşte şi ridică un umăr într-un fel de ezitare ghiduşă:

— De când mi-ai dat umbrela.

Îi zâmbesc.

— Mi-a părut bine că am făcut gestul acela. Se vedeau urmele picioarelor ude pe tot holul. Aşadar... spui că rămâi, da?

— Da.

— Aici?

— Da.

— Mă bucur nespus să aud asta, dragostea mea.

Îi ating uşor buza de jos cu degetul mare şi mă aplec să o sărut. Îmi lipesc încet buzele de ale ei, dar Alessia ia pur şi simplu foc, cu o pasiune care mă ia prin surprindere. Buzele şi limba ei sunt lacome, insistente, şi şi-a băgat mâinile în părul meu, trăgând şi răsucind. Vrea mai mult. Mult mai mult. Gem când trupul mi se trezeşte la viaţă şi o sărut mai apăsat, luând tot ceea ce îmi oferă. Gura ei cere cu disperare atenţie. E dornică. Şi vreau să fiu eu cel care-i îndeplineşte dorinţa. Mâinile îmi alunecă în părul ei, ţinând-

o nemişcată, liniştind-o, încetinind ritmul. Aş vrea să o posed aici, acum, pe casa scărilor.

Alessia.

Erecția mea e instantanee.

O vreau.

Am nevoie de ea.

O iubesc.

Dar... a trecut prin iad. Tresare când mâinile mele coboară în jos, pe spate. Iar reacția ei mă readuce cu picioarele pe pământ.

— Nu..., şoptesc eu, iar ea se trage îndărăt, aruncându-mi o privire senzuală, dar buimăcită şi dezamăgită.

— Eşti rănită, îi explic.

— Sunt bine.

Abia mai respiră şi întinde gâtul să mă sărute iar.

— Hai să mai stăm puțin, şoptesc, sprijinindu-mi fruntea de a ei. Ai avut o dimineață îngrozitoare.

Este extrem de răscolită, iar patima ei ar putea fi o reacție directă la violențele pe care le-a îndurat din partea jigodiilor ălora.

Gândul ăsta e ca o găleată cu apă rece.

Dar poate e aşa pentru că mă iubeşte.

Parcă îmi place mai mult ideea asta.

Stăm cu frunțile lipite şi încercăm să ne recăpătăm răsuflarea.

Mă mângâie pe obraz, apoi lasă capul pe-o parte şi pe buze îi joacă o urmă de zâmbet.

— Tu eşti contele de Trevethick? glumeşte. Când aveai de gând să îmi spui?

În ochii ei licăreşte o scânteie ghiduşă, iar eu râd în hohote, pentru că repetă întrebarea mea de aseară:

— Îți spun acum.

Zâmbeşte şi îşi bate buza cu degetul. Mă întorc şi arăt teatral spre portretul care datează din 1667:

— Permite-mi să ți-l prezint pe Edward, primul conte de Trevethick. Iar gentlemanul acesta – şi îndrept un deget spre cealaltă pictură – e tatăl meu, al unsprezecelea conte. A fost fermier şi fotograf. Şi un suporter înflăcărat al lui Chelsea, aşa că nu sunt prea sigur ce părere ar fi avut despre tricoul tău cu Arsenal.

Alessia mă priveşte nedumerită:

— Sunt echipe de fotbal rivale din Londra.

— Vai, nu, zice ea râzând. Unde e portretul tău?

— Nu am. Nu sunt conte de multă vreme. Fratele meu mai mare, Kit. El a fost adevăratul conte. Dar nu i-a dat prin gând să îşi facă portretul.

— Fratele tău care a murit?

— Da. Până acum câteva săptămâni, titlul şi toate câte le implică au fost responsabilitatea lui. Eu nu am fost făcut pentru acest rol, pentru... toate astea.

Şi arăt cu capul spre armurile din spate.

— Să mă ocup de locul ăsta – muzeul ăsta – e ceva cu totul nou pentru mine.

— De-asta nu mi-ai spus? întreabă Alessia.

— E unul dintre motive, da. Cred că o parte din mine încă refuză realitatea. Toate astea, toate celelalte proprietăți... sunt o groază de responsabilități şi nu am fost educat pentru aşa ceva.

În timp ce Kit era...

Conversația asta ajunge prea profundă şi periculos de aproape de adevărul dureros. Continui cu un zâmbet vag:

— Sunt foarte norocos. Până acum nu a trebuit niciodată să muncesc, iar acum toate astea îmi aparțin. Şi trebuie să le păstrez pentru generațiile următoare. Asta e datoria mea.

Ridic din umeri, în semn de scuză:

— Ăsta sunt eu. Acum ştii. Şi mă bucur că te-ai hotărât să rămâi.

— Milord? mă strigă Danny de jos.

Umerii lui Maxim se încordează puțin. Alessia simte că vrea să fie lăsat în pace.

— Da, Danny? răspunde.

— A venit doctorul să o vadă pe Alessia.

Maxim întoarce o privire îngrijorată spre ea:

— Doctorul?

— Sunt bine, zice şovăielnic Alessia.

Maxim se încruntă:

— Trimite-o sus, în camera albastră.

— Nu e doctorița Carter, e doctorul Conway, Mister. Îl trimit imediat sus, milord.

— Mulțumesc, strigă Maxim în jos, către Danny, şi o ia de mână pe Alessia:

— Ce ți-a făcut javra aia?

Alessia nu se poate uita în ochii lui. Îi e ruşine, îi e ruşine că a adus toată grozăvia asta în viața lui.

— M-a lovit, şopteşte. Danny a crezut că e mai bine să mă vadă un doctor.

Îşi ridică tricoul Arsenal dintr-o parte şi îi arată un semn roşu-aprins, de mărimea unui pumn.

— Futu-i!

Expresia lui Maxim devine dură şi îşi strânge buzele:

— Ar fi trebuit să-l omor pe nenorocitu' ăla, şuieră el.

O ia de mână şi se întorc în camera albastră, unde îi aşteaptă un bărbat mai în vârstă, cu o geantă mare din piele. Alessia observă cu surprindere că hainele pe care le-a lăsat vraişte pe pat şi pe podea au fost strânse şi puse la loc.

— Domnule doctor Conway. Nu v-am văzut demult.

Maxim dă mâna cu el. Doctorul are o coamă albă, rebelă, o mustață subțire şi o barbă pe măsură. Ochii lui albaştri, iscoditori, au aceeaşi nuanță cu papionul pleoştit.

— V-am pus la treabă după ce v-ați pensionat?

— Aşa e, milord, dar numai pentru ziua de azi. Doctorița Carter e în vacanță. Mă bucur să văd că arătați atât de bine.

Pune o mână pe umărul lui Maxim şi cei doi schimbă o privire.

— Şi dumneavoastră, doctore, răspunde Maxim, dar vocea lui e destul de morocănoasă.

Alessia bănuieşte că doctorul se interesează de starea lui Maxim după moartea fratelui său.

— Ce mai face mama dumneavoastră?

— La fel ca de obicei.

Gura lui Maxim se strâmbă uşor.

Râsul doctorului Conway e profund şi grav. Îşi întoarce atenția spre Alessia, care strânge mai tare mâna lui Maxim.

— Bună ziua, draga mea. Ernest Conway, la dispoziția ta.

Îi face o mică plecăciune.

— Doctore, domnişoara e iubita mea, Alessia Demachi.

Maxim o priveşte cu ochii strălucind de mândrie. Când se întoarce spre doctor, fața lui devine dură:

— A fost atacată şi lovită în coaste de o persoană care se află acum în custodia poliției. Domnişoara Campbell a considerat că ar fi mai bine să o vadă un doctor.

Domnişoara Campbell?

— Danny, răspunde el întrebării ei nerostite.

O strânge scurt de mână şi adaugă:

— Acum vă las.

— Nu. Nu pleca, te rog, izbucneşte Alessia.

Nu vrea să rămână singură cu acest bărbat ciudat.

Maxim dă din cap, înțelegător:

— Desigur, dacă aşa doreşti, atunci rămân.

Se aşază într-un fotoliu mic, albastru, şi îşi întinde picioarele lungi. Liniştită, Alessia se întoarce spre doctor. Expresia acestuia e serioasă:

— Atacată?

Alessia încuviințează şi se înroşeşte la față, retrăind clipele de groază.

— Îmi permiteți să văd despre ce e vorba? întreabă doctorul.

— În regulă.

— Luați loc, vă rog.

Doctorul e amabil şi are răbdare. Îi pune mai multe întrebări înainte s-o roage să îşi ridice tricoul şi sporovăieşte neîncetat în timp ce o examinează. Felul lui de-a fi blând o ajută să se relaxeze; află că el e cel care i-a adus pe lume pe Maxim şi pe frații săi. Alessia aruncă o privire spre Maxim, care îi zâmbeşte încurajator.

Îi creşte inima.

Domnul Maxim o iubeşte.

Îi zâmbeşte şi ea.

Iar el surâde.

Doctorul îi palpează stomacul şi coastele, iar vraja dintre cei doi se rupe. Alessia tresare la atingerea medicului.

— Nu sunt vătămări permanente. Şi ați avut noroc, nu aveți nicio coastă ruptă. Nu trebuie decât să vă odihniți. Şi să luați nişte ibuprofen dacă aveți dureri. Domnişoara Campbell ar trebui să aibă.

Doctorul Conway o bate amical pe braț:

— O să fie bine, zice el.

— Mulțumesc, îi răspunde Alessia.

— Acum ar trebui să fac câteva fotografii ale vânătăii. S-ar putea ca poliția să aibă nevoie pentru dosar.

— Cum?!

Alessia face ochii mari.

— Bună idee, sare Maxim.

— Lord Trevethick, vă deranjează? întreabă el, întinzându-i lui Maxim telefonul. Numai vânătaia.

— Draga mea, fotografiez numai vânătaia. Nimic altceva.

Alessia încuviinţează şi îşi ridică din nou tricoul. Maxim face rapid câteva fotografii.

— Gata.

Îi întinde doctorului telefonul.

— Mulţumesc, răspunde acesta.

Răsuflând uşurat, Maxim spune:

— Să vă conduc, domnule doctor.

Alessia sare repede în picioare şi îl ia pe Maxim de mână. El zâmbeşte şi îşi împleteşte degetele cu ale ei:

— Vă conducem amândoi.

Maxim face semn spre uşă şi amândoi îl urmează pe doctorul Conway pe hol.

Îl urmăresc din priviri pe doctor, care se depărtează în maşina lui veche. Maxim o ţine pe după umeri, iar ea e ghemuită lângă el. Se simte... firesc. Stau în holul mare, din faţa uşii de la intrarea principală.

— Ştii, poţi să mă ţii şi tu, zice Maxim, iar tonul lui e cald şi încurajator.

Cu timiditate, Alessia îşi strecoară o mână pe după mijlocul lui.

— Vezi ce bine ne potrivim? întreabă el surâzând.

Se apleacă şi o sărută pe creştet.

— O să facem turul casei mai târziu. Acum vreau să-ţi arăt ceva.

Se întorc, dar Alessia se opreşte când observă sculptura mare de deasupra căminului din piatră care domină holul. E blazonul pe care-l are Maxim tatuat pe braţ, dar e mult mai decorativ. De-o parte şi de cealaltă e câte un cerb, deasupra se vede un coif de cavaler şi, peste acesta, într-un vârtej de galben şi negru, o coroană cu leu. Sub blazon e o deviză scrisă pe o eşarfă: FIDES VIGILANTIA.

— Blazonul familiei mele, explică Maxim.

— Şi cel de pe braţul tău. Ce înseamnă cuvintele astea?

— Sunt în latină. „Credinţă întru vigilenţă”.

Alessia pare nedumerită, iar Maxim ridică din umeri:

— O chestie legată de primul conte şi regele Carol al II-lea. Hai, vino.

Nu pare dornic să spună mai multe despre acest subiect. E voios, nerăbdător să îi arate ceva, iar entuziasmul lui e molipsitor. De undeva, din adâncul casei, orologiul pe care Alessia îl auzise adineauri bate ora, dangătul clopotului umplând holul. El surâde; seamănă cu un puştan adorabil. Ei parcă tot nu-i vine să creadă că s-a îndrăgostit de ea; e talentat, chipeş, bun, bogat, şi a salvat-o de Dante şi Ylli. Din nou.

Străbat ținându-se de mână holul lung, mărginit de o parte şi de alta de picturi; din loc în loc dau peste câte o consolă sculptată pe care sunt înghesuite busturi, ceramică şi statuete. Urcă scara mare unde au stat de vorbă mai devreme şi ajung pe acelaşi palier, vizavi de uşile duble.

— Cred că s-ar putea să-ți placă, zice Maxim şi deschide o uşă cu un gest teatral.

Alessia intră într-o cameră mare, cu pereți lambrisați cu lemn şi tavan cu decorațiuni elaborate din ghips. Un perete întreg e acoperit de o bibliotecă, dar în celălalt capăt, scăldat în lumina unei ferestre uriaşe cu menouri, se află un pian cu coadă, cel mai ornamentat pian pe care l-a văzut Alessia vreodată.

Icneşte şi întoarce capul spre Maxim.

— Te rog, cântă, o îmbie el.

Alessia bate din palme şi sare pe podeaua din lemn, ecoul paşilor ei iuți răsunând din pereți.

Se opreşte la un pas de pian, ca să îi poată admira grandoarea. E făcut dintr-un lemn cu fibră bogată, lustruit, care străluceşte în lumină. Picioarele sunt solide, sculptate laborios cu frunze şi struguri, iar pe laterale are intarsii complicate cu frunze de iederă aurii. Îşi plimbă degetele peste emblemă. E splendid.

— E vechi, zice Maxim, peste umărul Alessiei.

Pierdută în admirație, nu l-a auzit apropiindu-se. Nu înțelege de ce o spune ca o scuză.

— E magnific. Nu am văzut niciodată un astfel de pian, şopteşte ea admirativ.

— E american. Din anii 1870. Stră-străbunicul meu s-a căsătorit cu o americancă din New York, moştenitoarea unui imperiu feroviar. Când a venit, a adus pianul cu ea.

— E minunat. Cum sună?

— Hai să vedem.

Maxim ridică fără probleme capacul greu şi aranjează suportul pentru sprijin.

— Nu cred că o să ai nevoie de astea, dar m-am gândit că poate vrei să vezi.

Ridică suportul pentru partituri şi îl aşază la locul lui. E gravat cu un filigran fin:

— Fain, nu?

Alessia încuviințează copleşită.

— Ia loc. Cântă.

Alessia îi aruncă un surâs încântat şi trage taburetul sculptat de lângă pian. Maxim se dă la o parte şi îi face loc, iar ea închide ochii, încercând să se adune. Pune mâinile pe clape, bucurându-se de răceala fildeşului rece sub degete. Apasă o clapă şi un re major se înalță în încăpere, rezonând în lambriurile de lemn. Tonul e bogat, ca verdele-întunecat al unei păduri de brazi, dar apăsarea e uşoară, surprinzător de uşoară pentru un pian atât de masiv şi vechi. Deschide ochii, se uită la clape, întrebându-se cum a putut supraviețui timpului acest instrument şi cum a rezistat călătoriei din America. Maxim şi familia lui trebuie că îşi prețuiesc proprietățile. Clătinând neîncrezătoare din cap, pune mâinile pe clape şi, fără să-şi mai bată capul cu piesa de încălzire, atacă preludiul ei favorit de Chopin. Primele note dansează prin cameră într-un verde-viu, primăvăratic,

culoarea ochilor lui Maxim. Dar, pe măsură ce cântă, culorile devin mai întunecate, de rău augur, umplând încăperea cu prevestiri rele şi mister. Mistuită de muzică, Alessia se abandonează fiecărei note prețioase. Îi alungă anxietatea şi frica. Toate ororile acestei dimineți pălesc şi apoi dispar în verdele de smarald al capodoperei remarcabile şi tulburătoare a lui Chopin.

O privesc fermecat pe Alessia cântând preludiul Picături de ploaie. Cu ochii închişi, e pierdută în muzică; pe chipul ei se oglindesc pe rând toate gândurile şi toate ideile pe care le evocă Chopin în piesa lui. Părul i se revarsă în valuri pe spate, scânteind ca aripa unui corb în strălucirea soarelui iernii care bate în fereastră. E captivantă. Chiar şi în tricoul acela de fotbalist.

Notele se revarsă, umplu încăperea... şi inima mea.

Mă iubeşte.

Aşa a spus.

Va trebui să aflu de ce a considerat că ar fi mai bine să plece. Dar deocamdată o ascult şi o privesc cântând. Aud o tuse înăbuşită din pragul camerei; ridic privirea şi le văd pe Danny şi pe Jessie încremenite în prag, ascultând. Le fac semn să intre...

Vreau să mă laud cu Alessia.

Uite ce poate face fata mea.

Intră pe vârfuri şi rămân privind-o pe Alessia cu aceeaşi expresie uluită pe care am avut-o şi eu prima dată când am auzit-o. Şi văd şi ele că nu are nicio partitură în faţă... da, cântă din memorie.

Mda. La asta se pricepe ca nimeni alta.

Alessia cântă ultimele două acorduri şi notele se sting în aer... lăsându-ne fermecaţi. Când deschide ochii, Danny şi Jessie izbucnesc în aplauze, ca şi mine, de altfel. Alessia le zâmbeşte cu timiditate.

— Brava, domnişoară Demachi! A fost excepţional! exclam în timp ce mă duc spre pian, mă aplec şi îmi lipesc buzele de ale ei.

Când ridic privirea, Danny şi Jessie au dispărut la fel de discret cum apăruseră.

— Mulţumesc, spune Alessia.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai salvat. Din nou.

— Tu eşti cea care m-a salvat pe mine.

Se încruntă ca şi cum nu m-ar crede, iar eu mă aşez lângă ea pe taburetul pianului.

— Crede-mă, Alessia, m-ai salvat în feluri pe care nici măcar n-am început să le pătrund şi nu ştiu ce aş fi făcut dacă te-ar fi luat nemernicii ăia.

O sărut încă o dată.

— Dar ți-am adus o grămadă de necazuri pe cap.

— Nici vorbă. Nu-i vina ta. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai gândeşti niciodată aşa.

Buzele i se strâng o clipă şi ştiu că nu-mi împărtăşeşte punctul de vedere, dar întinde mâna şi mă mângâie pe bărbie.

— Şi pentru asta, şopteşte şi priveşte spre pian. Mulțumesc.

Se apleacă şi mă sărută.

— Pot să mai cânt?

— Cât vrei tu, Alessia. Totdeauna. Eu mă duc să dau nişte telefoane. Apartamentul meu a fost spart în weekend.

— Nu!

— Bănuiesc că au fost aceiaşi nemernici care se află acum în custodia poliției din Devon şi Cornwall. Cred că aşa ne-au găsit. Trebuie să vorbesc cu Oliver.

— Bărbatul cu care am vorbit eu la telefon?

— Da. Lucrează pentru mine.

— Sper că nu au luat prea multe.

O mângâi pe față.

— Nimic care să nu poată fi înlocuit... spre deosebire de tine.

Ochii întunecați aruncă sclipiri spre mine şi îşi lasă fața în palma mea. O mângâi cu degetul pe buza de jos şi ignor focul care mi se aprinde în vintre.

O să fie timp şi pentru asta mai încolo.

— Nu durează mult.

O sărut încă o dată şi mă îndrept spre uşă. Alessia atacă piesa lui Louis-Claude Daquin, Cucul, pe care am învățat-o

în clasa a şasea, iar notele vioaie şi vesele mă urmează când ies din cameră.

Din biroul meu – nu al lui Kit – îl sun pe Oliver. Discuția e la obiect. Se ocupă de urmările jafului. Doamna Blake şi ajutoarele ei se află în apartament şi fac curat; au fost trimişi şi doi muncitori din echipa de constructori de la Mayfair ca să repare uşa din față, iar lăcătuşul va schimba încuietorile la intrarea din stradă. Alarma e neatinsă şi funcționează perfect, dar stabilim să schimbăm codul. Aleg anul de naştere al lui Kit. Oliver e nerăbdător să mă întorc la Londra; are un teanc de acte de la Biroul Coroanei pe care trebuie să le semnez, ca să îmi înregistrez succesiunea la titlu şi să fiu înscris în Registrul nobilimii. Cu atacatorii Alessiei arestați şi în custodie, nu mai avem niciun motiv să rămânem în Cornwall. După ce termin cu Oliver, îl sun pe Tom, să văd ce fac Magda şi fiul ei. Îi povestesc despre tentativa de răpire.

— Ai dracului tupeişti, se enervează Tom. Şi tânăra doamnă? E bine?

— E mai tare decât noi toți la un loc.

— Mă bucur. Cred că ar trebui să mai fim atenți la doamna Janeczek şi la fiul ei încă vreo câteva zile. Până aflăm ce are de gând poliția cu scursorile astea.

— De acord.

— Te anunţ dacă apare ceva suspect.

— Mulțam.

— Tu eşti bine?

— Super.

Tom râde.

— Mă bucur. Gata. La revedere.

La câteva minute după ce am încheiat conversația cu Tom, telefonul bâzâie. E Caroline.

Drace. I-am spus doar că o sun săptămâna viitoare.

Rahat. Este săptămâna viitoare.

Am pierdut şirul zilelor.

Oftez şi răspund cu un „Alo” tăios.

— În sfârşit, izbucneşte ea. De-a ce mama dracului te joci?

— Bună, Caroline, şi eu mă bucur să te aud. Da, mulțumesc, am avut un weekend minunat.

— Nu mă lua cu aiureli din astea, Maxim. De ce nu m-ai sunat?

Vocea i se frânge şi ştiu că suferă.

— Îmi pare rău, lucrurile au scăpat puțin de sub control pe aici. Dă-mi voie să-ți explic totul când ne vom întâlni. Mă întorc la Londra mâine sau poimâine.

— Ce evenimente? Jaful?

— Da şi nu.

— De ce toate subterfugiile astea, Maxim? şopteşte ea. Ce se întâmplă?

Acum vorbeşte cu voce scăzută:

— Mi-a fost dor de tine.

Durerea răzbate din fiecare silabă. Iar eu mă simt ca naiba.

— Îți povestesc când ne întâlnim. Te rog.

Pufneşte, dar eu ştiu că plânge.

Futu-i.

— Caro. Te rog.

— Promiți?

— Promit. De îndată ce mă întorc trec pe la tine.

— OK.

— Pe curând.

Închid şi încerc să nu bag în seamă nodul din stomac. Habar n-am cum va reacționa când va afla ce s-a petrecut aici.

Ba da, ştiu. O să fie urât.

Oftez iar. Viața mea a fost complicată mai presus de orice imaginație de întâlnirea cu Alessia Demachi, dar chiar şi aşa, de îndată ce mi-am amintit de ea, zâmbesc.

Dragostea mea.

Ne-am putea întoarce mâine la Londra. Aş vedea cu ochii mei pagubele de la apartament.

Se aude o bătaie în uşă.

— Intră.

În cameră îşi face apariția Danny.

— Mister, Jessie a pregătit masa pentru dumneavoastră şi pentru Alessia. Unde doriți să vă servim?

— În bibliotecă. Mulțumesc, Danny.

Cred că sufrageria oficială ar putea fi puțin cam copleşitoare pentru noi doi, iar sala de breakfast e cam anostă. Alessiei îi plac cărțile, aşa că...

— Dacă sunteți de acord, noi suntem gata în cinci minute.

— Grozav.

Acum îmi dau seama ce foame îmi este. O privire rapidă spre ceasul georgian de perete de deasupra uşii îmi spune că e două şi un sfert. Ticăitul lui regulat îmi aminteşte de zilele când aşteptam în acest birou muştruluielile pe care mi le administra tata ori de câte ori călcam pe de lături – ceea

ce se întâmpla destul de des. Acum însă, ceasul îmi spune că a trecut demult ora prânzului.

— A, Danny, o chem eu îndărăt.

— Milord?

— După-masă, ai putea să te duci la Ascunzătoare şi să aduci aici toate lucrurile noastre? Pune totul în camera mea, inclusiv lampa de noapte, dragonul de pe noptiera din dormitorul meu.

— Aşa voi face, Mister.

Pleacă scurt capul şi dispare.

Când mă apropii de baza scărilor, aud muzica. Alessia e cufundată în altă piesă complexă, una pe care nu o cunosc. Chiar şi de aici, de jos, sună uimitor. Urc repede scările şi mă opresc în pragul camerei, privind-o de la distanță. Cred că e o compoziție a lui Beethoven. Nu am mai auzit-o cântând vreuna din lucrările lui. Poate o sonată? O clipă, muzica e spumoasă şi pasionată, pentru ca în clipa următoare să devină liniştită şi delicată. O piesă foarte lirică. Şi ea o cântă desăvârşit. Ar trebui să umple sălile de concerte.

Muzica se stinge încet şi piesa se încheie. Alessia rămâne câteva clipe cu capul plecat şi ochii închişi. Când se uită în sus, e surprinsă să mă vadă.

— O altă interpretare fantastică. Ce-a fost? o întreb şi străbat încăperea până la ea.

— E Beethoven. Furtuna.

— Aş putea să te ascult cântând toată ziua. Dar prânzul e servit. E drept, cu întârziere. Trebuie să fii moartă de foame.

— Da, chiar sunt.

Sare de pe taburet şi acceptă mâna mea întinsă.

— Îmi place pianul ăsta. Are o... tonalitate... bogată.

— Tonalitate. Da. E cuvântul corect.

— Ce multe instrumente aveți aici! La început, am avut ochii numai pentru pian.

Zâmbesc:

— Am avut ochi. Nu ochii. Sincer, nu te superi că te corectez?

— Nu. Vreau să învăț.

— Violoncelul e al surorii mele, Maryanne. Tata cânta la contrabas. Chitarele sunt ale mele. Tobele de acolo au fost ale lui Kit.

— Ale fratelui tău?

— Da.

— E un nume neobişnuit.

— Kit e prescurtarea de la Christopher. Era un adevărat diavol la tobe.

Mă opresc lângă un talger şi mângâi bronzul lustruit:

— Kit. Kit de tobe. Înțelegi ce vreau să zic?

Îi arunc un zâmbet. Alessia mă priveşte nedumerită.

— Glumeam adesea pe tema asta.

Clatin din cap, amintindu-mi de isprăvile lui Kit la tobe.

— Hai să mergem. Mi-e foame.

Ochii lui Maxim strălucesc în ape verzui când se uită la ea, dar Alessia îşi dă seama după încordarea care i se citeşte pe frunte că durerea e încă proaspătă şi că îi e dor de fratele lui.

— Aşadar, asta e camera de muzică, spune el când ies şi coboară scara mare, oprindu-se pe treptele de jos. Salonul principal e în spatele uşilor ăstora duble, dar astăzi o să luăm masa în bibliotecă.

— Aveți o bibliotecă? întreabă entuziasmată Alessia.

El zâmbeşte:

— Da, avem câteva cărți. Unele dintre ele sunt chiar destul de vechi.

Se îndreaptă spre bucătărie, dar Maxim se opreşte în fața unei uşi de pe hol:

— Trebuie să te avertizez, bunicul meu era pasionat de tot ceea ce venea din Egipt.

Deschide uşa şi se dă la o parte, permițându-i Alessiei să intre. Ea se opreşte după câțiva paşi. Parcă ar fi pătruns în altă lume – un tezaur cu comori ale literaturii şi antichități. De sus până jos, toți pereții disponibili sunt plini de rafturi

înțesate de cărți. În fiecare colț se află fie un soclu, fie un dulăpior cu comori egiptene: canope, statui de faraoni, sfincşi, chiar şi un sarcofag în mărime naturală!

Un foc puternic arde după grilajul din fier forjat al căminului din marmură ornamentată aşezat între două ferestre înalte, dar înguste, care dau spre curtea interioară. Deasupra poliței căminului atârnă o pictură veche care înfățişează piramidele.

— Aoleu, personalul chiar şi-a dat silința, spune Maxim, ca pentru sine.

Alessia îi urmăreşte privirea. În fața focului, se află o măsuță acoperită cu o față de masă din pânză fină, aranjată cu mare atenție pentru două persoane: tacâmuri din argint, pahare de cristal, farfurii de porțelan fin, decorate cu nişte scaieți micuți.

El îi trage un scaun:

— Ia loc.

Şi îi face semn cu capul spre scaun. Alessia se simte ca nobila Donika Kastrioti, soția lui Skanderbeg, eroul Albaniei din secolul al XV-lea. Îi zâmbeşte grațios şi se aşază la masă cu fața spre foc. Maxim ia loc în capul mesei.

— La începutul anilor 1920, bunicul meu, tânăr fiind, a lucrat cu lordul Carnarvon şi cu Howard Carter la săpături în multe situri din Egipt şi a furat toate antichitățile astea. Poate ar trebui să le trimit înapoi.

Face o pauză.

— Până de curând, asta era dilema lui Kit.

— Aveți atât de multă istorie aici!

— Da, aşa e. Poate prea multă. E moştenirea familiei mele.

Alessia nu îşi poate închipui responsabilitatea de a te ocupa de o astfel de moştenire.

Se aude o bătaie în uşă şi, fără a aştepta un răspuns, intră Danny, urmată de o tânără care duce o tavă.

Maxim întinde mâna după şervetul de pânză şi şi-l desface în poală. Alessia îl urmăreşte şi face şi ea la fel. Danny ia două farfurii de pe tavă şi îi serveşte cu ceva ce arată ca o salată cu carne, avocado şi semințe de rodie.

— Fâşii de carne fragedă de porc de la o fermă locală, cu salată de verdețuri proaspete, asezonată cu sos de rodie, spune Danny.

— Mulțumesc, răspunde Maxim, şi îi aruncă o privire amuzată.

— Vreți să vă torn vinul, milord?

— Mă ocup eu. Mulțumesc, Danny.

Ea pleacă scurt capul şi o împinge uşurel spre uşă pe tânăra de lângă ea.

— Un pahar cu vin? întreabă Maxim, care ia sticla şi cercetează eticheta. E un Chablis bun.

— Da. Te rog.

Îl priveşte cum îi umple paharul pe jumătate.

— Nu am fost niciodată... slugărnicită... decât când sunt cu tine.

— Servită, vrei să spui, o corectează el. Ar trebui să te obişnuieşti cu asta cât stăm aici.

Şi îi face cu ochiul.

— La Londra nu ai personal.

— Nu. Deşi s-ar putea să se schimbe situația.

Se încruntă fugar, apoi ridică paharul:

— Pentru salvările la limită.

Ridică şi ea paharul:

— Gëzuar, Maxim. Milord.

El râde:

— Încă nu m-am obişnuit cu titlul. Haide, mănâncă. Ai avut o dimineață cumplită.

— Cred că după-amiaza va fi mult mai bună.

Expresia lui Maxim e înfierbântată – iar Alessia zâmbeşte şi soarbe cu precauție o gură de vin.

— Mmmm...

E mult mai bun decât vinul pe care l-a gustat cu bunica ei.

— Îți place? o întreabă Maxim.

Ea încuviințează, apoi cercetează tacâmurile. Trebuie să aleagă dintr-un lung şir de cuțite şi furculițe. Aruncându-i o privire lui Maxim, îl vede zâmbind şi luându-le în mână pe cele aşezate cel mai departe de farfurie.

— Începi întotdeauna din exterior şi înaintezi cu fiecare nou fel de mâncare.

Capitolul douăzeci şi patru

După prânz ieşim la aer. Mâna Alessiei, caldă, odihneşte în mâna mea. E o zi rece şi aerul e înviorător, iar soarele e jos pe cer când coborâm aleea largă paralelă cu plaja, care duce spre poarta din față. Jensen şi Healey țopăie în spatele nostru, pe lângă noi, în fața noastră, bezmetici şi recunoscători că sunt afară. După trauma de dimineață, cred că ne putem bucura amândoi de această plimbare liniştită în soarele târziu al după-amiezii.

— Uite! exclamă Alessia şi arată spre o turmă de căprioare care paşte în depărtare, pe izlazul din nord.

— De secole avem căprioare aici.

— Cerbul pe care l-am văzut ieri era de aici?

— Nu. Cred că era sălbatic.

— Nu le necăjesc câinii?

— Nu. Dar ținem câinii departe de păşunile din sud în perioada fătării. Nu vrem să sperie oile.

— Aici nu sunt capre?

— Nu. Suntem mai curând un popor de oieri şi crescători de vite.

— Iar noi suntem crescători de capre.

Îmi zâmbeşte. Vârful nasului e înroşit din cauza frigului, dar e înfofolită bine, cu căciulă, fular şi haină. E adorabilă. Îmi vine greu să cred că dimineață a fost victima unei tentative de răpire.

Fata mea e o adevărată stoică.

Dar ceva tot mă sâcâie. Trebuie să ştiu.

— De ce ai vrut să pleci? De ce nu ai vrut să rămâi şi să lămurim împreună lucrurile?

Sper să nu-mi sesizeze teama din voce.

— Să lămurim împreună?

— Să discuți cu mine. Să ne certăm chiar, îi explic eu.

Se opreşte sub un fag şi îşi priveşte ghetele, iar eu nu-mi dau seama dacă are de gând să îmi răspundă.

— Am fost rănită, spune ea după o bună bucată de vreme.

— Ştiu. Şi îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc. Nu vreau să te rănesc niciodată. Dar unde te-ai fi dus?

— Nu ştiu.

Se întoarce cu fața spre mine.

— Cred că a fost ceva... cum se spune? Din instinct. Vezi tu, Ylli şi Dante... mă ascund de multă vreme. Eram puțin nebună.

— Nici nu-mi pot imagina ce îngrozitor trebuie să fi fost pentru tine.

Mă simt ruşinat şi închid ochii, mulțumind tuturor zeilor că am ajuns la timp la ea.

— Dar nu poți fugi ori de câte ori ai o problemă. Vorbeşte cu mine. Întreabă-mă. Despre orice. Sunt aici. O să te ascult. Ceartă-te cu mine. Țipă la mine. O să mă cert şi eu cu tine. O să strig la tine. O să înțeleg greşit. Tu o să înțelegi greşit.

Dar e-n regulă. Însă ca să ne rezolvăm neînțelegerile, trebuie să comunicăm.

Pe chipul Alessiei trece o umbră fugară de nelinişte.

— Hei, îi spun şi-i ridic bărbia şi o trag mai aproape. Nu fi îngrijorată. Dacă... dacă o să stai cu mine... ştii tu. Trebuie să îmi spui ce simți.

— Să stau cu tine? şopteşte.

— Da.

— Aici?

— Aici. Şi la Londra. Da. Vreau să locuieşti cu mine.

— Ca menajera ta?

Râd şi clatin din cap:

— Nu. Ca iubita mea. Am vorbit serios când am discutat pe scări. Hai să facem aşa.

Îmi țin răsuflarea. Inima îmi bate nebuneşte. În sinea mea, nu ştiu cât de mult are de ales, dar o iubesc. O vreau cu

mine. Căsătoria pare un pas prea mare ca să îi vorbesc despre ea acum. Nu vreau să fugă iar.

E un pas prea mare şi pentru tine, frățioare!

— Da, şopteşte ea.

— Da?

— Da!

Cu un chiot de bucurie, o ridic în brațe şi o învârt prin aer. Câinii încep să latre şi să sară pe noi dând din coadă, dornici să se alăture distracției. Ea chicoteşte, dar se crispează dintr-odată.

Rahat.

O las imediat jos.

— Te-am lovit?

— Nu, spune, şi îi cuprind fața în palme, iar ea suspină, cu ochii strălucind de dragoste, poate şi de dorință.

Alessia.

Mă aplec şi o sărut. Iar ceea ce s-a dorit un sărut dulce, ca o declarație de dragoste, s-a transformat în... altceva. S-a deschis ca o floare exotică, răspunzându-mi cu o pasiune uluitoare, iar eu mă bucur de tot ceea ce are ea de dăruit.

Limba ei în gura mea.

Mâinile ei plimbându-se pe spatele meu, agățându-se de materialul hainei.

Tot stresul dimineții – imaginea ei cu viermii ăia, faptul că s-ar fi putut să nu o mai văd niciodată – se evaporă; toate temerile şi recunoştința mea că e în continuare cu mine le topesc în acest sărut. Când ne oprim ca să ne tragem sufletul, răsuflările noastre se amestecă într-un norişor de abur în aerul rece care ne împresoară. Degetele ei sunt încleştate de reverele hainei mele.

Jensen îşi îndeasă botul în coapsa mea. Ignorându-l, mă aplec să privesc fața uluită a Alessiei:

— Cred că Jensen vrea să ni se alăture.

Chicoteşte gâfâind, iar eu simt sunetul direct în vintre.

— Şi mai cred că avem prea multe haine pe noi.

Îmi lipesc fruntea de a ei.

— Vrei să le scoatem? întreabă ea, muşcându-şi buza de jos.

— Întotdeauna.

— Mi-e cald. Prea cald, şopteşte.

Mă mai uit o dată la ea. Remarca mea fusese frivolă şi se dorise amuzantă. Nu intenționasem să sune ca un „hai”.

Ce spune ea acolo?

— Of, scumpo, tocmai ce ai trecut printr-o încercare teribilă.

Ridică un umăr, un fel de „şi ce dacă?” şi îşi fereşte privirea.

— Ce vrei să spui de fapt? o întreb.

— Cred că ştii.

— Vrei să mergem în pat?

Zâmbetul ei larg e toată încurajarea de care am nevoie. Împotriva oricărei rațiuni, o iau de mână şi, radioşi şi amețiți, ne îndreptăm în graba mare spre casă, cu câinii după noi.

— Asta e camera mea.

Maxim se dă la o parte ca să-i facă loc Alessiei să intre. E la câteva uşi distanță de camera albastră, unde Danny a instalat-o mai devreme pe Alessia.

Un magnific pat cu baldachin domină încăperea verde-întunecat. Făcut din acelaşi lemn lustruit ca şi pianul, patul e la fel de laborios sculptat. Flăcările din cămin aruncă umbre mişcătoare asupra sculpturilor. Sus, în dreptul policioarei de deasupra căminului, e un tablou cu casa şi peisajul din jur, iar în colțul îndepărtat al camerei e un dulap imens, din acelaşi lemn sculptat ca şi patul. Toți pereții sunt acoperiți de rafturi burduşite cu cărți şi, în mod curios, privirea Alessiei e atrasă de noptiera pe care se află mica lampă de veghe în formă de dragon.

Maxim mai aruncă nişte buşteni pe foc, până când flăcările se întețesc.

— Bun. Mă bucur că cineva a avut inspirația să facă focul.

Întorcându-se către ea, îi arată un coş din răchită cocoțat pe divanul de la picioarele patului.

— Am pus să-ți aducă lucrurile de la Ascunzătoare. Sper că nu te deranjează.

Vocea lui e scăzută şi blândă, iar ochii îi strălucesc. Intens. Tot mai mari şi mai întunecați... plini de dorință.

Pe Alessia o trec fiori pe şira spinării.

— E-n regulă, şopteşte ea.

— Ai avut o zi grea.

— Vreau în pat.

Alessia se gândeşte la sărutul lor de pe scări. Dacă ar fi avut tupeul, l-ar fi dezbrăcat atunci, acolo.

El o mângâie pe față:

— Poate încă eşti în stare de şoc.

— Sunt, şopteşte ea. Sunt şocată că mă iubeşti.

— Din tot sufletul, spune Maxim cu toată sinceritatea, dar apoi zâmbeşte şi o cuprinde în brațe: Şi cu asta.

Şi îşi lipeşte pelvisul de ea, să-i poată simți erecția. Ochii i se umplu de dorință senzuală. Ea îi întoarce zâmbetul, iar pântecul ei începe să dogorească. Tânjeşte să îl atingă. La urma urmelor, el a atins-o peste tot, cu mâinile... cu

buzele... cu limba... exact aşa cum a promis. Privirea îi alunecă spre gura lui, gura lui pricepută şi senzuală, iar flăcările din vintre se întețesc.

— Ce-ți doreşti, frumoasa mea?

O atinge uşor pe față cu degetele, iar ochii lui îi pătrund până în adâncul sufletului. Îl doreşte din clipa în care i-a spus că o iubeşte.

— Pe tine te doresc, şopteşte ea abia auzit.

El geme:

— Nu încetezi niciodată să mă surprinzi.

— Îți plac surprizele?

— Din partea ta, da, foarte mult.

Alessia trage de cămaşa lui albă până ce izbuteşte să o scoată din pantaloni.

— Ai de gând să mă dezbraci?

Vocea lui Maxim e răguşită, ca şi cum şi-ar fi pierdut suflul.

Ea îi aruncă o privire filtrată printre genele lungi:

— Da.

Poate s-o facă. Şi, cu degete curajoase, dar tremurătoare, descheie nasturele de jos al cămăşii. Se uită în sus, la el.

— Haide, o îndeamnă el cu un ton blând şi seducător.

Alessia simte excitarea care înfloreşte în vocea lui. Îi hrăneşte propria dorinţă. Îl descheie şi pe următorul, dând la iveală nasturele blugilor şi părul care duce spre abdomenul lui plat. Următorul nasture dezvăluie buricul şi muşchii lucraţi ai stomacului. Respiraţia lui Maxim îşi schimbă ritmul. E mai rapidă. Sunetul o excită, iar degetele îi aleargă pe cămaşa lui, descheind-o până rămâne desfăcută şi-i scoate la iveală pieptul bronzat. Tânjeşte să se aplece şi să-şi lipească buzele de pielea lui.

— Şi acum, Alessia? întreabă el, aşteptând. Orice vrei tu, rosteşte, stârnind-o.

Ea se apleacă şi îşi lipeşte buzele de pieptul cald, unde inima lui bubuie sub piele.

Mor s-o ating. Dar nu pot. N-a mai fost niciodată atât de îndrăzneaţă de când am făcut prima dată dragoste. Mi se încordează tot trupul. Cum poate atingerea ei nevinovată să

fie atât de erotică? Mă înnebuneşte. Îmi dă jos cămaşa de pe umeri şi o trage în jos, peste coate. Îi întind încheieturile mâinilor:

— Manşetele.

Îmi aruncă un zâmbet şi descheie nasturii pe rând, apoi trage cămaşa şi o aruncă pe fotoliul din fața focului.

— Acum ce vrei să faci? o întreabă el.

Alessia face un pas în spate ca să-i admire trupul zvelt, bine dăltuit, în lumina flăcărilor jucăuşe. Aurul din părul lui scânteiază, ochii au o nuanță luminoasă de verde. O urmăresc atenți, grei de promisiuni.

Încurajată de privirea lui, îşi scoate puloverul, apoi îşi trage tricoul de fotbal peste cap şi îşi lasă părul liber. Dar curajul o părăseşte în ultima clipă şi ezită, acoperindu-şi sânii cu tricoul. Maxim se apropie şi i-l ia încet din mână:

— Eşti încântătoare. Îmi place să te privesc. N-ai nevoie de ăsta.

Îl ia şi-l aruncă peste cămaşa lui, apoi îi prinde o şuviță lungă şi întunecată de păr şi o răsuceşte pe deget. O duce la buze şi o sărută.

— Eşti tare curajoasă, în tare multe feluri. Şi m-am îndrăgostit de tine. Din cap până-n picioare. Nebuneşte. Cu patimă.

Cuvintele lui îi înfierbântă sângele, iar el trage uşor de şuvița de păr, aducând-o mai aproape şi luând-o în brațe. Îi ridică bărbia şi o sărută ca şi cum viața lui ar depinde de asta.

— Aş fi putut să te pierd, şopteşte.

Îi simte pielea caldă lipită de a ei şi dorința o mistuie tot mai tare. Îl doreşte. Tot. Îl sărută lacom, cu limba împletindu-se cu a lui. Îl cuprinde cu mâinile pe după ceafă, trăgându-l mai aproape. Buzele lui se plimbă pe fața ei şi coboară pe gât. Iar mâinile Alessiei călătoresc în jos pe trupul lui, spre betelia blugilor.

Vrea să îl atingă. Fiecare centimetru. Dar se opreşte. Nu ştie ce să facă. Maxim o prinde tandru de bărbie:

— Alessia, îi şopteşte la ureche. Vreau să mă atingi.

Dorința din glasul lui o stârneşte.

— Şi eu vreau.

O muşcă uşor de lobul urechii.

— Ah! geme ea, iar muşchii din pântec i se contractă.

— Desfă-mi blugii.

Şi îi atinge cu genele gâtul. Degetele ei grăbite trag de betelia blugilor, atingându-se în trecere de penisul lui întărit. Se opreşte, fascinată de trupul lui, şi, într-un acces de mare curaj, pune mâna pe mădularul tare.

— Ah, Dumnezeule, şopteşte el.

Degetele ei încearcă să îi traseze conturul.

El icneşte, iar Alessia se opreşte.

— Te doare?

— Nu. Nu. Nu. E bine. Da, răspunde el rămas fără suflare. E foarte bine. Nu te opri.

Ea zâmbeşte, ceva mai încrezătoare. Cu degete îndemânatice, desface nasturele de sus. El rămâne neclintit când ea trage fermoarul.

Respir adânc. O să mă termine. Încântarea ei e contagioasă şi îmi place la nebunie că a prins în sfârşit curaj să mă dezbrace. În lumina focului pielea ei radiază, iar în păr îi

joacă umbre roşu-intens şi albastru-întunecat. Îmi vine s-o arunc tot acum în pat şi să facem dragoste încet, tandru. Dar trebuie să o iau mai încet. S-o las să descopere lucrurile în ritmul ei. În timp ce îmi trage fermoarul, pare mai puțin stingherită. Pare să fi uitat că nu are sutienul pe ea. Are sâni frumoşi, plini. Aş vrea să-l venerez pe fiecare în parte, până ce sfârcurile devin tari ca piatra şi ea se zvârcoleşte sub mine. Dar mă abțin şi îmi înăbuş geamătul. Îmi trage blugii în jos pe picioare şi ies din ei, aşa că acum stau în fața ei în chiloți.

— Rândul tău, şoptesc, şi îi trag repede fermoarul şi blugii.

Ea păşeşte din ei, iar eu îi prind fața în palme şi o sărut:

— E frig. Hai în pat.

— Bine.

Se strecoară sub aşternuturi, fără să mă slăbească din priviri.

— Ah, şi patul e rece, se plânge ea.

— Îl încălzim noi.

Ochii Alessiei zboară spre boxerii lui.

El zâmbeşte:

— Ce-i? o întreabă.

Ea roşeşte.

— Ce-i? insistă Maxim.

— Scoate-o.

— Lenjeria? o întreabă, zâmbind într-o parte.

— Da.

El zâmbeşte plin de sine şi îşi scoate o şosetă. Apoi, pe cealaltă.

— Gata!

— Nu la astea m-am referit!

Alessia chicoteşte, minunându-se cât de copilăros poate fi. Râde şi el şi, cu o mişcare fulgerătoare, îşi dă boxerii jos, eliberându-şi penisul în erecție, apoi îi face ghem şi îi aruncă spre ea.

— Hei! strigă ea, în glumă.

Se fereşte, dar el sare pe pat, aterizând lângă ea.

— Brrr... dă-te mai încolo.

Maxim se bagă lângă ea sub plapumă, o cuprinde în braţe şi o trage mai aproape.

— Vreau să te ţin puţin în braţe. Nu pot să cred că a fost cât pe ce să te pierd azi.

O sărută delicat pe păr şi o strânge cu putere la piept. Alessia observă că a închis ochii, ca şi cum ar suferi.

— Nu m-ai pierdut. Aici sunt. Şi, crede-mă, m-aş fi luptat cu ei numai ca să pot rămâne cu tine, şopteşte ea.

— Te-ar fi rănit.

Ridicându-se pe neaşteptate, îi ridică o mână ca să cerceteze vânătaia de pe coaste. Expresia lui se aspreşte:

— Uite ce ţi-au făcut.

Şi ezită, concentrat.

— E-n regulă.

A avut parte de altele mai rele...

— Poate ar trebui să tragem un pui de somn.

Maxim pare nesigur.

— Cum? Nu.

— Nu cred că...

— Maxim! Nici să nu te gândeşti.

— Alessia...

Ea întinde mâna şi îi pune un deget pe buze:

— Te rog...

— Ah, iubito.

Îi ia mâna şi îi sărută fiecare deget în parte. Apoi se apleacă şi o sărută delicat de jur împrejurul vânătăii. Degetele Alessiei îi găsesc părul şi îl trage tare, ca să-l facă să se uite la ea.

— Doare?

— Nu, spune ea repede. Dar asta vreau. Te vreau pe tine.

Maxim oftează şi îşi duce gura spre sânul ei şi sfârcul pe care-l muşcă şi strânge până se întăreşte. Ea geme şi se zbate sub el, închizând ochii şi abandonându-se plăcerii atingerii lui şi a buzelor lui. Degetele i se înfig în spatele lui şi îi simte erecția lipită de şold. Tânjeşte să îi exploreze trupul. Tot trupul.

El ridică privirea:

— Ce-i?

— Aş... aş....

Roşeşte.

— Spune-mi.

Alessia râde jenată şi închide ochii.

— Spune-mi.

Deschide un ochi şi se uită la el printre gene.

— Mă înnebuneşti. Ce este?

— Vreau să te ating, spune ea şi îşi ascunde faţa în palme.

Trăgând cu ochiul printre degetele răsfirate, vede cum privirea lui Maxim devine duioasă; se amuză, crede ea. Se întinde alături de ea.

— Sunt al tău cu totul, spune el.

Ea se ridică într-un cot şi se privesc în ochi.

— Eşti foarte încântătoare, şopteşte el.

Alessia îl mângâie pe faţă, bucurându-se de atingerea bărbii aspre.

— Lasă-mă să te ajut.

Îi ia mâna şi-i sărută palma. O trece peste pieptul lui, iar ea o desface şi se bucură de căldura pielii lui. Maxim întredeschide buzele şi trage adânc aer în piept.

— Îmi place când mă atingi.

Încurajată, ea mută mâna mai jos, jucându-se cu părul fin de pe pieptul lui. Atinge un sfârc, care se întăreşte sub mâna ei.

— Ah, gâfâie ea încântată.

— Ah, răspunde el cu voce răguşită, cu ochii verde-întunecat pe jumătate închişi.

O urmăreşte ca un uliu. Ea îşi muşcă buza de jos, iar el geme.

— Nu te opri.

Simțindu-se mai plină de dorință şi încântată că îl excită, îşi mişcă mâna pe pielea lui fină, peste muşchii bine definiți ai abdomenului. Iar el se încordează la atingerea ei şi răsuflă tot mai repezit. Ajunge la dunga de păr care duce în jos, spre destinația ei, iar curajul o părăseşte iar.

— Uite, spune el, luându-i mâna şi aşezând-o în jurul penisului în erecție.

Alessia icneşte, pe cât de şocată, pe atât de încântată. E mare şi întărit şi catifelat. Degetul ei mare mângâie vârful, iar el închide ochii, respirând şuierat. Strânge mai tare, plăcându-i cum îi simte carnea sub degetele ei, plăcându-i cum îi simte zvâcnetul. Maxim o priveşte cu ochii în flăcări.

— Aşa, şopteşte şi, ghidându-i mâna, o mişcă încet puțin în jos, apoi în sus.

N-am mai fost nevoit niciodată să-i arăt unei femei ce să facă. S-ar putea să fie cel mai erotic lucru pe care l-am făcut vreodată. Alessia e încruntată, concentrată, dar în ochi i se citesc uluirea şi dorința. Colțurile gurii i se lasă puțin pe măsură ce mişcă mâna: în cele din urmă îşi găseşte ritmul şi mă înnebuneşte de tot. Când îşi umezeşte buzele, îmi vine să ejaculez în mâna ei.

— Destul, Alessia. Mai am puțin şi termin.

Îşi trage mâna ca arsă şi regret pe loc că am deschis gura. Îmi vine să mă arunc peste şi în ea – dar are nenorocita aia de vânătaie şi nu pot. Nu vreau să îi fac rău. Însă Alessia preia controlul şi se suie peste mine, găsindu-mi buzele şi sărutându-mă, împingându-şi limba în gura mea. Gustându-mă. Părul ei e ca o cortină bogată în jurul nostru. Preț de câteva clipe, ne privim în lumina focului. Ochi căprui-închis şi ochi verzi. E fascinantă. Şi darnică. Şi senzuală. Şi e aici, cu mine.

Se apleacă şi mă sărută din nou, iar eu întind mâna spre noptieră şi iau un prezervativ.

— Uite.

Îi arăt pachetul şi mă întreb dacă are de gând să-l ia şi să mi-l pună. Dar nu, clipeşte nesigură.

— Dă-te puțin la o parte. Să-ți arăt cum se face.

Desfac pachetul, iau un prezervativ şi, apucându-l de capăt, îl trag repede peste mădularul meu nerăbdător.

— Aşa. Gata. Acum nu mai trebuie decât să te scăpăm de chiloțeii ăştia.

Ea râde şi se rostogoleşte pe saltea, iar eu vâr degetele pe sub chiloții ei roz. Acei chiloți roz. Îi trag în jos peste picioarele ei lungi şi îi arunc la podea. Sunt în genunchi între coapsele ei, dar mă las pe călcâie şi o trag în poală, cu brațul în jurul taliei, atent să evit vânătaia.

— E-n regulă?

Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi o ridic şi o aşez deasupra sculei mele bățoase. Aştept să-mi răspundă. Se apleacă, îşi lipeşte gura flămândă de buzele mele, iar eu consider că mi-am căpătat răspunsul şi încet.... ah, al dracului de încet... o las în jos, peste mine. Dinții i se strâng peste buza mea de jos şi pentru o clipă am impresia că o să mă muşte.

Când am intrat tot în ea, icneşte şi îmi eliberează buza.

— E bine?

— Da.

Dă şi din cap. Cu entuziasm. Degetele i se înfig din nou în părul meu şi mă smuceşte tare, aducându-mă spre buzele ei. E lacomă. Mă devorează. Dornică. Mă sărută cu aceeaşi intensitate ca adineauri, pe scări. Şi eu nu ştiu dacă e aşa pentru că i s-a întâmplat ce i s-a întâmplat mai devreme sau pentru că i-am spus că o iubesc. Dar e pornită. Se mişcă. Sus, jos. Iar şi iar. Mă ia... mă ia...

E îmbătător. E sexy. Dar e frenetic.

O să se termine prea repede!

— Hei!

O strâng mai tare de mijloc, ţinând-o nemişcată, şi cu cealaltă mână îi dau părul de pe faţă.

— Încet, iubito. Încet. Avem toată seara şi toată noaptea. Şi mâine. Şi poimâine.

Clipeşte cu ochi întunecaţi şi înceţoşaţi. Iar inima mea se umple de un sentiment nou şi îmbătător care mă mistuie:

— Eşti cu mine, am eu grijă de tine, şoptesc. Te iubesc.

— Maxim! spune ea încet, aplecându-se să mă sărute şi înnodându-şi braţele după gâtul meu.

Începe să se mişte iar, mai încet, lăsându-mă să mă bucur de fiecare centimetru din ea. Mai ferm... mai încet... E divin.

Futu-i.

Se ridică şi apoi se lasă să cadă. Se ridică şi apoi se lasă să cadă. Luându-mă cu ea... tot mai sus şi mai sus, până când încremeneşte şi îşi strigă orgasmul. Vocea ei se înalţă în văzduh şi declanşează propria mea eliberare cutremurătoare.

— Ah, Alessia...

Stăm întinşi, nemişcaţi şi tăcuţi, uitându-ne unul la altul. Nu vorbim. Doar ne privim. Ochi. Nasuri. Obraji. Buze. Chipuri. Ne uităm unul la altul. Ne sorbim din priviri unul pe celălalt. Singura lumină vine de la flăcările din şemineu şi nu aud decât trosnetele şi pârâiturile buştenilor din foc şi bubuitul inimii mele, care se potoleşte încetul cu încetul. Alessia ridică o mână şi îşi trece degetele peste buzele mele.

— Te iubesc, Maxim, şopteşte.

Mă aplec şi o sărut încă o dată. Trupul ei se ridică în întâmpinarea mea şi facem din nou dragoste, cu infinită tandreţe.

Suntem ascunşi sub cearşafuri în propriul nostru cort improvizat în dormitorul meu. Stăm amândoi turceşte, cu genunchii atingându-se, ochi în ochi, la lumina micului dragon care ne-a însoţit în ascunzătoarea noastră secretă.

Ea vorbeşte.

Şi vorbeşte.

Şi eu ascult.

E goală, părul i se revarsă liber până în talie, ascunzându-i farmecele, şi îmi spune cum învaţă o piesă nouă pentru pian.

— La început citesc muzica şi văd culorile. Ele... cum se spune... se potrivesc cu o clapă.

— O culoare pentru fiecare clapă?

— Da. Re major e verde. Ca un brad. Din Kukës. Preludiul Picături de ploaie. Toate nuanţele de verde. Şi nişte nuanţe mai întunecate când piesa se schimbă. Alte chei au alte

culori. Uneori, o piesă poate avea mai multe culori. Ca Rahmaninov. Şi culorile... se întipăresc în capul meu. Aşa îmi amintesc piesa.

Ridică din umeri şi mă priveşte cu un zâmbet neastâmpărat:

— Multă vreme am crezut că toată lumea vede muzica în culori.

— De-aş avea şi eu norocul ăsta, spun şi o mângâi uşor pe obraz. Tu eşti specială. Iar pentru mine eşti foarte specială.

Roşeşte şi obrajii ei capătă o nuanță încântătoare de roz.

— Cine-i compozitorul tău preferat? Bach? o întreb.

— Bach, răspunde ea, rostindu-i numele cu venerație. Muzica lui e...

Gesticulează încercând să prindă cumva magnitudinea ideii pe care încearcă s-o exprime. Apoi închide ochii, ca şi cum ar trăi un moment de extaz religios.

— Copleşitoare? Te înfioară? încerc eu.

— Da, răspunde ea râzând.

Apoi devine serioasă şi îşi coboară genele, apoi mă priveşte printre ele:

— Dar compozitorul meu preferat eşti tu.

Trag repede aer în piept. Nu sunt obişnuit cu complimentele ei.

— Compoziția mea? Uau. Mă flatezi. Ce culori ai văzut?

— A fost tristă şi solemnă. Griuri şi albastru.

— Se potriveşte, murmur eu, iar gândul mi se întoarce la Kit.

Se întinde şi mă mângâie pe obraz, aducându-mă înapoi la ea.

— Te-am urmărit cântând în apartamentul tău. Eu ar fi trebuit să fac curățenie. Dar trebuia să te văd. Şi să ascult. E o muzică frumoasă.

Vocea îi devine o şoaptă abia auzită:

— M-am îndrăgostit şi mai mult de tine atunci...

— Da?

Ea încuviințează, iar mie îmi creşte inima auzind-o.

— Aş vrea să fi ştiut că mă ascultai. Mă bucur că ți-a plăcut. Ai cântat-o foarte bine la Ascunzătoare.

— Mi-a plăcut. Eşti un compozitor talentat.

O iau de mână şi îi trasez cu degetul un model în palmă.

— Eşti o pianistă desăvârşită.

Ea surâde şi roşeşte iar.

Ar trebui să fie obişnuită cu complimentele, nu?

— Eşti foarte talentată. Şi frumoasă. Şi curajoasă.

O mângâi pe față şi îi aduc buzele spre mine. Şi acolo, ascunşi sub cearşafuri, ne pierdem în sărutul nostru. Când se trage deoparte şi încearcă să îşi recapete răsuflarea, mă priveşte cu ochi încărcați de dorință:

— Vrei să... mai facem dragoste?

Se apleacă şi îşi lipeşte buzele de pieptul meu, deasupra inimii.

Doamne, Dumnezeule.

Alessia e întinsă peste mine, cu capul pe pieptul meu şi bătând cu degetele ritmul unei melodii pe abdomenul meu. Nu ştiu ce e, dar îmi place. Sun la bucătărie pe telefonul interior.

— Danny, aş vrea cina în camera mea. Ne poţi aduce nişte sandviciuri şi o sticlă de vin?

— Prea bine, milord. Vită?

— Perfect. Şi o sticlă de Château Haut-Brion.

— Am să las tava la uşă, milord.

— Mulţumesc.

Zâmbesc când simt veselia evidentă din vocea ei şi închid telefonul. Nu ştiu cum, dar Danny ştie că Alessia e diferită. Am mai adus femei aici, dar Danny n-a fost niciodată atât de amabilă cum a fost astăzi. Poate şi-a dat seama că sunt îndrăgostit. Până peste urechi. Complet. Întru totul. Pe de-a-ntregul. Îndrăgostit.

— Aveţi un telefon pentru interiorul casei? întreabă Alessia, ridicând privirea către mine.

— E o casă mare, îi răspund şi zâmbesc.

— Asta aşa e, spune ea râzând.

Se uită spre fereastră; afară e întuneric beznă. Cât să fie ceasul? Şapte? Zece? Am pierdut noţiunea timpului.

Alessia e ghemuită într-unul din fotoliile din faţa focului, înfofolită într-un pled verde, şi savurează un sandvici cu friptură de vită şi salată şi bea vin roşu. Părul ei e ciufulit şi arată minunat, căzându-i pe umeri până jos, spre talie. E radioasă. Şi încântătoare. Şi a mea.

Mai pun un buştean pe foc, mă aşez pe fotoliul din faţa ei şi sorb o gură din vinul delicios. Nu am mai simţit o asemenea pace de când a murit Kit... La drept vorbind, nu-mi amintesc să mă mai fi simţit vreodată aşa.

Maxim lasă jos paharul şi ia un sandvici. Arată senzaţional. Păr ciufulit, ochi verzi şi ghiduşi care strălucesc de dorinţă şi iubire în lumina focului. Poartă puloverul larg, crem, şi blugii negri rupţi la genunchi, iar ea trage cu ochiul la pielea care se vede pe dedesubt... Îl soarbe din priviri.

— Fericită? o întreabă.

— Da. Foarte... mult.

El surâde.

— Şi eu simt la fel. Nu cred că am fost vreodată mai fericit. Ştiu că ți-ar plăcea să stai aici, şi mie mi-ar plăcea, dar cred că ar trebui să ne întoarcem mâine la Londra. Dacă eşti de acord. Am o sumedenie de lucruri de rezolvat.

— De acord, răspunde ea, muşcându-şi buza.

— Ce-i?

— Îmi place în Cornwall. Nu e aşa de aglomerat ca în Londra. Mai puțini oameni. Mai puțină gălăgie.

— Ştiu. Dar trebuie să mă întorc la Londra să văd şi ce-i cu apartamentul meu.

Alessia se uită la paharul cu vin:

— Înapoi la realitate, şopteşte.

— Hei, o să fie bine.

Alessia se uită la foc, urmărind un buştean care aruncă scântei în vatră.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? întreabă Maxim îngrijorat.

— Vreau... vreau să muncesc.

— Să munceşti? Ce să faci?

— Nu ştiu. Să fac curat?

Maxim se încruntă:

— Alessia, nu cred că e cazul. Nu mai e nevoie să faci curat. Eşti o femeie talentată. Chiar asta vrei să faci? Trebuie să-ți găsim ceva mai interesant de făcut. Şi trebuie să ne asigurăm că poți munci legal aici. Am să mă interesez. O să ne ajute oamenii mei.

Zâmbetul lui e sincer şi încurajator.

— Dar... dar aş vrea să îmi câştig banii mei.

— Înțeleg. Dar dacă eşti prinsă, vei fi deportată.

— Nu vreau!

Alessiei îi sare inima din piept. Nu se poate întoarce.

— Niciunul dintre noi nu vrea aşa ceva, o linişteşte Maxim. Nu-ți face griji. O scoatem noi la capăt. Ai putea face ceva legat de muzică.

Ea îl cercetează cu atenție.

— O să fiu o femeie întreținută de tine.

Vorbeşte cu voce scăzută. Exact asta dorea să evite.

El îi răspunde cu un zâmbet mâhnit:

— Numai până când o să poți munci legal aici. Gândeşte-te la asta ca la o redistribuire a bogăției.

— Ce socialist eşti, lord Trevethick! îl tachinează ea.

— Cine-ar fi crezut?

Maxim ridică paharul spre ea. Ea îi răspunde la fel şi, sorbind din vin, îi vine o idee. Oare o să fie de acord?

— Ce-i? o întreabă.

Alessia respiră adânc:

— Am să fac curat pentru tine. Şi tu ai să mă plăteşti.

Maxim se încruntă, luat prin surprindere:

— Alessia, dar nu trebuie...

— Te rog… Aşa vreau eu.

Îl priveşte implorându-l în tăcere să accepte.

— Ales…

— Te rog…

El dă ochii peste cap, exasperat.

— Bine. Dacă asta vrei… Dar cu o condiție.

— Care?

— Am voie să nu fiu de acord cu halatul şi baticul?

— Am să mă gândesc.

Ea se strâmbă, simțindu-şi inima mai uşoară.

Maxim râde, iar Alessia oftează uşurată. Va avea ceva de făcut până când oamenii lui vor rezolva problema statutului ei de imigrant.

O inundă un val de fierbinţeală. Nu aici se gândea că o va aduce viaţa, aici, în casa asta veche şi mare, cu acest bărbat chipeş, bun şi blând. Sigur că asta a visat, dar nu au fost decât câteva visuri vagi, pe care le-a crezut totdeauna imposibile.

Şi-a înfruntat destinul şi şi-a asumat un risc imens când a părăsit Albania, iar soarta nu i-a fost prielnică de la început.

Şi totuşi, domnul a intervenit şi acum iat-o aici, cu el.

În siguranţă.

O iubeşte, îl iubeşte. Iar viitorul se deschide în faţa ei plin de posibilităţi. Cine ştie, poate după atâta vreme a început să îi zâmbească şi ei norocul.

Capitolul douăzeci şi cinci

Un urlet sălbatic îmi tulbură visul, trezindu-mă într-o clipă.

Alessia.

În licărirea stinsă a micului dragon, o văd cum doarme alături de mine, dar complet nemişcată, cu pumnii încleştaţi sub bărbie. Pare o statuie împietrită după cine ştie ce

dezastru natural. Buzele i se întredeschid şi țipă iar, un sunet straniu şi nepământesc. Mă ridic în cot şi o zgâlțâi uşor, ca să o trezesc:

— Alessia. Iubita mea. Trezeşte-te.

Deschide pleoapele. Priveşte înnebunită în jur şi începe imediat să mă împingă.

— Alessia. Eu sunt. Maxim.

O prind de mâini înainte de a apuca să rănească pe vreunul dintre noi.

— M... M... Maxim, şopteşte, şi renunță să se mai zbată.

— Ai avut un coşmar. Sunt aici. Am eu grijă de tine.

O iau în brațe, o trag peste mine şi o sărut pe creştet. Tremură toată.

— Am... am crezut... am crezut..., bâiguie ea.

— E-n regulă. A fost doar un coşmar. Eşti în siguranță.

O țin în brațe şi o mângâi uşor pe spate, dorindu-mi să-i pot alunga toate temerile, toată durerea. Tremură, dar se linişteşte, şi în scurtă vreme adoarme din nou.

Închid ochii, cu o mână pe părul ei şi cu cealaltă pe spate, bucurându-mă de greutatea ei şi de pielea ei lipită de a mea. Aş putea foarte uşor să mă obişnuiesc cu aşa ceva.

Alessia se trezeşte în lumina cenuşie a zorilor. E ghemuită sub brațul lui Maxim, cu palma răşchirată pe burta lui, iar el doarme cu fața întoarsă spre ea. E ciufulit, are gura uşor întredeschisă şi obrajii şi maxilarul lui uşor umbrite de un puf de barbă. Pare relaxat şi irezistibil. Se trage de sub el, bucurându-se să-şi întindă muşchii amorțiți. O doare puțin într-o parte, încă mai simte vânătaia, dar îi e... bine.

Nu. Mai mult decât bine.

Plină de speranță. Calmă. Puternică. În siguranță.

Şi asta numai grație bărbatului minunat care doarme alături de ea.

Îl iubeşte. Din toată inima.

Şi, ce-i mai interesant, o iubeşte şi el. Parcă tot nu-i vine să creadă.

I-a dăruit speranța.

Maxim se foieşte şi deschide ochii.

— Bună dimineața, şopteşte ea.

— Acum e bună, răspunde el cu un licăr viclean în privire. Arăți minunat. Ai dormit bine?

— Da.

— Ai avut un coşmar.

— Eu? Azi-noapte?

— Nu-ți aminteşti?

Alessia clatină din cap. El îi atinge obrajii cu dosul palmei.

— Mă bucur că nu-ți aminteşti. Cum te simți?

— Bine.

— Bine sau biiineee? o întreabă pe un ton senzual.

— Foarte bine, răspunde ea, surâzând.

Maxim se rostogolește, țintuind-o pe saltea, și se uită în jos, la ea, cu ochii verzi strălucind.

— Dumnezeule, ce-mi place să mă trezesc lângă tine, șoptește el și o sărută pe gât.

Alessia îi înlănțuie gâtul cu brațele și se predă bucuroasă în fața buzelor lui pricepute.

— Cred că ar trebui să ne dăm jos din pat și să plecăm spre Londra, murmură Maxim cu nasul în burta ei.

Alessia se joacă în părul lui, dar e prea relaxată ca să fie în stare să se miște. Se bucură de câteva clipe de liniște după furtuna lor pasională. În cele din urmă, el o scoate din visare:

— Hai să facem duș împreună.

Întoarce capul și se uită la ea cu cel mai luminos zâmbet.

Cum ar putea rezista?

Alessia își șterge părul cu prosopul, iar eu mă bărbieresc. Vânătaia ei pare mai mică, dar e în continuare de un roșu-purpuriu. Mă încearcă un sentiment de vinovăție, dar nici

aseară, nici azi-dimineață nu mi-a dat vreun semn că ar avea dureri. Îmi aruncă un zâmbet răpitor peste umăr şi vinovăția mea se risipeşte în văzduh precum negura în briza mării.

O parte din mine ar vrea să stea veşnic aici, cu ea. Dar sunt şi nerăbdător să plec. Nu vreau ca sergentul Nancarrow sau colega lui să vină la conac s-o interogheze pe Alessia. Trebuie să o țin departe de poliție. Dacă va fi cazul, îl voi informa că am fost chemat la Londra cu afaceri urgente.

E păcat că trebuie să plecăm. Îmi place familiaritatea noastră confortabilă şi mă minunez de cât de mult s-a schimbat. Pare mult mai încrezătoare, şi asta numai în câteva zile. Îşi dă părul pe-o parte, îmi aruncă o privire şi iese din baie, goală ca în ziua-n care s-a născut. Mă uit în urma ei, pentru că priveliştea e prea năucitoare ca să nu mă bucur de ea; părul îi ajunge până aproape de talie, legănându-se în ritmul mersului. Se opreşte la pat şi se uită în coşul de nuiele de pe divan, căutând ceva de îmbrăcat. Când ridică privirea şi mă prinde pândind, se strâmbă la mine. Eu mă întorc la imaginea mea din oglindă cu un surâs arogant. Noua ei încredere de sine e al naibii de sexy.

După câteva clipe, apare în prag şi se sprijină de tocul uşii. Poartă hainele pe care i le-am cumpărat şi îmi dau seama că va fi o zi bună.

— Jos, în dulap, ar trebui să fie o geantă în care să-ți pui hainele. Sau pot s-o rog pe Danny să ți le împacheteze.

— Nu, le pun eu.

Încrucişează braţele la piept, studiindu-mă:

— Îmi place să mă uit la tine când te bărbiereşti.

— Iar mie îmi place că îţi place să mă priveşti, şoptesc când termin.

Mă întorc şi o sărut uşor, apoi mă şterg pe faţă de restul de spumă.

— Hai să mâncăm ceva şi apoi s-o luăm din loc.

În drum spre Londra, Alessia e plină de însufleţire. Vorbim, râdem, vorbim iar... are cel mai molipsitor chicotit din lume. Când intrăm pe M4, preia controlul asupra muzicii şi ascultăm Rahmaninov. Când răsună primul acord al concertului, mi-o aduc aminte cântând această partitură la Ascunzătoare, iar amintirea e tulburătoare. O urmăresc cum se cufundă în muzică şi mă trage şi pe mine după ea. Cu coada ochiului, îi văd degetele atingând clape imaginare în ritmul muzicii. Mi-ar plăcea să o văd cântând din nou, dar de data asta într-un concert, cu o orchestră adevărată în spate.

— Ai văzut Brief Encounter?

— Nu.

— E un film englezesc clasic. Regizorul foloseşte bucata asta ca temă muzicală. E superfain. E unul dintre filmele preferate ale mamei.

— Mi-ar plăcea să îl văd. Îmi place muzica asta.

— Şi o cânți foarte bine.

— Mulțumesc, răspunde ea zâmbind timid. Cum e?

— Mama? E... ambițioasă. Inteligentă. Amuzantă. Şi nu foarte mămoasă.

Chiar în timp ce vorbesc, simt că nu sunt loial, dar adevărul e că Rowena a părut întotdeauna plictisită sau incomodată de copiii mai mici. Ne lăsa cu dragă inimă pe mâna numeroaselor dădace, iar apoi ne-a trimis pe la internate. Abia după moartea tatei am devenit şi noi ceva mai interesanți pentru ea.

Deşi de Kit a fost interesată întotdeauna.

— Aha, face Alessia.

— Relația mea cu mama a fost întotdeauna ceva mai... încordată. Presupun că n-am iertat-o niciodată că l-a părăsit pe tata.

— L-a părăsit? întreabă Alessia, părând şocată.

— Ne-a părăsit pe toți. Eu aveam 12 ani.

— Îmi pare rău.

— A cunoscut un tip mai tânăr... şi i-a frânt inima tatei.

— Ah!

— E-n regulă. A fost demult. Acum avem un armistițiu destul de precar. Mă rog, de la moartea lui Kit.

E foarte deprimant să vorbesc despre el. Aşa că schimb vorba:

— Alege altceva, zic eu când se termină Rahmaninov. Ceva mai vesel.

Ea zâmbeşte şi cercetează lista.

— Melody?

— Rolling Stones? spun râzând. Da, pune asta.

Atinge ecranul şi începe numărătoarea inversă: Doi. Unu, doi, trei, urmată de acorduri de blues la pian. Alessia surâde. Îi place. Of, Doamne, am atâta muzică pe care aş vrea să o împărtăşesc cu ea!

Şoselele sunt libere şi mergem bine. Trecem pe lângă breteaua spre Swindon şi mai avem mai puțin de 130 de kilometri până în Chelsea. Dar trebuie să opresc ca să alimentez, aşa că o iau pe un drum lateral spre Membury Services. Expresia Alessiei se schimbă brusc. Mâna i se încleştează de mânerul portierei şi mă priveşte cu ochi mari, speriați.

— Ştiu că benzinăriile te înspăimântă. Dar trebuie să punem benzină, apoi plecăm. De acord?

Întind mâna şi o strâng încurajator de genunchi. Ea încuviințează, dar nu pare convinsă. Opresc lângă o pompă, iar ea sare imediat din maşină şi stă lângă mine cât alimentez.

— Vrei să îmi ții companie?

Ea încuviințează şi se mişcă de pe un picior pe altul ca să se încălzească, răsuflarea formând un abur cețos în jurul capului ei. Cercetează cu atenție locul şi se uită la camioanele din parcare. E în stare de alertă. Îngrijorată. Mă

doare să o văd aşa, mai ales că azi-dimineaţă era atât de relaxată.

— Ştii doar că eşti în siguranţă acum. I-a reţinut poliţia, îi spun eu liniştitor.

Pompa se opreşte cu un clinchet metalic, făcându-ne pe amândoi să tresărim. Rezervorul e plin.

— Hai să plătim.

Pun furtunul la loc, o iau de după umeri şi ne îndreptăm spre magazin. Păşeşte tăcută alături de mine.

— Eşti bine?

Stăm la coadă, iar ea e un ghem de anxietate, aruncând priviri furişe spre toată lumea din magazin.

— A fost ideea mamei, izbucneşte ea precipitată, cu voce scăzută. A crezut că mă ajută.

Îmi trebuie câteva secunde ca să îmi dau seama despre ce vorbeşte.

La naiba. Acum îmi spune povestea asta? Mă trece un fior pe şira spinării. De ce acum? Trebuie să plătesc benzina.

— Ține-ți vorba.

Ridic degetul şi îi dau vânzătorului cardul. Ochii lui alunecă de câteva ori spre Alessia.

Frate, nu e de nasul tău, ce naiba.

— Vă rog să introduceți PIN-ul, zice el zâmbindu-i Alessiei, care abia dacă îl priveşte.

Se uită la pompele de benzină, verificând ce se întâmplă afară.

Când termin, o iau de mână:

— Vrei să continuăm discuția în maşină?

Ea încuviințează.

Când urcăm în Jaguar, mă întreb de ce alege benzinăriile pentru astfel de dezvăluiri. Mă îndepărtez de pompe, parchez maşina lângă pădurea din față şi opresc motorul.

— Bun. Mai vrei să vorbim?

Alessia priveşte pe geam spre copacii desfrunziți din față şi încuviințează.

— Bărbatul căruia i-am fost făgăduită. E un om violent. Într-o zi...

Vocea i se frânge.

Mie îmi stă inima-n loc. Exact cum mă temeam.

Ce mama naibii i-a făcut?

— Nu-i place să cânt la pian. Nu-i place... atenția care mi se acordă.

Acum îl disprețuiesc şi mai mult.

— E furios. Vrea să renunț...

Mâinile mi se încleştează pe volan.

Vocea Alessiei aproape că nu se mai aude.

— Mă loveşte. Şi vrea să îmi rupă degetele.

— Cum?

Ea îşi priveşte mâinile. Mâinile ei prețioase. Le prinde una-n alta, ocrotindu-le cu grijă.

Rahatu' ăla cu ochi a rănit-o.

— A trebuit să fug.

— Sigur că trebuia să fugi!

Şi trebuie s-o ating, ca să ştie că sunt de partea ei. Îi cuprind amândouă mâinile într-o palmă şi strâng încetişor. Tentația s-o iau în brațe şi s-o țin aşa e copleşitoare, dar rezist. Are nevoie să vorbească. Mă priveşte şovăielnic şi-i dau drumul.

— Am urcat într-un microbuz până la Shkodër, unde ne-am mutat într-un camion mai mare. Dante şi Ylli erau acolo, împreună cu alte cinci fete. Una dintre ele avea... adică are numai 17 ani.

Icnesc. Şocat. Cât de tânără!

— O cheamă Bleriana. În camion am stat de vorbă. Mult. Şi ea locuieşte în nordul Albaniei. În Fierza. Ne-am împrietenit. Am făcut planuri să căutăm împreună de lucru.

Se opreşte – pierdută în oroarea propriei poveşti. Sau poate întrebându-se ce s-a întâmplat cu prietena ei.

— Şi ne-au luat totul. Nu ne-au lăsat decât hainele de pe noi şi încălțările. În spate nu e decât o găleată pentru... ştii tu.

Şi vocea i se stinge.

— Îngrozitor.

— Da. Mirosul, spune ea înfiorându-se. Nu aveam decât o sticlă cu apă. Câte o sticlă pentru fiecare.

Încep să îi tremure picioarele şi se albeşte la faţă. Iar eu îmi amintesc cum arăta când am văzut-o prima dată.

— E-n regulă. Sunt aici. Am eu grijă de tine. Vreau să ştiu.

Întoarce spre mine nişte ochi întunecaţi, pustiiţi:

— Chiar vrei?

— Da. Dar numai dacă tu vrei să îmi spui.

Ochii ei îmi cercetează faţa, scrutători. Străpungându-mi sufletul ca prima dată, pe holul apartamentului.

De ce vreau să ştiu?

Pentru că o iubesc.

Pentru că ea, cea de acum, e suma tuturor experiențelor ei, iar aceasta, din nefericire, e una dintre ele.

Alessia inspiră adânc şi continuă:

— Am stat în camion trei, poate patru zile. Nu ştiu cât a durat. Ne-am oprit înainte ca maşina să urce pe... cum se zice... un feribot. Pentru camioane şi maşini. Ni s-a dat pâine. Şi nişte pungi negre din plastic. Ca să le punem în cap.

— Cum?

— E ceva legat de imigrație. Măsoară... dioksidin karbonit?

Îşi caută cuvintele.

— Dioxidul de carbon?

— Da. Ăsta e.

— În maşină?

Ridică din umeri:

— Nu ştiu, dar dacă e prea mult, autoritățile îşi dau seama că în camion sunt oameni. Îl măsoară cumva.

Am urcat pe feribot. Era un zgomot puternic. Prea puternic. Motoarele, celelalte camioane... iar noi eram în întuneric. Cu capul în punga neagră de plastic. Apoi camionul s-a oprit. Motorul a tăcut şi tot ce auzeam era scrâşnetul de cauciucuri şi metal. Marea era agitată. Foarte agitată. Noi stăteam toate întinse pe jos.

Degetele ei frământă cruciuliţa de la gât.

— Era aproape imposibil de respirat. Am crezut că am să mor acolo.

Mi se pune un nod în gât. Spun cu voce răguşită:

— Nu-i de mirare că nu-ţi place întunericul. Cred că a fost înspăimântător.

— Uneia dintre fele i s-a făcut rău. Mirosul.

Se opreşte şi se îneacă.

— Alessia...

Dar continuă. De parcă s-ar simţi obligată:

— Înainte să urcăm pe feribot, când ne mâncam pâinea, l-am auzit pe Dante spunând în engleză – nu ştia că eu

înțeleg limba – că va trebui să ne câştigăm banii stând pe spate. Iar eu mi-am dat seama ce soartă ne aşteaptă.

Furia mea e fulgerătoare şi simt cum sângele îmi fierbe în vene. Ar fi trebuit să-l ucid pe netrebnic când am avut ocazia şi să scap de cadavru cum sugerase Jenkins. Niciodată nu m-am simțit mai neputincios ca acum. Alessia lasă capul în piept, iar eu îi ridic uşor bărbia cu două degete:

— Îmi pare foarte rău.

Ea întoarce fața spre mine, iar în ochii ei ard flăcări. Nu durere, nu autocompătimire, ci furie. Furie profundă.

— Mai auzisem zvonuri înainte. Fete care dispăreau din oraşul nostru, din satele dimprejur. Şi din Kosovo. La asta m-am gândit în prima clipă când m-am urcat în autobuz, dar speranța moare ultima.

Înghite în sec şi, dincolo de furie, îi văd suferința din ochi. Se simte ca o proastă.

— Alessia, nu eşti tu de vină, şi nici mama ta. Ea a acționat cu bună-credință, a făcut ce a crezut că e mai bine pentru tine.

— Aşa e. Iar eu trebuia să plec.

— Înțeleg.

— Le-am spus fetelor ce a zis Dante. Trei dintre ele m-au crezut. Bleriana m-a crezut. Şi când am avut posibilitatea să evadăm, am profitat. Am fugit. Nu ştiu dacă celelalte au reuşit. Nu ştiu dacă Bleriana a scăpat.

Se simte o urmă de vinovăție în glasul ei.

— Aveam un bilețel cu adresa Magdei. În Anglia oamenii sărbătoreau Crăciunul. Am mers zile în şir... şase sau şapte zile, cred. Nu ştiu. Până am ajuns la ea acasă. Şi ea a avut grijă de mine.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Magda.

— Da.

— Şi unde ai dormit cât ai mers?

— Nu am dormit. Era prea frig. Am intrat într-un magazin şi am furat o hartă.

Pleacă privirea.

— Nu îmi pot imagina oroarea prin care ai trecut. Îmi pare tare rău.

— N-are de ce să îți pară rău, spune zâmbindu-mi stingher. Era înainte să te cunosc. Acum ştii. Totul.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

Mă aplec şi o sărut pe frunte.

— Draga mea femeie curajoasă.

— Mulțumesc că ai ascultat.

— O să te ascult întotdeauna, Alessia. Întotdeauna. Şi acum, ce zici, mergem acasă?

Părând uşurată, încuviințează, iar eu pornesc motorul şi întorc maşina. O iau pe bretea şi mă îndrept înapoi, spre autostradă.

— Aş vrea să ştiu ceva, spun eu, gândindu-mă la povestea cumplită pe care tocmai mi-a spus-o.

— Ce anume?

— Are un nume?

— Cine?

— Bărbatul căreia i-ai fost... făgăduită.

Parcă scuip cuvântul. Îl detest pe individ.

Ea clatină din cap:

— Nu-i spun niciodată numele.

— Cum e Cap-de-Mort, şoptesc eu în barbă.

— Harry Potter?

— Ştii de Harry Potter?

— O, da. Bunica...

— Nu-mi spune. A adus pe ascuns cărțile în Albania.

Alessia râde.

— Nu. I-au fost trimise. De către Magda. Mama mi le citea în copilărie. În engleză.

— Aha, uite încă un motiv pentru care vorbeşti aşa de bine engleza. Şi mama ta o vorbeşte fluent?

— Mama? Da. Tatei... tatei nu îi place când vorbim între noi în engleză.

— Sunt convins.

Pe măsură ce aflu mai multe despre tatăl ei, îmi displace din ce în ce mai tare. Dar țin asta pentru mine.

— Ce zici, nu vrei să găseşti un alt cântec?

Ea derulează lista pe ecran şi i se luminează ochii când dă de RY X:

— Pe melodia asta am dansat.

— Primul nostru dans.

Zâmbesc când îmi aduc aminte. Parcă a fost acum o viață.

Ne instalăm într-o tăcere confortabilă, ascultând amândoi muzica. Pare absorbită de ritm, legănându-se încet încoace şi încolo. Mă bucur să văd că şi-a recăpătat echilibrul după ce mi-a spus povestea aia îngrozitoare.

În timp ce caută un alt cântec, eu îmi rumeg gândurile. Bărbatul ăsta, nenorocitul care a rănit-o, cel căreia i-a fost făgăduită. Vreau să ştiu totul despre el dacă va fi să o protejez de el. Trebuie să rezolv rapid problema statutului

legal al Alessiei, dar nu am nicio idee cum. Căsătoria cu ea ar ajuta, dar cred că trebuie să intre mai întâi în legalitate ca s-o facem. Mă hotărăsc să-l sun pe Rajah cât mai curând cu putință.

Zâmbesc malițios când trecem de intersecția spre Maidenhead şi clatin din cap, amuzat de propria mea prostie. Parcă sunt iar un puştan de 12 ani. Arunc o privire spre Alessia, dar ea nu a observat nimic. E cufundată în gânduri, cu degetul la gură.

— Îl cheamă Anatoli. Anatoli Thaçi, spune ea.

Cum?

— Cel care nu poate fi numit?

— Da.

Înregistrez mintal numele ticălosului.

— Şi te-ai hotărât să mi-l spui?

— Da.

— De ce?

— Pentru că fără nume are mai multă putere.

— Cum e Cap-de-Mort?

Ea încuviințează.

— Cu ce se ocupă?

— Nu ştiu exact. Ştiu că tata are o datorie mare la el, ceva legat de afacerile lui, cred. Dar nu ştiu ce. Anatoli e un bărbat puternic. Bogat.

— Serios? o întreb cu o voce seacă.

Sper din toată inima că am un cont bancar mai consistent decât al lui.

— Nu cred că afacerile lui sunt… legale. Aşa se zice?

— Da, aşa se zice. E un escroc.

— Un gangster.

— De ce ai tu lipici la gangsteri? mă încrunt eu.

Ea chicoteşte şi e cel mai dezarmant şi neaşteptat sunet.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Faţa ta.

— Aha, răspund eu zâmbind. Mda, e un motiv suficient.

— Îmi place faţa ta.

— Şi eu sunt destul de ataşat de ea.

Alessia râde încă o dată, apoi redevine serioasă:

— Ai dreptate. El nu e deloc amuzant.

— Nu este. Dar e departe. Nu îţi poate face rău aici. Ajungem imediat acasă. Mai ascultăm o dată Rahmaninov?

— Sigur, spune ea derulând din nou lista pe ecran.

Opresc Jaguarul F-Type în faţa birourilor şi Oliver iese să mă salute şi să-mi dea cheile noi de la apartament.

— Ea e iubita mea, Alessia Demachi.

Mă las în spate, iar Oliver vine la geamul maşinii să-i strângă mâna Alessiei.

— Bună ziua, zice el. Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut în circumstanțe mai bune.

Şi îi zâmbeşte călduros.

Alessia îi răspunde cu un surâs fermecător.

— Sper că v-ați revenit după încercarea prin care ați trecut.

Alessia încuviințează.

— Mulțumesc că te-ai ocupat de povestea asta, zic eu. Ne vedem mâine la birou.

Îmi face semn cu mâna, iar eu intru cu Jaguarul în trafic.

Maxim duce bagajele la lift. E ciudat să se întoarcă aici, ştiind că acum va locui în apartament. Uşa liftului se deschide şi ei intră, iar Maxim lasă jos bagajele şi o ia în brațe:

— Bine ai venit acasă, şopteşte, iar ei îi stă inima-n loc.

Se ridică pe vârfuri să-l sărute. Buzele lui îi găsesc gura şi o sărută apăsat, îndelung, până ce ea uită şi cum o cheamă.

Când se deschide uşa liftului, sunt amândoi fără suflare.

La uşă stă o doamnă în vârstă. Poartă ochelari mari de soare, o pălărie roşie, țipătoare, şi cercei şi o haină asortate, şi strânge în brațe un ghemotoc de blană care chipurile ar fi câine. Maxim îi dă drumul Alessiei:

— Bună ziua, doamnă Beckstrom.

— Vai, Maxim. Mă bucur să te văd, răspunde ea cu voce ascuțită. Sau poate ar trebui să folosesc titlul acum?

— Maxim e perfect, doamnă B.

O împinge pe Alessia să iasă din lift şi ține uşa pentru bătrâna doamnă.

— Ea este iubita mea, Alessia Demachi.

— Bună ziua.

Doamna Beckstrom îi zâmbeşte Alessiei, dar continuă să turuie înainte ca fata să apuce să zică ceva:

— Am văzut că ai pus să ți se repare uşa din faţă. Sper că nu ai rămas fără prea multe în urma jafului.

— Nimic de neînlocuit.

— Sper că nu se mai întorc.

— Cred că sunt deja în custodia poliției.

— Bun. Sper să-i spânzure.

Să-i spânzure? Aici se spânzură oameni?

— Eu am plecat să-l plimb pe Heracle, dacă s-a oprit în sfârşit ploaia.

— Plimbare plăcută.

— Mulțumesc, aşa va fi. Şi ție.

Se uită pieziş la Alessia, care nu se poate stăpâni şi roşeşte. Uşile se închid şi doamna Beckstrom dispare.

— E vecina mea de-o veşnicie. Cred că are cam o mie de ani şi e dusă cu pluta.

— Dusă cu pluta?

— Nebună, îi explică el. Şi nu te lăsa păcălită de potaia aia. E un ticălos mic şi rău.

Alessia zâmbeşte:

— De când locuieşti aici?

— De la 19 ani.

— Nu ştiu câți ani ai.

El râde:

— Suficienți cât să ştiu cum merge treaba.

Alessia se încruntă în timp ce Maxim descuie uşa:

— Am 28.

Alessia zâmbeşte:

— Eşti bătrân.

— Bătrân! Îți arăt eu bătrân!

Se apleacă brusc, luând-o prin surprindere, şi o aruncă peste umăr, evitând partea rănită. Ea protestează şi râde, iar el intră dansând în apartament.

Alarma țiuie, iar Maxim se răsuceşte până când Alessia ajunge în fața tastaturii. Introduce repede codul nou pe care i l-a dat Maxim şi, când țiuitul se opreşte, el o lasă jos şi o strânge din nou în brațe.

— Mă bucur că eşti aici, cu mine, şopteşte.

— Şi eu mă bucur.

Scoate din buzunar cheile pe care i le-a dat Oliver mai devreme.

— Pentru tine.

Alessia le ia. Sunt pe un breloc din piele albastră, pe care se poate citi ANGWIN HOUSE.

— Cheile regatului, glumeşte ea.

Maxim surâde:

— Bine ai venit acasă.

Se apleacă şi o sărută, zdrobindu-i buzele. Ea geme şi îi răspunde şi se pierd din nou unul în celălalt.

Alessia țipă când ajunge la orgasm. E un sunet care îmi întăreşte mădularul. Strânge cearşaful în pumni. Dă capul pe spate. Deschide gura. Îi sărut clitorisul, iar ea se zvârcoleşte sub mine; apoi pântecul, buricul, abdomenul, sternul. Scânceşte, dar eu îi înăbuş țipătul cu gura mea şi o pătrund încet.

Bâzâie telefonul. Fără să mă uit, ştiu cine e. Caroline. I-am promis că mă duc să o văd. Ignor telefonul şi cobor privirea spre Alessia, care moțăie lângă mine. A devenit destul de solicitantă în pat – şi îmi place. Mă aplec, o sărut pe umăr, iar ea se foieşte.

— Trebuie să ies, şoptesc.

— Unde te duci?

— Trebuie să trec pe la cumnata mea.

— Aha.

— Nu am mai văzut-o de zile bune şi am câteva lucruri de discutat cu ea. Nu stau mult.

Alessia se ridică în şezut.

— Bine.

Se uită afară, pe fereastră. E întuneric.

— E şase ceasul, îi spun.

— Vrei să fac ceva de mâncare?

— Dacă găseşti ceva, chiar te rog.

Alessia zâmbeşte:

— Aşa fac.

— Dacă nu, ieşim. Mă întorc cam într-o oră.

Fără chef, dau pătura la o parte, mă ridic din pat şi încep să mă îmbrac sub privirea admirativă a Alessiei.

Nu-i spun cât de groază îmi este de întâlnirea asta.

Capitolul douăzeci şi şase

— Bună seara, milord, spune Blake când deschide uşa din faţă a reşedinţei Trevelyan.

— Bună, Blake.

Nu-l corectez. La urma urmelor, oricât m-ar durea, sunt totuşi contele.

— Lady Trevethick e acasă?

— Cred că e în salonul de zi.

— Perfect. Mă descurc singur. A, Blake, şi mulţumeşte-i doamnei Blake pentru că a făcut curat după jaf. A făcut o treabă grozavă.

— Aşa voi face, milord. O poveste tare nenorocită. Pot să vă iau haina?

— Mulţumesc.

Îmi scot haina, iar el o pune pe braţ.

— Doriţi ceva de băut?

— Nu, mulțumesc, Blake. E-n regulă.

Urc în fugă scările, o iau la stânga, îmi potolesc respirația şi deschid uşa salonului.

Alessia cercetează haosul din garderoba din dormitorul lui Maxim. Sertarele, rafturile... toate dau pe dinafară de haine, nu mai ai unde să arunci un ac. Îşi duce geanta în dormitorul de oaspeți şi despachetează, aranjându-şi hainele noi într-un dulap micuț.

Îşi pune trusa de toaletă pe pat şi începe să se plimbe prin apartament. Toate sunt dureros de familiare, dar acum le vede cu alți ochi. Întotdeauna s-a gândit la apartamentul lui Maxim ca la un loc de muncă. Nu a îndrăznit niciodată să îşi imagineze că într-o bună zi ar putea locui aici cu el. Nu a visat niciodată să locuiască într-un loc atât de mare. Se învârte în pragul uşii de la bucătărie, simțindu-se veselă şi recunoscătoare şi fericită. E un sentiment rar şi prețios. Mai are multe de pus la punct în viața ei, dar pentru prima dată e plină de speranță. Cu Maxim alături, i se pare că nu există obstacole de netrecut. Se întreabă dacă se va întoarce într-o oră... Deja îi este dor de el.

Îşi plimbă degetele peste peretele din hol. Fotografiile care atârnau aici au dispărut. Poate au fost furate.

Pianul!

Dă fuga în living. E tot acolo, neatins. Răsuflând uşurată, aprinde lumina. Camera pare ordonată şi curată, iar colecția de discuri e la locul ei. Dar biroul e gol, computerul şi sistemul audio au dispărut. Şi de aici au dispărut şi fotografiile care atârnau pe pereți. Se duce emoționată spre pian, cercetându-l pe toate părțile. Sclipeşte sub luminile candelabrului, probabil e proaspăt lustruit, îşi spune ea. Pune o palmă pe abanos, se plimbă în jurul lui, mângâindu-i curbele ample. Când termină examinarea, observă că partitura compusă de el a dispărut. Poate a strâns-o cineva. Saltă capacul şi apasă clapa do: un sunet auriu umple încăperea goală, cucerind-o, liniştind-o... făcând-o să se concentreze. Se aşază pe taburet, alungă sentimentul de solitudine şi începe să cânte Preludiul nr. 23 în Si major al lui Bach.

Caroline stă lângă foc, uitându-se la flăcări, înfofolită într-un şal de tartan. Nu se întoarce când intru.

— Bună.

Salutul meu timid e acoperit de pârâiturile buştenilor de pe foc. Caroline întoarce capul spre mine, cu o expresie posomorâtă şi colțurile gurii lăsate în jos.

— A, tu eşti, zice ea.

— Pe cine aşteptai?

Nu s-a ridicat să mă întâmpine şi încep să mă simt puțin nedorit.

Ea oftează:

— Scuze. Tocmai mă gândeam ce ar face acum Kit dacă ar fi aici.

Durerea mea apare de nicăieri şi începe să mă sufoce ca o pătură aspră de lână. O alung şi înghit nodul care mi s-a pus în gât. Când vin mai aproape de ea, observ că a plâns.

— Of, Caro..., şoptesc şi mă las pe vine lângă scaunul ei.

— Maxim, sunt văduvă. Am 28 de ani şi sunt văduvă. Asta nu făcea parte din plan.

O iau de mână:

— Ştiu. Nu făcea parte din planul nimănui. Nici măcar al lui Kit.

Ochii ei albaştri îndurerați îi întâlnesc pe ai mei:

— Nu ştiu, şopteşte.

— Ce vrei să spui?

Se apleacă spre mine, şi, într-o şoaptă conspirativă, îmi zice:

— Cred că a vrut să se omoare.

Îi strâng degetele:

— Caro. Nu-i adevărat. Nu te gândi la aşa ceva. A fost un accident cumplit, atâta tot.

Privirile ni se întâlnesc şi încerc să afişez cea mai sinceră expresie, deşi adevărul e că mi-a trecut şi mie prin cap acelaşi lucru. Nu o pot lăsa să bănuiască aşa ceva şi nici eu nu vreau să cred. Sinuciderea e prea dureroasă pentru cei rămaşi în urmă.

— Mă tot gândesc la ziua aia, spune ea, cercetându-mi chipul în căutare de răspunsuri. Dar nu am nicio idee de ce...

Din păcate, nici eu.

— A fost un accident, repet. Dă-mi voie să stau şi eu.

Îi las mâna şi mă aşez pe scaunul de vizavi, cu fața la foc.

— Vrei să bei ceva? La urma urmelor, e casa ta.

Cuvintele ei ascund o undă de amărăciune pe care încerc să nu o bag în seamă. Nu vreau să ne certăm.

— Mi-a oferit deja Blake şi am refuzat.

Ea oftează şi se întoarce din nou spre foc. Privim amândoi flăcările, pierduți în durerea pierderii lui Kit. Mă aşteptam la un adevărat interogatoriu din partea ei, dar nu pare dispusă, aşa că stăm într-o tăcere stânjenitoare. După o vreme, focul începe să pâlpâie. Mă ridic să mai pun câțiva buşteni pe grătar şi întețesc flacăra.

— Vrei să plec? o întreb.

Clatină din cap.

Foarte bine.

Mă aşez, ea lasă capul pe-o parte, părul îi cade pe față şi şi-l dă după ureche.

— Am auzit despre jaf. Ai pierdut ceva important?

— Nu. Doar laptopul şi linia audio. Şi cred că mi-au spart iMac-ul.

— Oamenii sunt nişte javre.

— Aşa e.

— Şi ce ai făcut în Cornwall?

— Una, alta, încerc eu să destind atmosfera.

— Mda, chiar că m-ai lămurit.

Dă ochii peste cap şi întrezăresc o scânteie din Caroline cea plină de umor pe care o ştiu:

— Ce ai făcut în Cornwall?

— Am fugit de gangsteri, dacă chiar vrei să ştii.

— Gangsteri?

— Da. Şi m-am îndrăgostit.

Alessia cercetează dulapurile şi sertarele din bucătărie, căutând ceva să gătească pentru cină. Nu le-a mai cercetat în amănunt până acum. Dar pe măsură ce se uită prin ele, observă că toate tacâmurile sunt curate, iar oalele şi tigăile sunt lună. Bănuieşte că n-au fost folosite niciodată. Două tigăi au încă etichetele pe ele. Găseşte câteva provizii în cămară: paste, pesto, roşii uscate, câteva borcane cu mirodenii şi condimente. Destul cât să pregătească o masă,

dar niciunul dintre ingredientele astea nu o inspiră. Se uită la ceasul din bucătărie. Maxim o să mai lipsească o vreme. Are timp să ajungă la băcănia din colț să ia ceva mai apetisant pentru bărbatul ei.

Un zâmbet prostesc îi răsare pe față.

Bărbatul ei.

Domnul ei.

În fundul dulapului găsește punga în care a ascuns o șosetă veche de-a lui Michal – punga în care și-a ascuns prețioasele ei economii. Scoate două bancnote de 20 de lire, le vâră în buzunarul din spate al blugilor, își ia haina, pune alarma și iese.

— Cum? izbucnește Caroline. Tu? Îndrăgostit?

— Și de ce ar fi așa de greu de crezut?

Observ că nu mă mai întreabă nimic despre „gangsteri”.

— Maxim, singurul lucru de care ești îndrăgostit e scula ta.

— Nu-i adevărat!

Caroline râde. Şi, oricât de bine ar fi s-o aud râzând, nu e aşa de bine să ştiu că râde de mine. Observând reacția mea nu prea entuziastă, încearcă să se controleze:

— OK, atunci cine-i în vârful ei? întreabă ea cu indulgență.

— Nu e cazul să fii aşa de grosolană.

— Ăsta nu-i un răspuns.

O privesc, iar căldura şi umorul îi dispar încet de pe chip.

— Cine? insistă.

— Alessia.

Se încruntă puțin, apoi sprâncenele i se ridică brusc:

— Nu se poate! exclamă. Menajera ta?

— Cum adică nu se poate?

— Maxim! E nenorocita ta de menajeră. Literal.

Şi chipul i se întunecă, prevestind furtuna.

Mă foiesc pe scaun, iritat de răspunsul ei:

— Păi, nu mai e menajera mea.

— Ştiam eu! Din clipa-n care am întâlnit-o. La tine în bucătărie. Te purtai foarte ciudat şi erai foarte grijuliu cu ea.

Îşi scuipă fiecare cuvânt de parcă ar fi venin. E îngrozită.

— Nu mai fi aşa de dramatică. Nu-i stilul tău.

— Ba chiar e stilul meu.

— De când?

— De când nenorocitul meu de soț s-a trezit şi s-a dus să se sinucidă, şuieră ea, cu ochi sticloşi şi plini de animozitate.

Rahat.

A zis-o. Foloseşte moartea lui Kit într-o ceartă.

Îmi înghit şocul şi durerea, în timp ce ne uităm urât unul la altul, iar atmosfera e încărcată de gânduri nerostite.

Caroline se întoarce brusc spre foc, cu nemulțumirea limpede întipărită în linia încăpățânată a bărbiei:

— Ar trebui să i-o tragi până ți-o scoți din sistem, mârâie ea.

— Cred că n-am să mi-o scot niciodată din sistem. Nu vreau. O iubesc.

Rostesc aceste cuvinte încet, iar ele plutesc în aer în timp ce aştept reacția Carolinei.

— Eşti nebun!

— De ce?

— Ştii de ce! E nenorocita ta de femeie de serviciu!

— Contează?

— Da, contează.

— Nu, nu contează.

— QED. Eşti nebun dacă îți imaginezi că nu contează.

— Îndrăgostit nebuneşte, da, îi răspund ridicând din umeri. Ăsta-i adevărul.

— De servitoare!

— Caro, nu mai fi aşa snoabă. Nu poţi alege de cine te îndrăgosteşti. Dragostea te alege pe tine.

— Pe dracu'!

Se ridică brusc, venind spre mine.

— Nu-mi ține mie predici cu clişee de doi bani! E doar o profitoare mică şi jegoasă, Maxim. Chiar nu-ți dai seama?

— Termină dracului, Caroline!

Sar şi eu în picioare, mânat de un acut sentiment de nedreptate. Acum suntem practic nas în nas.

— Nu ştii nimic despre ea...

— Cunosc genul.

— De unde? De unde ştii tu genul ei, lady Trevethick?

Vorbesc rar, apăsând fiecare silabă, iar cuvintele răsună din pereții zugrăviți în albastru şi tablourile înrămate din salonul mic.

Sunt furios.

Cum îndrăzneşte să o judece pe Alessia? Caroline, ca şi mine, a trăit în puf.

Se albeşte şi face un pas în spate, ca şi cum aş fi pălmuit-o.

Futu-i!

Amice, ai grijă! Lucrurile scapă de sub control!

Îmi trec mâna prin păr.

— Caroline, nu e sfârşitul lumii.

— Pentru mine e.

— De ce?

Ea îmi aruncă o privire deopotrivă rănită şi furioasă. Clatin din cap:

— Nu înțeleg. De ce-i aşa mare lucru pentru tine?

— Şi cu noi cum rămâne? întreabă ea cu o voce tremurată şi cu ochii larg deschişi.

— Nu există niciun „noi”.

Dumnezeule, ce enervantă e!

— Da, ne-am regulat. Eram în doliu. Încă suntem. Iar eu am cunoscut în sfârşit pe cineva care mă ajută să merg înainte şi să îmi reconsider viața de până acum şi...

— Dar credeam că...

Mă întrerupe, dar cuvintele i se sting pe buze când vede privirea aspră pe care i-o arunc.

— Ce ai crezut? Noi? Împreună? Da, am fost! Am încercat! Iar tu l-ai ales pe fratele meu! strig eu la ea.

— Eram aşa de tineri..., şopteşte ea. Şi după ce a murit Kit...

— Nu. Nu. Nu. Nu ai dreptul. Nu încerca să mă faci să mă simt vinovat. E nevoie de doi, Caroline. Tu ai făcut primul pas când eram amândoi pustiiți şi jeleam. Poate a fost doar o scuză. Nu ştiu. Dar nu suntem o combinație bună. N-am

fost niciodată. Am avut o ocazie, dar ai plecat şi te-ai culcat cu fratele meu. L-ai ales pe el şi titlul lui. Eu nu sunt nenorocitul tău de premiu de consolare.

Se holbează la mine cu o expresie îngrozită.

Futu-i!

— Ieşi! şopteşte.

— Mă dai afară din casa mea?

— Ticălosule! Ieşi dracului afară! Du-te! urlă ea.

Înşfacă un pahar de vin gol şi îl aruncă în mine. Mă nimereşte în coapsă şi cade pe podeaua de lemn, unde se face țăndări. Ne înfruntăm din priviri într-o tăcere grea, apăsătoare.

Ochii i se umplu de lacrimi.

Iar eu nu mai suport. Mă răsucesc pe călcâie şi ies, trântind uşa după mine.

Alessia merge cu pas grăbit pe o stradă laterală, către alimentara pe care o ştie pe Royal Hospital Road. E o seară rece şi întunecoasă; îşi vâră mâinile mai adânc în buzunare,

recunoscătoare pentru haina pe care i-a cumpărat-o Maxim. O trece un fior pe şira spinării, ridicându-i părul de pe ceafă.

Aruncă o privire în spate, simţindu-se dintr-odată neliniştită. Dar pe sub felinarele de pe stradă e linişte şi pace; e singură, cu excepţia unei femei care plimbă un câine mare pe partea cealaltă a drumului. Alessia clatină din cap, mustrându-se singură că exagerează. Dacă ar fi fost în Albania, noaptea ar fi fost îngrijorată de strigoi, demonii care rătăcesc pe pământ după lăsarea întunericului. Dar ştie că e o superstiţie. Încă mai e agitată după confruntarea cu Dante şi Ylli. Chiar şi aşa, grăbeşte pasul, ajunge în capul străzii şi coteşte spre Tesco Express.

Magazinul e mai aglomerat decât de obicei şi se bucură de mulţimea de clienţi care forfotesc printre rafturi. Ia un coş, se duce la raionul de produse proaspete şi începe să caute printre legumele la reducere.

— Bună, Alessia. Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

Îi trebuie o fracţiune de secundă ca să realizeze că vocea calmă, familiară, vorbeşte în albaneză. Încă o secundă, şi teama pune stăpânire pe inima şi pe sufletul ei.

Nu! E aici!

Sunt afară, în fața reşedinței Trevelyan, încercând să mă calmez. Nervos, mă închei la haină, căci frigul de februarie e pătrunzător.

N-a mers deloc bine.

Strâng pumnii şi îi îndes în buzunare.

Sunt al naibii de înfuriat în clipa asta. Prea nervos ca să mă duc acasă, la Alessia. Trebuie să mă plimb puțin, să mă calmez. Măcinat de gânduri şi mai mult decât enervat, fac dreapta şi o iau pe Chelsea Embankment.

Cum a putut Caroline să îşi imagineze că am fi putut avea o şansă împreună?

Ne cunoaştem prea bine. Suntem, chipurile, prieteni. Ea este cea mai bună prietenă a mea. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, e şi văduva fratelui meu!

E o încurcătură de toată frumusețea, amice.

Sincer să fiu, habar n-aveam că îşi făcuse planuri în ceea ce mă priveşte, pornind de la un futai întâmplător.

Rahat. E geloasă.

Pe Alessia.

Futu-i.

În mintea mea e o ceață totală. Mă încrunt când traversez Oakley Street şi trec pe lângă reprezentanța Mercedes-Benz. Nici măcar grația familiară şi frumusețea statuii Băiatul cu delfin din colț nu mă binedispune. Sunt negru de supărare.

Alessia întoarce capul, cu inima bătând să-i spargă pieptul, şi simte cum îi fulgeră spaima prin vene. Amețeşte brusc şi i se usucă gura. Anatoli e lângă ea, blocându-i trecerea. E aproape. Prea aproape.

— Te-am căutat, nu glumă, continuă în limba lor maternă.

Buzele lui pline sunt strâmbate în ceea ce se doreşte a fi un zâmbet firesc, dar care nu se reflectă în ochii reci, de un albastru-deschis. O priveşte scrutător, căutând răspunsuri. Fața lui colțuroasă e mai îngustă, iar părul blond, mai lung decât şi-l aminteşte Alessia. Se apleacă spre ea, înfofolit într-o haină care pare italienească şi scumpă, intimidând-o chiar şi acum.

Alessia începe să tremure şi se întreabă cum naiba a găsit-o.

— B...b...bună, Anatoli, bâiguie ea, cu o voce tremurată şi plină de teamă.

— Hai, carissima, sunt sigur că poți mai mult decât atât. Cum aşa, niciun zâmbet pentru bărbatul cu care ai să te căsătoreşti?

Nu. Nu. Nu.

Picioarele Alessiei par lipite de podeaua magazinului; disperarea pune stăpânire pe ea. Mintea îi lucrează cu febrilitate – cum poate să scape? E înconjurată de cumpărători care îşi văd de treburile lor, dar niciodată nu s-a simțit aşa de neajutorată şi de singură. Nimeni nu e atent la ce se petrece acolo, în văzul lumii.

Anatoli o mângâie uşor pe obraz cu un deget înmănuşat, iar stomacul ei se revoltă.

Nu mă atinge.

— Am venit să te iau acasă, spune el cu naturalețe, de parcă abia s-ar fi despărțit ieri.

Alessia se uită fix la el, incapabilă să vorbească.

— Nu spui nimic drăguț? Nu te bucuri că mă vezi?

În ochii lui apare o scânteie de iritare, dar şi altceva, ceva mai întunecat. Speculație? Admirație? O provocare acceptată?

Alessiei îi vine un gust amar în gură, dar izbuteşte să nu vomite. El o prinde de cot şi o strânge:

— Vii cu mine. Am cheltuit o mică avere ca să-ți dau de urmă. Părinții tăi sunt distruşi de dispariția ta, iar taică-tu spune că nu le-ai dat de veste dacă eşti bine şi în siguranță.

Alessia e nedumerită. Nu aşa s-a întâmplat. Oare nu ştie că mama a ajutat-o? Mama e bine? De fapt, ce a spus mama ei?

El o strânge mai tare:

— Ar trebui să-ți fie ruşine. Dar o să ne ocupăm de asta mai târziu. Acum hai să mergem să-ți iei lucrurile. Te duc acasă.

Capitolul douăzeci şi şapte

Străbat cu paşi furioşi Cheyne Walk.

Futu-i. Trebuie să beau ceva ca să mă calmez naibii. Mă uit la ceas. Alessia nu mă aşteaptă mai devreme de şapte. Am timp. Fac stânga-mprejur şi mă întorc pe Oakley Street, cu o destinație clară în minte: Coopers Arms.

Vântul şuieră în jurul meu, dar nu simt frigul. Sunt prea nervos. Tot nu-mi vine să cred ce reacție a putut avea Caroline.

Sau poate am ştiut de la bun început că o să fie urât.

Am ştiut? Chiar atât de urât? Atât de urât încât să mă dea afară din casă?

Ducă-se naibii toate.

De obicei, singura persoană care reuşeşte să mă enerveze în halul ăsta e mama.

Amândouă sunt nişte snoabe înfiorătoare.

Ca şi mine.

Futu-i.

Nu sunt! Nu!

Oare ce-o să spună Caroline când o să-i zic că vreau să mă căsătoresc cu Alessia?

Ce-o să spună mama?

Căsătoreşte-te cu cineva cu bani, scumpule.

Kit a ales înțelept.

Dispoziția mea se întunecă şi mai rău pe măsură ce înaintez în noapte.

— Nu vin cu tine, spune Alessia cu o voce tremurată, care îi trădează spaima.

— Hai să vorbim afară.

Anatoli o strânge şi mai tare de cot, până începe s-o doară.

— Nu! țipă Alessia şi îşi smulge brațul din mâna lui. Nu mă atinge!

El o priveşte cu răceală. Gâtul i se înroşeşte, iar ochii i se îngustează, până se fac ca nişte ace de gheață.

— De ce te porți aşa?

— Ştii foarte bine de ce.

Gura lui se strânge într-o dungă aspră.

— Am bătut cale lungă după tine. Nu plec fără tine. Tatăl tău mi te-a făgăduit. De ce îl dezonorezi?

Alessia roşeşte.

— Din cauza bărbatului?

— Bărbatul?

Inima Alessiei bate mai repede. Oare ştie despre Maxim?

— Dacă asta e, îl omor.

— Nu există niciun bărbat, şopteşte ea precipitată.

Spaima care o încearcă scapă de sub control, aruncând-o în abisurile disperării.

— Prietena aia a maică-tii. A trimis un e-mail. Spunea că era un bărbat.

Alessia e buimăcită.

Magda?

Anatoli îi ia coşul şi o înşfacă iar de cot.

— Hai să mergem, spune, şi o trage spre uşile automate, lăsând coşul într-un teanc din apropiere.

Alessia, încă şocată de apariția lui neaşteptată, se lasă trasă în stradă.

Stau la bar cu un Jameson dinainte. Licoarea aurie mă arde pe gât, dar calmează furtuna devastatoare care îmi agită stomacul.

Sunt un prost.

Un prost priapic.

Ştiam eu că partida de sex cu Caroline se va întoarce împotriva mea într-o bună zi.

Futu-i.

Cu toate astea, are dreptate. Niciodată nu am gândit decât cu scula. Până la Alessia. Şi atunci s-a schimbat totul.

Nu am cunoscut niciodată o femeie ca ea. O femeie care nu are nimic, cu excepția talentului, a imaginației şi a unui chip frumos. Mă întreb ce s-ar fi ales de viața mea dacă m-aş fi născut în condiții mai nefericite. Poate aş fi fost un muzician rupt în fund, asta dacă aş fi apucat să învăț să

cânt. Rahat! Sunt foarte multe lucruri pe care le iau de bune. Am trecut fără efort prin viață, toate mi-au fost aduse la nas, nu m-a afectat nimic şi am făcut exact ce şi cum am avut eu chef. Acum trebuie să-mi câştig existența şi de mine şi de deciziile mele depind câteva sute de oameni. E o sarcină împovărătoare şi o responsabilitate uriaşă pe care trebuie să le accept dacă vreau să îmi păstrez stilul de viață.

Şi în toiul acestor frământări am dat peste Alessia şi, într-o perioadă indecent de scurtă, am ajuns să țin la ea mai mult decât am ținut vreodată la oricine altcineva. Mai mult decât la mine însumi. O iubesc, mă iubeşte şi ea şi ține la mine. E un dar rar, o femeie minunată care are nevoie de mine. Şi eu am nevoie de ea. E o femeie care mă face să pun osul la treabă.

O femeie care mă face să vreau să fiu un om mai bun.

Nu asta îşi doreşte toată lumea de la partenerul de viață?

Şi apoi mai e şi Caroline. Mă uit pierdut în pahar şi trebuie să recunosc că nu-mi place să mă cert cu Caroline. Este cea mai bună prietenă a mea. Aşa a fost dintotdeauna. Lumea mea deraiază atunci când nu suntem pe aceeaşi lungime de undă. S-a mai întâmplat uneori, când Kit era aici şi o făcea pe mediatorul, dar până acum nu m-a dat niciodată afară din casă.

Ce-i mai rău e că voiam să îi cer ajutorul pentru rezolvarea statutului legal al Alessiei în Marea Britanie. Tatăl Carolinei

este director în Ministerul de Interne. Dacă e cineva care să ne poată ajuta, el e acela.

Dar deocamdată iese din discuție.

Golesc paharul. Caroline o să revină la sentimente mai bune.

Sper că o să revină la sentimente mai bune.

Trântesc paharul pe tejghea şi-i fac semn barmanului. E 19:15, e vremea să mă întorc la fata mea.

Anatoli o ține pe Alessia de cot şi o trage către blocul lui Maxim.

— Eşti menajera lui?

— Da.

Răspunsul ei e scurt. Încearcă să nu intre în panică, analizându-şi opțiunile.

Dacă Maxim e acasă?

Anatoli a amenințat că îl omoară.

Se îngrozeşte când se gândeşte ce i-ar putea face Anatoli lui Maxim.

Probabil că Magda i-a scris mamei. De ce? Doar a implorat-o să nu scrie.

Gândeşte, Alessia, gândeşte.

— Deci el e patronul tău?

— Da.

— Atâta tot?

Alessia întoarce rapid capul:

— Sigur că da!

Tonul ei e vehement.

El se opreşte, o smuceşte brutal şi o priveşte suspicios printre pleoapele lăsate, sub lumina murdară a felinarului:

— Nu s-a bucurat de ceea ce-mi aparţine?

Alessia are nevoie de câteva clipe ca să îşi dea seama la ce se referă.

— Nu, spune ea repede, fără suflare, roşind aşa de tare că i se înfierbântă obrajii în ciuda frigului de februarie.

Anatoli încuviințează, ca şi cum i-ar fi acceptat răspunsul, iar ea simte o uşurare de moment.

Vine după ea în apartament. Se aude sunetul alarmei, iar Alessia e recunoscătoare că Maxim nu s-a întors încă. Anatoli intră în hol şi se uită de jur împrejur. Alessia îl priveşte pe furiş şi îl vede cum ridică din sprâncene. E impresionat.

— Are biştari, bărbatul ăsta? bombăne el.

Ea nu ştie dacă întrebarea îi este adresată ei.

— Şi tu stai aici?

— Da.

— Unde dormi?

— În camera aceea.

Alessia arată spre dormitorul de oaspeți.

— Şi el unde doarme?

Ea arată spre dormitorul principal. Anatoli deschide uşa şi intră în cameră. Alessia rămâne în hol, înghețată de spaimă. Cum ar putea scăpa? Dar el se întoarce imediat cu coşul de gunoi în mână:

— Şi ăsta? mârâie el.

Alessia izbuteşte să îşi controleze expresia şi strâmbă dezgustată din nas la vederea prezervativului din coş. Ridică din umeri, încercând cu disperare să mimeze nonşalanța:

— Are o prietenă. Sunt ieşiți în oraş acum.

El lasă jos coşul, părând mulțumit de răspuns.

— Ia-ți lucrurile. Am parcat jos.

Ea rămâne încremenită, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Hai. Acum. Nu vreau să stau aici până se întoarce. N-am chef de o scenă.

Îşi descheie haina, vâră mâna sub sacou şi scoate un pistol:

— Vorbesc serios.

Alessia se albeşte când vede arma şi începe să respire repezit. O să-l omoare pe Maxim, n-are nicio îndoială. Începe să i se învârtă capul. Fără cuvinte, în gând, se roagă la Dumnezeul bunicii ei să-l țină pe Maxim departe.

— Am venit să te salvez. Nu ştiu ce cauți aici. Vorbim mai târziu despre asta. Dar acum vreau să-ți strângi lucrurile. Plecăm.

Soarta ei e pecetluită. Se va duce cu Anatoli. Trebuie, ca să-l protejeze pe bărbatul pe care-l iubeşte. Nu are de ales. Cum şi-a putut închipui că ar putea scăpa de besa tatălui ei?

Lacrimi de înger nevinovat se îngrămădesc în ochii Alessiei când intră în dormitorul de oaspeți. Îşi împachetează lucrurile repede şi cu eficiență, cu mâinile tremurând. În sinea ei se dă o luptă între furie şi spaimă. Vrea să plece înainte să se întoarcă Maxim. Trebuie. Ca să-l protejeze.

Anatoli apare în prag şi o cercetează pe ea şi încăperea goală:

— Arăți foarte... diferit. Occidental. Îmi place.

Alessia nu spune nimic în timp ce trage fermoarul rucsacului, dar dintr-un motiv oarecare e recunoscătoare că are încă haina pe ea.

— Nu ştiu de ce plângi, zice el părând sincer nedumerit.

— Îmi place Anglia. Mi-ar plăcea să rămân aici. Am fost fericită aici.

— Te-ai distrat destul. Acum e vremea să te întorci acasă şi să-ți accepți responsabilitățile, carissima.

Vâră pistolul în buzunarul interior al sacoului şi ia bagajul.

— Trebuie să las un bilet, bâiguie ea.

— De ce?

— Pentru că aşa e corect. Patronul a fost bun cu mine. O să-şi facă griji.

Aproape că se înăbuşă.

Anatoli o priveşte fix, iar ea habar n-are ce crede. Poate se gândeşte la ce i-a spus ea.

— Bine, zice el în cele din urmă.

Vine după ea în bucătărie, unde lângă telefon e un carnețel cu un pix. Alessia scrie repede câteva rânduri, alegând cu atenție cuvintele şi sperând cu disperare că Maxim va citi

printre rânduri. Nu ştie cât de bine vorbeşte sau citeşte Anatoli în engleză. Nu poate risca, nu poate scrie ceea ce şi-ar dori.

Mulțumesc că m-ai apărat.

Mulțumesc că mi-ai arătat ce înseamnă dragostea.

Dar nu pot fugi de soarta mea.

Te iubesc. Te voi iubi mereu. Până în ultima clipă.

Maxim. Dragostea mea.

— Ce-ai scris?

Ea îi arată şi-l priveşte cum se uită peste cuvinte şi apoi încuviințează.

— E bine. Hai să mergem.

Alessia lasă cheia deasupra biletului. A fost a ei pentru numai câteva ore prețioase.

E o noapte rece, liniştită, şi începe să se lase gerul; sub felinare, ici, colo, sclipesc cristale de gheață. Când cotesc,

drumul e pustiu, cu excepția unui bărbat care, la distanță, închide ușa unui Mercedes S-Class parcat în fața blocului meu.

— Maxim!

Mă întorc și o văd pe Caroline care fuge pe stradă spre mine.

Caroline? Ce Dumnezeu?

Dar îmi atrage atenția ceva anume la bărbatul cu Mercedesul. Scena e ciudată, pentru că ocolește mașina ca să ajungă la partea dinspre trotuar. Nu e-n regulă. Ceva îmi scapă. Brusc, simțurile mele intră în alertă. Aud țăcănitul tocurilor lui Caroline, care se apropie, simt mirosul iernii și al Tamisei în vântul înghețat și mijesc ochii încercând să disting numărul de înmatriculare al mașinii. Chiar și așa, de la mare distanță, îmi dau seama că e un număr străin.

Bărbatul deschide ceea ce trebuie să fie portiera șoferului.

— Maxim! mă strigă din nou Caroline.

Mă întorc, ea aleargă spre mine și își aruncă brațele după gâtul meu cu atâta forță, că trebuie să o prind în brațe ca să ne ținem echilibrul și să nu cădem amândoi jos.

— Îmi pare rău, suspină ea.

Nu spun nimic, căci atenția mea e în continuare atrasă de mașină. Șoferul urcă și trântește portiera, în timp ce Caroline se tot scuză, dar o ignor. Mașina semnalizează, apoi iese din curbă în lumina unui felinar.

Atunci văd. Steagul mic al Albaniei, în roșu și negru, de pe plăcuța de înmatriculare.

Alessia aude pe cineva strigându-l pe Maxim pe stradă. În timp ce Anatoli deschide ușa, se întoarce în scaunul pasagerului. Maxim e la capătul blocului și o femeie blondă aleargă spre el.

Cine e?

Maxim îi prinde capul în mâini.

Nu!

O ține de talie.

Și își amintește: femeia care îi purta cămașa și stătea în bucătăria lui.

Alessia, ea e prietena și cumnata mea, Caroline.

Anatoli trânteşte portiera, făcând-o pe Alessia să tresară şi să se uite înainte.

Cumnata lui? Cumnata lui cea căsătorită – şi fratele lui e mort.

Caroline e văduva lui.

Alessia îşi înăbuşă un suspin.

Deci acolo s-a dus. La Caroline. Iar acum se îmbrățişează în stradă, iar el o ține la piept. Trădarea e fulgerătoare şi crudă, sfârtecând-o pe Alessia şi făcându-i pulbere credința în ea şi în el.

El. Domnul ei.

O lacrimă se prelinge pe obrazul fetei când Anatoli porneşte motorul. Scoate încet maşina din locul de parcare şi conduce departe de singura fericire pe care a cunoscut-o Alessia vreodată.

— Futu-i! urlu eu pe măsură ce mă cuprinde groaza.

Caroline face ochii mari:

— Ce s-a întâmplat?

— Alessia!

O las pe Caroline şi o iau la goană pe stradă, dar maşina dispare în depărtare.

— Rahat. Rahat. Rahat. Nu din nou!

Mă trag de păr cu ambele mâini, neajutorat. Complet neajutorat.

— Maxim, ce s-a întâmplat?

Caroline e lângă mine, în fața intrării în bloc.

— Au pus iar mâna pe ea.

Caut nervos cheile ca să descui uşa.

— Cine? Ce îndrugi acolo?

— Alessia.

Năvălesc pe uşă şi nu mai stau după lift. O las pe Caroline jos şi urc în goană cele şase etaje până la apartamentul meu. Când descui, alarma începe să țiuie, confirmându-mi cea mai neagră temere.

Alessia nu e aici.

Opresc alarma şi ascult, sperând nebuneşte că m-am înşelat. Nu aud nimic, evident, numai vântul care zgâlțâie geamul luminatorului de pe hol şi sângele care îmi bubuie în urechi.

Încep să alerg ca un smintit prin toate camerele. Imaginația mea a luat-o complet razna. Au luat-o. Au luat-o iar. Fata mea cea dulce şi curajoasă. Ce-o să-i facă monştrii ăştia? Hainele ei nu sunt în dormitorul meu. Nici în camera de oaspeți...

În bucătărie, găsesc cheia ei şi un bilet.

Domnule Maxim

Logodnicul meu e aici şi mă duce înapoi acasă, în Albania.

Mulțumesc pentru tot.

Alessia

— Nu! urlu eu, copleşit de disperare.

Smulg telefonul şi îl izbesc de perete. Se face bucăți, iar eu mă las la podea, cu capul în mâini.

Pentru a doua oară în mai puțin de o săptămână îmi vine să plâng.

Capitolul douăzeci şi opt

— Maxim, ce mama dracului se întâmplă?

Ridic capul din palme şi o văd pe Caroline stând în prag. Pare ciufulită şi şifonată, dar mai calmă decât acum câteva minute.

— A luat-o.

Sunt răguşit şi mă străduiesc să îmi stăpânesc furia şi disperarea.

— Cine-a luat-o?

— Logodnicul ei.

— Alessia are un logodnic?

— E complicat.

Caroline îşi încrucişează brațele pe piept, se încruntă şi pare sincer îngrijorată:

— Arăți dărâmat.

Îi arunc o privire plină de furie:

— Sunt.

Mă ridic încet în picioare.

— Cred că femeia cu care vreau să mă căsătoresc a fost răpită.

— Să te căsătoreşti?

Caroline se albeşte.

— Da. Să mă căsătoresc, la naiba!

Vocea mea se izbeşte de pereți şi ne înfruntăm din priviri. Cuvintele plutesc între noi, încărcate de regrete şi învinuiri. Caroline închide ochii şi îşi dă părul după ureche. Când îi deschide, mă priveşte cu hotărâre.

— Atunci ai face bine să te duci după ea.

Alessia priveşte pe geamul maşinii fără să vadă nimic, înecată în lacrimi pe care nu le poate opri. Curg şiroaie pe măsură ce durerea ei se adânceşte.

Maxim şi Caroline.

Caroline şi Maxim.

Tot ce a trăit cu el a fost o minciună?

Nu! Nu poate crede asta. I-a spus că o iubeşte şi ea l-a crezut. Vrea să-l creadă în continuare, dar acum oricum nu mai contează. Nu-l va mai vedea niciodată.

— De ce plângi? o întreabă Anatoli, dar ea îl ignoră.

Nu-i mai pasă ce are de gând să facă cu ea. Are inima zdrobită şi ştie că nu se va vindeca niciodată. Anatoli dă drumul la radio şi în boxe explodează o melodie pop ritmată, care o calcă pe nervi. Presupune că a vrut să îşi mute atenția de la suspinele ei înăbuşite. Anatoli dă radioul mai încet şi îi întinde o cutie cu batiste:

— Ține. Şterge-te la ochi. Gata cu prostiile astea sau îți dau eu motiv să plângi.

Alessia scoate un pumn de şervețele şi continuă să privească în gol pe fereastră. N-are curaj nici măcar să se uite la el. Ştie că va muri de mâna lui.

Şi nu poate face nimic.

Doar dacă ar putea fugi. În Europa. Poate că reuşeşte să aleagă ea cum să moară... Închide ochii şi se cufundă în iadul ei personal.

— Să mă duc după ea? întreb, iar mintea mea lucrează cu febrilitate.

— Da, spune Caroline pe un ton categoric. Dar trebuie să te întreb ceva. Ce te face să crezi că a fost răpită?

— Biletul ei.

— Biletul?

— Uite.

Îi întind hârtia mototolită şi mă depărtez, frecându-mă pe față şi încercând să îmi adun gândurile haotice.

Unde ar putea s-o ducă?

A plecat de bunăvoie?

Nu. Îl detesta.

A încercat să-i rupă amărâtele alea de degete!

Sigur a obligat-o să meargă cu el.

Dar cum mama dracului a găsit-o?

— Maxim, biletul ăsta nu sună ca şi cum ar fi fost răpită. Nu te-ai gândit că poate fata s-a hotărât să se întoarcă acasă?

— Caro, nu a plecat de bunăvoie. Crede-mă.

Trebuie să o aduc înapoi.

Futu-i.

Trec ca furtuna pe lângă Caroline şi mă duc în living.

— Fir-ar să fie!

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nu am niciun computer care să funcționeze!

— Am nevoie de paşaportul tău, spune Anatoli în timp ce conduce cu viteză pe străzile Londrei.

— Cum?

— Trecem prin Eurotunel cu trenul. Am nevoie de paşaport.

Eurotunel! Nu!

Alessia înghite în sec. E adevărat. Se întâmplă. O duce înapoi în Albania.

— N-am paşaport.

— Cum adică n-ai paşaport?

Alessia îl priveşte fix.

— De ce, Alessia? Spune-mi! Ai uitat să ți-l iei? Nu înțeleg.

Se încruntă.

— Am fost introdusă ilegal în țara asta de nişte bărbați care mi-au luat paşaportul.

— Introdusă? Bărbați?

I se încleştează maxilarele, iar muşchii de pe obraz încep să zvâcnească:

— Ce se întâmplă aici?

E prea obosită să-i mai explice.

— Nu am paşaport.

— Fir-ar a dracului!

Anatoli izbeşte o palmă în volan. La auzul plesniturii, Alessia tresare.

— Alessia, trezeşte-te!

S-a schimbat ceva. Alessia e buimacă.

Maxim?

Deschide ochii, dar se trezeşte aruncată şi mai adânc în iad. E cu Anatoli şi maşina e oprită, parcată pe marginea drumului. E întuneric, dar la lumina farurilor îşi dă seama că sunt pe un drum de țară, înconjurați de câmpuri înghețate.

— Coboară din maşină, îi spune Anatoli.

Alessia se uită la el şi simte un firicel de speranță în piept.

O s-o lase aici. Poate să se întoarcă pe jos. A mai făcut-o.

— Afară! repetă el răstit.

Îşi deschide portiera, coboară din maşină, vine în dreptul portierei ei şi o deschide larg. O apucă de mână, o trage de pe scaun şi o târăşte în spatele maşinii, unde deschide portbagajul. Cu excepția rucsacului ei şi a unui troler mic, portbagajul e gol.

— Trebuie să intri acolo.

— Cum? Nu.

— N-avem de ales. Nu ai paşaport. Intră.

— Te rog, Anatoli. Urăsc întunericul. Te rog.

El se încruntă.

— Treci acolo sau te bag eu.

— Anatoli. Te rog. Nu. Nu-mi place întunericul.

Cu mişcări iuţi, o ia pe sus, o trânteşte în portbagaj şi închide capota înainte să apuce ea să se împotrivească.

— Nu! ţipă ea.

Înăuntru e întuneric beznă. Începe să dea din picioare şi să urle, dar întunericul i se prelinge în plămâni, sufocând-o, la fel ca punga neagră de plastic pe care a avut-o în cap când a traversat Canalul Mânecii.

Nu poate respira. Nu poate respira. Ţipă.

Nu întunericul. Nu. Nu întunericul. Urăsc întunericul.

După câteva secunde, capota se deschide şi o rază de lumină îi explodează-n faţă. Clipeşte.

— Uite. Ia asta.

Anatoli îi dă o lanternă.

— Nu ştiu cât o să țină bateria. Dar n-avem de ales. După ce urcăm în tren, deschid portbagajul.

Uluită, Alessia ia lanterna şi o strânge la piept. Anatoli îi mută rucsacul ca să-l poată folosi pe post de pernă, apoi îşi scoate geaca şi o înveleşte:

— S-ar putea să-ți fie frig. Nu ştiu dacă funcționează căldura aici. Culcă-te. Şi nu face gălăgie.

Îi aruncă o privire aspră şi închide din nou capota.

Alessia strânge lanterna la piept şi mijeşte ochii, încercând să îşi regleze respirația odată ce maşina porneşte din nou. Începe să cânte în gând Preludiul nr. 6 în Re Minor al lui Bach, repetându-l iar şi iar – culorile îi fulgeră în tonuri strălucitoare de albastru şi turcoaz în cap –, iar degetele i se îndoaie, bătând fiecare notă pe lanternă.

Cineva o zgâlțâie să o trezească. Ridică privirea somnoroasă spre Anatoli, care stă aplecat deasupra ei şi sprijină cu o mână capota. Respirația formează un nor de abur în jurul lui, luminat de un felinar singuratic din parcare. E pământiu la față şi are o expresie aspră:

— De ce te trezeşti aşa de greu? Am crezut că eşti inconştientă.

Pare uşurat.

Uşurat?

— O să rămânem peste noapte aici, zice.

Alessia clipeşte, cuibărindu-se în haină. E frig. E ameţită de atâta plâns. Are ochii umflaţi. Şi nu vrea să petreacă noaptea cu el.

— Afară, se răsteşte el şi îi întinde mâna.

Oftând, Alessia se ridică în şezut. Vântul rece şuieră în jurul ei, băgându-i părul în ochi. Iese înţepenită din portbagaj, refuzând ajutorul lui Anatoli. Nu vrea să pună mâna pe ea. El întinde mâna să-şi ia haina şi şi-o trage pe el. Îşi ia valiza, îi întinde rucsacul cu hainele ei şi închide portbagajul. În parcare nu sunt decât alte două maşini. Nu departe e o clădire scundă, banală, iar Alessia presupune că e probabil un hotel.

— Vino cu mine.

Anatoli merge cu pas grăbit spre intrare. Alessia îşi lasă încet rucsacul pe jos, se întoarce şi fuge.

Mă uit în tavan, măcinând în cap toate planurile pe care le-am pus la cale de când a fost răpită Alessia. Mâine iau avionul spre Albania, iar Tom Alexander vine cu mine. E foarte enervant, dar timpul e prea scurt ca să închiriez un avion particular, aşa că mergem cu un zbor de linie. Mulțumită Magdei, avem adresa părinților Alessiei. Tot mulțumită Magdei a găsit-o pe Alessia bărbatul căreia i-a fost făgăduită. Nu mă gândesc prea mult la această mică informație, pentru că îmi ies din minți de furie.

Calmează-te, amice.

Închiriem o maşină, mergem până la Tirana şi rămânem acolo peste noapte, la Plaza. Tom a aranjat să ne întâlnim cu un translator, care o să vină cu noi la Kukës a doua zi.

Şi o să stăm acolo cât o să fie nevoie. O să-i aşteptăm pe Alessia şi pe bărbatul care a răpit-o.

Pentru a nu ştiu câta oară în seara asta îmi doresc să-i fi luat un telefon. E îngrozitor de frustrant că nu pot să o contactez.

Sper că e bine.

Închid ochii, imaginându-mi cele mai cumplite scenarii.

Fata mea cea dulce.

Draga, draga mea Alessia.

Vin după tine. Am eu grijă de tine.

Te iubesc.

Alessia fuge orbeşte în întuneric, însuflețită de un val de adrenalină. Fuge pe asfalt, apoi intră pe iarbă. Aude un strigăt în spatele ei. El e. Îi aude paşii răsunând pe pământul înghețat. Se apropie.

Şi mai mult.

Apoi se face linişte.

A intrat şi el pe iarbă.

Nu.

Accelerează ritmul, sperând că picioarele o vor duce departe de el. Însă cade când el o ajunge şi o prinde. Cade. Aruncată la pământ cu atâta forță, încât o zgârie pe față iarba înghețată. Anatoli e întins pe spatele ei, gâfâind din greu.

— Cățea proastă. Unde dracu' ai crezut că te duci de data asta? îi şuieră în ureche.

Se ridică în genunchi şi o trage până o întoarce cu fața în sus, apoi se suie călare pe ea. O pălmuieşte tare peste față, aruncându-i capul într-o parte. Se apleacă, o prinde de gât şi strânge.

O s-o omoare.

Nu se opune.

Se uită la el. Drept în ochi. În albastrul lor rece, vede întunericul din inima lui. Ura. Furia. Neputința. Mâinile lui strâng, strâng, şi viața începe să o părăsească. Amețeşte. Întinde mâna şi se agață de brațul lui.

Aşa o să mor...

Îşi vede sfârşitul. Undeva în Franța, în mâinile acestui bărbat violent. Asta îşi doreşte şi ea. Îl întâmpină cu brațele deschise. Nu vrea o viață de spaimă, ca a mamei.

— Omoară-mă, şopteşte.

Anatoli mormăie ceva de neînțeles – şi-i dă drumul.

Alessia inspiră adânc şi-şi duce mâinile la gât, tuşind şi scuipând. Trupul nu îi dă ascultare, luptându-se să trăiască, trăgând în plămâni aerul prețios, readucând-o la viață.

Alessia oftează.

— De asta nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Vorbeşte încet şi răguşit, sunetele făcându-şi anevoie drum prin laringele strivit.

Anatoli o prinde de falcă şi se apleacă spre ea, suficient de aproape încât să-i simtă răsuflarea fierbinte în obraz:

— Femeia e un sac, e făcută să îndure, mârâie el cu o licărire crudă în ochi.

Alessia se uită la el şi pe obraji prind să-i alunece lacrimi fierbinți, care i se scurg spre urechi. Nici măcar nu şi-a dat seama că plânge. Anatoli citează din Kanunul antic al lui Lek Dukagjini, codul feudal primitiv după care s-au condus secole de-a rândul triburile din munții aflați în nordul şi estul Albaniei. Ideile din el încă mai dăinuie. Anatoli se lasă pe spate.

— Mai bine mor decât să fiu cu tine, spune Alessia, cu glas lipsit de emoție.

El se încruntă, uluit:

— Nu fi ridicolă.

Se ridică încet, stând deasupra ei:

— În picioare.

Alessia mai tuşeşte o dată şi se ridică greoi în picioare. El o apucă de cot şi o trage spre parcare, unde rucsacul ei a rămas pe asfalt. Îl ridică, apoi mai face câțiva paşi şi îşi ia şi valiza lui.

Cazarea durează câteva clipe. Alessia stă în spate cât el dă paşaportul şi un card de credit. Anatoli vorbeşte fluent franceza, dar Alessia e prea slăbită şi are dureri prea mari ca să se mai mire.

Apartamentul auster are două încăperi. Livingul are un mobilier cenuşiu-închis şi o chicinetă într-o parte. Peretele din spatele sofalei e vopsit în dungi inegale, în culori vesele. Prin uşa deschisă, Alessia întrezăreşte două paturi duble. Oftează uşurată. Două paturi. Nu unul. Două.

Anatoli lasă jos rucsacul, îşi scoate haina şi o aruncă pe sofa. Alessia îl priveşte, auzind cum îi bubuie sângele în urechi. În tăcerea camerei, e asurzitor.

Şi acum? Ce are de gând să facă?

— Arăți groaznic. Du-te şi te spală pe față, îi zice, făcând semn spre baie.

— Şi cine e vinovat de asta? se răsteşte Alessia.

El o fulgeră din priviri şi, pentru prima dată, Alessia observă că are ochii roşii şi e foarte palid. Pare epuizat.

— Hai, du-te.

Şi vocea pare epuizată.

Alessia intră în dormitor, apoi în baie, trântind uşa cu atâta putere că se sperie ea însăşi de zgomot.

Baia e mică şi afumată; în lumina lipsită de strălucire a becului de deasupra oglinzii, Alessia îşi vede reflexia şi icneşte. Un obraz e roşu de la palma primită, iar pe celălalt e zgâriată de la căzătură. În jurul gâtului are semne roşii de forma degetelor lui. Mâine vor fi vânătăi. Dar ce o şochează cel mai tare sunt ochii fără viață care o privesc pe sub pleoapele umflate.

E deja moartă.

Cu mişcări iuți, mecanice, se spală pe față, tresărind când săpunul atinge zgârieturile. Se şterge cu un prosop.

Când se întoarce în living, Anatoli şi-a atârnat sacoul în cuier şi acum caută prin minibar.

— Ți-e foame? o întreabă.

Ea scutură din cap.

Anatoli își toarnă ceva de băut – scotch, crede ea – şi dă paharul peste cap dintr-o înghițitură, închizând ochii ca să se bucure de gust. Când îi deschide, pare mai calm.

— Scoate-ți haina, zice.

Alessia nu se clinteşte.

El se ciupeşte de şaua nasului:

— Alessia, nu vreau să mă cert cu tine. Sunt obosit. Aici e cald. Mâine o să fim din nou afară, în frig. Te rog să-ți scoți haina.

Ea îşi scoate haina fără tragere de inimă, în timp ce Anatoli o măsoară din cap până-n picioare, făcând-o să se simtă stingherită.

— Îmi place cum îți stă în blugi, spune, dar Alessia nu se poate uita la el.

În timp ce o cântăreşte din priviri, se simte ca o oaie premiată expusă pe platforma de licitații. Aude clinchetul

sticlelor, dar de data asta Anatoli scoate din frigider o sticlă de Perrier.

— Ține, cred că ți-e sete şi ție.

Îi toarnă apa într-un pahar şi i-l întinde. Alessia ezită puțin, apoi îl ia şi bea.

— E aproape miezul nopții. Ar trebui să dormim.

Alessia se uită în ochii lui, iar el rânjeşte:

— Ah, carissima. Ar trebui să te fac a mea după circul pe care l-ai făcut afară.

Întinde mâna să-i ridice bărbia, iar ea tresare când degetele lui îi mângâie pielea.

Nu mă atinge.

— Eşti foarte frumoasă, şopteşte el, ca pentru sine. Dar nu am putere să mă lupt cu tine. Şi cred că va fi o luptă, nu?

Alessia închide ochii, încercând să-şi reprime valul de repulsie care îi strânge stomacul. Anatoli chicoteşte şi îi mângâie fruntea cu un sărut uşor:

— O să ajungi să mă iubeşti, şopteşte el, apoi ia bagajele şi le duce în dormitor.

Niciodată.

Omul ăsta are halucinații.

Inima ei aparține altuia. Îi va aparține întotdeauna lui Maxim.

— Du-te şi pune-ți pijamaua, îi spune el.

Alessia clatină din cap:

— Dorm aşa.

Nu are încredere în el.

Anatoli îşi lasă capul într-o parte, cu o expresie severă:

— Nu. Scoate-ți hainele. N-o să fugi dacă eşti dezbrăcată.

— Nu, spune ea, încrucişându-şi brațele.

— Nu fugi sau nu-ți scoți hainele?

— Amândouă.

El pufneşte, frustrat şi obosit:

— Nu te cred. Dar nu înțeleg nici de ce fugi.

— Pentru că eşti un bărbat rău şi violent, Anatoli. De ce aş vrea să îmi petrec toată viața cu tine?

Din vocea ei nu răzbate nicio emoție.

El ridică din umeri:

— Nu am suficientă energie pentru discuția asta. Treci în pat.

Profitând de ocazie şi repede, să nu se răzgândească, intră în dormitor. Îşi scoate ghetele şi se ghemuieşte în patul aflat mai departe, întorcându-se cu spatele la el.

Îl ascultă cât se mişcă prin cameră, dezbrăcându-se şi împăturindu-şi hainele. Anxietatea ei sporeşte cu fiecare mişcare a lui, cu fiecare sunet. După o eternitate, se aude sunetul uşor al tălpilor goale pe podea. Îl aude cum se apropie de pat. Stă lângă ea, cu respirația repezită, şi îi simte ochii pe trupul ei. Peste tot. Strânge bine pleoapele, prefăcându-se că doarme.

Anatoli plescăie din buze, apoi se aude un foşnet de cearşafuri şi pături şi, spre marea surprindere a Alessiei, simte cum îi pune o pătură peste ea. Apoi Anatoli stinge lumina, cufundând camera în întuneric, iar patul se lasă când se întinde şi el alături.

Nu! Ar trebui să fie în celălalt pat!

Alessia se crispează, dar el e sub plapumă, în timp ce ea e întinsă deasupra. O prinde în braţe şi o trage lângă el.

— Aşa o să ştiu dacă te ridici din pat, zice el şi o sărută pe păr.

Ea se smuceşte şi duce mâna la cruciuliţa de aur de la gât.

În scurtă vreme, respiraţia lui regulată îi spune că a adormit.

Alessia se uită în gol în întunericul de care se teme şi îşi doreşte să o înghită cu totul. Lacrimile refuză să mai curgă. I-au secat cu totul.

Ce face Maxim?

Îi e dor de mine?

E cu Caroline?

O vede pe Caroline în brațele lui Maxim, îl vede strângând-o la piept şi îi vine să urle.

Îi e prea cald şi cineva vorbeşte încet în apropiere. Deschide un ochi şi se întreabă unde e.

Nu. Nu. Nu.

Un val de teamă şi disperare o potopeşte cu suferință când îşi aduce aminte.

Anatoli.

Vorbeşte la telefon, în camera cealaltă. Alessia se ridică în fund şi ascultă.

— E bine... Nu... Câtuşi de puțin... Nu prea vrea să se întoarcă acasă. Nu o înțeleg.

Vorbeşte cu cineva în albaneză şi pare nedumerit şi supărat:

— Nu ştiu... Poate... Era un bărbat. Patronul ei. Cel de care era vorba în e-mail.

Vorbeşte despre Maxim!

— Ea spune că e doar menajera lui, dar nu ştiu ce să zic, Jak.

Jak! Vorbeşte cu tatăl ei!

— O iubesc atât de mult! E foarte frumoasă.

Cum? El nu ştie ce înseamnă iubirea!

— Nu, nu mi-a spus încă. Dar şi eu aş vrea să ştiu. De ce să plece?

Vocea i se frânge. E copleşit de emoții.

Am plecat din cauza ta!

A plecat ca să fie cât mai departe de el.

— Da. Ți-o aduc înapoi. O să am grijă să nu pățească nimic.

Alessia duce mâna la gâtul care încă o doare. Ce naiba? Să nu pățească nimic?

Ce mincinos.

— E în siguranță cu mine.

Ha! Pe Alessia mai că o pufneşte râsul de ironia acestei declarației.

— Mâine seară... Da... La revedere.

Îl aude umblând prin cameră şi apoi apare brusc în prag, în chiloți şi maiou.

— Te-ai trezit? o întreabă.

— Din păcate.

El o priveşte ciudat şi ignoră comentariul.

— Ai dincolo micul dejun.

— Nu mi-e foame.

Alessia se simte curajoasă şi indiferentă. Nu-i mai pasă. Acum, că nu-i mai poate face rău lui Maxim, n-are decât să se poarte cum are chef.

Anatoli se freacă pe bărbie şi o priveşte îngândurat:

— Cum vrei. Plecăm în 20 de minute. Ne aşteaptă un drum lung.

— Nu merg cu tine.

El dă ochii peste cap:

— Carissima, n-ai de ales. Nu complica situația pentru amândoi. Nu vrei să-i vezi pe tatăl tău, pe mama?

Mama.

El ridică puțin din sprâncene. A adulmecat o crăpătură în platoşa ei şi, simțind victoria, îi dă lovitura de grație:

— Îi e dor de tine.

Ea se ridică din pat, îşi ia ursuză bagajul şi, ocolindu-l cât mai departe cu putință, intră în baie să se spele şi să se schimbe.

Sub duş, în minte i se înfiripă o idee.

Are bani. Poate ar trebui să se întoarcă în Albania. Îşi poate lua un paşaport nou, o viză, şi se poate întoarce în Anglia.

Poate ar trebui să rămân în viață.

În timp ce îşi usucă repede părul cu prosopul, simte că viața ei are un nou scop.

Se va întoarce la Maxim. Şi va vedea cu ochii ei. Va vedea dacă totul a fost o minciună.

Capitolul douăzeci şi nouă

Alessia moţăie pe locul din faţă. Sunt pe o autostradă şi merg cu viteză mult prea mare. Au mers ore întregi, au traversat Franţa, Belgia, iar acum crede că sunt pe undeva în Germania. E o zi rece şi umedă de iarnă, iar peisajul e mohorât şi plat, exact ca starea ei de spirit. Nu, ea e mai mult decât mohorâtă, e nefericită.

Anatoli pare hotărât să ajungă în Albania cât mai repede cu putinţă. Acum ascultă la radio un talk-show nemţesc, din care Alessia nu înţelege nimic. Monotonia vocilor, vuietul constant al şoselei şi zona rurală ternă îi amorţesc simţurile. Nu vrea decât să doarmă. Când doarme, durerea e ca un zumzet în surdină, ca un pârâit la radio. Nu e ca durerea ascuţită care-i sfâşie inima de îndată ce se trezeşte.

Gândurile ei se întorc la Maxim.

Şi durerea sporeşte.

Încetează. E prea mult.

Se uită cu ochi obosiți la „logodnicul” ei, studiindu-l. Conduce concentrat Mercedesul care înghite kilometru după kilometru. Are tenul deschis la culoare, care îi trădează rădăcinile din nordul Italiei, nasul drept, buze pline, iar părul blond, neobişnuit prin părțile lor, e lung şi nepieptănat. Alessia se poate uita cu detaşare la el şi să considere că este un bărbat chipeş. Dar buzele alea au un zvâcnet de cruzime, iar ochii albaştri au o căutătură glacială, care o străpunge când se încruntă la ea.

Îşi aminteşte când l-a întâlnit prima dată. Cât de fermecător fusese! Tata îi spusese că Anatoli e un om de afaceri internațional. La prima întâlnire, păruse fermecător şi versat. Călătorise mult, iar ea îl asculta fermecată povestind despre Croația, Italia şi Grecia – tot felul de locuri îndepărtate. Ea era timidă, dar încântată că tata i-a ales un bărbat aşa de erudit.

Măcar de-ar fi ştiut.

După ce s-au întâlnit de câteva ori, a început să întrevadă străfulgerări din omul care era de fapt. Furia lui irațională față de copiii din vecini care îi înconjuraseră maşina cu uluire admirativă când a venit în vizită, izbucnirile lui când se contrazicea cu taică-su pe teme politice, admirația ascunsă față de acesta când se răstise la mama pentru că vărsase un strop de rachiu. Semnele erau acolo, de câteva ori a mustrat-o chiar şi pe Alessia, dar adevăratul lui caracter era ținut în frâu de eticheta socială.

Anatoli şi-a arătat adevărata faţă la nunta unui şef local, când Alessia a cântat la pian. Doi băieţi tineri pe care-i cunoştea de la şcoală au mai rămas cu ea după ce a terminat de cântat. Au flirtat cu ea până când Anatoli a izbutit să o tragă într-o cameră laterală, departe de ei şi de petrecere. Alessia era încântată şi credea că o să încerce să îi fure un sărut, pentru că era prima dată când erau singuri. Dar nu – Anatoli era furios. I-a tras două palme peste faţă. A fost un şoc, cu toate că viaţa cu tatăl ei o pregătise pentru violenţa fizică.

A doua oară când se întâmplase, era la şcoală. După recital, a venit la ea un tânăr şi i-a pus câteva întrebări. Anatoli l-a alungat şi a tras-o în vestiar. Acolo, a lovit-o de câteva ori, a prins-o de mâini şi i-a dat degetele peste cap, ameninţând-o că i le rupe dacă o mai prinde flirtând. L-a implorat să se oprească şi din fericire s-a oprit, dar a îmbrâncit-o la podea şi a lăsat-o suspinând şi tremurând acolo, singură.

Prima dată nu a spus nimănui ce s-a întâmplat. L-a iertat. A fost o scăpare. Ea s-a comportat necuvenit. I-a încurajat pe tinerii aceia zâmbindu-le.

A doua oară, Alessia a fost distrusă.

Credea că poate va reuşi să scape din cercul vicios al violenţei care o chinuia pe maică-sa, dar tocmai mama fusese cea care o găsise ghemuită pe podea, tremurând şi plângând.

Nu vreau să-ţi trăieşti viaţa alături de un bărbat violent.

Au plâns amândouă.

Şi mama ei a trecut la acțiune.

Dar totul a fost zadarnic.

Acum e aici – cu el.

Anatoli o priveşte cu coada ochiului.

— Ce-i?

Alessia îşi fereşte privirea, îl ignoră şi se uită pe geam.

— Ar trebui să oprim, mi-e foame şi tu nici n-ai mâncat, spune el.

Ea îl ignoră în continuare, deşi foamea îi strânge ca o gheară stomacul, amintindu-i de drumul de şase zile de mers pe jos spre Brentford.

— Alessia! se răsteşte el, făcând-o să tresară.

Se întoarce către el:

— Ce-i?

— Cu tine vorbesc.

Ea ridică din umeri:

— M-ai răpit. Nu vreau să fiu cu tine. Şi tu te aştepţi să fac conversaţie?

— Nu ştiam că poţi fi aşa nesuferită, bombăne Anatoli.

— Şi ăsta e doar începutul.

Gura lui Anatoli se strâmbă şi, spre surprinderea ei, pare amuzat:

— Un lucru e sigur în ceea ce te priveşte, carissima: nu se plictiseşte omul cu tine.

Semnalizează şi ies de pe autostradă într-o zonă de servicii.

— E o cafenea acolo. Hai să mâncăm ceva.

Anatoli îi pune în faţă o tavă pe care se află cafea neagră, câteva pliculeţe de zahăr, o sticlă de apă şi o baghetă de brânză:

— Nu pot să cred că eu te servesc pe tine, spune el în timp ce se aşază. Mănâncă.

— Bun venit în secolul XXI, i-o întoarce Alessia, încrucişând provocator brațele.

El încleştează maxilarele:

— Nu-ți spun a doua oară.

— Ah, Anatoli, dă-i drumul, fă ce ştii tu mai rău. Nu mănânc. Tu le-ai cumpărat, tu să le mănânci, se răsteşte ea, ignorând protestele stomacului.

În ochii lui se citeşte uimirea, dar strânge din buze şi Alessia bănuieşte că încearcă să îşi ascundă un zâmbet. Oftează, întinde mâna, îi ia bagheta şi, cu un gest teatral, ia o muşcătură consistentă. Cu gura plină, pare deopotrivă absurd şi ridicol de încântat de sine. E aşa de caraghios încât, fără să vrea, Alessiei îi scapă un chicotit.

Anatoli zâmbeşte, un zâmbet adevărat, care îi luminează şi ochii. Se uită la ea cu căldură şi nu mai încearcă să îşi ascundă amuzamentul:

— Ține, zice el, şi îi întinde bucata rămasă de baghetă.

Stomacul ei alege tocmai acest moment ca să chiorăie, iar la auzul sunetului zâmbetul lui se lărgeşte. Alessia se uită la baghetă, apoi la el, şi oftează. Îi este foarte foame. Împotriva voinței ei, ia sandviciul şi începe să mănânce.

— Mai bine, zice el şi începe să mănânce porția lui.

— Unde suntem? întreabă Alessia după câteva îmbucături.

— Tocmai am trecut de Frankfurt.

— Când ajungem în Albania?

— Mâine. Sper că mâine după-amiază suntem acasă.

Îşi termină masa în tăcere.

— Mănâncă tot. Vreau să mergem fără oprire. Vrei la toaletă?

Anatoli se ridică, nerăbdător să plece cât mai repede. Alessia îşi ia cafeaua fără să mai pună şi zahăr în ea.

Ca Maxim.

E amară, dar o bea pe toată. Ia sticla cu apă. Stația service, cu parcarea mare şi mirosul de gaze de eşapament, e

cumplit de familiară şi îi aminteşte de drumul pe care l-a făcut cu Maxim; dar diferenţa este că voia să fie Maxim. Acum se îndepărtează tot mai mult de el cu fiecare kilometru.

Stau în salonul pentru business class de la British Airways, pe aeroportul Gatwick, aşteptând zborul de după-amiază spre Tirana. Tom frunzăreşte The Times şi soarbe dintr-un pahar cu şampanie, în timp ce eu îmi fac gânduri negre. Am trăit într-o stare de permanentă îngrijorare de când a fost smulsă Alessia de lângă mine.

Poate a plecat de bunăvoie cu el.

Poate s-a răzgândit în privinţa noastră.

Nu vreau să cred aşa ceva, dar îndoiala îşi croieşte drum în mintea mea.

Se strecoară înşelător.

Dacă aşa s-a întâmplat, atunci cel puţin o să am ocazia să discut cu ea în legătură cu răzgândirea asta subită. Ca să mai uit de gândurile astea tulburătoare, fac câteva poze şi le urc pe contul meu de Instagram. Odată încheiată şi treaba asta, reiau în minte evenimentele dimineţii.

Mai întâi i-am cumpărat Alessiei un telefon, care e în rucsacul meu. M-am întâlnit cu Oliver şi am verificat rapid agenda tuturor afacerilor imobiliare. Spre uşurarea mea, lucrurile păreau a merge bine. În prezența avocatului meu, domnul Rajah, care a fost martor, am semnat actele solicitate de Biroul Coroanei pentru includerea mea în Linia de Succesiune. Le-am prezentat amândurora o versiune revizuită a evenimentelor de peste weekend cu Alessia şi l-am rugat pe Rajah să îmi recomande un avocat specializat în servicii de imigrare, ca să putem începe să găsim vreun fel de viză pentru Alessia.

După aceea, dintr-un impuls, am făcut o vizită la banca mea din Belgravia, unde este depozitată Colecția Trevethick. Dacă o găsesc pe Alessia şi nu e totul pierdut, o s-o cer de soție. De-a lungul secolelor, strămoşii mei au adunat o grămadă frumuşică de bijuterii fine, lucrate de cei mai pricepuți artizani ai vremurilor lor. Când colecția nu e împrumutată muzeelor din lumea întreagă, e depozitată în siguranță în seifurile din Belgravia.

Am nevoie de un inel, unul care să fie pe măsura frumuseții şi talentului Alessiei. În colecție erau două care s-ar putea potrivi, dar am ales un inel Cartier din anii 1930, din platină şi cu diamante, pe care bunicul meu, Hugh Trevelyan, i l-a dat bunicii mele, Allegra, în 1935. E un inel desăvârşit, simplu şi elegant: 2,79 carate şi evaluat în prezent la 45 000 de lire.

Sper să-i placă Alessiei. Dacă totul merge conform planului, se va întoarce în Marea Britanie purtând inelul – în calitate de logodnică a mea.

Îmi pipăi din nou buzunarul, ca să mă asigur că inelul e în siguranță, şi mă încrunt la Tom, care se îndoapă cu alune şi ridică privirea.

— Rezistă, Trevethick. Se vede cu ochiul liber că n-ai stare. Alessia o să fie bine. Îți salvăm noi fata.

A insistat să mă însoțească din clipa-n care l-am sunat şi i-am spus ce s-a întâmplat. Şi-a lăsat un om să o păzească pe Magda şi acum e aici, cu mine. Lui Tom îi place aventura. De aceea s-a şi înrolat în armată pe vremuri. Acum e din nou călare pe calul lui alb – metaforic vorbind – şi gata de luptă.

— Sper, răspund.

Oare şi Alessia ne va vedea drept salvatori, nu drept o mare bătaie de cap? Nu ştiu. Abia aştept să mă urc în avion şi să ajung acasă la părinții ei. N-am nicio idee ce mă aşteaptă acolo, dar sper că o voi găsi pe fata mea.

— De ce ai plecat din Albania? o întreabă Anatoli când intră din nou pe autostradă.

Vorbeşte pe un ton blând şi Alessia se întreabă dacă nu cumva încearcă să-i inducă un fals sentiment de siguranță. Nu-i chiar atât de proastă.

— Ştii de ce. Ți-am spus deja.

Chiar în timp ce rosteşte cuvintele, îşi dă seama că nu ştie ce poveste i-au spus lui. Poate are ocazia să mai înfrumusețeze puțin adevărul. Să uşureze puțin situația pentru ea şi pentru maică-sa. Dar totul depinde de ceea ce a spus Magda.

— Ce-a zis prietena mamei?

— Taică-tu a interceptat e-mailul. A văzut numele tău şi m-a rugat pe mine să i-l citesc.

— Ce spunea?

— Că eşti bine, sănătoasă, şi că eşti plecată să lucrezi pentru un bărbat.

— Atâta tot?

— Mai mult sau mai puțin.

Aşadar, Magda nu a pomenit de Dante şi Ylli.

— Şi tata ce-a zis?

— M-a rugat să vin după tine şi să te aduc înapoi.

— Şi mama?

— N-am vorbit cu mama ta. Nu-i treaba ei.

— Sigur că e treaba ei! Nu mai fi aşa de preistoric!

Anatoli îi aruncă o privire piezişă, luat prin surprindere de izbucnirea ei.

— Preistoric?

— Da! Eşti un adevărat dinozaur. Merită să i se ceară părerea.

Încruntarea nedumerită a lui Anatoli vorbeşte de la sine; habar n-are ce tot spune ea acolo. Alessia continuă, înfierbântându-se pe măsură ce vorbeşte:

— Eşti un om din alt secol. Din altă epocă. Tu şi toţi bărbaţii ca tine. În alte ţări, atitudinea ta de Neanderthal faţă de femei ar fi de neacceptat.

Anatoli clatină din cap:

— Ai stat prea mult în Occident, carissima.

— Îmi place Occidentul. Bunica era din Anglia.

— De-asta te-ai dus la Londra?

— Nu.

— Şi atunci, de ce?

— Anatoli, ştii de ce. Vreau să-ți fie clar. Nu vreau să mă mărit cu tine.

— Lasă că-ți revii tu, Alessia.

Şi dă din mână, ca şi cum împotrivirea ar fi neînsemnată.

Alessia pufneşte, simțindu-se jignită, dar şi curajoasă. La urma urmelor, ce-i poate face în timp ce conduce?

— Vreau să aleg singură cu cine mă căsătoresc. E o dorință cât se poate de simplă.

— Vrei să-l dezonorezi pe tatăl tău?

Alessia roşeşte. Sigur că atitudinea ei – sfidarea, încăpățânarea ei – aduce mare ruşine asupra familiei.

Se întoarce spre geam, dar pentru ea această conversație nu s-a terminat. Poate va reuşi să-l convingă cumva pe tatăl ei.

Îşi îngăduie să se gândească pentru câteva clipe la Maxim şi simte cum o copleşeşte durerea, ascuțită şi reală. Curajul se evaporă şi cade din nou în disperare. Inima îi bate mai departe, dar e pustiită.

Îl va mai vedea vreodată?

Undeva, în Austria, Anatoli opreşte din nou la o benzinărie, dar de data asta numai pentru ca să facă plinul. Insistă să vină cu el să plătească. Alessia se târăşte după el fără tragere de inimă, neatentă la ce se întâmplă în jurul ei.

Când se întorc pe autostradă, el o anunță:

— Peste puțin timp ajungem în Slovenia. La intrarea în Croația, va trebui să intri din nou în portbagaj.

— De ce?

— Pentru că nu e în Schengen şi are graniță.

Alessia se albeşte la față. Nu-i place să stea în portbagaj. Urăşte întunericul.

— Când ne-am oprit la benzinărie, am cumpărat şi câteva baterii pentru lanternă.

Se uită pe furiş spre Anatoli, iar el îi surprinde privirea:

— Ştiu că nu-ți place. Dar n-avem ce face.

Îşi întoarce privirea spre drum.

— Şi de data asta nu ar trebui să dureze prea mult. Când am oprit la Dunkerque, am crezut că eşti inconştientă, că te-ai intoxicat cu monoxid de carbon sau cine ştie ce.

Se încruntă. Dacă nu se înşală, Alessia ar putea jura că e îngrijorat. După-amiază, la restaurant, a privit-o cu căldură.

— Ce-i? o întreabă el, scoțând-o din visare.

— Nu sunt obişnuită să-ți faci griji pentru mine, recunoaşte ea. Numai cu violența.

Mâinile lui Anatoli se încleştează pe volan.

— Alessia, dacă nu faci ceea ce ți se spune, există consecințe. Mă aştept să fii o soție gheg[3] tradițională. Asta-i tot ce trebuie să ştii. Cred că ai devenit prea încăpățânată cât ai stat la Londra.

---

[3] Grup etnic albanez, prezent în special în nordul țării. (N.r.

Nu-i răspunde, ci întoarce capul şi se uită la peisajul rural care zboară pe lângă ei, sporindu-i amărăciunea pe măsură ce maşina înghite kilometru după kilometru.

Avionul nostru aterizează la Tirana la ora locală 20:45, pe o ploaie rece, torențială. Tom şi cu mine avem numai bagaje de mână, aşa că trecem prin vamă şi ieşim într-un terminal modern, bine luminat. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar arată ca orice alt mic aeroport din Europa, cu toate amenajările de care ai nevoie.

Pe de altă parte, maşina noastră închiriată e o surpriză neaşteptată. Agentul mă avertizase că aici nu există maşini de firmă de închiriat, aşa că m-am trezit la volanul unei maşini de care nu am auzit niciodată: o Dacia. E cea mai simplă şi mai analogică maşină pe care am condus-o vreodată, deşi are un port USB în radio, aşa că îmi pot conecta iPhone-ul şi folosi Google Maps. Constat cu surprindere că îmi place maşina, e practică şi solidă. Tom o botează „Dacy" şi, după o scurtă negociere la ieşirea din parcare şi un bacşiş pentru parcagiu, o luăm din loc.

E o adevărată provocare să conduci noaptea, pe o ploaie torențială, pe partea cealaltă a drumului, într-o țară unde până la jumătatea anilor 1990 nu se auzise de maşini proprietate personală. Dar în 40 de minute, Dacy şi Google Maps ne duc teferi la Plaza Hotel, în centrul Tiranei.

— Drace, complicat a mai fost, exclamă Tom când tragem în fața hotelului.

— Că bine zici!

— Deşi am condus în condiții mai grele, bombăne el.

Opresc motorul, ştiind că face aluzie la perioada petrecută în Afganistan.

— Cât de departe e oraşul natal al fetei ăsteia?

— O cheamă Alessia, mă răstesc eu pentru a zecea oară.

Mă întreb dacă a fost înțelept din partea mea să îl las pe Tom să vină cu mine.

— Cred că avem trei, patru ore de condus.

La nevoie, e un om bun, dar diplomația n-a fost niciodată punctul lui forte.

— Iartă-mă, bătrâne. Alessia, zice el, trăgându-şi o palmă peste frunte. Am înțeles. Sper să se oprească ploaia până mâine. Hai să ne cazăm şi să vedem dacă putem bea ceva pe undeva.

În portbagajul Mercedesului, Alessia strânge lanterna în mână când maşina se hurducă şi se opreşte. Probabil că au ajuns la granița cu Croația. Închide ochii, trage haina lui

Anatoli peste cap şi stinge lanterna. Nu vrea să fie prinsă. Nu vrea decât să ajungă acasă. Aude voci, potolite şi trădând stăpânire de sine. Apoi maşina se pune în mişcare. Oftează uşurată şi aprinde iar lanterna. Îşi aminteşte de ascunzătoarea improvizată sub cearşafuri pe care-a împărțit-o cu Maxim şi cu micul dragon. Au stat şi au vorbit îndelung în patul lui mare, demn de un nobil, cu genunchii atingându-li-se şi... Durerea o străpunge brusc, ca o lamă de cuțit. O arde până-n străfundurile sufletului.

Nu peste multă vreme Mercedesul încetineşte şi opreşte. Motorul toarce în ralanti şi, după câteva secunde, Anatoli deschide portbagajul. Alessia stinge lanterna şi se ridică în şezut, clipind des în întuneric.

Se află pe un drum pustiu de țară. În partea opusă, se zăreşte în întuneric un bungalou mic. Luminile de poziție aruncă o strălucire roşie demonică pe chipul lui Anatoli, iar răsuflarea i se adună într-un nor rău-prevestitor în jurul lui. Întinde o mână să o ajute să iasă şi, pentru că e obosită şi înțepenită, o acceptă. Se împiedică în momentul când se dă jos din portbagaj, dar el o trage în față şi o prinde în brațe.

— De ce eşti aşa ostilă? şopteşte el cu buzele pe tâmpla ei.

O strânge şi mai tare de talie, o prinde de ceafă şi o apucă de păr. În ciuda frigului, răsuflarea lui e fierbinte şi grea între ei. Până să realizeze Alessia ce se întâmplă, buzele lui se zdrobesc dur de gura ei. Încearcă să-i vâre cu forța limba în gură, iar ea se opune, străbătută de un amestec amețitor de teamă şi scârbă. Se smuceşte fără succes din brațele lui

şi se zbate haotic, încercând să scape din strânsoare. Anatoli se lasă în spate, o priveşte, şi înainte să-şi dea seama ce face, Alessia îi trage o palmă răsunătoare peste faţă, iar el se trage îndărăt. Şocat. Alessia respiră sacadat, adrenalina îi clocoteşte prin vene, alungându-i frica şi lăsând în urmă furia. Anatoli se încruntă la ea, se freacă pe obraz şi, înainte să apuce să închidă ochii, o loveşte tare peste faţă. O dată. De două ori. Forţa loviturilor îi smuceşte capul dintr-o parte într-alta şi o face să se clatine pe picioare. Fără prea multă grijă, Anatoli o ia pe sus şi o aruncă în portbagaj, iar ea se loveşte la umăr, la spate şi la cap. Înainte să poată protesta, el trânteşte capota.

— Până înveţi să te porţi frumos şi să fii civilizată, n-ai decât să stai acolo! ţipă el.

Alessia îşi prinde în mâini capul care-i zvâcneşte. Furia îi arde gâtlejul şi fundul ochilor.

Asta va fi viaţa ei de acum înainte.

Iau o gură de Negroni. Sunt cu Tom într-un bar de lângă hotel. E modern, îngrijit şi confortabil, personalul e prietenos şi atent, deşi nu exagerat. Şi, mai mult, au un Negroni al dracului de bun.

— Cred că am nimerit bine, zice Tom şi mai soarbe din pahar. Nu ştiu la ce mă aşteptam. Capre şi colibe de chirpici, presupun.

— Da. Şi eu cam tot aşa credeam. Locul ăsta depăşeşte toate aşteptările mele.

Mă priveşte gânditor:

— Scuze, Trevethick, dar trebuie să ştiu. De ce faci toate astea?

— Ce?

— Alergi după fătuca asta prin toată Europa. De ce?

— Dragostea, mărturisesc eu, de parcă ar fi cel mai lesne de înțeles motiv din lume.

Oare de ce nu pricepe şi el asta?

— Dragostea?

— Da. E cât se poate de simplu.

— Pentru menajeră?

Dau ochii peste cap. Ce-are asta de-a face cu faptul că Alessia a făcut curățenie pentru mine? Şi vrea să facă în continuare!

— Obişnuieşte-te cu ideea, Tom. O să mă însor cu ea.

Tom se îneacă şi împroaşcă lichidul roşu pe masă, iar eu mă întreb din nou cât de înțelept a fost să-l iau cu mine.

— Ia-o încet, Trevethick. E frumuşică din câte îmi amintesc, dar e înțelept?

Ridic din umeri:

— O iubesc.

El clatină din cap, buimăcit.

— Tom, pentru că tu nu ai avut curajul să faci ce trebuie şi s-o ceri de nevastă pe Henrietta – care e o sfântă pentru că te suportă –, nu mă judeca pe mine.

Se încruntă şi în ochii lui apare o licărire ostilă:

— Uite ce-i, bătrâne, nu mi-aş face datoria de prieten dacă n-aş spune ce e al naibii de evident.

— Şi ce este atât de evident?

— Eşti în doliu, Maxim, spune el cu o voce surprinzător de blândă. Ți-a trecut prin cap că pasiunea asta subită e felul tău de a face față morții fratelui tău?

— N-are nimic de-a face cu moartea lui Kit şi nu e deloc vorba de o pasiune subită. Tu n-o cunoşti ca mine. E o femeie excepțională. Şi am cunoscut nenumărate femei. E altfel. Nu-i pasă de toate rahaturile de doi bani... E inteligentă. Amuzantă. Curajoasă. Şi ar trebui s-o auzi cântând la pian. E un adevărat geniu.

— Serios?

— Da. Aşa stau de fapt lucrurile. De când am cunoscut-o, văd lumea în cu totul altă lumină. Şi am ajuns să mă întreb care e locul meu în ea.

— Stai calm.

— Nu, Tom. Tu să stai calm. Are nevoie de mine. E bine să aibă cineva nevoie de tine, iar eu am nevoie de ea.

— Dar asta nu e o temelie pentru o relație.

Scrâşnesc din dinți:

— Nu e numai asta. Tu ai luptat pentru țară. Ai o afacere de succes. Eu ce mama dracului am făcut în viață?

— Mă rog, tu eşti cât pe ce să-ți ocupi locul în istoria familiei Trevethick şi să-i păstrezi moştenirea pentru generațiile următoare.

— Ştiu, oftez. E descurajant şi vreau lângă mine pe cineva în care să pot avea încredere. Cineva care mă iubeşte. Cineva care mă prețuieşte pe mine, mai mult decât averea şi titlul meu. Cer prea mult?

Tom se încruntă.

— Am găsit acest om, adaug. Iar tu eşti prea sigur pe Henrietta.

Pufneşte şi coboară privirea spre restul de băutură din pahar.

— Ai dreptate, mârâie el. O iubesc pe Henry. Ar trebui să fac ceea ce se cuvine.

— Ar trebui.

Tom încuviințează.

— Bun. Hai să mai luăm un rând.

Face semn chelnerului să ne mai aducă un rând, iar eu mă întreb dacă va trebui să fac față acestei neîncrederi față de

Alessia din partea tuturor prietenilor mei... din partea familiei.

— Să fie duble, strig eu.

Alessia se trezeşte şi îşi dă seama că maşina stă pe loc. Motorul e oprit. Capota se ridică, iar Anatoli se află din nou deasupra ei.

— Ți-ai învățat cât de cât lecția?

Alessia îi aruncă o privire duşmănoasă şi se ridică, frecându-se la ochi.

— Ieşi de-acolo. Stăm aici la noapte.

De data asta nu-i mai întinde mâna s-o ajute, dar se apleacă pe deasupra ei şi îşi ia haina, pe care şi-o trage repede pe el. Afară bate un vânt muşcător şi ea se înfioară. O doare tot corpul, dar iese din portbagaj posomorâtă şi aşteaptă deoparte să vadă ce are el de gând să facă.

Anatoli o urmăreşte din priviri, iar buzele lui se strâng într-o linie subțire, furioasă:

— Eşti ceva mai ascultătoare acum? o întreabă, cu o expresie batjocoritoare.

Alessia nu scoate o vorbă.

Anatoli pufneşte şi întinde mâna după bagaje. Alessia se uită în jur. Sunt într-o parcare în centrul unui oraş. În apropiere, se ridică un hotel impunător. Are multe etaje şi e luminat ca un film de la Hollywood, iar pe faţadă scrie WESTIN. Anatoli o înşfacă de mână şi o trage spre intrare. Nu încetineşte pasul, aşa că ea trebuie să alerge ca să ţină ritmul.

Foaierul e tot numai marmură, oglinzi şi modernitate, iar Alessia zăreşte un semn discret: se află la hotelul Westin din Zagreb. Anatoli face cazarea într-o limbă croată perfectă şi în câteva minute sunt în liftul care îi duce la etajul al 15-lea.

Anatoli a luat un apartament luxos, cu mobilier crem şi maro. Are o canapea, un birou, o masă mai mică şi, printr-o uşă întredeschisă, Alessia zăreşte un pat.

Unul.

Nu!

Rămâne în picioare în prag, obosită şi neajutorată.

Anatoli îşi scoate haina şi o aruncă pe canapea.

— Ți-e foame? întreabă el, deschizând comoda de sub televizor.

În cele din urmă găseşte minibarul.

— Ce zici? se răsteşte el.

Alessia încuviințează.

Anatoli face semn cu capul spre o mapă îmbrăcată în piele albastră, aflată pe birou:

— Comandăm de la room-service. Alege ceva. Şi scoate-ți haina.

Alessia ia meniul şi răsfoieşte paginile până la secțiunea room-service. Denumirile sunt în croată şi engleză; se uită prin meniu şi alege imediat cel mai scump fel de pe listă. N-are nicio mustrare de conştiință să-l pună pe Anatoli la cheltuială. Se încruntă, amintindu-şi cum se opunea încercărilor lui Maxim de a plăti... Anatoli a găsit două sticluțe de scotch şi le deşurubează capacele. Da, Alessia n-are nicio mustrare de conştiință. E victima unei răpiri şi Anatoli i-a servit suficiente abuzuri fizice până acum. Îi e dator. Dar cu Maxim... balanța era cu totul în neregulă. Ea era cea care-i era datoare. Atât de datoare. Domnul ei. Îl lasă să i se strecoare în linişte din minte; va jeli mai târziu după el.

— Vreau o friptură New York, cere ea. Cu extra salată. Şi cartofi prăjiți. Şi un pahar de vin roşu.

Anatoli se întoarce şi o priveşte surprins.

— Vin?

— Da. Vin.

O cântăreşte din priviri câteva momente:

— Ai devenit foarte occidentală.

Alessia prinde curaj.

— Aş vreau un pahar de vin roşu franțuzesc.

— Acum vrei şi franțuzesc? întreabă el ridicând o sprânceană.

— Da, răspunde Alessia şi, după ce se gândeşte mai bine, adaugă: Te rog.

— Bine, o să luăm o sticlă.

Ridică din umeri cu un gest nonşalant şi pare foarte înțelegător.

Dar nu e. E un monstru.

Toarnă amândouă sticluțele de whisky într-un pahar şi nu-şi ia ochii de la ea când întinde mâna după telefon.

— Ştii, eşti o femeie foarte atrăgătoare, Alessia.

Ea îngheață. Ce mai vrea acum?

— Mai eşti virgină? o întreabă cu voce blândă, ademenitoare.

Alessia trage aer în piept şi se simte puțin amețită.

— Sigur că da, şopteşte, încercând să pară deopotrivă ofensată şi jenată.

Anatoli nu trebuie să afle adevărul.

Privirea lui se aspreşte.

— Pari schimbată.

— Sunt. Am deschis ochii.

— Ți i-a deschis cineva?

— Doar... propria mea experiență, șoptește ea, dorindu-și să nu-i fi răspuns.

Își atrage dușmănia unui șarpe.

Anatoli formează numărul de la room-service și face comanda, în timp ce Alessia își scoate haina și se așază pe canapea, urmărindu-l prudentă. Când termină cu telefonul, Anatoli ia telecomanda, dă pe un post local de știri și se așază la birou cu paharul. Urmărește o vreme știrile fără s-o bage în seamă, sorbind din când în când din pahar. Alessia e ușurată că e atent la altceva. Se uită și ea la televizor, încercând să înțeleagă ce spune crainicul, și prinde câteva cuvinte. Se concentrează; nu vrea să-i rătăcească gândurile. N-ar face decât să se întoarcă la Maxim și refuză să își plângă pierderea în fața lui Anatoli.

Când se termină emisiunea, Anatoli se întoarce spre ea.

— Așa deci, ai fugit de mine?

Vorbește despre ziua de ieri?

— Când ai plecat din Albania, spune el, sorbind ultima înghițitură de whisky.

— M-ai amenințat că îmi rupi degetele.

El se freacă pe bărbie, gânditor:

— Alessia... Nu...

Şi se opreşte.

— Nu vreau scuze, Anatoli. Nu există nicio scuză să tratezi o ființă umană aşa cum m-ai tratat tu pe mine. Uită-te la gâtul meu.

Îşi trage puloverul în jos, lăsând să se vadă vânătăile pe care i le-a făcut ieri. Ridică bărbia, ca să fie şi mai vizibile.

Anatoli roşeşte.

Se aude o bătaie discretă în uşă şi, aruncându-i Alessiei o privire frustrată, se duce şi deschide. În fața uşii e un tânăr în livreaua hotelului, care duce un cărucior pentru mâncare. Anatoli îi face semn să intre şi se dă la o parte în timp ce băiatul transformă căruciorul în masă. E acoperită cu o față de masă albă, pe care sunt aranjate două tacâmuri. Într-o vază de ceramică e un singur trandafir galben, o mică tentativă de romantism.

Ce ironic.

Durerea Alessiei îşi face iar simţită prezenţa, o roade pe dinăuntru, şi trebuie să-şi înăbuşe lacrimile cât desface chelnerul sticla cu vin. Pune dopul de plută pe o farfurioară din ceramică, scoate câteva farfurii din sertarul încălzit de dedesubt şi, cu un gest larg, dă deoparte capacele care le acopereau. Aroma e înnebunitoare. Anatoli spune câteva cuvinte în croată şi îi dă chelnerului ceva ce seamănă cu o bancnotă de zece euro, pentru care acesta pare extrem de recunoscător. După ce tânărul părăseşte camera, Anatoli o cheamă pe Alessia la masă:

— Hai să mănânci.

Pare îmbufnat.

Pentru că e flămândă şi sătulă să se tot împotrivească, Alessia se aşază la masa improvizată. Aşa va fi de acum înainte, o erodare lentă, chinuitoare a voinţei ei, în aşa fel încât, în timp, va ajunge să se supună bărbatului acestuia.

— E cât se poate de occidental, nu? zice el când se aşază în faţa ei şi ia sticla de vin.

Îi toarnă un pahar.

Alessia se gândeşte la ce i-a spus mai devreme. Dacă Anatoli vrea o nevastă albaneză tradiţională, atunci asta va avea. N-

o să mănânce cu el. Nu va dormi cu el decât atunci când vrea sex. În mod sigur nu asta îşi doreşte. Se uită în farfurie şi i se pare că pereții camerei se strâng în jurul ei, sufocând-o.

— Gëzuar, Alessia, spune el, iar Alessia îl priveşte.

Anatoli a ridicat paharul închinându-l tăcut în cinstea ei, cu ochii mari, cu o expresie călduroasă. O furnică tot scalpul. Nu se aştepta la asemenea... onoare! Ridică şi ea paharul, închină cu el fără tragere de inimă şi soarbe o gură.

— Mmm, face ea, şi închide ochii, sedusă de gustul vinului.

Când îi redeschide, Anatoli o priveşte cu ochi întunecați, care promit ceva ce ea nu-şi doreşte.

Îi dispare pofta de mâncare.

— N-o să mai fugi de mine, Alessia. Niciodată. O să fii soția mea, murmură el. Acum mănâncă.

Ea coboară privirea spre friptura din farfurie.

Capitolul treizeci

Anatoli îi umple din nou paharul.

— Abia dacă te-ai atins de mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Atunci cred că e vremea să mergem la culcare.

Tonul o face să se uite tăios la el. Stă răsturnat pe spate în scaunul lui, vigilent. Aşteptând. Ca un animal de pradă. Bate cu arătătorul în buza de jos ca şi cum ar fi cufundat în gânduri, dar ochii îi sclipesc. A băut cel puțin trei pahare de vin. Şi whisky-ul înainte. Dă peste cap ultima înghițitură de vin şi se ridică încet de pe scaun. Rămâne cu privirea ațintită asupra ei, cu ochii concentrați, mai întunecați. O paralizează cu privirea asta.

Nu.

— Nu văd de ce ar trebui să aşteptăm noaptea nunții, spune el şi se apropie de ea.

— Nu. Anatoli, şopteşte ea. Te rog. Nu.

Se agață de masă.

El îi atinge obrazul cu un deget.

— Frumos, şopteşte. Ridică-te. Nu complica lucrurile.

— Ar trebui să aşteptăm, şopteşte Alessia, străduindu-se să-şi dea seama ce poate să facă.

— Nu vreau să aştept. Şi dacă trebuie să mă lupt cu tine, asta e.

Face o mişcare bruscă, o prinde pe după umeri şi o trage cu atâta forță, încât îi dărâmă scaunul. Alessia simte cum o copleşesc teama şi furia. Se răsuceşte şi dă din picioare, îl loveşte în fluierul piciorului şi apoi loveşte şi masa, făcând să zdrăngănească vesela şi tacâmurile şi vărsând paharul ei cu vin.

— Ah. Futu-i, geme el.

— Nu! țipă ea, lovindu-l cu amândouă picioarele şi fluturând pumnii în speranța că o să-l nimerească.

Anatoli se repede la ea, o prinde de talie şi o trage lângă el. O saltă de la pământ, în vreme ce ea dă din picioare şi loveşte totul în jur încercând să-l nimerească.

— Nu! țipă ea. Te rog, Anatoli!

Fără să-i ia în seamă țipetele, o strânge mai tare şi o duce în dormitor pe jumătate târâş, pe jumătate în brațe.

— Nu. Nu. Încetează!

— Linişte! ţipă el şi o zgâlţâie, aruncând-o în pat cu faţa în jos.

Se aşază lângă ea şi o ţine nemişcată, punându-i o mână pe spate, în timp ce cu cealaltă începe să-i tragă ghetele din picioare.

— Nu! ţipă ea.

Se răsuceşte şi-l loveşte cu picioarele o dată, de două ori, încercând să se smulgă din strânsoare şi atacându-l cu pumnii.

— Ce naiba, Alessia!

E înnebunită; furia şi suferinţa copleşitoare îi dau o putere pe care nici nu bănuia că o are. Se luptă din răsputeri, orbită de furia covârşitoare pe care o îndreaptă, toată, împotriva bărbatului pe care-l urăşte.

— Fir-ar a dracului!

Anatoli se aruncă peste ea, zdrobind-o de saltea şi lăsând-o fără suflare. Încearcă să-l dea jos, dar e prea greu.

— Potoleşte-te, îi şopteşte el la ureche. Potoleşte-te.

Ea rămâne nemişcată, cruţându-şi resursele şi străduindu-se să îşi umple plămânii cu aer. Anatoli îşi mută greutatea şi o răsuceşte, astfel că stau nas în nas. Trecându-şi un picior peste coapsele ei, o prinde de braţe şi i le ridică deasupra capului, ţinându-le cu o singură mână.

— Te vreau. Eşti soţia mea.

— Te rog. Nu, şopteşte ea, uitându-se în ochii lui sălbatici, larg deschişi.

Citeşte în ei excitarea; corpul lui suplu vibrează, îl simte lipit de şoldul ei. Anatoli se uită în jos la ea, răsuflând greu, şi îşi trece mâna peste trupul ei, peste sâni, peste abdomen, peste şliţul pantalonilor.

— Nu, Anatoli, te rog. Sângerez. Te rog. Sângerez.

Minte, dar e ultima încercare disperată de a-l opri. Anatoli se încruntă, ca şi cum n-ar fi înţeles, iar apoi expresia i se schimbă din dorinţă în dezgust.

— Oh, face el.

Îi lasă mâinile, se rostogoleşte de deasupra ei şi se uită în tavan.

— Poate că ar trebui să aşteptăm, bombăne el.

Alessia se întoarce pe-o parte, își trage genunchii la piept și se ghemuiește, făcându-se cât mai mică. Disperare, repulsie, teamă – acestea îi vor fi tovarăși de pat de acum înainte. Lacrimile încep s-o înece și simte salteaua mișcându-se când Anatoli se ridică și se duce înapoi în living.

Cât mai poate plânge până ce-i seacă lacrimile?

Clipe. Secunde. Ore.

Mai târziu, Anatoli aruncă o pătură peste ea. Simte patul lăsându-se când se întinde lângă ea, sub plapumă. Se răsucește, își pune un braț în jurul ei și-i trage mai aproape trupul încordat.

— O să fii foarte potrivită pentru mine, carissima, șoptește el, și buzele lui îi ating obrazul într-un sărut surprinzător de blând.

Alessia își îndeasă pumnul în gură, înăbușindu-și urletul tăcut.

Se trezește brusc. Camera e cufundată în semiîntuneric, luminată de licăririle cenușii ale zorilor. Anatoli doarme adânc lângă ea. Are chipul relaxat și în somn pare mai puțin aspru. Alessia se uită în tavan, cu mintea complet trează. E îmbrăcată și are ghetele în picioare. Ar putea fugi.

Du-te. Acum. Încearcă să se convingă.

Încet, fără zgomot, se dă jos din pat şi iese tiptil din cameră.

Resturile de cu seară sunt încă pe masă. Alessia vede nişte cartofi prăjiți sleiți, ia repede câțiva şi-i bagă în gură. Cât mestecă, scotoceşte prin bagaje şi îşi găseşte banii. Strecoară bancnotele în buzunarul din spate al blugilor.

Se opreşte şi ascultă.

Anatoli doarme în continuare.

Lângă rucsacul ei, vede valiza lui. Poate acolo îşi ține banii. Dacă da, ar putea-o ajuta să fugă. Trage încet fermoarul, neştiind ce-o să găsească înăuntru.

Bagajul e împachetat ordonat. Sunt câteva haine – şi pistolul.

Pistolul.

Îl scoate.

Ar putea să-l omoare.

Înainte s-o omoare el.

Inima începe să îi bată nebuneşte şi i se învârte capul.

Are puterea. Mijloacele. Simte greutatea pistolului în mână.

Se ridică, se duce tiptil spre dormitor şi îl priveşte pe Anatoli. Nu s-a mişcat. Simte un fior pe şira spinării şi începe să respire precipitat. A răpit-o. A bătut-o. A strâns-o de gât. Aproape că a violat-o. Îl dispreţuieşte – pe el şi tot ce reprezintă el. E îngrozită de el. Ridică mâna tremurând şi ţinteşte. Trage încet piedica. Îi zvâcneşte capul şi are fruntea transpirată.

Acum e acum.

Momentul ei.

Îi tremură mâinile şi lacrimile îi înceţoşează vederea.

Nu. Nu. Nu. Nu.

Le alungă şi lasă să-i cadă mâna.

Nu e o ucigaşă.

Întoarce arma. Se uită la ţeava pistolului. A văzut suficiente filme americane ca să ştie ce are de făcut.

Nu vrea să-şi accepte soarta orbeşte. Asta ar fi o cale de scăpare.

Ar putea să o termine cu toate, chiar acum. Toată suferința ei ar lua sfârşit.

Nu va mai simți nimic. Niciodată.

Îi apare în fața ochilor chipul chinuit de durere al mamei.

Mama.

Cât de distrusă ar fi...?

Se gândeşte la Maxim. Dar alungă imediat acest gând.

N-o să-l mai vadă niciodată.

I se pune o gheară-n gât. Se sufocă de emoție. Închide strâns ochii. Gâfâie.

Poate muri de mâna ei. Nu a lui Anatoli...

Şi cineva va trebui să facă curat după aceea.

Nu. Nu. Nu.

Se prăbuşeşte pe podea. Înfrântă. Un eşec. Nu-şi poate lua viața. Nu are curajul. Adânc, în sinea ei, vrea să trăiască, pentru că nutreşte vaga speranță că-l va vedea din nou pe Maxim. Nu poate fugi. Trebuie să ajungă acasă. Zagreb nu e la cinci zile de mers de Londra, e mult mai departe. E neajutorată. Se leagănă încet dintr-o parte în alta, cu pistolul în brațe, abandonându-se durerii. Nu a fost niciodată atât de nefericită. Nu a plâns niciodată atât de mult. Niciodată. Nici chiar după evadarea traumatizantă şi lungul ei drum până la Magda. A jelit-o pe bunica ei, i-a simțit lipsa, dar niciodată nu s-a simțit atât de dărâmată. Durerea e copleşitoare. Nu-l poate omorî, nu se poate omorî. L-a pierdut pe bărbatul pe care-l iubeşte şi e condamnată să stea cu bărbatul pe care-l disprețuieşte.

Are inima frântă. Nu. Inima ei nu mai există.

Când începe să se zărească soarele la orizont, îşi potoleşte suspinele, îşi şterge lacrimile şi cercetează pistolul. E la fel ca cel al tatălui ei.

Dar ceva tot poate să facă ce a văzut de multe ori la taică-su cum se face. Deschide magazia şi constată cu surprindere că nu sunt decât patru gloanțe înăuntru. Le scoate, trage manşonul brusc în spate şi prinde glonțul rămas când e aruncat din cameră. Pune încărcătorul la loc şi bagă gloanțele în buzunar. Apoi aşază pistolul la loc în valiza lui Anatoli şi trage fermoarul.

Se ridică şi îşi şterge lacrimile. Gata cu plânsul, se mustră în sinea ei. Aruncă o privire pe fereastră şi vede Zagrebul începând să se materializeze în prima lumină a zorilor. De la etajul 15 al hotelului Westin, vede oraşul întinzându-se dedesubt ca o pătură cărămizie uriaşă, făcută din petice. E o privelişte impresionantă şi, într-un moment de uitare de sine, se întreabă dacă şi Tirana e la fel.

— Te-ai trezit.

Vocea lui Anatoli o sperie.

— Mi-era foame, spune ea, aruncând o privire la resturile de mâncare de pe masă. Acum mă duc să fac un duş.

Îşi ia geanta, intră în baie şi încuie uşa.

Când iese, Anatoli s-a ridicat din pat şi s-a îmbrăcat. Farfuriile şi resturile de cu seară au dispărut, pe masă e o faţă de masă curată şi un mic dejun continental.

— Ai rămas, zice Anatoli încet.

Pare lipsit de vlagă, deşi e la fel de vigilent ca de obicei.

— Unde să mă fi dus? răspunde fără chef Alessia.

El ridică din umeri.

— Ai mai plecat o dată.

Alessia se uită la el. Mută. Epuizată. Deznădăjduită.

— Pentru că ții la mine? șoptește el.

— Nu te supraestima, zice ea și, așezându-se pe scaun, ia un corn cu ciocolată din coșul de pâine.

Anatoli se așază pe scaunul din fața ei și, din câte își dă ea seama, încearcă să-și ascundă un ușor zâmbet plin de speranță.

Mă plimb împreună cu Tom prin vasta piață Skanderbeg, aflată în apropierea hotelului. E o dimineață limpede, răcoroasă, cu un soare care se reflectă în dalele de marmură multicoloră care pavează spațiul imens. E dominată, pe o latură, de statuia ecvestră a eroului din secolul al XV-lea al Albaniei, iar pe cealaltă, de Muzeul Național de Istorie. Deși sunt nerăbdător să ajung în orașul Alessiei și să îi găsesc casa, trebuie să-l așteptăm pe interpret.

Nu mă simt deloc în largul meu, nu pot sta locului și sunt agitat, așa că facem un tur rapid prin muzeu, ca să ne mai treacă timpul. Îmi distrag atenția făcând o mulțime de poze și postându-le online pe cele mai ciudate. Am fost atenționat

de două ori, dar ignor interdicțiile şi fac în continuare poze pe furiş. Nu e tocmai British Museum, dar sunt fascinat de exponatele ilirice. Tom, desigur, e captivat de vitrinele cu arme medievale; Albania are o istorie bogată şi sângeroasă.

La zece, o luăm pe unul dintre cele trei bulevarde paralele spre cafeneaua unde am stabilit să ne întâlnim cu translatorul. Sunt uimit să văd câți bărbați stau acolo bându-şi cafeaua afară, deşi e destul de frig.

Dar unde sunt femeile?

Thanas Ceka e un brunet cu ochi negri care îşi dă doctoratul la Universitatea din Tirana cu o teză în literatura engleză. Engleza lui e excelentă, are un zâmbet prietenos şi o fire plăcută. A adus-o cu el pe iubita lui, Drita, care îşi dă licența în istorie. E mignonă şi drăguță, dar nu vorbeşte engleză la fel de bine ca Thanas. Vrea să vină şi ea cu noi.

Ei bine, lucrurile s-ar putea complica.

Tom îmi aruncă o privire şi ridică din umeri. Nu am timp de ceartă.

— Nu ştiu sigur cât va dura, spun eu, terminându-mi cafeaua.

Ar fi putut fi folosită lejer şi pe post de diluant de vopsea – nu cred că am mai băut vreodată o cafea aşa de tare.

— E-n regulă. Mi-am eliberat programul pentru weekend, spune Thanas. Eu n-am mai fost niciodată în Kukës, dar a fost Drita.

— Ce ştii despre Kukës? o întreb direct pe fată.

Îi aruncă o privire neliniştită lui Thanas.

— Chiar aşa de rău? îi întreb pe amândoi.

— Are o reputație proastă. După căderea comunismului, Albania a fost...

Thanas se opreşte.

— A avut parte de vremuri grele.

Tom îşi freacă mâinile.

— Îmi plac provocările, zice el, iar Thanas şi Drita au amabilitatea de a râde.

— Vremea nu ar trebui să ne încurce, spune Thanas. Autostrada e deschisă şi n-a mai nins de două săptămâni.

— Gata, mergem? întreb eu, nerăbdător să plec.

Peisajul s-a schimbat. Au dispărut nesfârşitele câmpii monotone din nordul Europei; acum, sub soarele iernii, terenul e stâncos, golaş şi arid. În alte condiţii, Alessiei i-ar fi plăcut călătoria. A avut parte de un tur rapid al autostrăzilor Europei. Dar e cu Anatoli, bărbatul cu care va fi obligată să se mărite – şi va trebui să îl înfrunte şi pe tatăl ei când va ajunge în Kukës. Nu e prea nerăbdătoare să se confrunte cu inevitabilul, iar în sinea ei ştie că e din cauză că mama e cea care va suporta greul furiei lui.

Mai traversează un pod, tot cu o viteză îngrijorătoare. Dedesubt, un fluviu larg îi aminteşte Alessiei de Drin – iar Drinul îi aminteşte de mare.

Marea.

Şi Maxim.

Mi-a dăruit marea.

Oare o să-l mai vadă vreodată?

— Coasta Croaţiei e foarte pitorească. Fac multe afaceri aici, spune Anatoli rupând tăcerea care s-a înstăpânit între ei de când au plecat de la Zagreb.

Alessia îi aruncă o privire. Nu-i pasă de afacerile lui. Nu vrea să ştie cu ce se ocupă. A fost o vreme când era curioasă, dar vremea aceea a trecut. În plus, ca soție a lui – ca o bună nevastă albaneză – nu va pune nicio întrebare.

— Am câteva proprietăți aici.

Îi aruncă un zâmbet lacom, iar Alessia îşi dă seama că încearcă să o impresioneze, cum a făcut şi când s-au întâlnit prima dată.

Întoarce capul, uitându-se la mare, iar mintea îi zboară înapoi în Cornwall.

Drumul prin Tirana până la ieşirea din oraş este de-a dreptul înspăimântător. Pietonii au obiceiul descurajant să sară-n drum, iar sensurile giratorii n-au nicio lege – autoturisme, camioane şi autobuze se bat între ele pentru prioritate. E ca un uriaş joc unde fiecare speră să se dea celălalt deoparte şi, în ritmul ăsta, o să am nervii ferfeniță până în Kukës. Tom bate tot timpul cu palma în bord, țipând la pietoni, la şoferi, la toată lumea. E al naibii de enervant.

— Ce naiba, Tom, taci dracului odată! Încerc să mă concentrez!

— Scuze, Trevethick.

Printr-o minune, ieşim întregi din centrul oraşului. Odată ce ne încadrăm pe drumul principal, încep să mă relaxez puțin, dar conduc încet; aici şoferii sunt imprevizibili.

De o parte şi de alta a drumului sunt mai multe reprezentanțe auto şi nenumărate benzinării. Când lăsăm în urmă Tirana, trecem pe lângă o clădire mare, neoclasică, impunătoare, care arată mai curând ca un tort de nuntă.

— Ce-i aici? întreb.

— E un hotel, spune Thanas. E în construcție de ani de zile.

Ridică din umeri când privirile noastre se întâlnesc în oglinda retrovizoare.

— Ah.

Câmpurile joase par roditoare şi verzi, ținând seama că suntem în februarie. Ici şi colo, pe câmp, se zăresc case joase, cu acoperişuri roşii. În timp ce conduc, Thanas ne face un rezumat al istoriei Albaniei şi ne spune mai multe despre el. Părinții lui au supraviețuit căderii comunismului şi amândoi au învățat engleza de la BBC World Services, deşi postul era interzis pe vremea regimului opresiv. Se pare că BBC – dar şi multe alte chestii britanice – sunt la mare preț în Albania. Acolo vor să ajungă majoritatea albanezilor. Acolo sau în America.

Tom şi cu mine ne uităm unul la altul.

Drita îi spune ceva lui Thanas cu voce scăzută, iar el ne traduce. În 2000, Kukës a fost nominalizat la premiul Nobel pentru pace după ce oraşul a acceptat sute de mii de refugiaţi în timpul conflictului din Kosovo.

Asta ştiam. Îmi amintesc privirea plină de mândrie a Alessiei când m-a delectat în pubul din Trevethick cu poveşti despre Kukës şi obiceiurile albaneze.

Au trecut două zile de când a plecat şi am senzaţia că îmi lipseşte o mână.

Unde eşti, dragostea mea?

Intrăm pe autostrada principală care duce spre Kukës şi în curând gonim sub cel mai îngheţat cer albastru, urcând constant spre piscurile maiestuoase acoperite cu zăpadă ale Alpilor Albanezi, iar masivele Shar şi Korab domină peisajul. Vedem trecători cu râuri repezi cristaline, chei înguste şi stânci abrupte şi zimţate. E uluitor şi, în afară de această autostradă modernă, pământul din jurul nostru pare neatins de timp. Ici, colo apare câte un pâlc de case micuţe, îmbrăcate în plăci de ceramică şi având coşuri pe care iese fum, căpiţe de fân cu glugi de zăpadă, rufe întinse pe sârme, capre libere, capre priponite... asta e ţara Alessiei.

Fata mea dragă.

Sper că eşti bine.

Vin să te iau.

Cu cât urcăm mai mult, cu atât scade temperatura. Tom a trecut la volan, aşa că eu o pot face pe DJ-ul şi pot face poze cu telefonul. Thanas şi Drita sunt tăcuţi, bucurându-se de privelişte şi ascultându-i pe Hustle and Drone care, de pe telefonul meu, răsună în sistemul stereo al maşinii. Ieşim dintr-un tunel prin munte destul de lung şi ne trezim chiar printre piscurile stâncoase. Sunt acoperite cu zăpadă, dar sunt surprinzător de golaşe, cu doar câţiva copaci pe ele. Thanas ne lămureşte: după căderea comunismului au existat crize masive de combustibil, aşa că în unele zone localnicii au tăiat pădurile pentru lemne de foc.

— Cred că suntem suficient de sus ca să fim deasupra limitei de vegetaţie, spune Tom.

În mijlocul acestei sălbăticii stâncoase dăm peste o barieră şi, cât stăm la rând în spatele câtorva rable şi camioane, îmi sună telefonul. Mă mir că am semnal în aceşti munţi din Europa de Est.

— Ce s-a întâmplat, Oliver?

— Îmi cer scuze că te deranjez, Maxim, dar m-a contactat poliţia. Sperau să o interogheze pe... logodnica ta, domnişoara Demachi.

Aha... deci acum ştie. Ignor partea cu logodnica:

— După cum ştii, Alessia s-a întors în Albania, aşa că vor trebui să aştepte până ce se va întoarce la Londra.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Au mai spus ceva?

— Ți-au recuperat laptopul şi o parte din echipamentul audio.

— Astea sunt veşti bune!

— Şi cazul a fost preluat de Poliția Metropolitană. Se pare că atacatorii domnişoarei Demachi sunt cunoscuți de poliție şi erau căutați în legătură cu multe alte infracțiuni.

— Metropolitanii? Bravo! A zis sergentul Nancarrow că s-ar putea să aibă cazier.

Tom îmi aruncă o privire piezişă.

— Au fost puşi sub acuzare?

— Din câte ştiu eu, nu încă, Mister.

— Ține-mă la curent cu procedurile dacă poți. Vreau să ştiu dacă sunt acuzați şi dacă ies pe cauțiune.

— Am înțeles.

— Te rog să transmiți poliției mesajul meu despre domnişoara Demachi. Spune-le că a trebuit să se întoarcă în Albania pentru o problemă de familie. În rest, merg toate cum trebuie?

— Ca pe roate, Mister.

— Ca pe roate? pufnesc eu. Perfect.

Închei convorbirea şi îi dau lui Tom cinci euro, să plătească taxa la barieră.

Dacă Dante şi complicele lui sunt în continuare reținuți, înseamnă că poliția tratează cu seriozitate cazul. Poate îi acuză de trafic de persoane. Sper. Sper că-i bagă după gratii şi aruncă cheile.

Peste câteva minute vedem un indicator pentru Kukës şi încep să mă binedispun. Aproape am ajuns. Mergem pe lângă un lac uriaş care, când mă uit pe Google Maps, se dovedeşte a fi un râu, Drinul, care se varsă în lacul Fierza. Îmi amintesc cu câtă pasiune vorbea Alessia despre împrejurimile oraşului ei natal. Nerăbdarea mea creşte

exponențial. Îl presez pe Tom să apese pe accelerație. O s-o văd. O s-o salvez. Sper.

S-ar putea să nu aibă nevoie să fie salvată.

S-ar putea să vrea să fie aici.

Nici nu te gândi!

Autostrada face o curbă largă şi, după ea, în fața noastră se zăreşte în sfârşit Kukës. Oraşul e adăpostit într-o vale, în față are râul-lac albastru-verzui şi este înconjurat de munți ameţitor de înalți. Într-adevăr, priveliştea e spectaculoasă.

Uau.

Asta vede Alessia în fiecare zi.

Traversăm un pod solid peste apă. Pe un promontoriu de deasupra, observ o altă clădire abandonată care stă de pază şi mă întreb dacă nu cumva e un alt hotel abandonat.

În apropiere de Nikšić, în Muntenegru, Anatoli opreşte în parcarea unei cafenele de pe marginea drumului. Alessia se uită indiferentă pe geam.

— Mi-e foame. Ar trebui să-ți fie şi ție, zice el.

Alessia nu-şi bate capul să-l contrazică şi îl urmează în cafeneaua plăcută şi curată. E un spațiu relativ nou şi decorat cu o temă amuzantă – automobile –, iar deasupra barului e pictat un hot-rod roşu-aprins. E un loc primitor. Dar nu şi pentru Anatoli; e irascibil. În ultimele câteva ore, a lovit de mai multe ori cu palma-n volan şi i-a înjurat cu voce tare pe ceilalți şoferi. Nu e deloc un om răbdător.

— Comandă ceva pentru amândoi. Eu mă duc la toaletă. Să nu fugi, că te găsesc.

Se strâmbă la Alessia şi o lasă să aleagă o masă.

Acum e nerăbdătoare să ajungă acasă. La cum s-a purtat Anatoli aseară, nu vrea să mai petreacă o noapte cu el. Preferă să-l înfrunte pe tatăl ei. Frunzăreşte meniul, încercând să recunoască măcar câteva cuvinte comune pe care să le ştie fie în engleză, fie în albaneză, dar e obosită şi nu se poate concentra. Anatoli se întoarce. Şi el pare obosit. Într-adevăr, conduce non-stop de câteva zile, dar ea refuză să simtă orice simpatie pentru el.

— Ce ai comandat? o întreabă.

— N-am comandat. Uite meniul.

Şi i-l întinde înainte să apuce să se enerveze. Apare un chelner şi Anatoli comandă fără să o mai întrebe ce vrea. E uluită să constate că părea să vorbească fluent şi

muntenegreana. Chelnerul dispare şi Anatoli îşi scoate telefonul.

Ochii lui albaştri se întâlnesc cu ai ei.

— Linişte, îi spune, şi formează un număr: Bună, Shpresa, Jak e acasă?

Mama!

Alessia se îndreaptă. Încordată toată. Anatoli vorbeşte cu mama ei.

— Aha... Păi, spune-i că ajungem în seara asta, în jur de opt...

Privirea lui Anatoli alunecă spre Alessia:

— Da, e cu mine. E bine... Nu... E la baie.

— Cum!

Anatoli duce degetul la buze.

— Anatoli, lasă-mă să vorbesc cu mama, insistă Alessia, întinzând mâna după telefon.

— Ne vedem când ajungem. La revedere.

Şi închide.

— Anatoli!

În ochi i se adună lacrimi de furie şi i se pune un nod în gât. Nu i-a fost niciodată mai dor de casă decât acum.

Mama.

Cum poate să nu o lase nici să schimbe câteva vorbe cu mama ei?

— Dacă ai fi fost un pic mai ascultătoare şi mai recunoscătoare, te-aş fi lăsat să stai de vorbă cu ea, zice el. Am bătut cale lungă pentru tine.

Alessia se uită urât la el, apoi pleacă privirea. Nu vrea să vadă provocarea din ochii lui; nu mai suportă să se uite la el după această ultimă neruşinare. E crud şi răzbunător şi schimbător şi copilăros. Încetul cu încetul, furia i se strecoară prin toate venele.

Nu-l va ierta niciodată pentru ceea ce i-a făcut.

Niciodată.

Singura speranță e să-şi susțină cauza în fața tatălui ei şi să-l implore să nu o oblige să se mărite cu el.

Văzut de aproape, Kukës nu e ceea ce mi-am imaginat eu că va fi. E un oraş oarecare, cu blocuri în stil sovietic ponosite. Prin Thanas, Drita ne informează că a fost construit în anii 1970. Oraşul vechi inițial se află acum pe fundul lacului; valea a fost inundată ca să alimenteze hidrocentrala care asigură energia electrică pentru toată zona. Drumurile sunt străjuite de brazi, pământul e acoperit de o pătură de nea şi străzile sunt liniştite. Se văd câteva magazine care vând bunuri de larg consum, haine şi echipamente agricole şi câteva supermarketuri. Mai sunt şi o bancă, o farmacie şi multe cafenele, unde, după cum e obiceiul, bărbații stau în soarele după-amiezii, bine îmbrăcați ca să se apere de frig, şi beau cafea.

Din nou: unde sunt femeile?

Cea mai distinctivă trăsătură a oraşului e aceea că, în capătul oricărei străzi, munții se ridică înalți, mândri şi abrupți, indiferent în ce parte m-aş uita. Suntem efectiv înconjurați de frumusețea lor grandioasă şi mă trezesc regretând că nu mi-am luat Leica la mine.

Agenția de voiaj ne-a făcut rezervări la un hotel numit, ce să vezi, Amerika. Google Maps ne ghidează pe nişte străduțe laterale, până la hotel. E un amestec ciudat de vechi şi modern, cu o intrare care seamănă cu o grotă de Crăciun, mai ales acum, când e acoperită cu zăpadă.

Înăuntru, constat că e cel mai kitsch loc pe care l-am văzut vreodată, înțesat cu tot soiul de bibelouri procurate din SUA, inclusiv câteva replici din plastic ale Statuii Libertății. Decorul e imposibil de definit, un melanj de stiluri, dar efectul dominant e... vesel şi prietenos. Gazda noastră, un bărbos subțire şi musculos, de vreo 30 şi ceva de ani, e amabil şi primitor şi ne urează bun venit într-o engleză stricată, înainte să ne îndrume spre camerele noastre, poftindu-ne într-un lift mic. Tom şi cu mine luăm camera cu două paturi şi lăsăm camera dublă pentru Thanas şi Drita.

— Vrei să-l întrebi cum ajungem la adresa asta?

Îi dau lui Thanas o bucățică mototolită de hârtie cu adresa părinților Alessiei.

— Da. La ce oră doriți să plecăm?

— În cinci minute. Imediat după ce despachetăm.

— Încetişor, Trevethick, intervine Tom. Nu putem să bem şi noi ceva mai întâi?

Hmm... Cum ar fi spus tata, un strop de curaj insuflat de băutură n-are cum să strice.

— Fie, dar rapid. Şi numai un pahar. De acord? Mă întâlnesc cu părinții viitoarei mele soții şi n-am niciun chef să fiu amețit.

Tom încuviințează cu entuziasm şi pune stăpânire pe patul de lângă uşă:

— Sper din suflet că nu sforăi, îi zic în timp ce despachetez.

O oră mai târziu tragem pe un loc de parcare lângă două porți ruginite de metal, grele şi deschise. Dincolo de ele, în capătul unui drum betonat, se zăreşte o casă izolată, cu acoperiş din țiglă, aflată pe malul Drinului. Nu i se vede decât acoperişul.

— Thanas, mai bine vii cu mine, spun şi îi lăsăm pe Drita şi pe Tom în maşină.

Strălucirea soarelui la apus aruncă umbre lungi de-a curmezişul aleii. Ne aflăm pe un teren vast, înconjurat de copaci golaşi, deşi sunt şi câțiva brazi şi o grădină de zarzavaturi măricică, bine întreținută. Casa e vopsită în verde-pal, are trei niveluri şi două balcoane care dau spre apă, din câte pot vedea eu. E mai mare decât celelalte case pe care le-am zărit când veneam încoace. Poate părinții Alessiei sunt oameni cu stare. Habar n-am. Lacul arată magnific, luminat în nuanțele asfințitului de iarnă.

Pe exteriorul casei se vede o antenă de satelit, iar eu îmi amintesc de o discuție pe care am avut-o cu Alessia:

Şi am fost în America uitându-mă la TV.

Televiziune americană?

Da. Netflix. HBO.

Bat la uşa care presupun că e intrarea din faţă. E din lemn masiv, aşa că mai bat o dată, mai tare, ca să fiu sigur că se aude. Inima îmi bubuie în piept şi, în ciuda frigului, îmi şiroieşte transpiraţia pe spate.

Asta e.

Momentul adevărului, amice.

Sunt pe cale să-mi cunosc viitorii socri – deşi ei încă nu ştiu chestia asta.

Uşa se întredeschide şi în raza de lumină care răzbate din interior văd o femeie de vârstă mijlocie, subţire, cu un batic pe cap. În lumina palidă a înserării îmi aruncă o privire întrebătoare, care îmi aminteşte de Alessia.

— Doamna Demachi?

— Da, răspunde ea, nedumerită.

— Mă numesc Maxim Trevelyan şi am venit în legătură cu fiica dumneavoastră.

Ea face ochii mari, clipind des, apoi deschide uşa ceva mai larg. E subțirică şi are umerii delicați; e îmbrăcată destul de demodat, cu o fustă bogată şi o bluză. Părul e ascuns sub batic, amintindu-mi de momentul când am văzut-o prima dată pe fata ei stând în holul meu ca un şoricel speriat.

— Alessia, şopteşte.

— Da.

Se încruntă:

— Soțul meu... nu e aici.

Engleza ei e mai greoaie, iar accentul ei e mai puternic decât al Alessiei. Aruncă o privire îngrijorată în spatele meu, cercetând şoseaua – de ce, nu ştiu –, apoi se uită direct la mine:

— Nu poți rămâne aici.

— De ce?

— Soțul meu nu e acasă.

— Dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre Alessia. Cred că e în drum spre casă.

Ea înclină capul pe-o parte, brusc interesată:

— O aşteptăm curând. Ai auzit că se întoarce?

Îmi sare inima din piept.

Vine acasă. Am avut dreptate.

— Da. Şi eu am venit să vă cer, ție şi soțului dumneavoastră...

Înghit în sec.

— Permisiunea... să mă căsătoresc cu fiica voastră.

— Ultima graniță de trecut, carissima, spune Anatoli. Ne întoarcem acasă. Păcat că ai lăsat-o în urmă furişându-te ca o hoață şi ți-ai dezonorat familia. Când ne întoarcem, poți să le ceri iertare părinților tăi pentru grijile pe care li le-ai provocat.

Alessia îşi fereşte privirea, înjurându-l în sinea ei pentru că o face să se simtă vinovată că a fugit. A fugit de el! Ştie că mulți bărbați din Albania pleacă din țară ca să muncească în străinătate, dar pentru femei nu e la fel de uşor.

— E ultima dată când trebuie să intri în portbagaj. Dar stai puțin, mai întâi trebuie să iau ceva.

Alessia se trage în spate şi se uită spre apus, unde soarele dispare în cele din urmă după dealuri. Frigul înserării îi pătrunde prin haine şi îi cuprinde inima. Ştie că e din cauză că suferă după singurul bărbat pe care-l va iubi vreodată. Ochii i se umplu pe neaşteptate de lacrimi, iar ea clipeşte ca să le alunge.

Nu acum.

Nu vrea să-i dea lui Anatoli această satisfacție.

O să plângă diseară.

Cu mama.

Inspiră adânc. Aşa miroase libertatea – rece, străin. Data viitoare când va trage adânc aer în piept va fi în patrie, iar aventurile ei vor deveni... cum spunea Maxim? O nebunie din trecut.

— Treci înăuntru. Se lasă curând noaptea, îi spune Anatoli răstit, ținându-i capota deschisă.

Noaptea le aparține strigoilor.

Iar ea se uită acum la unul dintre ei. Ăsta e Anatoli. Întruchiparea unui strigoi. Urcă fără să se plângă şi fără să-l atingă. Se apropie de casă şi, pentru prima dată, e nerăbdătoare să îşi vadă mama.

— Curând, carissima, spune el cu o licărire îngrijorătoare în ochi.

— Închide portbagajul, i-o retează ea şi strânge lanterna în mână.

Buzele lui se strâmbă într-un zâmbet sardonic şi trânteşte capota, lăsând-o în întuneric.

Doamna Demachi oftează şi, aruncând încă o privire rapidă şi neliniştită în spatele meu, se dă la o parte:

— Intră.

— Aşteaptă în maşină, îi spun lui Thanas, şi o urmez într-un hol înghesuit, unde îmi face semn spre un raft pentru pantofi.

Ah. Îmi scot iute încălțările, uşurat că port şosete asortate.

Şi asta numai datorită Alessiei...

Holul e văruit în alb, iar podeaua cu dale lucioase e acoperită cu un chilim viu colorat. Îmi face semn să intru într-o cameră alăturată, unde se află două canapele acoperite cu pături cu modele colorate, iar între ele e o măsuță, acoperită şi ea cu un şervet cu multe culori. Dincolo de ele e un şemineu; pe polița de deasupra sunt înşirate fotografii vechi. Mijesc ochii, sperând să văd şi vreuna de-a Alessiei. E o poză cu o fată cu ochi mari şi serioşi, aşezată la un pian.

Fata mea!

Grătarul e plin de buşteni, dar focul nu e aprins, deşi e frig, şi bănuiesc că acesta e salonul unde sunt primiți musafirii. Locul de onoare e rezervat pentru pianina veche de lângă perete. E banală şi ponosită, dar pun pariu că e perfect acordată. Aici cântă Alessia.

Fata mea cea talentată.

Lângă pian se află un corp înalt de bibliotecă plin cu cărți citite şi răscitite.

Mama Alessiei nu m-a invitat să-mi scot haina. Nu cred că o să rămân prea mult.

— Te rog. Ia loc, mă îndrumă ea.

Mă aşez pe una dintre canapele, iar ea stă în capătul celei opuse; radiază toată încordare. Încleştându-şi mâinile una de cealaltă, mă priveşte stăruitor, aşteptând să spun ceva. Ochii ei au aceeaşi nuanță întunecată ca ai Alessiei – dar unde ai Alessiei sunt încărcați de mister, ai mamei ascund numai tristețe. Presupun că e din cauza îngrijorării pentru soarta fiicei ei. Dar după chipul ridat şi firele albe din păr, îmi dau seama că nu a avut parte de o viață uşoară.

Viața în Kukës e grea pentru unele femei.

Cuvintele spuse cu voce scăzută ale Alessiei îmi revin în gând.

Mama ei clipeşte de câteva ori. Bănuiesc că se simte agitată sau stingherită din cauza mea şi mă simt puțin vinovat.

— Prietena mea, Magda, scrie despre un bărbat care o ajută pe Alessia mea şi pe Magda. Tu eşti? întreabă ea cu glas şovăitor şi pe ton scăzut.

— Da.

— Ce face fata mea? şopteşte.

Mă cercetează intens, în mod clar disperată să afle veşti despre Alessia.

— Când am văzut-o ultima dată, era bine. Mai mult decât bine, era fericită. Am cunoscut-o când lucra pentru mine. A venit în casa mea pentru curățenie, îmi simplific eu engleza, sperând că mama Alessiei va putea ține pasul.

— Şi tu ai venit tocmai din Anglia?

— Da.

— Pentru Alessia?

— Da. M-am îndrăgostit de fiica dumneavoastră şi cred că şi ea mă iubeşte.

Face ochii mari:

— Da?

Pare speriată.

OK... nu e tocmai reacția la care mă aşteptam.

— Da. Aşa mi-a spus.

— Şi tu vrei să te căsătoreşti cu ea?

— Da.

— Dar de unde ştii că ea vrea să se căsătorească cu tine?

Ah!

— Adevărul, doamnă Demachi, este că nu ştiu. Nu am avut ocazia să o întreb. Cred că a fost răpită şi este adusă în Albania împotriva voinței ei.

Îşi lasă capul pe spate şi se uită atentă la mine, cântărindu-mă din priviri.

Rahat.

— Prietena mea, Magda, vorbeşte frumos despre tine, spune ea. Dar eu nu te cunosc. De ce să te lase soțul meu să te căsătoreşti cu fata noastră?

— Păi, ştiu că nu vrea să se mărite cu bărbatul pe care i l-a ales tatăl ei.

— Ți-a spus ea?

— Mi-a spus totul. Şi, mai mult de atât, eu am ascultat-o. O iubesc.

Doamna Demachi îşi muşcă buza de sus, iar gestul îmi aminteşte atât de mult de fiica ei, încât trebuie să-mi ascund un zâmbet.

— Soțul meu se întoarce curând. Şi el este cel care va trebui să decidă ce se va întâmpla cu Alessia. E hotărât la bărbatul căruia i-a făgăduit-o. Şi-a dat cuvântul de onoare.

Îşi pleacă privirea spre mâinile încleştate una de alta:

— Am lăsat-o o dată să plece, nu cred că o mai pot lăsa încă o dată.

— Vreți s-o lăsați prinsă în capcana unei căsnicii violente şi abuzive?

Întoarce brusc ochii spre mine şi văd în ei o străfulgerare a durerii şi înțelegerii ei, urmată de un şoc, când îşi dă seama că ştiu – aşa e viața ei.

Îmi aduc aminte de tot ceea ce mi-a spus Alessia despre tatăl ei.

Doamna Demachi şopteşte:

— Trebuie să pleci. Acum.

Se ridică.

Futu-i.

Am jignit-o.

— Îmi pare rău, şoptesc şi mă ridic şi eu.

Se încruntă, părând încurcată şi nehotărâtă. Apoi izbucneşte brusc:

— Alessia ajunge în jur de opt, în seara asta, cu bărbatul căruia i-a fost făgăduită.

Îşi fereşte privirea, probabil întrebându-se dacă a fost o idee bună să-mi împărtăşească un asemenea secret de stat.

Când ies, îmi vine să-i strâng mâinile împreunate în semn de mulțumire, dar mă opresc, pentru că atingerea mea s-ar putea să nu fie bine-venită. Dar îi adresez cel mai sincer şi recunoscător zâmbet.

— Mulțumesc. Fiica dumneavoastră înseamnă totul pentru mine.

Ea se înmoaie puțin, răsplătindu-mă cu un zâmbet şovăitor, şi din nou văd în ea ceva din Alessia.

Mă conduce la uşă, unde îmi pun ghetele, iar ea mă împinge afară.

— La revedere, îmi spune.

— O să-i spuneți soțului dumneavoastră că am fost aici?

— Nu.

— De acord, înțeleg.

Îi zâmbesc încurajator – cel puțin aşa sper – şi mă îndrept spre maşină.

Întorşi la hotel, nu-mi găsesc locul. Am încercat să ne uităm la televizor. Nici Tom, nici eu nu înțelegem la ce ne uităm. Am încercat să citim, iar acum suntem la bar. E la ultimul nivel şi, pe timp de zi, ar avea o perspectivă impresionantă asupra oraşului, a lacului şi a munților dimprejur. Dar acum e întuneric, iar priveliştea slab luminată nu-mi oferă prea multă alinare.

E în drum spre casă.

Cu el.

Sper că e bine.

— Stai jos. Eventual bea ceva, zice Tom.

Mă uit pieziş la el. E unul dintre momentele acelea când îmi doresc să fi fumat. Nerăbdarea şi încordarea sunt aproape insuportabile. După o sorbitură de whisky, nu mai rezist.

— Plecăm.

— E prea devreme.

— Nu-mi pasă. Nu mai pot sta închis aici să aştept. Prefer să aştept cu ai ei.

La 19:40 ne întoarcem la casa Demachi.

E momentul să te comporți ca un adult.

Tom rămâne şi de data asta în maşină cu Drina, în timp ce Thanas şi cu mine coborâm pe alee.

— Ține minte, n-am mai fost aici. Nu vreau să-i facem necazuri doamnei Demachi, bine? îi spun lui Thanas.

— Necazuri?

— Cu soțul ei.

— Aha. Înțeleg, spune Thanas, dându-şi ochii peste cap.

— Chiar înțelegi?

— Da. Viața e complet alta în Tiranë. Aici totul e mult mai tradițional. Bărbații. Femeile.

Se strâmbă.

Îmi şterg de haină palmele transpirate. N-am mai fost atât de agitat de la interviul pentru Eton. Trebuie să-i fac o impresie bună tatălui Alessiei. Trebuie să-l conving că sunt o opțiune mai bună pentru fiica lui decât nemernicul pe care i l-a ales.

Asta dacă e şi ea de acord.

Rahat.

Bat la uşă şi aştept.

Doamna Demachi deschide uşa. Privirea ei zboară de la Thanas la mine şi înapoi.

— Doamna Demachi? întreb.

Ea încuviințează.

— Soțul dumneavoastră este acasă?

Ea încuviinţează din nou şi, în caz că ne aude cineva, reiau introducerea pe care i-am recitat-o mai devreme, de parcă scena de după-amiază nu s-ar fi petrecut niciodată.

— Intraţi, spune ea. Trebuie să vorbiţi cu soţul meu.

După ce ne scoatem încălţările, ne ia hainele şi le atârnă în hol.

Domnul Demachi e în picioare când intrăm într-o încăpere mai mare, aflată în fundul casei. E o bucătărie/sufragerie aerisită, curată lună, cele două zone fiind separate printr-o arcadă. O puşcă de vânătoare atârnă ameninţător pe peretele din spate, deasupra capului domnului Demachi. Observ că e destul de la-ndemână.

Demachi e mai bătrân decât nevastă-sa, are faţa tăbăcită şi părul mai mult cărunt decât negru. Poartă un costum sobru, negru, care îi dă un aer de cap mafiot. Ochii lui nu trădează nimic. Mă bucur că e cu o jumătate de cap mai scund decât mine.

În timp ce doamna Demachi îi explică încet cine suntem, expresia lui devine din ce în ce mai neîncrezătoare.

Rahat. Oare ce-i spune?

Thanas îmi traduce în şoaptă:

— Îi spune că doreşti să discuţi cu el despre fiica lui.

— OK.

Demachi ne aruncă un zâmbet nesigur, ne strânge mâinile, face semn spre o canapea veche, din lemn de brad, invitându-ne să ne aşezăm. Mă cântăreşte cu ochi de aceeaşi nuanţă cu ai Alessiei, în timp ce doamna Demachi dispare pe sub arcadă în bucătărie.

Demachi se uită la mine, apoi la Thanas, şi începe să vorbească. Vocea lui are un timbru profund, bogat, cu un efect aproape liniştitor. Thanas începe imediat să traducă pentru amândoi.

— Soţia mea îmi spune că eşti aici pentru fiica mea.

— Da, domnule Demachi. Alessia a lucrat pentru mine la Londra.

— Londra.

Pare impresionat pentru câteva clipe, dar expresia i se schimbă rapid:

— Ce a făcut, mai exact?

— A fost menajera mea.

El închide ochii, ca şi cum vestea asta ar fi fost prea dureroasă pentru el, ceea ce mă surprinde. Poate crede că e sub demnitatea ei... sau poate îi este dor de ea, nu ştiu. Inspir adânc, ca să mă calmez, şi continui:

— Am venit să vă cer mâna ei.

Face brusc ochii mari, uluit, şi se încruntă. E o expresie exagerată. Dar nu ştiu cu ce scop.

— E deja promisă altuia, spune.

— Nu vrea să se mărite cu bărbatul acela. Din cauza lui a plecat de-aici.

Demachi face ochii şi mai mari în faţa sincerităţii mele brutale şi aud un suspin slab dinspre bucătărie.

— Ţi-a spus ea?

— Da.

Expresia lui Demachi rămâne indescifrabilă.

La ce dracu' se gândeşte?

Cutele de pe frunte i se adâncesc.

— De ce vrei să te însori cu ea?

Omul pare perplex.

— Pentru că o iubesc.

Kukës e dureros de familiar, chiar şi pe întuneric. Alessia e şi nerăbdătoare, şi temătoare de întâlnirea cu părinţii. Tata o s-o bată. Mama o s-o strângă în braţe şi o să plângă împreună.

Cum au făcut mereu.

Anatoli conduce peste podul spre peninsula Kukës şi face stânga. Alessia se înalţă în scaun, încercând să-şi vadă casa. În mai puţin de un minut, zăreşte luminile casei părinţilor ei şi se încruntă. În capătul aleii e parcată o maşină, de care se sprijină două persoane; stau cu faţa spre râu şi fumează. Alessiei i se pare ciudat, dar alungă imediat gândul, prea absorbită de iminenta reîntâlnire cu părinţii. Anatoli ocoleşte maşina parcată şi înaintează pe alee.

Înainte să se oprească maşina, Alessia deschide portiera şi o ia la fugă pe alee şi pe uşa din faţă. Fără să-şi mai scoată ghetele, străbate holul în goană.

— Mamă! strigă ea şi năvăleşte în living, aşteptându-se să o vadă pe mama.

Maxim şi un bărbat pe care nu-l cunoaşte sunt acolo, în picioare. Vorbesc cu tatăl ei, care acum se holbează la ea.

Lumea Alessiei se opreşte în loc şi ea încremeneşte, încercând să îşi dea seama ce se întâmplă.

Clipeşte speriată de câteva ori, iar inima ei pustiită şi îndurerată zvâcneşte şi se trezeşte la viață. Are ochi pentru un singur bărbat.

E aici.

Capitolul treizeci şi unu

Inima bate să-mi spargă pieptul. Alessia rămâne în mijlocul camerei. Uluită.

E aici.

În sfârşit, e aici. Se uită neîncrezătoare la mine, cu ochi mari, întunecați.

Da. Am venit să te iau.

Sunt aici, am eu grijă de tine. Mereu.

Arată fabulos. Mai subțire. Dulce. Cu părul ciufulit. Dar e palidă. Mai palidă decât am văzut-o vreodată, şi are o zgârietură pe un obraz şi o vânătaie pe celălalt. Cearcănele negre din jurul ochilor sunt ude de lacrimi care n-au apucat să se usuce.

Mi se pune un nod în gât.

Prin ce ai trecut, iubito?

— Bună, şoptesc. Ai plecat fără să-ți iei la revedere.

Maxim e aici. Pentru ea. Toți ceilalți din încăpere dispar. Nu-l poate vedea decât pe el. E ciufulit. E palid şi obosit, dar uşurat. O soarbe din priviri cu ochii aceia verzi, uluitori, iar cuvintele lui îi merg direct la inimă. Aceleaşi cuvinte pe care i le-a spus când a venit după ea în Brentford. Dar pe fața lui pluteşte o întrebare, o rugăminte nerostită. O întreabă de ce a plecat. Nu ştie ce simte pentru el. Dar tot a venit.

E aici.

Nu e cu Caroline.

Cum s-a putut îndoi de el? Cum s-a putut îndoi el de ea?

Scoate un țipăt ascuțit şi aleargă în brațele lui, care o aşteptau. Maxim o ascunde la pieptul lui, ținând-o strâns. Îi inspiră mirosul. E curat şi cald şi familiar.

Maxim.

Să nu-mi mai dai drumul niciodată.

Cu coada ochiului prinde o mişcare care îi atrage atenția. Tatăl său s-a ridicat de pe scaun şi se uită cu ochii mari la ei. Deschide gura să spună ceva...

— Am ajuns acasă, strigă Anatoli de pe hol şi intră mândru în cameră cu rucsacul ei, aşteptându-se să fie întâmpinat ca un erou.

— Ai încredere în mine, îi şopteşte Alessia lui Maxim.

El o priveşte în ochi şi pe chip i se citeşte iubirea. O sărută pe creştet şi-i spune:

— Întotdeauna.

Anatoli se opreşte în prag. Împietrit.

Alessia se întoarce spre tatăl ei, care îşi plimbă privirea de la noi la nemernicul care a răpit-o. Anthony? Antonio? Nu-mi

amintesc numele, dar trebuie să recunosc că e un ticălos bine făcut. Ochii lui de un albastru-îngheţat se fac la început mari, plini de uimire, dar apoi se îngustează, evaluându-ne cu răceală pe mine şi pe femeia din braţele mele. O împing pe Alessia în spatele meu, protejând-o de el şi de tatăl ei.

— Babë, îi spune ea tatălui ei, më duket se jam shtatzënë dhe ai është i ati.

Se aude în toată camera un icnet şocat.

Ce dracu' a spus?

— Cum? tună nemernicul în engleză şi lasă jos bagajele, în timp ce faţa i se schimonoseşte de furie.

Tatăl Alessiei se uită urât la ea şi la mine şi se înroşeşte tot mai tare la faţă.

Thanas se apleacă spre mine şi şopteşte:

— Tocmai i-a spus tatălui ei că ea crede că e însărcinată şi tu eşti tatăl.

— Cum?

Mă simt puțin amețit. Dar stai așa... N-are cum... Adică am... Am folosit...

Minte.

Taică-su se întinde după pușcă.

Futu-i.

— Mi-ai spus că sângerezi! țipă Anatoli la Alessia și vena de la tâmplă pulsează de stă să-i explodeze.

Mama începe să plângă.

— Am mințit! Nu voiam să pui mâna pe mine!

Se întoarce spre tatăl ei:

— Babë, te rog. Nu mă obliga să mă mărit cu el. E un om violent, agresiv. O să mă omoare.

Baba se holbează la ea, deopotrivă uluit și mânios, în timp ce în spatele lui Maxim un alt bărbat, pe care Alessia nu-l cunoaște, traduce în șoaptă în engleză ce-a spus ea.

— Uite, îi spune tatălui ei, şi-şi descheie haina, trage în jos gulerul puloverului şi îi arată vânătăile întunecate din jurul gâtului.

Mama suspină ascuțit.

— Ce mama dracului!

Maxim înjură şi se repede la Anatoli, înşfăcându-l de gât. Se prăbuşesc amândoi la podea.

E un om mort.

Adrenalina îmi clocoteşte în vene. Îl iau prin surprindere pe nemernic, lăsându-l fără suflu când îl izbesc de podea şi mă sui peste el.

— Ticălos nenorocit! urlu şi îi trag un pumn în față de-i zboară capul într-o parte.

Îl lovesc din nou, în timp ce el se zbate, încercând să mă lovească în față, dar reuşesc să mă feresc. Însă e puternic şi se zvârcoleşte sub mine, aşa că îmi încleştez degetele în gâtul lui şi strâng. Mă prinde de mâini, încercând să se elibereze. Strânge buzele şi mă scuipă în față, dar evit şi asta şi scuipatul i se prelinge pe obraz, aşa că acum e plin de propria lui salivă, ceea ce-l înfurie şi mai tare. Se tot încordează şi încearcă să mă lovească. Strigă la mine în

limba lui. Cuvinte pe care nu le înțeleg – dar al naibii să fiu dacă-mi pasă.

Strâng mai tare.

Mori, nenorocitule.

Se înroşeşte la față. Ochii îi ies din orbite.

Ridic mâinile, trăgându-i capul în sus, după care îl izbesc de pardoseala de piatră din bucătărie. Aud, încântat, un trosnet greu.

Undeva, în spatele meu, răsună un țipăt.

Alessia.

— Dă-te de pe mine, gâfâie nemernicul într-o engleză stricată.

Dintr-odată, simt nişte mâini care mă trag, încercând să mă dea la o parte. Mă lupt să scap de ele şi mă aplec peste nemernic suficient de aproape încât să-i simt răsuflarea puturoasă.

— Dacă o mai atingi o dată te omor, mârâi la el.

— Trevethick! Trevethick! Maxim! Max!

E Tom. Mă trage de umeri, ridicându-mă de deasupra ticălosului. Trag aer în plămâni în timp ce mă ridic în picioare şi îmi simt tot trupul tremurând de furie şi dorinţă de răzbunare. Nemernicul se uită urât la mine, iar eu descopăr că tatăl Alessiei stă între noi, cu puşca în mână. Cu o privire cruntă, flutură ţeava, făcându-mi semn să mă retrag.

Fac ce mi se cere, dar fără nicio tragere de inimă.

— Calmează-te, Maxim. Nu e cazul să provoci un incident internaţional, zice Tom, în timp ce el şi Thanas mă trag îndărăt.

Nemernicul se ridică în picioare clătinându-se, cu chipul schimonosit de ură.

— Eşti la fel ca toţi englezii, mârâie el. Eşti moale şi slab, iar femeile voastre sunt dure.

— Destul de moale ca să te bat de ţi-a sunat apa-n cap, rahat cu ochi ce eşti, i-o retez eu.

Când furia mi se mai domoleşte, o aud pe Alessia foindu-se în spatele meu.

Rahat.

Tatăl Alessiei stă între cei doi bărbați, uitându-se consternat când la unul, când la altul:

— Îndrăzniți să intrați în casa mea şi să aduceți violența în fața soției şi a fiicei mele? se adresează el lui Maxim şi prietenului său.

De unde a apărut Tom? se întreabă Alessia. Îşi aminteşte că l-a întâlnit în Brentford şi şi-l aminteşte în boxeri, în bucătăria lui Maxim. Avea cicatrici pe tot piciorul, de sus până jos. Tom îşi trece mâna prin părul de un roşu-ruginiu şi susține privirea tatălui ei.

Translatorul se apleacă şi îi şopteşte lui Maxim, în engleză, cuvintele tatălui Alessiei. Maxim ridică mâinile şi se trage înapoi:

— Îmi cer iertare, domnule Demachi. O iubesc pe fiica dumneavoastră şi nu vreau să văd că i se întâmplă nimic rău. Mai ales de mâna unui bărbat.

Maxim îi aruncă lui Baba o privire cu subînțeles. Baba se încruntă şi se întoarce spre Anatoli.

— Şi tu. Mi-o aduci înapoi plină de vânătăi?

— Ştii ce încăpățânată e, Jak. Trebuie pusă la respect.

— Pusă la respect? Aşa?

Şi Baba arată spre gâtul ei.

Anatoli ridică din umeri.

— Doar e femeie.

Tonul lui sugerează că oricum e o cantitate neglijabilă.

Pe măsură ce translatorul îi traduce lui Maxim, acesta strânge maxilarele şi încleştează pumnii. Tremură de încordare şi mânie.

— Nu, şopteşte Alessia şi-şi pune o mână pe brațul lui, încercând să-l domolească.

— Linişte acolo! strigă tatăl ei, întorcându-se cu fața la ea. Ai adus ruşinea asupra familiei. Ai fugit. Şi acum te-ai întors curvă. Ți-ai desfăcut picioarele pentru englezul ăsta.

Alessia lasă capul în pământ, albă la față.

— Babë, Anatoli o să mă omoare, şopteşte ea. Şi dacă vrei să mă vezi moartă, mai bine mă ucizi tu cu puşca aia, măcar să mor de mâna cuiva care ar trebui să mă iubească.

Şi îşi priveşte tatăl, care se albeşte la faţă, în vreme ce Thanas îi traduce încet lui Maxim.

— Nu! strigă Maxim, cu atâta însufleţire, încât toţi ochii se întorc spre el.

Păşeşte repede în faţă, împingând-o pe Alessia în spatele lui.

— Nu se atinge nimeni de ea. Niciunul dintre voi.

Baba se holbează la el, iar Alessia nu-şi dă seama dacă e ofensat sau impresionat.

— Fata ta e marfă deteriorată, Demachi, zice Anatoli. De ce aş vrea resturile altui bărbat şi bastardul lui? Poţi s-o păstrezi şi poţi să-ţi iei la revedere de la împrumutul pe care ţi l-am promis.

Baba se încruntă la el:

— Ai fi în stare să-mi faci una ca asta?

— Cuvântul tău n-are nicio valoare, mârâie Anatoli.

Translatorul redă în şoaptă cuvintele în engleză.

— Împrumut? exclamă Maxim.

Întoarce puțin capul şi vorbeşte încet, ca să nu-l audă decât Alessia:

— Nemernicul a plătit pentru tine?

Alessia roşeşte.

Maxim îl înfruntă pe tatăl Alessiei:

— Acopăr eu orice împrumut, spune el.

— Nu! exclamă Alessia.

Taică-său se uită furios la Maxim.

— Îl dezonorezi, şopteşte fata.

— Carissima, zice Anatoli din prag. Ar fi trebuit să ți-o trag când am avut ocazia.

Vorbeşte în engleză, ca să-l înțeleagă şi Maxim.

Acesta se năpusteşte spre el plin de furie, dar de data asta Anatoli e pregătit. Scoate pistolul din buzunarul hainei şi îl îndreaptă spre fața lui Maxim.

— Nu! strigă Alessia şi țâşneşte între ei.

— Nu ştiu pe cine să împuşc, pe tine sau pe el, se răsteşte Anatoli la ea în limba lor şi priveşte spre tatăl Alessiei, cerând permisiunea.

Baba se uită la Anatoli, apoi la Alessia.

Toată lumea tace. Tensiunea e ca o pătură groasă care învăluie întreaga încăpere. Alessia se apleacă în față.

— Şi ce-o să faci, Anatoli? întreabă ea şi întinde degetul spre el. Îl împuşti pe el? Pe mine?

Thanas traduce.

Maxim o apucă de brațe, dar ea se smuceşte.

— Cine se ascunde în spatele unei femei? întreabă Anatoli în engleză, rânjind batjocoritor. Am destule gloanțe pentru amândoi.

Expresia lui triumfătoare o îngrețoşează.

— Nu, nu ai, i-o întoarce Alessia.

Anatoli se încruntă:

— Cum?

Cântăreşte pistolul în palmă.

— Azi-dimineaţă, la Zagreb, ţi-am scos gloanţele în timp ce dormeai.

Anatoli ţinteşte spre Alessia şi încordează degetul spre trăgaci.

— Nu! tună tatăl Alessiei şi îl izbeşte pe Anatoli cu patul puştii atât de tare, încât acesta cade la podea.

Ameţit, Anatoli ţinteşte din nou, dar de data asta spre tatăl Alessiei, şi apasă pe trăgaci.

— Nu! ţipă într-un glas Alessia şi mama ei.

Dar nu se întâmplă nimic. Percutorul scoate un clinchet care răsună în camera goală a pistolului.

— Futu-i! urlă Anatoli şi se încruntă la Alessia, cu un amestec bizar de admiraţie şi dispreţ pe chip. Eşti o muiere

dată dracului, bombăne el şi se ridică în picioare clătinându-se.

— Pleacă! răcneşte Baba. Pleacă acum, Anatoli, înainte să te împuşc cu mâna mea. Vrei să fie sânge între noi?

— Pentru curva ta?

— E fiica mea, iar oamenii ăştia sunt oaspeți în casa mea. Pleacă. Acum. Nu mai eşti bine-venit aici.

Anatoli se holbează la tatăl ei cu o expresie de furie şi neputință întipărită pe fiecare muşchi încordat al feței.

— Povestea asta nu s-a terminat, mârâie el la Baba şi la Maxim.

Se întoarce, îl împinge pe Tom ca să-şi facă loc şi iese din cameră. Peste câteva secunde se aude un pocnet când trânteşte uşa de la intrare.

Când se întoarce spre Alessia, ochii lui Demachi aruncă flăcări. Fără să mă bage în seamă, îşi îndreaptă privirea amenințătoare asupra fetei:

— M-ai dezonorat, traduce Thanas. Ți-ai dezonorat familia. Oraşul. Şi te întorci aici în starea asta?

Face un semn cu mâna spre trupul ei:

— Te-ai dezonorat pe tine însăți.

O văd pe Alessia lăsând capul în jos; o lacrimă i se prelinge pe obraz.

— Uită-te la mine! mârâie el.

Când Alessia înălță privirea, Demachi ridică mâna ca s-o plesnească peste față, dar o prind şi o trag unde n-o poate ajunge. Tremură toată.

— Să nu îndrăzneşti să te atingi de un fir de păr din capul ei! strig eu, dominându-l. Femeia asta a trecut prin iad. Şi totul din cauza că i-ai ales drept soț o jigodie de bărbat. A fost răpită de traficanții de carne vie. A scăpat. A stat nemâncată. A mers zile în şir fără să aibă nimic la ea. Şi după toate astea, a fost suficient de puternică încât să-şi ia o slujbă şi, aproape fără niciun ajutor, să încerce să se pună pe picioare. Cum o poți trata aşa? Ce fel de tată eşti? Unde e onoarea ta?

— Maxim! E tatăl meu!

Alessia mă prinde de braț cu o expresie îngrozită pe chip. Stau între ea şi aşa-zisul ei tată. Dar sunt pe poziții, iar Thanas pare că ține pasul cu mine.

— Cum poţi vorbi despre onoare când te porţi în halul ăsta cu ea? Şi, ce-i mai rău, e foarte posibil să-ţi poarte în pântece nepotul. Şi tu ce faci? O ameninţi cu violenţa?

Cu coada ochiului, o văd pe mama Alessiei care îşi frământă şorţul, cu o expresie îngrozită pe chip.

Demachi se holbează la mine de parcă mi-aş fi ieşit complet din minţi. Se uită la Alessia, apoi din nou la mine, cu o expresie de furie şi dezgust în ochii întunecaţi:

— Cum îndrăzneşti să vii în casa mea şi să-mi spui mie cum să mă port? Tu. Tu eşti cel care ar fi trebuit să-şi ţină clonţu' în nădragi. Nu-mi vorbi tu mie despre onoare.

Thanas se albeşte în timp ce traduce.

— Ne-ai dezonorat pe toţi. Ai dezonorat-o pe fiica mea. Un singur lucru mai poţi face, totuşi, mârâie el printre dinţi şi, cu o mişcare rapidă, armează puşca cu un clic zgomotos.

Rahat.

Am sărit calul.

O să mă omoare.

Mai degrabă îl simt decât îl văd pe Tom încordându-se în pragul uşii.

Demachi îndreaptă arma spre mine şi strigă:

— Do të martohesh me time bijë!

Albanezii par absolut uluiți. Tom e gata să sară. Toate privirile se îndreaptă spre mine: A doamnei Demachi. A Alessiei. A lui Thanas. Toți fac ochii mari, şocați, iar Thanas traduce încet:

— O să te însori cu fiica mea.

Capitolul treizeci **ş**i doi

Ah, Babë, nu!

Alessia îşi dă seama că nu s-a gândit la consecințele minciunii ei despre sarcină. Speriată, se întoarce dinspre tatăl său care ține puşca în mână, disperată să-i explice adevărul lui Maxim. Nu vrea să-l forțeze să se căsătorească cu ea!

Dar Maxim afişează cel mai larg zâmbet.

Bucuria care străluceşte în ochii lui e evidentă pentru toată lumea.

Expresia lui o lasă fără suflare.

Se lasă încet în genunchi şi din buzunarul hainei scoate un... inel. Un inel frumos, cu diamant. Alessia rămâne fără suflare şi îşi duce mâinile la faţă, plină de uimire.

— Alessia Demachi, spune Maxim, te rog să-mi faci onoarea să devii contesa mea. Te iubesc. Vreau să fiu cu tine mereu. Petrece-ţi viaţa cu mine. Alături de mine. Întotdeauna. Căsătoreşte-te cu mine.

Ochii Alessiei se umplu de lacrimi.

A adus un inel.

De asta a venit aici.

Ca s-o ceară în căsătorie.

Şocul a lăsat-o fără suflare.

Apoi o loveşte. Ca un tren de marfă. Exaltarea. O iubeşte cu adevărat. Vrea să fie cu ea. Nu cu Caroline. O vrea alături de el. Mereu.

— Da, şopteşte, cu obrajii uzi de lacrimi de bucurie.

Toți se uită uluiți şi muți cum Maxim îi pune inelul pe deget şi îi sărută mâna. Apoi, cu un chiot de bucurie, sare în picioare şi o ia în brațe.

— Te iubesc, Alessia Demachi, şoptesc.

O las jos şi o sărut. Apăsat. Cu ochii închişi. Nu-mi pasă că avem public. Nu-mi pasă că tatăl ei e acolo cu o puşcă în continuare îndreptată spre mine, nu-mi pasă că mama ei stă în pragul bucătăriei cu ochii mari şi plânge. Nu-mi pasă că unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei mă priveşte şocat şi alarmat, de parcă mi-aş fi pierdut mințile.

Chiar în clipa asta aici, în Albania, în Kukës, sunt mai fericit decât am fost vreodată în toată viața mea.

A spus da.

Gura ei e moale şi dornică. Limba ei îmi mângâie limba. Au trecut numai câteva zile, dar mi-a lipsit nespus.

Lacrimile ei îmi scaldă fața. Ude şi răcoritoare.

Futu-i. O iubesc pe femeia asta.

Domnul Demachi tuşeşte zgomotos, iar Alessia şi cu mine revenim cu picioarele pe pământ, rămaşi fără suflare şi ameţiţi după sărutul nostru. Demachi strecoară ţeava puştii între noi şi ne desprindem din îmbrăţişare, dar o apuc de mână şi o ţin hotărât. N-am de gând să-i mai dau drumul. Niciodată. Alessia zâmbeşte şi roşeşte, iar eu mă simt cu capu-n nori. Iubirea, bat-o vina.

— Konteshë? îl întreabă tatăl ei pe Thanas, ridicând o sprânceană.

Thanas se uită la mine, dar eu n-am idee ce a întrebat Demachi.

— Contesă? mă lămureşte Thanas.

— A, da. Contesă. Alessia va fi lady Trevethick, contesă de Trevethick.

— Konteshë? repetă tatăl ei, de parcă ar încerca să apuce de undeva cuvântul ăsta şi sensul lui.

Încuviinţez.

— Babë, zoti Maksim është Kont.

Trei albanezi se întorc să se uite la mine şi la Alessia, de parcă ne-ar fi crescut fiecăruia câte un cap în plus.

— Ca lordul Byron? întreabă Thanas.

Byron?

— El era baron, cred. Dar era nobil. Da.

Domnul Demachi lasă arma în jos, zgâindu-se în continuare la mine. Nimeni nu se clinteşte şi nu rosteşte niciun cuvânt.

Trebuie să recunosc că e ciudat.

Tom face un pas înainte.

— Felicitări, Trevethick. Nu mă aşteptam s-o ceri pe loc.

Mă îmbrățişează şi mă bate pe spate.

— Mulțam, Tom, răspund.

— O să aveți ce povesti nepoților.

Râd.

— Felicitări, Alessia, adaugă Tom, făcând o mică plecăciune în fața ei.

Ea îl răsplăteşte cu un zâmbet minunat.

Domnul Demachi se întoarce spre nevastă-sa şi-i dă răstit un ordin. Femeia dispare în bucătărie şi se întoarce cu o sticlă de alcool limpede şi patru pahare. Arunc o privire spre Alessia – e radioasă. A dispărut femeia chinuită care a intrat mai devreme în încăpere.

Străluceşte. Zâmbetul. Ochii. Mi se taie răsuflarea când o privesc.

Sunt un tip norocos.

Doamna Demachi umple paharele şi le împarte – numai bărbaţilor. Tatăl Alessiei îl ridică pe al lui:

— Gëzuar, spune, iar în ochii lui vicleni, întunecaţi, citesc o mare uşurare.

— Gëzuar, repet, iar Thanas şi Tom mă imită.

Ridicăm cu toţii paharele şi le dăm pe gât. E cel mai cumplit, cel mai letal lichid pe care l-am dat vreodată pe gât.

Încerc să nu tuşesc. Şi nu reuşesc.

— E grozav, mint eu.

— Raki, şopteşte Alessia, şi încearcă să-şi ascundă zâmbetul.

Demachi pune paharul jos şi îl umple iar, apoi le umple şi pe celelalte.

Altul? Rahat. Mă pregătesc mental.

Tatăl Alessiei ridică din nou paharul cu raki:

— Bija ime tani është problem yt dhe do të martoheni, këtu, brenda javës.

Apoi lasă jos paharul şi flutură arma cu o privire încântată.

Thanas ne traduce încet:

— De acum înainte fiica mea este problema ta. Şi o să vă căsătoriți aici într-o săptămână.

Cum?

Futu-i!

Capitolul treizeci şi trei

O săptămână!

Îi zâmbesc năucit Alessiei, iar ea surâde şi îmi dă drumul la mână.

— Mama! izbucneşte ea, şi o urmăresc cum aleargă spre mama ei, care a aşteptat răbdătoare în bucătărie.

Se îmbrăţişează şi se agaţă una de alta ca şi cum n-ar vrea să-şi mai dea drumul niciodată. Apoi încep să plângă amândouă. Încet, potolit, cum numai femeile ştiu s-o facă.

E... emoţionant.

Este evident că le-a fost dor una de cealaltă. Chiar mai mult decât atât.

Mama şterge lacrimile fiicei şi-i zice repezit ceva în limba lor, iar eu n-am habar ce-şi spun. Râsul Alessiei e mai mult un gângurit şi se îmbrăţişează iar.

Tatăl ei le priveşte, apoi se întoarce spre mine.

— Femeile. Sunt aşa de sentimentale.

Thanas îmi traduce cuvintele lui, dar Demachi pare uşurat. Cred.

— Da, răspund cu vocea răguşită, şi sper că sună suficient de viril. I-a fost dor de mama ei.

Dar nu şi de tine.

Mama Alessiei îi dă drumul şi ea vine spre tatăl său.

— Baba, îi şopteşte, cu ochii mari.

Îmi țin răsuflarea, hotărât să intervin dacă ridică un deget asupra ei.

Demachi o prinde încetişor de bărbie:

— Mos u largo përsëri. Nuk është mirë për nënën tënde.

Alessia îi zâmbeşte cu timiditate, iar el se apleacă şi o sărută pe frunte, închizând ochii:

— Nuk është mirë as për mua, îi şopteşte.

Mă uit la Thanas, aşteptând să-mi traducă, dar el s-a îndepărtat, lăsându-i să se bucure de intimitatea acestui moment. Cred că ar trebui să fac la fel.

E târziu. Sunt epuizat, dar nu pot dormi. S-au întâmplat prea multe, iar mintea mi se învârte haotic. Sunt întins, treaz, cu ochii-n reflexiile lichide, mişcătoare, de pe tavan. Imaginile care se formează sunt aşa de liniştitoare şi familiare, încât zâmbesc. Oglindesc starea mea extatică. Nu sunt în Londra, sunt la viitorii mei socri, iar reflexiile sunt de la luna plină care alunecă peste apele adânci şi întunecate ale lacului Fierza.

N-am avut de ales şi am rămas – Demachi a insistat că trebuie să rămân aici. Camera mea e la parter şi, cu toate că nu are foarte mult mobilier, e confortabilă şi suficient de caldă şi are o privelişte minunată spre lac.

Se aude un foşnet la uşă, iar Alessia se strecoară înăuntru şi o închide în urma ei. Toate simțurile mele se trezesc la viață şi inima începe să-mi bubuie. Vine pe vârfuri până lângă pat, cu trupul ascuns sub cea mai virginală şi mai cuminte cămaşă de noapte în stil victorian pe care am văzut-o vreodată. Dintr-odată am senzația că sunt într-un roman gotic şi îmi vine să râd de ridicolul situației. Dar ea duce un deget la buze şi, cu un gest rapid, îşi scoate peste cap cămaşa de noapte şi o lasă să cadă la podea.

Nu mai respir.

Trupul ei minunat e scăldat în lumina palidă a lunii.

E perfectă.

În toate felurile.

Mi se usucă gura, iar trupul mi se înfioară.

Dau la o parte plapuma, iar ea se strecoară lângă mine în pat, minunat de goală.

— Bună, Alessia, şoptesc.

Iar buzele mele le găsesc pe ale ei.

Şi, fără niciun cuvânt, ne celebrăm regăsirea, pasiunea ei luându-mă prin surprindere. E dezlănțuită; degetele, mâinile, limba şi buzele, toate sunt pe mine. Şi ale mele pe ea.

Sunt pierdut.

Şi regăsit.

Ah, cum o simt.

Iar când îşi dă capul pe spate în extaz, îi acopăr gura să-i înăbuş țipătul, îmi îngrop fața în părul ei bogat, moale, şi o însoțesc pe culmile extazului.

Suntem din nou tăcuți. E ghemuită în brațele mele, cu trupul încolăcit peste al meu în somn. Probabil că e epuizată.

Am regăsit-o. Dragostea vieții mele e cu mine, acolo unde îi e locul. Deşi dacă ar şti tatăl ei unde e, sunt sigur că ne-ar împuşca pe amândoi.

Urmărind-o alături de părinții ei în ultimele câteva ore, am aflat multe despre ea. Reîntâlnirea cu mama ei, ba chiar şi cu tatăl ei, a fost mişcătoare. Cred că bătrânul o iubeşte. Foarte mult.

Dar ea pare că s-a împotrivit educației şi acestui stil de viață încă dinainte s-o fi cunoscut-o eu, străduindu-se să fie ea însăşi. Mai mult, m-a luat şi pe mine cu ea în această călătorie epică a descoperirii de sine. Şi a reuşit. Vreau să-mi petrec tot restul vieții cu femeia asta. O iubesc nespus de mult şi vreau să-i pun lumea la picioare. O merită întru totul.

Se foieşte şi deschide ochii. Îmi surâde, iar zâmbetul ei luminează camera.

— Te iubesc, şoptesc.

— Te iubesc, răspunde ea întinzându-se să mă mângâie pe obraz, gâdilându-mi tuleiele de barbă cu vârful degetelor. Mulțumesc că n-ai renunțat la mine.

Vocea ei e blândă ca o adiere de vară.

— Niciodată. Sunt cu tine. Am eu grijă de tine. Mereu.

— Iar eu am grijă de tine.

— Cred că tatăl tău mă împuşcă dacă te găseşte aici.

— Nu, mă împuşcă pe mine. Cred că pe tine te place.

— Îi place titlul meu.

— Poate.

— Eşti bine?

Sunt serios acum şi cobor glasul în timp ce-i cercetez fața, căutând indicii care să-mi spună ce a îndurat în ultimele câteva zile.

— Acum, că sunt cu tine, da.

— Îl omor dacă se mai apropie vreodată de tine.

Ea îmi pune degetul pe buze:

— Hai să nu vorbim despre el.

— Bine.

— Îmi pare rău. Pentru minciună.

— Ce minciună? Cu sarcina?

Ea încuviințează.

— Alessia, ai fost genială. În plus, nu m-ar deranja nişte copii.

Un moştenitor şi o rezervă.

Ea zâmbeşte şi, ridicându-se, mă sărută, ispitindu-mă şi gâdilindu-mi buzele cu limba. Iar eu sunt flămând din nou, vreau mai mult.

O întorc pe spate şi fac din nou dragoste cu ea.

Lucid. Minunat. Desăvârşit. Dragoste.

Aşa cum trebuie să fie.

Săptămâna asta, peste câteva zile, vom fi căsătoriți.

Abia aştept.

Nu mai trebuie decât să-i spun mamei...

Muzica Alessiei

Capitolul doi

Cucul, de Louis-Claude Daquin (piesa de încălzire a Alessiei)

Preludiul nr. 2 în Do minor, BWV847, de J. S. Bach (preludiul furios al lui Bach interpretat de Alessia)

Capitolul patru

Preludiul nr. 3 în Do major, BWV848, de J. S. Bach

Capitolul şase

Preludiul şi Fuga nr. 15 în Sol major, BWV 884, de J. S. Bach

Preludiul nr. 3 în Do major, BWV872, de J. S. Bach

Capitolul şapte

Ani de pelerinaj, al treilea an, S, 163 IV, „Jocuri de apă la vila D'Este", de Franz Liszt

Capitolul doisprezece

Preludiul nr. 2 în Do minor, BWV847, de J. S. Bach

Capitolul treisprezece

Preludiul nr. 8 în Mi bemol minor, BWV853, de J. S. Bach

Capitolul optsprezece

Concert pentru pian în Do minor, op. 18-1, de Serghei Rahmaninov

Capitolul douăzeci şi trei

Preludiul nr. 15 în Re bemol major (Picături de ploaie), de Frederic Chopin

Cucul, de Louis-Claude Daquin

Sonata pentru pian în Re minor, op. 31, nr. 2 (Furtuna III), de Ludwig van Beethoven

Capitolul douăzeci şi şase

Preludiul no. 23 în Si major, BWV868, de J. S. Bach

Capitolul douăzeci şi opt

Preludiul nr. 6 în Re minor, BWV851, de J. S. Bach

Mulţumiri

Editorului meu şi bunei mele prietene, Anne Messitte, mulțumesc. Pentru tot.

Sunt îndatorată întregii echipe de la Knopf and Vintage. Cu atenția voastră la detalii, cu dăruirea voastră şi cu sprijinul vostru, v-ați întrecut pe voi înşivă. Faceți o treabă extraordinară. Mulțumiri speciale lui Tony Chirico, Lydia Buechler, Paul Bogaards, Russell Perreault, Amy Brosey, Jessica Deitcher, Katherine Hourigan, Andy Hughes, Beth Lamb, Annie Lock, Maureen Sugden, Irena Vukov-Kendes, Megan Wilson şi Chris Zucker.

Selinei Walker, lui Susan Sadon şi întregii echipe de la Cornerstone, vă mulțumesc tuturor pentru treaba minunată, pentru entuziasm şi buna dispoziție. Le apreciez foarte mult.

Mulțumesc lui Manushaqe Bako pentru traducerile în albaneză.

Îi mulțumesc soțului meu, Niall Leonard, care este şi stânca mea, pentru primele editări şi nenumăratele ceşti de ceai.

Mulțumesc lui Valerie Hoskins, agentul meu fără egal, pentru sfatul lucid şi toate glumele.

Le mulțumesc lui Nicki Kennedy şi echipei de la ILA.

Îi mulțumesc lui Julie McQueen pentru că mi-a păzit spatele.

Le mulțumesc lui Grant Bavister de la Crown Office, lui Chris Eccles de la Griffiths Eccles LLP, Chris Schofield şi Anne Filkins, pentru sfaturi despre conți, heraldică, fonduri şi aspecte legate de proprietăți.

Mulțumiri uriaşe lui James Leonard pentru ce m-a învățat despre limbajul tinerilor englezi din lumea bună.

Pentru toate sfaturile despre skeet, mulțumesc, Daniel Mitchell şi Jack Leonard.

Cititoarelor mele de încercare, Kathleen Blandino şi Kelly Beckstrom, şi primelor mele cititoare, Ruth Clampett, Liv Morris şi Jenn Watson – vă mulțumesc tuturor pentru feedback şi pentru că ați fost alături de mine.

Pentru Bunker – au trecut deja aproape zece ani –, vă mulțumesc că m-ați însoțit în această călătorie. Prietenilor mei scriitori – vă ştiți care sunteți. Vă mulțumesc că sunteți în fiecare zi o sursă de inspirație. Şi locuitorilor din Bunker 3.0, vă mulțumesc pentru sprijinul neclintit. Major şi Minor, vă mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ați dat cu muzica şi pentru că sunteți nişte tineri remarcabili. Străluciți cât mai tare, băieți frumoşi! Sunt foarte mândră de voi.

Şi, în cele din urmă, voi fi veşnic recunoscătoare oricui mi-a citit cărțile, a văzut filmele şi s-a bucurat de poveştile mele. Fără voi, această aventură uimitoare n-ar fi fost posibilă.